COLECȚIA

Iubiri de poveste

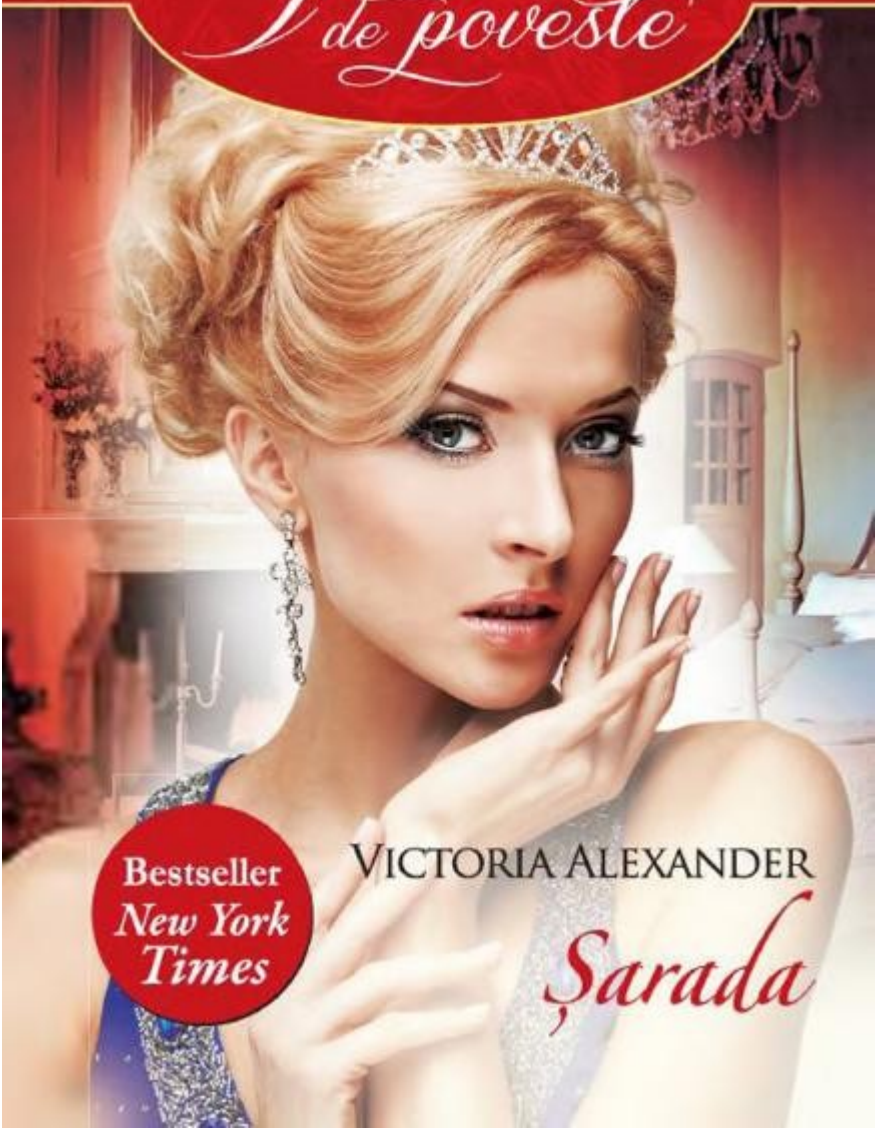

Bestseller *New York Times*

VICTORIA ALEXANDER

Șarada

What happens at Christmas
Victoria Alexander Copyright
© 2012 Cheryl Griffin

Alma. Parte a Gropului Editorial Litera
0.P. 53-, C.P 212, sector 4. București, România
tel.: 021 319 63 93; 07S2 101 777
Șarada
Victoria Alexander
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiune în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Şarada / Victoria Alexander. Trad.: Graal Soft.
București: Litera, 2014

ISBN 978-606-741 276-S
I. Soft. Graal (trad.)

821.111(73)31=135.1

VICTORIA ALEXANDER

Șarada

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

Capitolul 1

18 decembrie 1886

— Şi tu crezi că este o idee bună, îi spuse Beryl, Lady Dunwell, surorii ei.

Expresia ei nu reuşea să transmită dacă cuvintele sale erau o întrebare sau un comentariu, ceea ce era, ca întotdeauna, lucrul cel mai enervant. În plus, din moment ce chipul surorii ei era imaginea în oglindă a propriului ei chip, niciuna nu ar fi trebuit să aibă dubii cu privire la ce gândea cealaltă geamănă.

— Nu, adevărul este că nu o consider o idee bună. Să porţi pelerină adecvată vremii este o idee bună. Să insişti asupra referinţelor înainte să angajezi un servitor nou este o idee bună. Să inviţi un număr egal de doamne şi domni la o cină este o idee bună. Asta – Camille, Lady Lydingham, se aplecă uşor înainte şi întâlni privirea surorii ei cu o fermitate care îi alungă acesteia orice îndoială – este o idee genială.

— Presupun că genialitatea ei este influenţată de faptul dacă merge ceva greşit sau nu.

Beryl o privi pe sora ei peste marginea ceştii de ceai.

În ultimele luni, gemenele făcuseră un obicei din a se întâlni o dată la două săptămâni la Ceainăria Doamnelor de la Fenwick şi Fiii, librari. Devenise un loc potrivit pentru întâlnirile doamnelor din societate. Chiar şi acum, de-abia puteai găsi o masă liberă. Camille nu ştia exact de ce devenise atât de popular acest loc; salonul nu era deloc diferit de celelalte încăperi ale librăriei, mobilate cu rafturi ghiftuite cu cărţi într-o ordine ce părea aleatorie. Ceaiul şi prăjiturile erau excelente, dar în înalta societate excelent nu se potrivea întotdeauna cu a fi la modă. Totuşi, surorile erau cât se poate de mondene; iar dacă acesta era locul unde trebuia să fii, atunci aici aveau să fie.

— Şi mi se pare că multe lucruri ar putea merge prost, continuă Beryl. Teribil, teribil de prost.

— Prostii! Camille ignoră avertismentul surorii ei. M-am gândit foarte mult la asta, şi este, practic, planul perfect.

— Acel „practic” ar trebui să-ţi dea de gândit, spuse oarecum precaută Beryl.

— Nici un plan nu poate fi în întregime

perfect, deşi… Camille se gândi pentru o clipă. Îndrăznesc să spun că acesta este pe cât se poate de aproape de perfecţiune. Mama şi Delilah îşi petrec Crăciunul în Paris cu prietena lor, contesa Nu-ştiu-cum, şi se vor întoarce în Anglia de-abia după Anul Noul. Unchiul Basil este într-un safari în Africa, şi, după cum bine ştii, când pleacă atât de departe, nu se întoarce câteva luni bune. Ceea ce mă bucură nespus, din moment ce am nevoie de o familie tipic englezească, de un Crăciun tipic englezesc, într-o casă tipic englezească. Camille oftă apăsat. Şi poate că părem tipice de la o distanţă sigură, continuă ea, dar de aproape, nimic nu este cu adevărat tipic şi adecvat la familia noastră.

— Conacul Miliworth este destul de tipic, şopti Beryl.

— Slavă cerului pentru asta. Camille încuviinţă din cap. Iar anul acesta, de Crăciun, conacul ăla tipic va fi locuit de o familie tipică. Beryl miji ochii. Mama nu-şi va mai pierde vremea cu vreun amant care crede că spiritul sărbătorii îi va permite să ajungă mai uşor în patul ei. Nu va mai fi niciun unchi libidinos care să pândească femei nebănuitoare care i-au atras atenţia. Nici vreunul dintre străinii exilaţi ai mamei, care să ridice în slăvi zilele apuse din cine ştie ce ţară. Nici poeţii aspiranţi sau artiştii înzorzonaţi sperând să

obţină vreo favoare sau sprijin din partea mamei sau a noastră.

— Tu faci să sune totul ca un circ.

— Este o diferenţă foarte mică între casa mamei şi un circ, mai ales de Crăciun, deţii, probabil, la un circ este mai puţin haos. Camille oftă din nou. Dacă tata ar fi aici…

— Ei bine, nu este, spuse tăios Beryl. Au trecut deja douăzeci de ani fără el şi, nici măcar de Crăciun, nu ai nimic de câştigat dacă îţi doreşti ceva ce nu poţi avea. Trase adânc aer în piept. Totuşi, presupun, din moment ce depui, fără îndoială, atâtea eforturi şi cheltuieli…

— Dumnezeule, da. Camille scutură din cap. Habar nu aveam că este atât de scump să închiriezi o trupă de actori.

— Păi, înlocuieşti o întreagă familie. Să vedem. Beryl se gândi preţ de o clipă. Cineva trebuie să joace rolul mamei bine intenţionate, ambiţioase şi oarecum frivole, altcineva rolul ticălosului bătrân care nu prea înţelege că nu este nici fermecător, nici la fel de chipeş cum era odată, un actor pentru sora mai mică, care este mereu revoltată şi se crede oarecum superioară… Beryl o fixă pe sora ei cu o privire fermă. Delilah nu ar fi niciodată de acord cu asta, ştii bine.

— Atunci, avem noroc că este la Paris cu mama.

Camille şi Beryl nu încetau să fie uimite de lipsa de imaginaţie a surorii lor mai mici şi de simţul ei exacerbat al proprietăţii. De unde le moştenise?

— Şi, nu uita, pe lângă actorii principali, avem nevoie şi de personaje secundare. Camille enumeră rolurile pe degete. Am nevoie de un majordom, desigur, apoi de o menajeră, un bucătar şi un alai de servitoare şi lachei.

— Ce ai făcut cu servitorii mamei? o întrebă uimită Beryl. Ce ai făcut cu Clement?

— Nu trebuie să mă priveşti de parcă l-am ucis şi l-am îngropat în grădină. Camille îşi dădu ochii peste cap. Din moment ce în ultimii ani mama nu a stat acasă de Crăciun, Clement şi-a petrecut Crăciunul cu nepoata lui, în Ţara Galilor, cred. Este stupid să ai un majordom dacă nu este nimeni acasă. Pe restul angajaţilor i-am trimis în vacanţă – plătită, desigur.

— Desigur, şuşoti Beryl.

— Totuşi, încă o cheltuială. Dar am fost asigurată că majoritatea celor din trupă se descurcă mai bine la îngrijirea unei case decât pe scenă, deci am noroc, pentru că exact la asta mă aştept de la ei, spuse Camille, apoi coborî glasul. Din câte am înţeles, majoritatea actorilor au fost angajaţi recent în domeniu. Aşa că ar trebui să meargă bine.

— Ei, bine, atâta vreme cât se pot ocupa de o casă.

— Nu sunt nici măcar puţin faimoşi ca actori, ceea ce pe de o parte este convenabil, iar pe de altă parte e un lucru îngrijorător. Camille bătea absentă cu degetele în masă. Am nevoie să fie credibili, dar nu mi-ar plăcea să fie vreunul recunoscut, aşa că lipsa succesului lor pe scenă este un beneficiu.

Beryl o privea de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Este atât de greu să găseşti un ajutor de nădejde.

— Da, este. Totuşi, nu au pretenţii speciale şi sunt mai mult decât dispuşi să ia parte la… planul ăsta al meu. Şi, oricât de costisitori ar fi, ar fi cerut mai mulţi bani dacă ar fi fost faimoşi.

Camille zâmbi cu superioritate.

— Noroc că ţi-i poţi permite.

— Slavă Domnului că Harold mi-a lăsat o avere frumuşică.

Harold, viconte Lydingham, fusese mult mai bătrân decât Camille când se căsătoriseră. Dar, la urma urmei, bărbaţii bătrâni, cu bani şi poziţie socială erau exact genul de domni cu care mama lor le sfătuise pe cele trei fiice să se căsătorească. Iar Beryl, Camille şi Delilah o ascultaseră întocmai. Răsplata pe care o puteau primi era să devină văduve şi

independente din punct de vedere financiar la o vârstă destul de fragedă, cât să apuce să se bucure de viaţă şi să îşi caute dragostea, dacă asta voiau.

Totuşi, Harold fusese un bărbat foarte cumsecade. Camille se considera norocoasă că îl găsise şi fuseseră, în cea mai mare parte a timpului, fericiţi – sau cel puţin mulţumiţi. Pretenţiile lui la adresa ei fuseseră minime în cei opt ani ai căsniciei lor. Ea se dovedise o soţie excelentă şi, într-adevăr, prinsese drag de el. Nici măcar nu se gândise să flirteze cu alt bărbat în următorii doi ani după moartea lui, din respect. Chiar şi acum, la patru ani de la pierderea lui Harold, încă îi mai simţea lipsa uneori.

— Și faci toate astea ca să impresionezi un bărbat…

— Nu un simplu bărbat. Un prinţ, spuse Camille cu mândrie. Da, ambele surori se măritaseră bine, iar cel de-al doilea soţ al lui Beryl ar putea chiar să ajungă prim ministru într-o zi, dar niciuna dintre ele nu ajunsese vreodată aproape de regalitatea pură. Prinţul Nikolai Pruzinsky, din familia domnitoare a regatului din… din… Of, nu-mi amintesc de unde, dar este una dintre ţările alea mici care împânzesc Europa Centrală.

— Dar de-abia îl cunoşti pe bărbatul ăsta.

— Căsătoria va rezolva asta.

— Totuși, farsa asta a ta pare destul de exagerată.

— Poate că este, dar merită osteneala şi cheltuiala. Are o avere imensă şi propriul castel – în afară de asta, este destul de chipeş şi de fermecător şi, ei bine, este prinţ. Ceea ce înseamnă că eu voi fi prinţesă. El este tot ce mi-am dorit vreodată, şi este atât de aproape – Camille ridică mâna şi duse arătătorul spre degetul mare până ce aproape se atinseră – să mă ceară în căsătorie. Nu a rostit încă acele cuvinte, dar a făcut mai multe aluzii. Am încredere că nu mai are nevoie decât să se asigure că familia noastră este demnă de a trece la rangul de regalitate.

— Iar tu îi vei demonstra asta prezentându-i o familie tipic englezească şi un Crăciun la fel de tipic englezesc?

— Exact, zise Camille şi încuviinţă din cap.

Beryl îşi reumplu ceaşca din ceainicul de pe masa lor, iar Camille ştiu – unul dintre modurile în care una din gemene ştia întotdeauna ce gândea cealaltă – că sora ei îşi alegea cu grijă cuvintele.

— Eu cred că, dacă te vei căsători cu el, la un moment dat va trebui să le întâlnească pe mama şi pe Delilah şi pe unchiul Basil. Pe cei reali. Poate la nuntă. Te-ai gândit la asta?

— Recunosc, nu am toate detaliile puse la punct, dar o voi face. Camille flutură din

mână, parcă alungând comentariul surorii ei. În primul şi în primul rând este Crăciunul, ceea ce înseamnă că este nevoie de multă planificare. Poate că nu ai observat, dar Crăciunul se apropie de noi cu inevitabilitatea unui… unui…

— Bolovan rostogolindu-se de pe un deal, gata să spulbere totul în calea lui? o ajută Beryl, zâmbind galeş.

— Nu aş spune chiar aşa, dar da.

— Şi după Crăciun? Ce se va întâmpla atunci?

— Recunosc, nu ştiu încă. Dar voi şti. Restul se va aranja de la sine, spuse Camille cu o încredere pe care nu o simţea în totalitate. Voi depăşi acele obstacole când voi ajunge la ele. Nu pot şti încă fiecare detaliu, dar sunt convinsă că îmi vor veni idei geniale.

— La fel de geniale cum este cea cu angajarea actorilor care să joace rolul familiei tale de Crăciun?

Camille strânse din dinţi. Beryl avea enervantul obicei de a fi mult prea raţională uneori.

— Mult mai geniale, aş îndrăzni să spun.

— Vei avea nevoie de aşa ceva. Recenta ta idee genială este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Este imposibil să aibă şanse de reuşită.

— Dumnezeule, Beryl, în această perioadă a

anului, oricine ar trebui să aibă puţină speranţă şi credinţă.

Beryl o privi uimită, nevenindu-i să creadă.

— Credință?

— Da, credinţă, spuse cu fermitate Camille. Înainte de nuntă, bănuiesc, voi mărturisi totul. El va fi deja îndrăgostit până peste cap de mine, şi, până atunci, am încredere că îmi va ierta această mică farsă…

Beryl fu cât pe ce să se înece cu ceaiul.

— Mică?

— Relativ mică. Camille încuviinţă din cap. Probabil o va găsi. Amuzantă. Este uşor distrat. Şi nu este ca şi cum aş denatura ceea ce sunt sau cine suntem noi. Nu chiar. Descendenţa noastră este exact cum am spus. Doar că personalităţile individuale sunt puţin cam… neortodoxe. Mama şi unchiul Basil, adică. Adevărul este că încerc, pur şi simplu, să îl protejez pe bietul om şi să îi ofer tradiţionalul Crăciun englezesc la care se aşteaptă şi pe care îl merită, în multe feluri, acesta este darul meu pentru el. Şi am încredere că vom râde copios pe tema asta. În cele din urmă.

— Îți dai seama că eşti de-a dreptul nebună.

— Sau de-a dreptul inteligentă. Camille îşi bătu uşor tâmpla cu degetul arătător. Ca o vulpe.

— O vulpe ţicnită, poate. Nu te-ai gândit la

toate detaliile, Camille. Asta este o altă aventură impulsivă de-a ta.

— Prostii! Am renunţat la aventuri impulsive cu cel puţin un an în urmă.

— După incidentul Brighton?

— Da, bine, probabil. Nu are importanţă acum.

Camille ura să i se reamintească de ceea ce familia ei numea „incidentul Brighton”. Nu fusese cea mai bună oră a ei şi făcea aluzie la toate erorile de judecată pe care le făcuse vreodată, acumulate în una singură, deşi ideea i se păruse minunată la momentul respectiv. Incidentul ajunsese pe marginea tăioasă a unui scandal monstruos, implicând un pariu prost gândit, stimulat de prea multă şampanie, două dintre prietenele ei apropiate, care erau chiar mai bete decât ea, un bal mascat în aer liber şi costume care se apropiau periculos de mult de noţiunea de „fără haine”. Fuseseră salvate de la dezastru doar de faptul că feţele le fuseseră acoperite, aveau reputaţia relativ nepătată (cine le-ar fi bănuit pe ele, dintre toţi oamenii?) şi balul fusese în extrasezon. Puţini cunoşteau numele doamnelor din spatele măştilor.

— M-am gândit destul de mult la planul ăsta.

Într-adevăr, avusese atât de multe de făcut, încât nu se gândise la nimic altceva.

— Nu pot să cred că vrei să treci prin toată

nebunia asta. Beryl miji ochii şi o privi pe sora ei. Nu o faci pentru banii lui. Harold ţi-a lăsat mai mult decât poţi cheltui într-o viaţă – cu siguranţă mai mult decât suficient să îţi poţi cumpăra propriul castel, dacă asta vrei. O faci pentru titlul lui?

— Mereu am crezut că „prinţesa Camille” are o rezonanţă aparte.

— Chiar şi aşa, nu pot… Beryl făcu ochii mari. Eşti îndrăgostită de el?

— Nu ai ce să *nu* iubeşti la el, spuse Camille cu precauţie.

Totuşi, fusese îndrăgostită o singură dată, şi asta se întâmplase când era foarte tânără şi naivă şi nu îşi dăduse seama de ceea ce simţea până nu fusese prea târziu. Prinsese drag de Harold şi îl iubise într-un fel, dar nu fusese niciodată îndrăgostită de el. Nu era convinsă că dragostea adevărată era prea utilă într-o lume practică; totuşi, ar fi fost frumos.

— Bănuiesc că la fel de bine ar putea şi el să fie îndrăgostit de mine.

— Nu asta era întrebarea mea.

— În familia asta, nu ne-am căsătorit niciodată din dragoste, spuse Camille. Nu era în întregime adevărat. Bănuise mult timp că mama ei se măritase din iubire, acesta fiind, fără îndoială, motivul pentru care îşi crescuse fiicele sfătuindu-le să se căsătorească din alte motive. În această privinţă, mama era o

femeie foarte practică.

— Dar tu…

— Nu în acest moment. Dar mă aştept la asta, adăugă ea rapid, într-adevăr, am încredere că în scurt timp îl voi iubi din tot sufletul. Nu ai ce să nu iubeşti la el.

— Ai mai spus asta.

— Merită repetat.

— Da, bine, o avere imensă şi un titlu regal îl fac mai uşor de iubit.

Beryl îi aruncă un zâmbet inocent surorii ei. Camille nu se lăsă păcălită. Poate că zâmbetul fusese inocent, dar sarcasmul era inconfundabil.

— Nu cred că eşti în măsură să vorbeşti. Te-ai măritat cu primul soţ, Charles, din exact aceleaşi motive pentru care m-am măritat eu cu Charles.

— Am ţinut destul de mult la Charles.

— Da, dar nu erai îndrăgostită de el. Nici de Lionel nu erai îndrăgostită când te-ai măritat cu el.

— Nu. Beryl rosti în şoaptă cuvântul. Dar…

Camille o privi cu gura căscată.

— Dumnezeule, Beryl, nu-mi spune că eşti îndrăgostită de soţul tău.

— Aș putea fi.

— Prostii! Nimeni nu este îndrăgostit de propriul soţ. Camille se îmbufnă. Pur şi simplu nu este posibil. Cu siguranţă, nu te-ai măritat

din dragoste.

— Nu, m-am măritat cu el pentru că ambiţiile lui se potriveau cu ale mele. Acum, totuşi… Beryl se opri. În ultimele luni, cam de la începutul anului, eu şi Lionel am fost de acord să renunţăm la diversele noastre aventuri amoroase şi să ne acordăm atenţie unul altuia.

Camille o privea de-a dreptul uimită. Escapadele extraconjugale ale surorii şi ale cumnatului ei erau aproape legendare.

— Şi? întrebă ea.

— Şi situaţia merge mai bine decât mi-aş fi închipuit. Beryl ridică din umeri. De fapt, s-ar putea chiar să fiu îndrăgostită de soţul meu.

Un zâmbet uluit răsări pe chipul ei, parcă nevenindu-i să îşi creadă propriile cuvinte. Arăta, ei bine, mulţumită, chiar fericită. Camille nu ştia dacă mai văzuse vreodată acea privire la sora ei. Dar era convinsă că Beryl nu mai fusese vreodată îndrăgostită. Cel mai straniu junghi de gelozie o străpunse pe Camille. Îl ignoră. Dacă geamăna ei era fericită, atunci ea era fericită pentru Beryl.

— Asta este… minunat.

Beryl miji cu suspiciune ochii.

— Vorbești serios?

— Desigur. Ştii că altfel nu aş spune asta. Camille încuviinţă din cap. Lord şi Lady Dunwell au avut întotdeauna o reputaţie

specială în ceea ce priveşte flirtul, amanţii şi genul ăsta de lucruri. Este doar o veste neaşteptată, atâta tot.

— Nimeni nu s-a aşteptat la asta mai puţin decât mine, spuse Beryl ca pentru sine.

— Ce vor face bârfitoarele fără tine?

Beryl râse.

— Vor trebui să se descurce, sunt convinsă că va apărea altceva.

— Mă bucur pentru tine.

— Atunci, ar trebui să îmi calci pe urme.

— Cum? Măritându-mă cu un bărbat care ar putea conduce ţara într-o bună zi?

— În niciun caz! Ochii albaştri ai lui Beryl îi întâlniră pe ai lui Camille. Era, ca întotdeauna, ca şi cum s-ar fi privit în oglindă, îndrăgosteşte-te!

Camille ridică din sprâncene.

— Nu îţi stă în fire să vorbeşti atâta despre dragoste. Mereu am crezut că o consideri o prostie naivă.

— Asta era înainte să fiu îndrăgostită, spuse cu seninătate Beryl, apoi se opri. Şi tu ai fost îndrăgostită cândva, din câte îmi amintesc.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, replică grăbită Camille.

Nu era ceva de care voia să i se reamintească. Atunci, întorsese spatele dragostei, deşi adevărul era că nu prea avusese de ales. Şi dacă, de-a lungul anilor,

avusese un moment sau două de regret cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla, erau inutile. Ea îl scosese definitiv din mintea şi din inima ei. Nu mai întrebase de el, iar sora ei fusese destul de înţeleaptă cât să nu îi mai rostească numele vreodată. La urma urmei, aşa era viaţa. Nimănui nu îi place să i se amintească de greşelile făcute. Nu se mai putea face nimic în privinţa asta, aşa că era mai bine ca lucrurile alea să rămână în trecut, unde le era locul.

— Nu vrei să simţi asta din nou?

— De-abia am simţit-o atunci, dar o voi face, spuse cu fermitate Camille. Intenţionez să mă îndrăgostesc. Ridică ceainicul, îşi reumplu ceaşca şi ezită puţin pentru a-şi alege cuvintele.

Nu era deloc uşor să explice de ce voia să se mărite cu Nikolai, fără să pară o făptură interesată şi superficială. Şi, deşi era convinsă că avusese câteva momente de interes şi de superficialitate pe alocuri, ea nu se considera deloc interesată şi superficială. Nu era vorba despre averea prinţului; ea avea bani mai mult decât suficienţi. Nu era vorba nici măcar despre titlul lui nobiliar, deşi „prinţesa Camille” avea o rezonanţă minunată. Era, probabil, spiritul de aventură: aventura de a fi dusă de către un prinţ chipeş pe un tărâm străin şi de a trăi acolo fericită până la

sfârşitul zilelor ei; aventură despre care de-abia de era conştientă; aventură care trezea ceva în adâncul ei. Beryl era mult prea cumpătată ca să înţeleagă, dar ea fusese întotdeauna cea mai raţională dintre gemene. Era ceea ce stătea la originea poveştilor, şi ce femeie nu şi-ar dori aşa ceva? Iar Camille îşi dorea.

— Nu e ca şi cum mi-aş fi propus să pun mâna pe un prinţ de la început. Nici măcar nu am ştiut că e prinţ când ne-am întâlnit prima oară. Călătoreşte deghizat, mai ales într-o ţară străină. Spune că este mult mai uşor să cunoască oamenii unei ţări dacă nu este înzorzonat cu toate podoabele poziţiei sale regale, când nu e tratat ca un membru al regalităţii, ci ca o persoană obişnuită.

— Ce filosofie… luminată, pentru un prinţ.

— Este foarte cult şi modern. Îşi ia în serios responsabilităţile şi spune că îşi doreşte să fie un prinţ pentru oameni. Este destul de admirabil, deşi nu înţeleg în totalitate cum vine asta, dar el e străin, aşa că micile excentricităţi îi pot fi iertate. De fapt, preferă chiar şi să nu îi vorbesc cu „Înălţimea Ta” şi alte lucruri de genul ăsta. Spune că, până va urca pe tron, preferă, mai ales când călătoreşte în străinătate, să fie cunoscut după unul dintre titlurile inferioare, contele Pruzinsky. În multe privinţe, este foarte

cuviincios. Nici nu m-a sărutat încă. Deşi mi-a cerut, m-a implorat de fapt, să îi spun pe numele mic. Deloc cuviincios, desigur, dar atât de minunat de intim.

— Nu te-ai aştepta la asta din partea unui prinţ.

— Mie mi se pare de-a dreptul încântător. Nimic nu se compară cu a fi în graţiile regalităţii, ştii doar.

— Nu ştiu, dar te voi crede pe cuvânt. Beryl o privi cu curiozitate. Şi cum l-ai cunoscut pe acest prinţ neobişnuit?

— Drumurile ni s-au intersectat întâmplător. Eu plecam de la un bal, iar el tocmai sosea. M-am împiedicat de o piatră, iar el m-a prins. Camille zâmbi din pricina amintirii. A fost destul de romantic – şi, ei bine, soarta.

— Am înţeles.

— Îl plac foarte mult.

Beryl încuviinţă din cap.

— Altfel nu te-ai mărita cu el.

— El ar putea fi ultima mea şansă de a mă căsători şi de a mă îndrăgosti.

— Poate ar trebui să te gândeşti să te îndrăgosteşti mai întâi, şi apoi să te măriţi cu bărbatul în cauză.

— Ce sfat straniu, venind din partea ta. Şi cât at trebui să aştept să se întâmple asta, soră dragă? Camille strâmbă din nas. La urma urmei, am trecut de treizeci de ani, şi cine ştie

câte şanse mai am la…

— Fericire? continuă Beryl.

— Exact. Camille încuviinţă din cap. Aceasta ar putea fi ultima mea şansă. Nu am niciun dubiu că el mă va face foarte fericită şi intenţionez să fiu o soţie excelentă.

— Și prinţesă.

— Voi fi o prinţesă foarte bună. Camille afişă un zâmbet larg. Vom avea prinţişori şi prinţese şi vom îmbătrâni împreună. Şi vom fi foarte, foarte fericiţi.

Beryl zâmbi.

— Atunci, nu ar trebui să laşi nimic să îţi stea în cale.

— Nici nu am de gând. Camille trase adânc aer în piept. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Da?

— Am de gând să merg acasă la mama poimâine, şi cu siguranţă nu ar fi Crăciun fără sora mea, sora mea geamănă…

Beryl miji ochii.

— Deci sper ca tu şi Lionel să vă alăturaţi nouă de Crăciun, zise Camille dintr-o suflare.

— Nouă?

Camille dădu aprobator din cap.

— „Nouă” însemnând ţie, prinţului şi unei trupe de actori care se dă drept familia noastră?

Camille oftă.

— Sună absurd când o spui aşa.

— Nu o poţi spune în niciun fel fără să sune absurd.

— Trebuie să înţelegi, nu e vorba că noi nu suntem de felul nostru prea tradiţionalişti, însă Nikolai pare să aibă un fel de pasiune stranie pentru Crăciunul englezesc. Încă o excentricitate, dar străinii pot fi atât de…

— Străini? continuă Beryl.

— Exact. Camille încuviinţă. A citit toate operele despre Crăciun ale domnului Dickens. *Greierul casei, Clopotele* şi, desigur, *Colind de Crăciun.* Şi vreau să îi ofer un Crăciun tradiţional englezesc, cu o familie tipică. Asta îşi doreşte. E o dorinţă atât de neînsemnată, serios, adăugă ea, cu o notă visătoare în voce.

— La fel ca faptul că va trebui să îl convingi că nu va face parte dintr-o familie cu un caracter îndoielnic.

— A, da. Şi asta.

Camille încercă să ignore comentariul, fluturând din mână. Beryl se gândi preţ de un moment.

— Acesta este genul de lucru care nu i-ar plăcea lui Lionel.

— Dar sunt convinsă că, pentru cineva care îşi doreşte să fie prim-ministru, nu poate fi decât un avantaj faptul că îl cunoaşte pe conducătorul unui stat străin.

— Este un argument bun.

Camille îşi reţinu un zâmbet satisfăcut.

— Iar tu îl poţi face să înţeleagă cât de important este pentru mine. În plus, au trecut ani buni de când nu am mai petrecut Crăciunul la casa de la ţară. Va fi ca atunci când eram mici. Vom împodobi casa şi vom ţine chiar şi ceremonia focului, vom cânta colinde şi va fi minunat. O, te rog, Beryl, fă asta pentru mine. Promit să nu îţi mai cer niciodată să faci ceva care să implice actori de Crăciun.

— Of, bine, atât timp cât promiţi, cum aş putea să refuz? În plus, soră dragă, nu aş rata Crăciunul ăsta pentru nimic în lume, adăugă Beryl cu un licăr de amuzament în privire.

21 decembrie

Capitolul 2

— Mă bucur să te avem acasă, Grayson. Lord Fairborough îl studie pe nepotul său cu o privire apreciativă. Ai fost plecat prea multă vreme.

— Nu a fost chiar atât de multă, domnule.

Zâmbetul lui Grayson Elliott sfida adevărul vorbelor unchiului său. Unchiul Roland ridică sceptic din sprâncene.

— Aș spune că unsprezece ani înseamnă foarte multă vreme.

— Probabil. Gray sorbi din coniac şi îl privi pe bătrân. Arăta mult mai bine decât se temuse Gray. Adevărul era că timpul fusese blând cu unchiul său. Părul îi era mai cenuşiu; faţa puţin mai brăzdată de riduri, dar, una peste alta, unchiul Roland arăta bine pentru vârsta lui. Totuşi, Gray nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că unele dintre ridurile de pe chipul unchiului său puteau fi din vina lui. Ştia că unchiul lui, la fel ca mătuşa sa, îşi făcuseră griji pentru el în ultimii unsprezece ani. Singurul care nu fusese îngrijorat era vărul lui, Winfield. Dar Win recunoscuse de multe ori că era invidios pe libertatea lui Gray de a face orice dorea şi se bucura de isprăvile vărului său. Gray era primul care recunoştea că regularitatea corespondenţei cu unchiul şi cu mătuşa fusese de-a dreptul sporadică. Trecuse chiar şi jumătate de an fără să le trimită o scrisoare. Gray ignoră junghiul de vinovăţie.

— Dar au trecut repede, adăugă el.

— Poate pentru tine mai repede decât pentru noi. Unchiul Roland râse. Bănuiesc că ai avut parte de o adevărată aventură.

— Da, cu siguranţă a fost o aventură pe alocuri, admise Gray cu un zâmbet larg. Într-adevăr, avusese parte de aventuri în cursul

adunării averii sale, dar nu fusese deloc uşor. Eforturile şi investiţiile ulterioare în importuri în America se dovediseră înfiorătoare de-a lungul anilor şi nu avusese prea mult timp pentru frivolităţi sau pentru a se bucura de propriul succes. Dar toată munca susţinută dăduse roade. Acum avea averea pentru care pornise la drum. Şi trebuie să vă mulţumesc pentru asta, încheie el.

— Prostii! Unchiul lui pufăi. A fost un ajutor nesemnificativ şi mi l-ai înapoiat acum mai bine de doi ani. Bătrânul se opri pentru un moment. Nu era necesar, ştii asta. Tatăl tău a fost unicul meu frate, şi întotdeauna te-am privit ca pe un al doilea fiu.

— Lucru pentru care am fost întotdeauna recunoscător.

Într-adevăr, mereu ştiuse cât de norocos fusese să nu fie tratat ca o responsabilitate nedorită. Avea doar cinci ani când tatăl şi mama lui, o americancă, muriseră. Mătuşa şi unchiul său îl luaseră în custodie, să îl crească alături de băiatul lor de şase ani. Nu îl trataseră deloc diferit faţă de propriul fiu, dar existase totuşi o diferenţă. Win purta onorificul titlul de viconte Stiliwell şi într-o zi avea să devină conte de Fairborough. Gray nu avea să fie niciodată mai mult decât o rudă nearistocrată.

— Nu era necesar, ştii bine, să pleci aşa în

lume. O notă de severitate se simţea în glasul unchiului său. Întotdeauna am vrut să te las cu o situaţie materială bună, să îmi împart averea şi proprietăţile cât mai egal posibil între tine şi Winfield. Evident, el va moşteni titlul meu şi Fairborough Park, dar…

— Era necesar, unchiule, spuse Gray, pe un ton puţin mai aspru decât intenţionase. Dar mai avusese această discuţie şi când plecase din Fairborough şi din Anglia ca să îşi strângă averea. Glasul i se îmblânzi. Sunt lucruri pe care trebuie să le faci pe cont propriu, adăugă el.

— Întotdeauna ai fost încăpăţânat şi independent. Pentru asta putem da vina pe sângele ăla american al tău. Unchiul Roland îl privi pentru un moment îndelungat; un zâmbet melancolic juca pe buzele lui, Dar îl văd şi pe fratele meu în tine, continuă el. Mai mult acum decât atunci când ai plecat. Bătrânul ridică paharul. Bine ai venit acasă, băiete!

— Mulțumesc, unchiule, Gray zâmbi. E bine să fiu înapoi.

Într-adevăr, era bine să se ştie din nou acasă, în sfârşit. Nu îţi dăduse până acum seama de cât de dor îi fusese de Anglia şi de familie – deşi, în multe feluri, era ca şi cum nu ar fi plecat niciodată.

Totul în casă rămăsese exact aşa cum îşi amintea. Privi în jur prin biblioteca unchiului

său. Rafturile de la podea până în tavan, cu volumele de cărţi aranjate la milimetru, erau neschimbate. Dacă privea mai atent, fără îndoială putea observa că toate volumele erau la locul lor, aşa cum îi plăcea bătrânului. Fotoliile confortabile din piele şi canapeaua se aflau în aceleaşi locuri şi nu păreau atinse de trecerea timpului. Biroul masiv din lemn de mahon, care fusese al bunicului lui Gray şi al bunicului bunicului acestuia, ocupa acelaşi loc, între aceleaşi două ferestre. Aceleaşi portrete de familie zăceau în aceleaşi locuri dintotdeauna, cu o excepţie notabilă, deasupra şemineului.

Când Gray fusese ultima oară în această încăpere, acel loc de onoare era ocupat de portretul bunicului său. Acum, în locul lui, atârnau două portrete, de-o parte şi de alta, care, deşi semănau foarte mult, nu erau totuşi identice. Ambele înfăţişau chipurile a patru băieţi care aveau trăsături similare, ce trădau apartenenţa la aceeaşi familie. În ciuda diferenţei dintre stilurile artistului, cele două portrete ar fi putut fi ale aceloraşi persoane. Dar tabloul din stânga îi înfăţişa pe tatăl şi pe unchiul său când aveau zece, doisprezece ani, iar cel din dreapta pe Gray şi Win, pictate când aveau zece sau unsprezece ani. Deşi stilul picturii mai vechi era mai formal, artistul reuşise să surprindă afecţiunea fratelui mai

mare pentru cel mic. Cât despre celălalt portret, Gray îşi amintea cu claritate cum pozase pentru pictor şi cum îl făcuseră să treacă printr-un iad. În cele din urmă, artistul hărţuit îi ameninţase cu consecinţe cumplite dacă nu se purtau cum se cuvenea. „Cumplit”, după cum îşi amintea Gray, însemna că acel comportament al lor să fie adus nu în atenţia unchiului Roland, ci a mătuşii Margaret. Ea ceruse ca băieţilor să li se facă portretul, deşi o fotografie ar fi fost mult mai simplu de realizat şi mai puţin chinuitoare pentru cei implicaţi, şi suferinţa se abătea asupra oricui îi răstălmăcea dorinţele.

— Şi te-ai întors definitiv? Sau este prea devreme să întreb?

— Este un lucru la care încă mă gândesc

Gray nu voia să fie evaziv, dar pur şi simplu nu ştia cât avea să rămână în Anglia. Nu ştia dacă aceasta era o simplă vizită sau dacă întoarcerea era permanentă. În orice caz, avea să rămână atât timp cât unchiul său avea nevoie de el, deşi fusese precaut şi îşi rezervase un bilet înapoi spre America la o zi după Crăciun. Rezervarea putea fi totuşi oricând anulată.

— Atunci vom vorbi mai târziu despre asta, spuse unchiul Roland. Mătuşa ta va fi încântată să te vadă.

— Unde este? Mă aşteptam să o văd

alergând pe scări de îndată ce servitorii au adus vestea sosirii mele.

— Dacă ne-ai fi scris că te întorci în sfârşit acasă, ar fi fost aici, zise unchiul cu o notă de mustrare în voce. Dar, cum nu avea habar, a plecat la Londra pentru câteva zile, în vizită la familia surorii ei, să cumpere cadouri pentru Crăciun şi orice altceva consideră necesar pentru a asigura veselia festivităţilor de sezon. O aşteptăm înapoi cu o zi înainte de Crăciun. Roland zâmbi. Tu, totuşi, eşti cel mai frumos cadou pe care l-ar fi putut primi. I-a fost dor de tine. Şi nouă, tuturor.

— Şi mie mi-a fost dor de voi, spuse Gray, privindu-l îndeaproape pe bătrân. Unchiule, cum te simţi?

— Destul de bine pentru vârsta mea, presupun. Unchiul Roland ridică din umeri. Fac regulat mişcare. Nu mai pot să mănânc tot ce mâncam odată, ceea ce, deşi de aşteptat, tot mi se pare enervant. Oasele îmi trosnesc, dar, la urma urmei, cred că mă ţin destul de bine, în ciuda vestigiilor timpului.

— Nu ai fost… bolnav?

— A, am avut o luptă serioasă cu o răceală încăpăţânată, acum câteva luni.

— Doar atât?

— A fost o răceală foarte neplăcută, spuse cu fermitate unchiul Roland.

Gray îşi alese cu grijă cuvintele.

— Deci nu… eşti pe moarte?

— Pe moarte? Unchiul Roland căscă ochii. Ţi se pare că arăt de parcă aş fi pe moarte?

— Arăți sănătos, dar…

— Cu toţii murim, vere. Unii dintre noi mai devreme decât alţii.

Win intră în bibliotecă, purtând haine de călărie şi afişând un zâmbet larg. Gray se ridică şi se holbă la vărul lui. Iritarea stârnită de minciuna evident a lui Win se îmbină cu plăcerea de a-l vedea din nou pe bărbatul pe care îl considera fratele lui.

— Mi-ai scris că este pe moarte.

— Este. Win ridică din umeri. Cu toţii murim în cele din urmă. Nu putem fugi de moarte.

Unchiul Roland se încruntă.

— Winfield, ce ai făcut?

— Ce am făcut, tată, a fost să vă ofer ţie şi mamei ce vă doreaţi cel mai mult de Crăciun, după dorinţa de a mă căsători şi de a da naştere unui moştenitor. Iar asta va trebui să aştepte pentru alt Crăciun. Win îi aruncă tatălui său zâmbetul contagios care fusese pierzania multor doamne ezitante, zâmbetul irezistibil care aproape întotdeauna îi aducea ceea ce îşi dorea. Ei bine… Păşi spre Gray şi îi susţinu privirea. Amândoi erau înalţi, diferenţa nefiind de mai mult de un centimetru între ei, şi amândoi erau bine făcuţi. Vrei să recunoşti că ai greşit? continuă Win. Să

mărturiseşti că ar fi trebuit să vii acasă în urmă cu mulţi ani şi că eşti încântat, în adâncul sufletului, că te-am forţat să o faci, în sfârşit? Sau ar trebui să te scot în grădină şi să mătur cu tine pe jos, aşa cum făceam când eram mici? zise, cu un zâmbet tot mai amplu. American necivilizat!

— Nu ai putut nici atunci şi nu poţi nici acum. Zâmbetul încrezut al lui Gray se asorta cu al vărului său. Englez lăudăros şi îngâmfat!

Unchiul Roland oftă.

Win îl prinse pe vărul său de umeri.

— Atunci, sunt iertat?

Uşurarea se luptă cu enervarea, iar afecţiunea învinse. Gray ridică din umeri.

— Păi, la urma urmei, este Crăciunul…

Win râse şi îl îmbrăţişă.

— Mă bucur că te-ai întors.

— E bine să fiu acasă.

Chiar când rosti cuvintele, simţi adevărul din spatele lor. Fusese plecat prea multă vreme.

Unchiul Roland îşi drese glasul, iar cei doi veri se întoarseră spre el. Pentru o clipă, privirea bătrânului se înceţoşă, iar Gray ştiu că unchiul Roland se gândea la el însuşi şi la iubitul său frate mai mic. Nu încăpea îndoială că Win arăta ca o versiune mai tânără a lui Roland, cu părul lui negru şi ochii albaştri, şi că Gray era o replică fidelă a tatălui său, cu

părul mai negru decât al lui Win şi cu ochii de un căprui intens.

Unchiul Roland îl fixă pe fiul său cu o privire hotărâtă.

— Nu sunt de acord cu minciuna în circumstanţe normale. Dar, cum este Crăciunul, iar intenţiile tale au fost aparent nobile… Se strădui fără succes să îşi ascundă un zâmbet satisfăcut. Presupun că minciuna asta poate fi iertată, în spiritul sărbătorii. Miji uşor ochii. Acum, cu privire la a doua chestiune…

— Nu îţi face griji, tată, spuse Win, zâmbind încrezător. Am un plan în mişcare chiar în timp ce vorbim. De fapt, sunt dispus să pun pariu că voi fi deja căsătorit până la Crăciunul viitor.

Unchiul Roland îl privi cu suspiciune, apoi pufăi neîncrezător şi merse să îşi reumple paharul.

Gray şopti la urechea vărului său:

— Ai un plan?

Zâmbetul lui Win păli puţin.

— Mai mult o presimţire.

Gray îşi reţinu un zâmbet. Camera nu era singurul lucru care nu se schimbase.

— Milord. Prescott, care fusese majordomul familiei dintotdeauna, apăru în pragul uşii. Mi-aţi spus să vă anunţ când se apropie de ora unu.

— Da, mulţumesc, Prescott. Unchiul Roland aruncă o privire înspre fiul şi înspre nepotul său. Nu o aprob, ţine minte, dar nu a fost cea mai proastă idee a ta.

Win chicoti.

— Mulțumesc, tată.

Unchiul Roland porni spre uşă.

— Sper ca planul tău cu privirea la cealaltă chestiune să fie la fel de reuşit.

— Şi eu sper, tată.

Răspunsul îndoielnic al unchiului Roland se pierdu în bibliotecă, în urma lui. Gray îşi spuse că era mai bine că răspunsul fusese indescifrabil, deşi tonul era inconfundabil.

Gray râse.

— Văd că această campanie de a te vedea însurat continuă.

— Așa va fi până în ziua în care mă voi lega de o biată creatură nebănuitoare pentru restul vieţii mele. Win traversă încăperea, spre carafa de coniac de pe birou, şi îşi turnă un pahar. Este vina ta, să ştii.

Gray râse.

— Cum adică e vina mea?

— Dacă ai fi fost aici, mama şi tata şi-ar fi împărţit eforturile în mod egal în loc să se concentreze doar asupra mea. Tata vrea un moştenitor, iar mama nu-şi doreşte altceva decât încă o femeie în familie. Win îndreptă paharul spre vărul său. Şi tu poţi să le dai

asta, la fel de bine ca mine.

— Presupun că pot.

— Așadar, îmi datorezi scuze.

— Da? Gray ridică din sprâncene. Mie mi se pare că eu sunt cel care merită o scuză.

— Pentru că ţi-am scris că tata este pe moarte?

Gray îl privi uimit.

— Nu crezi că asta ar cam necesita o scuză?

— Nu ştiu, spuse gânditor Win şi se sprijini de colţul biroului. Cum am spus şi înainte, cu toţii murim. Faptul că tata nu moare curând este un lucru nesemnificativ.

— Eu nu l-aş numi „nesemnificativ”.

— Oricum ar fi, planul şi-a atins scopul. Win îşi bău coniacul şi îl privi meditativ pe vărul său. Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult la asta.

— Ai fi putut pur şi simplu să îmi ceri să mă întorc, spuse Gray, apoi tresări.

— Și nu am făcut-o? Win miji ochii. Lasă-mă să mă gândesc, când s-au împlinit trei ani de la plecarea ta, ţi-am cerut să te întorci.

— Nu puteam…

— În anul următor, când s-a rupt prima mea logodnă şi aveam inima frântă, ţi-am cerut din nou să vii acasă şi să mă ajuţi să trec peste durere.

— Nu am avut cum…

— Iar doi ani mai târziu, ţi-am cerut să vii la

nunta mea, dar nu puteai fi deranjat.

— Dar aceea a fost o altă nuntă care nu a avut loc.

— A fost anulată în ultimul moment. Aproape că am fost lăsat singur în faţa altarului. Win scutură din cap îndurerat. Am fost devastat, să ştii. Mi-ar fi prins bine sprijinul sau, cel puţin, umărul omului pe care îl consider fratele meu – care este cel mai bun prieten al meu. Dar, nu, tu nu puteai fi deranjat.

— Circumstanțele erau de-aşa natură…

— Iar la doi ani după aceea, când în sfârşit ai obţinut averea pentru care ai muncit atât, când nu mai erai un falit fără perspective…

— Win.

Glasul lui Gray era ameninţător. Vărul lui continuă fără milă:

— Când ea a rămas văduvă şi am avut şansa să îi scot ochii…

— Win!

— Nici atunci nu ai venit. Win oftă resemnat. Dacă asta nu te-a putut aduce acasă, nu ştiam ce ar putea să o facă. Bău din nou din coniac. Sunt chiar dezamăgit de mine că nu m-am gândit mai devreme la varianta asta. Tata pe moarte. Win râse. Este mult prea încăpăţânat ca să moară şi să lase totul pe mâinile mele, oricât de capabile ar fi.

— Aveam intenţia să mă întorc în Anglia cât

mai curând posibil..

— Știu.

Gray se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Am sesizat un ton aparte în scrisorile tale din ultimii doi ani şi un indiciu vag în anul de dinainte. Poate că nici nu erai conştient de el. Dar te cunosc la fel de bine – nu, mai bine decât te cunoşti tu însuţi.

— Tot nu înţeleg ce încerci să spui.

— Ştii exact ce încerc să spun, dar, cum discuţia asta vine cu o întârziere de unsprezece ani… unsprezece ani, Gray.

Win scutură din cap, iar vina îi înceţoşă privirea.

Gray îl privi tăcut.

— Eu… îmi cer scuze?

— Ar trebui. Win se ridică şi merse lângă vărul său. Ai plecat, lăsându-i pe mama şi pe tata să creadă că voiai să îţi strângi o avere pe cont propriu din pricina unei obligaţii faţă de părinţii tăi sau faţă de tine însuţi – asta nu le-a fost niciodată limpede, deşi suna logic.

— Exact acesta este motivul pentru care am plecat, spuse Gray ferm.

— Da? Ştiai prea bine că planul tatei era să te pună la cârma afacerii familiei, în timp ce eu aveam să mă ocup de moşii şi de proprietăţi. Presupun că a crezut că, împreună, ca o familie, am putea, nu ştiu,

stăpâni lumea sau ceva de genul ăsta.

— Da, bine…

— Nu a fost un simţ deplasat al obligaţiei din partea lui, şi cu siguranţă nu era vorba despre un act caritabil, iar tu ştii şi asta la fel de bine.

— Presupun că da, dar…

— Dar, în schimb, ai întors spatele familiei tale şi ai permis unei femei care s-a descotorosit de tine pentru cineva cu avere şi titlu nobiliar să influenţeze modul în care îţi trăieşti viaţa.

Gray se încruntă.

— Nu a fost…

— Nu? Win miji ochii. Dacă îmi amintesc bine, Camille Channing, acum Lady Lydingham, femeia pe care ai iubit-o, te-a părăsit ca să se mărite cu un bărbat mult mai bătrân, cu avere şi poziţie socială. Un bărbat care avea ce tu nu aveai. Am dreptate până aici?

— Într-un fel…

— Aproape în acelaşi timp, tu, care ai părut mereu genul mai sensibil, ţi-ai pus în cap să pleci din ţară şi să îţi faci avere, înarmat cu puţin mai mult decât un împrumut modest de la tata. Din nou, am dreptate?

Gray încuviinţă din cap.

— Continuă.

— Iar apoi, când ea a rămas văduvă, iar tu ai

câştigat destui bani… într-adevăr, în acel moment puteai fi considerat scandalos de bogat…

— Nu ştiu dacă…

— Oricum… Win continuă să îi dea târcoale lui Gray, asemenea unui animal de pradă aşteptând să atace. Era foarte enervant. Tot ai refuzat să te întorci acasă. Pentru că…

Gray îşi încleştă dinţii.

— Pentru că?

— Pentru că nu era de ajuns. Triumful răsună în vocea lui Win. Trebuia să îi demonstrezi nu doar că eşti la fel de bun ca bărbatul pe care l-a ales, ci chiar mai bun. Fără titlu, poate, dar cu mai mulţi bani. Şi, cum bogăţia a fost întotdeauna preţuită de ea şi de surorile ei, să te întorci cu o avere şi mai mare ar fi un triumf minunat asupra femeii care ţi-a frânt inima.

Gray nu putea nega.

— Recunosc, este posibil ca asta să fi fost una dintre motivaţii…

— Aha! Ştiam eu. Win ridică paharul. Acum o poţi înfrunta cu succesul tău.

— Poate cândva aş fi făcut-o, dar acum… Gray scutură din cap. Pur şi simplu nu merită efortul.

— Nu merită efortul? Dumnezeule! Win îl privea uimit. Când ai devenit atât de nobil?

— Nu sunt nobil. Gray sorbi gânditor din

coniac. Doar că nu mai contează. Trecutul este trecut, am terminat cu el. Nu poate fi schimbat, şi nu înţeleg de ce ar trebui să zăbovesc asupra lui. Am lăsat-o pe Camille – pe Lady Lydingham – în urmă acum mult timp, nici nu îmi pot aminti când. Cum am spus, nu merită să-mi pierd vremea pentru a-i mai demonstra ceva acum.

— *O,* bravo, Gray. Excelent discurs. Win închină paharul spre vărul său. Impresionant. Nu cred un cuvânt din el, desigur, dar tot mi se pare impresionant.

— Nu contează dacă mă crezi sau nu. Gray ridică din umeri. Nu am niciun interes în ceea ce o priveşte pe Lady Lydingham – în afară, poate, de prietenia care ne-a legat odată.

— Înţeleg. Win îşi bău coniacul şi îl privi gânditor pe vărul său. Îţi dai seama că ea este văduvă şi nu s-a recăsătorit, aşa cum poate am menţionat în scrisorile pe care ţi le-am trimis?

— Da, ai menţionat. Gray sorbi din coniac. Cu o frecvenţă remarcabilă.

— Şi nu îţi pasă?

— Deloc.

— Atunci, dacă aş spune că de Crăciunul ăsta vine acasă la mama ei, la o distanţă de treizeci de minute de aici, tot nu ar conta?

— Absolut deloc.

— Şi dacă ar fi să te întâlneşti întâmplător cu ea pe drum, inima nu ţi-ar bate mai repede,

ca o pasăre captivă într-o colivie?

— O pasăre captivă? Gray râse. Doamne, Dumnezeule, omule, ce te-a apucat?

— Încercam să fiu poetic, spuse Win mândru. Am inima unui poet, ştii doar.

— Ba nu o ai.

— Poate că nu. Win ridică din umeri. Nu are importanţă în acest moment, căci nu despre inima mea discutăm, ci despre a ta.

— Win. Gray se aplecă înainte şi îşi privi vărul în ochi. Recunosc, odată i-am oferit inima mea lui Camille Channing. Şi da, asta a contribuit la dorinţa de a-mi croi un drum în lume, ceea ce am făcut cu succes. Dar acum nu mai am sentimente pentru ea, cu excepţia acelora pe care un prieten vechi le are faţă de un altul.

— Atunci, nu te-ai strădui să o eviţi?

— Nu văd de ce aş face asta.

— Şi dacă ar fi să o întâlneşti din nou…

— Întâmplător pe stradă? întrebă Gray cu un zâmbet larg.

— Sau oriunde, continuă Win, ai trata-o ca pe…

— Ca pe un vecin pe care îl cunoşti de o viaţă, ca pe prietena care mi-a fost cândva, spuse cu fermitate Gray. Cu o cordialitate politicoasă.

— Nu ai simţi nevoia să o strângi în braţe, să o acoperi cu sărutări şi să îi declari dragostea

ta nemuritoare?

Gray râse.

— Dumnezeule, nu.

— Dacă eşti convins…

— Sunt.

— Excelent! Win încuviinţă din cap. Mama a plecat la Londra acum trei zile, lăsând instrucţiuni ca, la sosirea lui Lady Lydingham şi a celorlalţi membri ai familiei ei, Cook să pregătească un coş cu cele mai bune fursecuri şi să îl trimită la conacul Miliworth ca un gest de simpatie între vecini. Încă sunt cei mai buni din ţară. Mama era puţin confuză, nu ştia dacă mama lui Lady Lydingham şi surorile ei aveau să fie acasă de Crăciun, întrucât auzise că Lady Briston şi fiica ei cea mică erau în Paris.

Gray îi aruncă o privire suspicioasă vărului său.

— Și?

— Și, conform informaţiilor mele, Lady Lydingham a sosit ieri. Cook a pregătit coşul şi trebuie livrat.

— Și?

— Și, deşi pot trimite un lacheu, mama mi-ar lua capul dacă nu ar fi livrat de un membru al familiei.

— Presupun că voia ca acel membru să fii tu.

— Doar pentru că nu ştia că tu vei fi aici. Dar eu am multe de făcut. Win îi aruncă o privire dură mai tânărului său văr. În timp ce

tu ţi-ai strâns avere, eu am învăţat tot ce avea tata de gând să împartă cu amândoi – afaceri, finanţe şi managementul proprietăţilor familiei şi al investiţiilor. Ceea ce înseamnă că sunt un om foarte ocupat. Este o povară imensă, ştii…

— Pot doar să îmi imaginez, murmură Gray.

— Și nu prea am timp de amabilităţi sociale.

— Se poate ca ăsta să fie motivul pentru care tot pierzi logodnice.

— Nu aş fi surprins. De-abia am putut să fur puţin timp pentru călărie astăzi, înainte să soseşti. Şi am nevoie ca tu să-i livrezi coşul ăsta de Crăciun lui Lady Lydingham.

Gray se holbă la el.

— Nu.

— De ce nu?

— Aș prefera să nu o fac, atâta tot.

— De ce? Win îl privi curios. Ai spus că nu o eviţi.

— Nu o evit.

— Iar voi doi aţi fost prieteni cu mult timp înainte să te îndrăgosteşti de ea.

— Adevărat.

— Ai spus că nu mai ai sentimente pentru ea. Că ai lăsat totul în urmă. Şi că, dacă vă veţi întâlni, o vei trata cu o cordialitate politicoasă, nimic mai mult, ca pe un prieten vechi.

— Așa am spus, dar…

— Dar? Win ridică din sprâncene. Doar

dacă, desigur, nu ai spus numai minciuni. Doar dacă nu cumva încă simţi ceva pentru ea. Doar dacă nu cumva ţi-e teamă că, dacă o vei revedea, îţi va trezi…

— La dracu', Win! izbucni Gray. O să duc coşul ăla blestemat.

— La urma urmei, măcar atât poţi să faci după ce m-ai abandonat în toţi anii ăştia…

— Am spus că îl duc!

— Da, ştiu, dar mă distram atât de bine. Win îi aruncă un zâmbet triumfător şi porni spre uşă. Îi voi spune lui Cook să pregătească pachetul, şi cred că poţi pleca în, să spunem, un sfert de oră. Win ajunse la uşă, se opri şi se întoarse spre vărul său. Indiferent de ce ai spune, continuă el, ştiu că va fi puţin dificil pentru tine. Nu ai mai văzut-o de unsprezece ani, şi, până nu o vei vedea, nu poţi şti cu siguranţă dacă sentimentele tale pentru ea sunt cu adevărat moarte.

— Prostii, spuse Gray. În mintea mea nu există niciun dubiu, deşi în a ta pare să fie.

Win îl privi pentru o clipă, apoi încuviinţă.

— Excelent. Şi, când te întorci, mă poţi ajuta cu planul de a mă însura până la Crăciunul viitor.

— Presupun că ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poţi primi, din moment ce nu ai pe nimeni în gând în acest moment.

— Este o mare provocare, băiete. Iar mie

mereu mi-au plăcut provocările.

Win râse încrezător, ca în copilărie, şi plecă.

Zâmbetul lui Gray pieri când uşa bibliotecii se închise. Fir-ar să fie! De ce trebuia Win să îl oblige să facă vizita aceea în această zi? Peste o zi, poate, sau peste vreo două, sau poate chiar în ziua de Crăciun... Da, asta ar fi perfect. O întâlnire întâmplătoare la petrecerea de Crăciun, înconjuraţi de oameni, acela ar fi un mod civilizat de a o revedea după atâta vreme pe femeia care, oarecum neintenţionat, îi frânsese inima.

Gray agită coniacul din pahar şi începu să se plimbe prin bibliotecă. Nu îl minţise pe Win, sau nu întru totul. O lăsase pe Camille în trecut cu mult timp în urmă. Tot atunci când îşi dăduse seama că tot ce se întâmplase între ei fusese la fel de mult din vina lui cum fusese din a ei, poate mai mult.

O ştia pe Camille de ani buni, dar nu îşi dăduse seama de ceea ce simţea pentru ea până când ea ajunsese la un pas de a se mărita cu Lord Lydingham. Nu, nu era adevărat. Îşi dăduse seama cu mult înainte de asta, când într-o zi văzuse brusc că fata care locuia pe moşia învecinată devenise femeie. Femeia care îi stăpânea inima. El nu făcuse nimic în privinţa asta. Pe atunci era tânăr şi nesigur; şi, când privea în urmă, îşi dădea seama că fusese şi un idiot. De-abia în ziua în

care ea urma să se căsătorească, Gray îi mărturisise ce simţea.

Fusese un prost pentru că se aşteptase ca ea să renunţe la tot ce fusese învăţată întreaga viaţa, dar el sperase. Era conştient că ea înţelesese că responsabilitatea ei în viaţă era să se mărite convenabil, întrucât nimeni nu ştia ce se putea abate asupra familiei sale. Vorbiseră despre asta de-a lungul anilor şi întotdeauna i se păruse o modalitate practică de privi soarta unei femei. Sărăcia, îi spusese ea odată cu sinceritate, pândea întotdeauna după colţ. Nu că Lady Ikiston ar fi fost vreodată pe cale să sărăcească, din câte ştia el. Totuşi, nimeni nu putea avea certitudinea a ceea ce se întâmpla în altă gospodărie. Lord Briston pierise de mulţi ani, iar Lady Briston nu se recăsătorise niciodată. Fratele geamăn al lui Lord Briston încă prefera să folosească rangul militar de colonel în locul titlului pe care îl moştenise de la fratele său, drept omagiu pentru decedat, fără îndoială. Aşadar, poate că nici colonelul Channing, nici Lady Briston nu se împăcaseră pe deplin cu decesul lui Lord Briston. Sora lui Camille, Beryl, deja se măritase destul de bine, aşa că venise rândul lui Camille.

Fusese şocată de declaraţia lui de dragoste şi îi spusese, cât de amabil putuse, că pur şi simplu era imposibil. Şi, într-adevăr, îi

mulţumise că încercase să o împiedice să se mărite fără a avea parte de dragostea adevărată după care tânjise întotdeauna. Dar văzuse ceva în ochii ei care îi trădase cuvintele.

Asta când o sărutase. Pentru prima şi ultima oară. Iar ea îi răspunsese la sărut. Şi, pentru un moment incredibil, Gray ştiuse în adâncul inimii sale că orice era posibil. Că, indiferent de ceea ce ar fi spus ea, îl iubea.

Apoi Camille îl împinsese de lângă ea şi îi spusese că ar fi mai bine să plece degrabă. El făcuse prostească acuzaţie că s-ar fi măritat cu el dacă ar fi avut bani; iar ea spusese că nu conta. El ştiuse din momentul în care rostise cuvintele că se înşela; o cunoştea mai bine de atât. Începuse să se certe cu ea, dar îşi dăduse seama că nu avea să iasă nimic bun din asta. Ea era decisă să meargă până la capăt cu nunta. Cu viaţa pe care şi-o plănuise. Poate dacă nu ar fi aşteptat atât să îi dezvăluie sentimentele lui… Poate dacă ar fi fost mai puternic sau dacă ei nu ar fi fost atât de tineri… Ea avea pe atunci nouăsprezece ani, el doar douăzeci. Poate…

Aşa că o părăsise. Ea devenise Lady Lydingham, iar el plecase ca să îşi găsească un rost în viaţă. Acum se întorsese acasă, iar ea era liberă. Totuşi, nu mai conta. Trecuse prea mult timp pentru amândoi. El era un

bărbat diferit faţă de cel care fusese cu atâţia ani în urmă. Iar ea era, fără îndoială, o femeie complet diferită. O văduvă independentă, cu propriile planuri de viaţă. Orice ar fi putut fi între ei odinioară, se pierduse odată cu trecerea anilor.

Dar cândva fuseseră prieteni, şi, în calitate de prieten, urma să facă livrarea din partea mătuşii sale. Aveau să facă schimb de amabilităţi. Ea avea să îl întrebe de sănătatea unchiului său. El despre surorile ei. Urma să stea atât timp cât cerea o asemenea împrejurare, apoi avea să îi transmită urările caracteristice sezonului şi să plece. Şi cu asta, basta.

Gray ignoră glasul din mintea lui care şoptea: „Şi dacă nu va fi doar atât?

Capitolul 3

— Aşadar, domnule Fortesque. Camille îl privi pe actorul care stătea înaintea ei în salon. Sunt pregătiţi actorii dumitale?

— Întotdeauna suntem pregătiţi pentru o reprezentaţie, domniţă, spuse Frederick Wenceslas Fortesque într-un mod arogant.

Fortesque era impresarul şi liderul trupei de

actori pe care o angajase. El luase rolul majordomului familiei, pentru că, după cum spusese, indiferent de piesa jucată, majordomul avea un rol esenţial. Camille acceptase punctul lui de vedere, deşi nu era în totalitate convinsă.

— Prințul nu a observat nimic ieşit din comun când a sosit în dimineaţa aceasta, continuă el.

Într-adevăr, Nikolai sosise în urmă cu aproape o oră în cel mai discret mod posibil, într-o trăsură elegantă închiriată. Acum se odihnea puţin şi în scurt timp avea să i se alăture la ceai. Sosise neînsoțit, ceea ce i se păruse straniu lui Camille. Întotdeauna presupusese că regalitatea, chiar şi una care călătorea incognito, ar călători totuşi într-un mod potrivit pentru, ei bine, regalitate, sau cel puţin pentru nobilime. Totuşi, prinţul era decis să nu atragă atenţia nimănui. Nu doar ca urmare dorinţei lui de a descoperi adevărata natură a ţării pe care o vizita, ci şi pentru că, după cum *îi* spusese, nu putea şti niciodată ce fel de pericole îl păşteau. Răpirile şi asasinatele erau o ameninţare constantă pentru un membru al regalităţii. Camille nu se gândise niciodată la asta, dar acest lucru îi domolise puţin din entuziasmul de a deveni prinţesă.

— E şi asta ceva, spuse Beryl ca pentru sine.

Stătea pe o canapea din apropiere pentru a-i oferi surorii sale ceea ce ea numea sprijin moral, deşi Camille bănuia că lui Beryl nu îi plăcuse deloc faptul că ratase actul de deschidere al piesei.

— A fost un început excelent, spuse Camille cu mai multă încredere decât simţea.

Îşi frecă absentă mâinile. Nu ar fi recunoscut niciodată faţă de Beryl, dar era mult mai neliniştită decât se aşteptase din pricina farsei. În ciuda asigurărilor pe care i le oferise surorii ei înainte să ajungă acolo, Camille era perfect conştientă de toate lucrurile care puteau merge prost. Ce fusese în capul ei? Dar era prea târziu să mai dea înapoi acum.

— Poate v-ar linişti dacă aş repeta, din nou, cine joacă rolurile principale, spuse domnul Fortesque cu un zâmbet blând.

Camille nu putea să nu îl placă pe bărbat; era o persoană foarte agreabilă. Mai în vârstă, poate pe la patruzeci de ani, bănuia ea, destul de înalt, cu un păr care văzuse şi zile mai bune, se aruncase împreună cu trupa lui de actori cu mult entuziasm în farsa asta. Evident, Camille nu avea altă soluţie decât să se încreadă în el, cel puţin până la un punct, şi să îi explice de ce considera necesar să ascundă natura excentrică a familiei sale de prinţul Nikolai. Domnul Fortesque păruse să

înţeleagă şi jurase că el şi trupa lui aveau să facă tot ce le stătea în putinţă pentru un spectacol reuşit. Doar pentru asta îi plătea cu bani frumoşi. Domnul Fortesque înţelesese la fel de bine că, dacă farsa nu avea un final fericit, plata pentru serviciile sale putea fi mult mai mică decât se aştepta.

— O, vă rog, spuse încântată Beryl.

Camille îi aruncă o privire agitată.

— V-aş fi foarte recunoscătoare, domnule Fortesque.

— Foarte bine. Bărbatul îşi drese glasul. Rolul mamei dumitale, Lady Briston, e jucat de domnişoara Angela Montgomery-Wells. Are o vastă experienţă, a petrecut ani buni prin turnee în provincii şi a jucat mame de toate rangurile. O actriţă foarte bună, în zilele ei bune.

Bărbatul tresări uşor, ca şi cum ar fi spus mai mult decât intenţionase.

— Continuaţi, domnule Fortesque, spuse Beryl.

Acesta îşi alese cuvintele cu grijă.

— Uneori poate fi uşor distrată. Rar şi-a uitat replicile. Dar am repetat destul de mult cu ea, spuse el, încercând să adopte un ton liniştitor. Ar putea juca rolul ăsta şi în somn. A fost făcut pentru ea.

Beryl îşi reţinu un zâmbet. Camille îşi dorea ca sora ei să înceteze să se mai amuze de

orice mărunţiş.

— Rolul surorii mai mici, Lady Hargate, este jucat de ingenua noastră Edwina Murdock. Nu doar experimentată înainte să ajungă la noi, ci foarte entuziastă şi extrem de prietenoasă, cu o înzestrare naturală pe care nu o vezi atât de des la o actriţă. Îşi coborî glasul la o şoaptă confidenţială: Cu aspectul şi talentul ei, tânăra aceasta îşi va lăsa amprenta asupra teatrului într-o bună zi.

— Doar talentul ne va spune asta, replică Beryl.

— Este destul de drăguţă. Camille nu era însă pe deplin convinsă de talentul actoricesc al fetei. Cunoscând-o pe domnişoara Murdock, nu fu impresionată de inteligenţa tinerei actriţe, ci mai mult de înfăţişarea ei. Totuşi, niciun bărbat în prezenţa ei nu i-ar pune la îndoială vorbele, întrucât ar fi, negreşit, prea ocupat să se holbeze la buclele ei roşcate, la buzele cărnoase sau la pieptul voluptuos.

Camille anticipa că primul succes al tinerei pe scenă era să pună mâna pe un soţ înstărit.

— Iar rolul unchiului, colonelul Channing, va fi cu măiestrie jucat de domnul Wilfred Henderson. Un actor shakespearian elegant, chiar şi acum o prezenţă remarcabilă pe scenă.

— Adevărat? Beryl ridică din sprâncene. Nu am auzit niciodată de dumnealui.

— Nu a câştigat niciodată recunoaşterea pe care o merită. Domnul Fortesque se opri. Domnul Henderson a avut nefericitul obicei de a bea mai mult decât era înţelept înainte de o prestaţie. Bărbatul ezită. La fel şi după terminarea unei piese. Dar a renunţat la arest răsfăţ, adăugă el degrabă.

Beryl pufni. Bărbatul o ignoră.

— Ceilalţi actori vor juca rolul de menajere şi de lachei. Or fi actori acum, dar aproape toţi au lăsat în urmă o viaţă în slujba unui stăpân pentru a-şi căuta norocul în teatru. Domnul Fortesque îi întâlni încrezător privirea. Puteţi sta liniştită, Lady Lydingham, aceasta va fi cea mai reuşită prestaţie a noastră.

Camille afişă un zâmbet recunoscător.

— Mulțumesc, domnule Fortesque.

— Eu sunt cel care ar trebui să vă mulţumească. Bărbatul ezită. Ar trebui să vă mărturisesc faptul că nu suntem, încă, o trupă foarte bine sudată. Ne-am format recent, de fapt, şi, într-adevăr, unora dintre noi încă le lipseşte experienţa… vast*ă pe* scenă. Suntem foarte recunoscători pentru oportunitatea pe care ne-aţi dat-o, de a ne şlefui talentul şi de a petrece Crăciunul într-o casă atât de minunată precum conacul Miliworth.

Camille îl privi cu gura căscată.

— Cât de recent?

— Cu exactitate?

Îngrijorarea brăzdă chipul actorului.

— Nu, nu. Camille întinse mâna să îl oprească. Nu cred că vreau să ştiu, la urma urmei. Este mult mai bine să îţi păstrezi speranţa decât să îţi fie spulberată.

— Așa spun şi eu de fiecare dată, adăugă Beryl.

— Nu am remarcat, ripostă Camille. Poate că ar fi trebuit să fie mai selectivă în angajarea trupei, dar nu mai angajase actori înainte şi se considerase norocoasă că îi găsise pe aceştia. În plus, nu mai putea face nimic în privinţa asta acum, ci doar să spere că totul avea să meargă bine. Afişă un zâmbet amabil. Sunt convinsă că veţi face o treabă excelentă, adăugă ea.

— Avem teatrul în sânge, milady. Cu toţii am rupt lanţurile vieţii obişnuite pentru a ne urma visul, care este *teatrul.*

Glasul lui se ridică şi privi în depărtare. Camille schimbi priviri cu sora ei, iar bărbatul continuă:

— Visul de a rosti cuvintele lui Shakespeare aşa cum au fost menite să fie rostite sau de a juca piesele domnului Gilbert şi ale domnului Sullivan aşa cum au fost menite să fie jucate. Bărbatul întinse mâna cu palma în sus, ca şi cum ar fi vrut să apuce ceva, apoi continuă: Visul de a purta un public departe de existenţa sa monotonă şi de a-l duce, chiar şi pentru

puţin timp, într-un alt loc, într-un alt timp, într-o poveste pe care să nu o uite nicicând. Iar asta – închise pumnul şi îl duse în dreptul inimii – reprezintă visul şi, da, magia teatrului.

Plecă solemn capul.

Beryl se abţinu să nu râdă. Camille nu era convinsă dacă îi venea să râdă sau să plângă.

— Întocmai, spuse ea aproape şoptit, apoi îşi drese glasul. Ei bine, atunci, domnule Fortesque…

— Doar Fortesque, milady, spuse actorul. Dacă voi juca rolul majordomului dumneavoastră, ar trebui să mă numiţi ca atare.

— Da, desigur. Camille încuviinţă. Mulţumesc, Fortesque.

— Acum, dacă nu mai este şi altceva, mă voi asigura că mama, sora şi unchiul dumneavoastră se pregătesc pentru prima lor apariţie, dar şi că ceaiul este gata.

Încuviinţă din cap spre cele două surori şi plecă.

— A mers bine.

Camille încercă să pară veselă şi încrezătoare.

— Bine? Beryl o privi, parcă nevenindu-i să creadă. Bine?

— Da, spuse Camille cu fermitate. Bine.

— Nu te îngrijorează faptul că ai o casă plină cu actori care au nevoie să îşi *şlefuiască*

talentul pentru că le lipseşte experienţa *vastă?*

— Dar, pentru ceea ce le lipseşte din experienţă, vor compensa cu fostele slujbe de servitori.

— Slavă Domnului pentru asta, spuse cu asprime Beryl. Sper că îţi dai seama că un beţiv îl va juca pe unchiul tău…

— Fost beţiv, te rog. Camille pufăi. A renunţat la viciu, şi ar trebui să îi acordăm prezumţia de nevinovăţie.

— Ce ar trebui să facem este inventarul coniacului. Şi probabil şi al argintăriei, adăugă supărată Beryl. La astea se adaugă şi o prostituată pe post de soră…

— Cu un talent natural…

— Fără îndoială. Beryl pufni. Am o bănuială că talentul acela nu este pentru actorie.

— Ai uitat-o pe doamna Montgomery-Wells, spuse Camille. Aparent, are mare experienţă în rolul mamei.

— Îşi uită replicile!

— La fel şi mama. Camille ridică din umeri. Încă un motiv pentru care rolul acesta a fost făcut pentru ea.

— Dumnezeule, Camille.

— Trebuie doar să trecem de Crăciun, Beryl. Camille începu să păşească agitată prin încăpere. Doar de Crăciun. Un Crăciun tradiţional, al domnului Dickens, cu o familie tipic englezească. Atâta tot. Evident,

plănuisem să mai rămân o vreme aici, dar îmi dau seama că ar putea fi o greşeală. Desigur, nu am de unde să ştiu. Îi aruncă surorii ei o privire plină de optimism. Lucrurile ar putea merge mai bine decât anticipez eu.

— Ar fi cazul.

Camille se opri şi se uită încruntată la sora ei.

— Îţi mulţumesc pentru sprijin.

— Sunt aici, nu-i aşa?

— Da, şi îţi sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Vine şi Lionel?

Beryl dădu aprobator din cap.

— Da, dar probabil în Ajunul Crăciunului. Este foarte ocupat, ştii doar. Şi urăşte să stea departe de Londra, chiar şi pentru o perioadă scurtă. Dar când i-am explicat împrejurările… Beryl râse. Are un simţ al absurdului mai bun decât l-am anticipat eu. A spus că nu ar rata Crăciunul ăsta pentru nimic în lume.

— Minunat! Foarte bine, atunci. Camille îşi reluă mersul agitat. Va trebui să mă gândesc la un motiv pentru care să ne întoarcem degrabă la Londra. Mă poţi ajuta cu asta. Poţi fi de-a dreptul şireată când vrei.

— Mulțumesc.

— Poate dacă am aranja… Camille se gândi preţ de un moment. Ştiu! O telegramă din ţara lui, chemându-l acasă.

— Cum naiba am putea face asta?

— A, nu ar fi cu adevărat din… din… of, de oriunde e el.

— Încearcă să îţi aminteşti numele ţării, Camille. Beryl scutură din cap. Este nepoliticos să devii prinţesa unei ţări al cărei nume nici nu-l ştii.

— Din moment ce nu mi-l pot aminti, este destul de greu şi de nepotrivit să îl aduc în discuţie.

— Chiar şi aşa…

— În fine. Camille o fixă pe sora ei cu o privire fermă. Cred că o telegramă prin care se insistă să se întoarcă acasă este o idee excelentă. Poate din pricina unei crize de vreun fel. Acum, ce fel de criză… Mintea ei gonea în căutarea ideilor. Crezi că o declaraţie de război la adresa Regatului Oriunde ar fi extremă?

Beryl strâmbă din nas.

— Probabil.

— Atunci, poate…

— Monetară, spuse brusc Beryl.

— Monetară?

Beryl încuviinţă din cap.

— Ţările mici au întotdeauna crize monetare de un fel sau altul.

— Sună destul de plictisitor.

— Poate fi, ceea ce o face scuza perfectă pentru scopurile tale. O criză monetară este deopotrivă vagă şi ameninţătoare.

— Excelent! Camille radia. Atunci îl vom trimite înapoi în ţara lui cu ajutorului unei crize monetare. Deşi… Se încruntă. Nu mi-ar plăcea să îl îngrijorez nejustificat.

— Ăsta e farmecul crizelor monetare. Dacă economia ţării lui este stabilă, atunci este o problemă temporară. Dacă nu, ei bine… Beryl ridică din umeri. Dacă nu, nu ar trebui să piardă timpul hoinărind prin Anglia.

— Atunci, nu are de ce să îşi facă griji. Deşi, atunci când este îngrijorat sau concentrat, îi apare un mic rid între sprâncene. Este destul de încântător şi îl face să pară serios şi… Desigur, ar fi trebuit să îşi dea seama până acum. Îi aruncă un zâmbet încrezut surorii ei. Ştiu ce va face totul mult mai uşor.

— Te rog, spune-mi.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama dinainte. Engleza nu este limba nativă a lui Nikolai. În afară de accentul acela fermecător, nu ţi-ai da seama, pentru că pare destul de priceput. Dar mi-a mărturisit că uneori există lucruri pe care nu le înţelege. Aşa că va pune orice scăpări stranii în discursul sau în comportamentul doamnei Montgomery-Wells, al domnului Henderson sau al domnişoarei Murdock pe seama incapacităţii lui de a înţelege perfect limba. Camille era de-a dreptul încântată. Nu va pune nicio întrebare. Am observat asta şi înainte. Când nu înţelege, acel mic rid apare

pe fruntea lui, iar el zâmbeşte şi încuviinţează din cap, prefăcându-se că înţelege. Este adorabil.

— Nu crezi că va băga de seamă că va zâmbi şi va încuviinţa tot timpul?

— Mă îndoiesc. Ştiu mulţi oameni care zâmbesc şi dau încontinuu din cap, pentru că habar nu au ce se petrece în jurul lor. Camille ridică din umeri. Par destul de fericiţi.

— Situaţia devine din ce în ce mai rea, o avertiză Beryl.

— Prostii! Eu cred că devine din ce în ce mai bună. Camille enumeră toate lucrurile pe degete: Actorii sunt la locul lor. Îşi ştiu cu toţii rolurile. Nikolai va pune orice detaliu straniu pe seama incapacităţii lui lingvistice. Avem un plan cu privire la ce se întâmplă imediat după Crăciun. Nu pot să cer mai mult de atât.

Camille răsuflă uşurată. Evident, încă nu ştia cum avea să îi dezvăluie totul lui Nikolai, dar urma să găsească o soluţie. În acel moment, era straniu de încrezătoare.

— Da, nu îmi pot imagina ce ar putea să meargă prost.

Gray nu îşi putea da cu exactitate seama ce era, dar ceva aici i se părea greşit.

Majordomul îl invitase în salonul din faţă al conacului Miliworth şi îi luase coşul, spunându-i că mergea să o cheme pe Lady Briston. Asta însemna că nu era nevoit încă să

o vadă pe Camille. Nu că i-ar fi păsat. Totuşi, se simţea uşurat, deşi nu înţelegea pe deplin de ce. Cu siguranţă, după unsprezece ani, era pregătit să o revadă.

Păşi absent prin salon. Camera era exact la fel cum şi-o amintea de ultima oară când fusese aici, în ziua dinaintea nunţii lui Camille. Mobila era aranjată ca întotdeauna şi nu părea afectată de trecerea timpului. Chiar şi orologiul de pe şemineu şi picturile de pe perete rămăseseră în locurile pe care şi le amintea. Dar, conform scrisorilor lui Win, Lady Briston şi fiicele sale dădeau destul de rar pe aici, preferând să îşi petreacă timpul în Londra. Desigur, fiecare dintre fiicele lui Lady Briston îşi văzuse de viaţa ei. Beryl era la al doilea soţ, un politician, după cum îi scrisese Win. Delilah era o văduvă bogată, dar asta nu îl uimea. Un zâmbet apăru pe buzele lui Gray. Fiicele lui Lady Briston se măritaseră exact aşa cum le învăţase ea. Stând să se gândească, îşi dădu seama că era straniu că mama nu se recăsătorise. Poate că neliniştea lui vagă era din pricina prezenţei unui nou majordom la conac. Majordomul pe care şi-l amintea dintotdeauna era un bărbat numit Clement, greoi şi bătos, care părea destul de încrezut, dar ai cărui ochi licăreau amuzaţi. Iar la ultima vizită a lui Gray, putuse citi în ei şi o urmă de simpatie. Se potrivea cu casa

excentrică a familiei lui Lady Briston. Gray nu îşi amintea ca majordomul Clement să fi fost foarte bătrân, dar trecuseră unsprezece ani. Fără îndoială, se retrăsese din serviciul familiei. Gray va trebui să o întrebe pe Camille. Cel puţin era un subiect de discuţie fără vreun înţeles ascuns.

Asta era. Se opri brusc. Acest nou majordom – spusese că numele lui era Fortesque – era mult prea impecabil pentru această locuinţă. Gray se întreba de cât timp ocupa postul. Şi cât avea să mai dureze, dacă într-adevăr Lady Briston şi fiicele ei se aflau la conac, până să plece.

— Am auzit că avem un musafir. O femeie în vârstă intră în încăpere într-o manieră teatrală. Şi ce musafir elegant!

— Bună ziua, spuse el precaut, întrebându-se cine ar putea fi femeia. Deşi, din câte îşi amintea el, întotdeauna erau câteva persoane speciale pe la conac. Camille se referise la ele ca la nişte triburi pierdute – nobilimea deportată şi rătăcită a Europei –, dar el nu ştiuse niciodată cu siguranţă dacă ea era amuzată de ei sau doar tolerantă.

Femeia era cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decât el, avea părul aproape alb şi un chip care probabil fusese frumos cândva şi încă era destul de plăcut. Ochii ei albaştri licăreau în timp ce întinse mâna. Gray nu era

sigur dacă ea se aştepta ca el să i-o strângă sau să i-o sărute. Femeia îşi drese glasul, privi cu subînţeles la propria mână şi o ridică un milimetru. OK, deci să o sărute. Gray zâmbi şi se supuse.

— Ce tânăr chipeş. Femeia îi aruncă un zâmbet uşuratic, iar Gray se abţinu să nu îşi retragă grosolan mâna. Şi cine, mai exact, eşti dumneata?

— Scuzele mele, nu m-am prezentat, spuse el încet. Sunt domnul Elliott. Grayson Elliott.

— Grayson? Am cunoscut un Grayson odată. O, era destul de nebun, într-un sens foarte bun, desigur. Nimeni nu ştia ce avea să facă în secunda următoare. Îmi amintesc odată, la o adunare la Lord… care era numele lui? Femeia se opri, încercând parcă să îşi aducă aminte; apoi păru a se gândi mai bine la ceea ce voia să spună, spre uşurarea lui Gray. Nu contează acum, presupun. Îţi voi spune poveştile mele mai târziu, după ce ne vom cunoaşte mult, mult mai bine.

Gray zâmbi slab.

— Bine ai venit în casa mea, domnule Elliott, domnule Grayson Elliott, spuse ea teatral. Eu sunt Lady Briston, Millicent pentru prietenii apropiaţi, şi cred că vom fi foarte, foarte apropiaţi.

— Bernadette, spuse el fără să gândească.

Femeia făcu ochii mari.

— Poftim?

— Numele de botez al lui Lady Briston este Bernadette.

Femeia se încruntă.

— Sunteţi sigur?

— Destul de sigur.

— Aș fi putut jura că este Millicent, murmură ea.

Lui Gray îi trecu un gând prin cap, dar probabil că vărul său i-ar fi menţionat asta.

— Doar dacă, desigur, nu v-aţi căsătorit cu Lord Briston. Cu colonelul Channing adică.

— Dumnezeule, nu. Absolut, nu. Ce idee! Femeia scutură din cap. Cu siguranţă, nu sunt căsătorită. Din câte pot să îmi amintesc, deşi am fost cândva căsătorită. Oftă teatral. Nu a mers prea bine.

Gray o privi confuz.

— Atunci, mă tem că nu înţeleg.

— Este în regulă. Femeia îl mângâie pe braţ şi îi aruncă un zâmbet înţelegător. Ni se întâmplă tuturor. Eu însămi nu înţeleg, cel mai adesea. Lasă-mă să văd dacă îţi pot explica. Se gândi pentru un moment. Eu sunt Lady Briston. Am un cumnat, colonelul Channing. Corect până aici?

Gray încuviinţă tăcut.

— Știam eu că am dreptate. Femeia radia. Şi am trei fiice, continuă ea. Două dintre ele arată exact la fel, ştii. Scutură din cap. Este

foarte derutant.

— Lady, aa, Briston. Gray îşi alese cu grijă cuvintele. Am fost plecat pentru câţiva ani. Totuşi, sunt lucruri…

— Mă scuzaţi. Fortesque intră brusc în salon. Lui Gray i se părea imposibil, după prima lor întâlnire, dar bărbatul părea uşor necăjit. Lady Briston, am fost trimis după dumneavoastră.

— Și m-ai găsit, dragul meu Fortesque.

Majordomul îi aruncă în treacăt o privire lui Gray.

— Trebuia să vă găsesc înainte să întâmpinaţi vreun musafir.

— Atunci, trebuie să fii mai rapid, Fortesque, spuse ea aspru. Deja l-am cunoscut pe domnul Elliott. Domnul Grayson Elliott. Încântător nume, nu eşti de acord?

— Ba da, milady. Maxilarul lui Fortesque se încordă, dar tonul bărbatului rămase adecvat şi cuviincios. Prezenţa dumneavoastră este necesară în altă parte.

— Adevărat?

Îi aruncă majordomului ceea ce putea fi descrisă doar ca o privire obraznică. Cine era femeia asta?

— Da, milady, spuse el cu multă încăpăţânare. În altă parte. Numaidecât.

— Ca să îl cunosc pe prinţ, fără îndoială. Femeia se aplecă spre Gray, parcă secretoasă.

Nu l-am cunoscut încă, dar am auzit că este foarte chipeş şi destul de topit după una dintre fiicele blonde. Nu ştiu sigur după care.

Gray ridică surprins din sprâncene.

— Ce prinţ?

— Numaidecât, Lady Briston, spuse din nou majordomul.

— Bine, atunci. Ochii îi licăriră amuzaţi. Îmi voi face ieşirea cu graţia şi demnitatea potrivite statutului meu.

Spunând acestea, ridică bărbia şi ieşi parcă plutind din încăpere, cu Fortesque pe urmele sale.

Gray îi privi confuz în vreme ce se îndepărtau. Poate că era unul dintre oaspeţii stranii care puteau fi adesea întâlniţi la conacul Miliworth. Totuşi, era convins că puţini dintre ei se dădeau drept Lady Briston.

O tânără femeie trecu prin dreptul uşii, aruncând o privire absentă în direcţia lui. Câteva secunde mai târziu, reapăru şi îi aruncă un zâmbet interesat.

— Bună ziua.

Avea părul într-o o nuanţă intensă de roşu şi era extrem de drăguţă, cu ochii mari şi căprui, ca de căprioară, şi o siluetă minunată.

Gray zâmbi.

— Bună ziua.

Tânăra îl studie curioasă.

— Eşti unul dintre actori?

— Actori?

— Domnul Fortesque a spus că s-ar putea să fie nevoie de câţiva actori în plus; casa asta este atât de mare şi necesită o mulţime de servitori. Privirea ei zăbovi asupra lui într-un mod apreciativ. Trebuie să recunosc, eşti destul de chipeş, deşi mult prea bine îmbrăcat pentru un actor, mai ales pentru unul care va juca acest rol. La urma urmei, nu e ca şi cum aici am fi la Covent Garden. Nu pari să fi venit aici pentru bani. Tânăra îl privi mai de aproape. Nu, arăţi de parcă ai avea deja bani, continuă ea.

Gray râse.

— Va trebui să fac ceva în privinţa asta.

— O, nu, spuse ea grăbită. Întotdeauna este mai bine să arăţi de parcă nu ai avea nevoie de bani.

— O să ţin minte asta.

— Plata este mai mare aici decât în altă parte, probabil pentru că am fost puşi să jurăm că vom ţine totul secret, ameninţaţi chiar cu judecata. Da, nu mi-ar plăcea să mă opun lui Lady Lydingham. Tânăra se cutremură uşor. Cred că femeia ne-ar târî până la capătul pământului dacă am sfida-o, şi Dumnezeu este martor că are bani să facă asta. Totuşi, niciodată nu strică mai multă experienţă actoricească, aşa că să ne ţinem gurile închise este un preţ mic de plătit. În

plus, ăsta este un loc destul de plăcut pentru a petrece Crăciunul şi… Trase adânc aer în piept şi făcu ochii mari. O, Dumnezeule, nu eşti prinţul, nu-i aşa? Te rog, spune-mi că nu eşti prinţul.

„Ce prinţ?”

— Nu, spuse el încet. Nu sunt prinţul.

— Slavă Domnului! Tânăra răsuflă uşurată. Nu aş vrea să îi dezvălui prinţului că Lady Lydingham a angajat… Femeia miji ochii. Dacă nu eşti prinţul şi nu eşti actor, atunci cine eşti?

Gray ştia din experienţă că sinceritatea totală nu era întotdeauna la fel de eficientă precum cea parţială.

— Nu am spus că nu sunt actor.

— A, minunat. Expresia tinerei se lumină. Eu sunt domnişoara Murdock, Edwina. Poate ai auzit de mine?

— Mă tem că nu, îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Ridică indiferentă din umeri. Încă nu sunt faimoasă, dar voi fi. Într-o zi, vreau să ajung la fel de faimoasă ca Ellen Terry.

— Este o actriţă foarte bună, să ştii.

— La fel şi eu. Tânăra îi aruncă un zâmbet obraznic. Iar, în acest moment, sunt Lady Hargate, sora mai mică a lui Lady Lydingham. Se opri, gânditoare. Am înţeles că este foarte cuviincioasă şi mi-a fost descrisă ca fiind

deosebit de conservatoare şi cu păreri învechite, dar eu nu sunt convinsă că aşa văd rolul ăsta.

— Și cum îl vezi?

Ce se petrecea aici?

— Păi, cât de cuviincioasă poate să fie? S-a măritat cu un bărbat mult mai bătrân şi acum este o văduvă bogată. O văduvă foarte bogată, aparent. Iar numele ei este *Delilah,* adăugă ea. Nu o văd ca fiind cuviincioasă, ci mai degrabă – tânăra îşi îndulci puţin glasul – *provocatoare,* aş spune eu. Genul de femeie care ştie ce vrea şi face ce trebuie pentru a obţine. Privi direct în ochii lui Gray, iar el nu ştia dacă ea juca un rol acum sau era pur şi simplu foarte periculoasă.

— Păi… hmm… Gray înghiţi în sec… Eu am observat că nimic nu face ca o prestaţie să fie mai realistă decât atunci când un actor joacă rolul în modul în care el – sau ea – simte că ar trebui să fie jucat.

Tânăra icni.

— Așa simt şi eu. Atunci, îmi dai dreptate, ar trebui să joc rolul aşa cum îl văd eu, nu-i aşa?

— Fără îndoială. Dacă tu crezi că Lady Hargate este, ei bine, un fel de damă de companie…

— Așa cred. Serios, ce altceva ar putea fi?

— Atunci, îi datorezi publicului tău să joci rolul aşa cum îl simţi. Gray îşi duse o mână în

dreptul inimii. Aici.

— Ai dreptate. Nu ştiu de ce ezitam. Întotdeauna am fost foarte bună la rolul prostituatei. Fata ridică dintr-un umăr. Mi se pare că pur şi simplu îmi vine natural.

— Pot să înţeleg de ce.

Tânăra îi aruncă un zâmbet luminos.

— Evident, şi tu eşti la fel de bun, dar nu ştiam că mai sunt şi alte roluri pentru bărbaţi în afară de cele de servitori. Şi nu pari tocmai potrivit să joci un lacheu.

Gray ridică din umeri.

— Majordomul este jucat de domnul Fortesque, iar domnul Henderson îl joacă pe colonelul Channing. Ştii ce rol ai tu?

— Mă tem că nu. Gray scutură din cap. Abia am ajuns.

— Probabil mai există vreun rol de care nu ştiu eu. Tânăra oftă teatral. Nu ştiu cum se aşteaptă să fiu pregătită când scenariul se schimbă constant. Deşi presupun că îşi pot permite schimbări din moment ce publicul este format dintr-o singură persoană.

— Una singură?

— Prinţul, desigur. Tânără ridică din sprâncene. Nu ştiai?

— Cum am spus, de-abia am ajuns.

— Desigur. Şi, fără îndoială, cum Lady Lydingham ar prefera ca lumea să nu ştie că a angajat o trupă de actori pe post de familie ca

să impresioneze un prinţ de Crăciun, are sens să nu ştii nimic până nu ajungi aici.

— Într-adevăr, are sens.

La fel şi fiecare cuvânt care ieşea din gura actriţei.

— Cred că ar trebui să mai repet puţin înainte de întâlnirea cu prinţul. Acum, că ştiu că aveam dreptate în legătură cu Lady Hargate. Tânăra plecă uşor capul într-o parte şi îl studie pe Gray. Nu ar fi distractiv dacă ai fi aici ca să joci rolul amantului secret al lui Lady Hargate?

— Într-adevăr, ar fi interesant, admise Gray cu un zâmbet larg.

— Atunci, sper că aşa va fi.

Îi oferi un zâmbet neruşinat şi părăsi salonul.

Cu siguranţă, trebuie să fi înţeles greşit, deşi domnişoara Murdock îi spusese destul de clar de ce se afla la conac. De ce, Doamne iartă-mă, ar angaja Camille actori să joace rolul familiei ei? Şi cine era prinţul ăsta pe care toată lumea aştepta să-l cunoască? Nimic din toate astea nu avea sens pentru el; părea un plan bine pus la punct. Probabil că Beryl era în spatele lui. Întotdeauna fusese mai şireată decât Camille, deşi împreună formau un cuplu periculos. Aparent, în această privinţă, nimic nu se schimbase.

— Domnișoară Murdock, se auzi o voce de

femeie de pe hol. L-ai văzut pe Fortesque? Glasul se apropie. Se pare că doamna Montgomery-Wells umblă de una singură pe aici…

Inima lui Gray se opri pentru o secundă. În ciuda trecerii anilor, ar recunoaşte acel glas oriunde.

— Şi cine ştie în ce belele ar putea intra.

Camille trecu prin dreptul uşii, privi în direcţia lui, apoi se opri şi se holbă la el.

Părul ei era blond, ochii albaştri, chipul la fel de adorabil ca ultima dată când o văzuse. Nimic nu se schimbase. În momentul în care privirile li se întâlniră, timpul se dădu înapoi cu unsprezece ani. Până în ziua dinaintea nunţii ei, când îl privise în ochi, şi Gray ştiuse, fără niciun dubiu, că îl iubea. Un miliard de emoţii licăriră în ochii ei – neîncredere, încântare, enervare, chiar furie. Dar mai era ceva. Atât de subtil, încât el se îndoia că ea era conştientă de acel ceva. Nu mai mult de o aluzie sau vaga promisiune a ceva mai adânc şi mai intens şi de neclintit.

Iar Gray bănui că îşi minţise vărul; şi, mai grav, se minţise pe sine.

Capitolul 4

Cu siguranţă, privirea îi juca feste. Sau poate o luase razna. Se holba la bărbatul din salon, care stătea în acelaşi loc în care îl văzuse ultima oară. Da, asta era. Era nebună – de-a dreptul nebună. Farsa îi răvăşise complet mintea. Aveau să o închidă la Bediam curând…

— Camille? spuse cu precauţie creatura imaginară care semăna nespus de mult cu Grayson Elliott.

Bineînţeles că era precaut, din moment ce era evident că ea o luase razna.

Camille scutură din cap, parcă pentru a-şi limpezi mintea. Fir-ar, încă era acolo.

— Grayson?

— Nimeni altul.

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui, iar pe Camille o năpădi dorinţa absurdă de a i se arunca în braţe. O ignoră.

— Cât mă bucur să te văd, Camille.

— Adevărat?

Ea păşi încet în încăpere, ca şi cum ar fi mers într-un vis. Un vis pe care îl mai avusese înainte. Într-adevăr, ceva nu părea întocmai

real în toată situaţia asta. El era ultima persoană pe care se aştepta să o vadă – sau pe care voia să o vadă, acum sau vreodată. El îi aducea aminte de un drum pe care nu pornise. Ceva din trecut, lăsat în urmă, la care nu putea să se mai gândească.

Totuşi, el părea real. Grayson era aici, arătând la fel de chipeş cum şi-l amintea, cu ochii negri şi părul brunet – şi cu zâmbetul devastator, zâmbetul care odată îi mângâiase inima. Nu că ar fi contat acum. Camille trase adânc aer în piept. Avea destul timp mai târziu să analizeze emoţiile neaşteptate care goneau prin ea.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea.

Gray chicoti.

— Mătuşa vă trimite un coş cu bucate pregătite de Cook pentru a ura bun venit familiei tale înapoi la conacul Miliworth.

— Foarte amabil din partea ei. Camille privi în jur. Unde este coşul?

— I l-am dat – Gray miji ochii – majordomului.

— A, bine atunci… Camille nu ştia de ce Gray mai era încă acolo. Nu era sigură că ştia ce simţea cu privire la faptul că el se afla acolo. Era sigură doar de faptul că voia ca Gray să plece. Imediat, dacă nu mai devreme. Transmite-i mulţumirile mele lui Lady Fairborough. Dacă asta este tot…

— Ce s-a întâmplat cu Clement? întrebă el brusc.

— S-a dus.

Camille spuse primul lucru care îi trecu prin cap.

— Condoleanţele mele. Compasiunea licărea în ochii lui. Mi-e greu să îmi imaginez că s-a dus. Parcă era dintotdeauna aici.

— Nu a murit. A plecat în Ţara Galilor. Să fie cu familia lui.

Era adevărat, deşi nu avea niciun sens ca majordomul să fi plecat când casa era plină. S-a pensionat, adăugă ea după ce se gândi mai bine. Da, asta suna mai plauzibil.

— Înţeleg, spuse el încet. Probabil vă este dor de el.

— Ne este, spuse ea, încuviinţând ferm din cap. Era parte din familie. Şi un majordom excelent.

— Trebuie să fie greu, cu un nou majordom adică. Şi cu toată familia prezentă de Crăciun.

— Nici nu ai idee.

Şi devenea din ce în ce mai greu cu fiecare minut care trecea.

— Dar Fortesque este foarte bine pregătit. Camille zâmbi, sperând că o făcea într-un mod amabil şi plăcut. Gray adusese coșul de la mătuşa lui – de ce mai zăbovea aici? Din nou, mulţumeşte-i mătuşii tale din partea mea.

— A, o voi face.

Gray o studie cu răceală. Era evident că bărbatul nu avea nicio intenţie să plece.

— După cum ai spus, este puţin straniu să ai un majordom nou în această perioadă a anului. Lista cu lucruri care trebuie făcute pare să nu se mai termine, cu toată familia acasă şi toate astea. Sunt convinsă că şi tu eşti ocupat, aşa că nu te reţin…

— A, da, toată familia?

Camille încuviinţă din cap.

— Mama ta şi colonelul Channing, surorile tale şi soţul lui Beryl?

— Da, da, toată lumea. Nerăbdarea i se simţi în glas. Ultimul lucru de care avea nevoie în acest moment era să se confrunte cu trecutul îndepărtat, deghizat în Grayson Elliott. Prezentul era deja prea complicat.

— Deşi Lionel, Lord Dunwell, are treabă în Londra şi ni se va alătura în Ajunul Crăciunului.

— Înțeleg. Dar mama ta, unchiul şi surorile…

— Da, cu toţii, i-o tăie Camille. Acum, dacă nu mai ai nimic de…

— A trecut mult timp, Camille.

Camille pretinse în mod intenţionat că înţelese greşit. Acum nu era momentul.

— Într-adevăr, a trecut prea mult timp de când nu am mai petrecut cu toţii Crăciunul la conac şi de-abia aşteptăm. Totuşi, am multe de

făcut…

— Am întâlnit-o pe mama ta.

Gray o privea în ochi. Camille păru a înceta să mai respire.

— Da?

— Acum câteva minute. Gray zâmbi. Este schimbată.

Nu exista o explicaţie pentru doamna Montgomery-Wells. Era mai bine să se prefacă total ignorantă. De obicei, se pricepea la lucrul ăsta.

— Așa cum ne-am schimbat toţi. Camille ridică din umeri. Au trecut unsprezece ani de când nu ai mai fost în casa asta, la urma urmei. Oamenii se schimbă, dar viaţa merge mai departe. Nimic nu mai este cum era, îndrăznesc să spun.

El râse.

Camille miji ochii.

— Ce ţi se pare atât de amuzant?

— Am întâlnit-o şi pe sora ta.

— Pe Beryl? întrebă ea, plină de speranţă.

— Nu, pe Delilah.

Camille tresări.

— Ah!

— Ce se petrece aici, Camille?

— Crăciunul?

Gray ridică din sprâncene.

— Este complicat, Grayson, şi nu este treaba ta. Camille pufni. Acum, te rog să fii amabil şi

să pleci. Gesticulă spre uşă. Aş aprecia dacă ai face-o.

— O, cred că nu. Gray merse alene spre şemineu, îşi împreună mâinile la piept şi se sprijini de el într-un mod arogant. Să ştii că nu plec nicăieri.

Camille făcu ochii mari.

— De ce nu?

— Nu înainte de-a afla ce se întâmplă aici.

— De ce vrei să ştii? Camille îi imită poziţia, împreunându-şi mâinile la piept. Nu are nicio legătură cu tine. Nu te priveşte deloc. Da, nimic legat de această casă sau de membrii ei nu a fost problema ta pentru, ăăă, mai bine de unsprezece ani.

Pentru un moment nesfârşit, Gray o privi în tăcere.

— Dacă ai ceva de spus, te rog să spui. Apoi – făcu un semn cu capul spre uşă – poţi ieşi. Sau, şi mai bine, ieşi acum!

El replici pe un ton calm şi mult prea rezonabil. Era de-a dreptul enervant.

— Ultima oară când am fost aici…

— Nu, nu! Nu vreau să aud! Camille îşi acoperi urechile cu mâinile şi închise ochii. Nu am vrut să aud nimic atunci. Nu vreau să aud nici acum!

— Camille…

Fir-ar, încă îl putea auzi.

— Nu te ascult! Pleacă!

El nu răspunse. Cu mâinile pe urechi şi cu ochii închişi, ea nu îşi putea da seama dacă Gray mai era acolo sau dacă plecase. Cu puţin noroc, plecase. Numără până la zece, apoi deschise ochii şi gemu.

— Eşti încă aici.

— Ţi-am spus că nu plec.

— De ce nu?

— Pentru că sunt ferm convins că ai nevoie de ajutorul meu, spuse el.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă.

— Nevoie de ce?

— De ajutorul meu.

— Dumnezeule! Camille aproape că se înecă cu propriile cuvinte. Eşti la fel de încăpăţânat şi de arogant ca întotdeauna.

— Haide, nu am fost niciodată arogant.

— Nu?

Era rândul ei să ridice din sprâncene.

— Recunosc, poate au mai fost momente pe ici, pe colo…

— Momente? Ha!

— Nu-mi amintesc…

— Aș putea să îţi înşir toate exemplele de aroganţă din partea ta dacă aş vrea, dar nu vreau. Ridică glasul. Pentru că asta mi-ar lua mult timp, şi îmi doresc să pleci!

Gray o ignoră.

— În ce te-ai băgat, Camille?

— Nu poţi pur şi simplu să apari în viaţa

mea după toţi anii ăştia, fără un cuvânt, şi să insişti să… să… mă salvezi!

— Este atât de grav? Gray se încruntă. Ai nevoie să fii salvată?

— Nu, nu, totul merge destul de bine. Minciuna ieşi cu uşurinţă din gura ei. Mai bine decât m-am aşteptat.

— Nu din câte am observat eu, spuse el sec.

— Nu pleci, nu-i aşa?

Gray scutură din cap. Camille îl studie îndeaproape.

— Dacă îţi spun, pleci?

— Dacă îmi spui, mă voi gândi dacă să plec sau nu.

— Tot e ceva. Foarte bine, atunci. Camille aruncă resemnată mâinile în aer. Fusese foarte încrezătoare când îi prezentase planul lui Beryl. Acum, deşi trecuse doar o zi, începuse deja să observe câte o neregulă, două. Poate că, înainte de-a vorbi, ar fi mai bine să afle ce ştia Gray. Sau ce credea că ştie.

— Mai întâi, lasă-mă să te întreb ceva, spuse ea pe un ton relaxat. În ce crezi că m-am băgat?

Gray râse.

— Camille, aproape că uitasem cât de încântătoare poţi fi.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să fiu încântătoare cu tine, spuse ea cu aroganţă.

— Nici nu mă aşteptam să o faci.

Gray râse, îşi îndreptă umerii şi porni spre ea. Ultima dată când traversase încăperea, mergând spre ea, Camille sfârşise în braţele lui; buzele lui le sărutaseră pe ale ei pentru prima – şi ultima – oară. Amintirea acelui unic sărut de neuitat o năpădi, şi se strădui din răsputeri să se ţină fermă pe picioare. Nenorocitul! Fără să se gândească, Camille făcu un pas înapoi.

— Ce faci?

El se încruntă.

— Ce faci *tu?*

Camille ridică bărbia.

— Nimic, absolut nimic.

El o privi, apoi trase aer în piept.

— Ai crezut că te voi săruta, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. Nici măcar o secundă.

Gray miji ochii.

— Pentru că ultima oară când am fost în încăperea asta…

— Ce prostie, Grayson! Eşti prea plin de tine. Sărutul era ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap. Nu că ţi-aş fi permis să o faci, oricum.

— Excelent! Pentru că nu am nici cea mai mică intenţie să te sărut. Gray scutură din cap. Am făcut greşeala asta o dată şi nu o voi repeta.

— Greșeală? spuse ea fără să stea pe

gânduri.

El încuviinţă din cap.

— A fost o…

— Nu! Camille scutură din cap şi se încruntă. Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Au trecut unsprezece ani, Grayson. Trecutul este trecut, şi nu ne face nici unuia bine să ne gândim la ce a fost între noi.

Şi la ce nu a fost.

— Totuși… Gray îşi alese cu grijă cuvintele. Din moment ce am fost prieteni dintotdeauna, m-am gândit că îţi datorez scuze. Comportamentul meu…

— Scuzele sunt acceptate! Camille trase aer în piept pentru a se calma. Dacă asta este tot, atunci…

— Nu este.

— Mă temeam că nu. Camille se aşează pe canapea. Foarte bine. Ce crezi că ştii?

— Știu că femeia care s-a prezentat ca fiind Lady Briston, Millicent…

— Bernadette, spuse ea. Numele mamei este Bernadette.

— Ea nu părea să ştie asta – această Lady Briston, la ea mă refer. Părea puţin confuză.

— Are o problemă cu reţinutul replicilor, spuse Camille în barbă.

— Apoi mai este şi tânăra asta care pretinde că este sora ta Delilah.

Camille se foi agitată pe canapea.

— Am avut o discuţie interesantă.

— Mereu a fost bună la politeţuri.

— A, nu aş descrie discuţia ca „politeţuri” sau flecăreală, spuse el calm. Mi-a dat foarte mult informaţii.

Camille simţi cum inima i se opreşte.

— Da?

— Da, vezi tu, a crezut că sunt aici pentru un rol despre care nu ştia nimic.

— Adevărat? Camille căscă ochii, mimând surprinderea. Cât de straniu!

— Aşa am zis? si eu la început. Gray o fixă cu privirea. Până când, desigur, mi-a explicat *că* Lady Lydingham a angajat actori pentru a juca rolul familiei ei de Crăciun.

— A spus ea toate astea? întrebi Camille cu voce aproape

Gray dădu aprobator din cap.

— Pare-se că pentru a impresiona un prinţ.

Camille îl privi pentru un moment îndelungat, apoi se ridică,

- Ei bine, asta e. Ştii totul. Acum poţi pleca.

— Cine este prinţul ăsta? întrebă cu încăpăţânare Gray.

— Nici asta nu te priveşte.

— Camille. Tonul lui se domoli. Nu plec până nu îmi spui totul.

— Știi totul.

Gray o studie cu privirea, hotărârea citindu-se în postura lui. Trecuse mult timp, dar

Camille îi recunoscu stilul ferm.

— Dacă doar aşa pot scăpa de tine… Oftă, resemnată. Este prinţul Nikolai Pruzinsky, din regatul… Of, nu-mi aduc aminte…

- A. Da, minunat loc, murmură Gray.

Camille îi aruncă o privire încruntată şi continuă:

(şi doreşte un Crăciun tipic englezesc. Încă nu ştiu de ce, dar este străin şi a citit multe poveşti englezeşti despre Crăciun, şi, ei bine, înţelegi tu.

Gray se încruntă.

— Nu prea.

Se aşteaptă la o familie tipici, iar eu intenţionez şi îi ofer asta. Din moment ce familia mea nu a fost niciodată aşa, în sensul strict al cuvântului…

Gray pufni.

— Oricum, din moment ce mama, Delilah şi unchiul Basil sunt plecaţi din ţară, mi s-a părut o idee strălucită *şi* angajez actori pe post de familie de Crăciun.

Gray ridică din sprâncene.

— Intenţiona *ei* fac Crăciunul ăsta cu familia mea…

— Familia ta cumpărată?

Camille îl ignoră.

— Exact aşa cum și-a imaginat el că va fi. Camille ezită. Ar putea la fel de bine să-i spună totul. Afurisitul nu avea să fie mulţumit

cu mai puţin. Şi niciodată nu se minţiseră unul pe celălalt. Şi dacă tot este aici, continuă ea, mă aştept şi să mă ceară de soţie.

— Atunci, îl iubeşti.

Privirea lui resemnată o întâlni pe a ei.

— Nu… îl iubesc.

— Îl iubeşti sau nu?

Ea pufni.

— Din nou, Grayson, nu te…

— Priveşte. Da, da, ştiu. Tonul lui se înăspri. Spune-mi, Camille. Îl iubeşti sau nu?

— Plănuiesc să îl iubesc, spuse ea pe un ton mai ascuţit decât intenţionase, dar Grayson era enervant de insistent. Nu ai ce să nu iubeşti la el. Este visul oricărei femei.

— Deci *o* vei face din nou. Te vei mărita cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

— Încetează, Grayson. Nu este acelaşi lucru. Deloc. Nu mai am nouăsprezece ani. Sunt o femeie care ştie ce vrea. Pe el îl vreau şi

— De ce? Nu ai nevoie de banii lui. Gray se opri. Presupun că are bani.

— Desigur. Este prinţ. Camille se încruntă. Şi de unde știi că nu am nevoie de banii lui?

— Eşti o văduvă foarte bogată. Gray ridică din umeri. Win m-a ţinut la curent cu viaţa ta în ultimii unsprezece ani.

— Da, sigur că a făcut-o.

El şi vărul lui fuseseră întotdeauna prieteni la cataramă. Exact din acest motiv, Camille

păstrase distanţa faţă de Winfield Elliott

— Așa cum presupun că şi tu ştii despre suişurile şi coborâșurile vieţii mele.

— Deloc. Mi-am propus să nu aflu nimic. Adevărul era că evitase orice discuţie despre el, chiar interzicându-i lui Beryl să-ți pomenească numele. Probabil că Beryl îi spusese ceva mamei, care nu vorbise niciodată despre Grayson, la rândul ei. Având în vedere că doar rar cercul social al lui Camille se intersecta cu al vărului sau cu al prietenilor lui, fusese neaşteptat de uşor să nu audă un cuvânt despre el în toţi aceşti ani. Ştia că plecase în America la scurt timp după căsătoria ei şi că fusese implicat într-un fel de afaceri. Mai auzise şi că nu se căsătorise niciodată; dar, în afară de asta, nu ştia cum îşi trăise viaţa sau ce se alesese de el. Nu voise să ştie, nu voise să se gândească la el, nu voise să regrete. Da, nu am ştiut nimic despre viaţa ta din momentul în care ai părăsit casa asta şi până azi. Nici nu îmi doresc să ştiu.

— Înţeleg.

— Acum, că ai aflat suficiente lucruri, ar trebui să fii amabil şi să pleci. Din nou, Camille gesticulă spre uşă. Într-un final.

— Ce se întâmplă după Crăciun?

— Refuzi să te dai bătut, nu-i aşa?

— Tu ai spus că sunt încăpăţânat.

— Și am dreptate, nu? Camille oftă. În ziua

de după Crăciun, Nikolai va fi nevoit să se întoarcă în ţara lui din pricina unei crize monetare…

— O ce?

— O criză monetară. Beryl m-a asigurat că se întâmplă tot timpul. Camille flutură agitată din mână şi continuă. Eu îl voi însoţi, desigur. Iar apoi, la un moment dat, înainte de nuntă…

— Depinzând, desigur, dacă te cere sau nu.

— Nu încape îndoială, spuse ea, zâmbind cu încredere. Cum spuneam, înainte de nuntă, îi voi mărturisi mica mea farsă de Crăciun şi îi voi explica faptul că am vrut ca el să aibă Crăciunul tradiţional pe care şi-l dorea şi care nu putea fi posibil, din moment ce familia mea nu era în ţară. Este darul meu pentru el.

— Eşti nebună?

— Recunosc, s-ar putea ca planul să aibă o hibă sau două…

— Sau două?

— Trebuie doar să îl cizelez puţin.

Gray se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Deci ăsta este un alt plan la care nu te-ai gândit pe îndelete?

— Ba m-am gândit destul de mult. Camille se încruntă. Mă gândesc la el în fiecare clipă. Îl şi visez. Da, nu mai este loc pentru altceva în mintea mea! îşi încleştă dinţii. Şi, ca să ştii, Beryl este capul răutăţilor. Eu nu am mai pus la cale un plan de ani buni!

— Camille! îngrijorarea se auzi în glasul lui. Pe lângă faptul că este nebunie curată…

— Așa mi s-a spus, replică ea.

— Nu are cum să funcţioneze.

— Și asta mi s-a spus.

Gray scutură din cap.

— Te-ai băgat în aşa ceva şi nu ai cum să scapi.

— Nu trebuie să scap. Da, există câteva probleme neprevăzute, dar totul se va termina cu bine. Camille încercă să pară încrezătoare. Nu am niciun dubiu.

— Camille, nu este…

— Bună ziua, spuse o voce din hol, iar Camille simţi cum stomacul i se strânge.

Îi aruncă lui Grayson o privire ameninţătoare, apoi se întoarse spre uşă şi spre prinţ.

— Înălțimea… Nikolai. Afişă cel mai îmbietor zâmbet de care fu în stare şi întinse mâna. Sper că totul este în regulă cu camera pe care ţi-am pregătit-o.

— Într-adevăr. Bărbatul păşi spre ea, îi luă mâna şi o ridică spre buze. Privirea lui nu o părăsi nicio clipă pe a ei, manierele lui fiind impecabile. Dar, la urma urmei, era prinţ. Permite-mi să îţi spun din nou cât de recunoscător îţi sunt că m-ai primit în casa ta de Crăciun.

— Este o onoare să te avem alături de noi.

Camille privi în ochii lui albaştri, licărind de promisiuni şi de dorinţe. Ea ardea de nerăbdare.

— Nu îmi pot găsi cuvintele pentru a-ţi spune că de-abia aştept să petrecem împreună Crăciunul aici. Prinţul afişă un zâmbet perfect. Era la fel de înalt ca Grayson; cu părul lui blond şi ochii albaştri, maxilarul ferm şi umerii laţi, era un bărbat chipeş. Imaginea perfectă a unui prinţ perfect; şi, dacă totul mergea bine, a prinţului ei perfect. Împreună cu familia ta, desigur, adăugă el.

— Desigur, confirmă Camille.

Grayson îşi drese glasul, rupând vraja. Camille îşi retrase mâna, oftând.

— Iertaţi-mă. Nikolai îşi îndreptă atenţia către Grayson. Sper că nu v-am întrerupt.

— Deloc, spuse Camille.

— Nu mi-am dat seama că nu suntem singuri. Dar, când sunt în aceeaşi încăpere cu Lady Lydingham, nu mai pot vedea nimic altceva în afară de această făptură încântătoare, spuse cu eleganţă Nikolai.

Camille îi aruncă lui Grayson un zâmbet satisfăcut.

— După experienţa mea, Lady Lydingham chiar este o făptură încântătoare, spuse Grayson amabil. Dar ea de mică a fost încântătoare. Din câte îmi amintesc…

— Amintiri pe care ar fi mai bine să le lăsăm

pe altă dată, spuse grăbită Camille.

Singurul lucru mai rău decât faptul că Grayson se afla acum aici era ca el să îşi amintească trecutul.

— O, dar mi-ar plăcea să aud. Nikolai îi adresă un zâmbet plin de afecţiune. Vreau să ştiu tot ce este de ştiut despre tine, draga mea.

— Cât de… perfect din partea ta.

Camille suspină, parcă vrăjită. Grayson tuşi.

— Din nou, scuzele mele. Nikolai scutură din cap. Mă tem că în prezenţa domnişoarei Lydingham uit cu totul de orice altceva. Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt contele Pruzinsky, din regatul Avaloniei Mari. Bărbatul îşi lovi călcâiele unul de altul. Şi sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Grayson se încruntă.

— Iertaţi-mă, dar aveam impresia că sunteţi prinţ.

— Este prinţ. Camille pufni, îmbufnată. Dar preferă să nu i se spună aşa când călătoreşte într-o ţară străină. Coborî glasul. Există pericole, să ştii.

— Adevărat? Surprinderea sau poate scepticismul se auzi în glasul lui Grayson. Camille l-ar fi strangulat bucuroasă în acel moment. Şi, din moment ce restul lumii deja o credea nebună… Nu mi-aş fi închipuit, spuse Gray.

— Aș prefera să nu discut despre acele posibilităţi cumplite, spuse Nikolai, luat pe nepregătite. Doar este Crăciunul.

Grayson dădu aprobator din cap.

— Desigur.

— Iertaţi-mă. Nikolai întoarse privirea spre Camille. Încă nu am făcut cunoştinţă.

— Îmi pare rău. Oare unde mi-a fost mintea? Camille zâmbi pe cât de plăcut reuşi. Acesta este domnul Grayson Elliott. Este…

— Vărul domnişoarei. Al lui Camille.

Grayson afişă un zâmbet răutăcios, care fusese cândva de-a dreptul devastator.

— Poftim?

Camille se holbă la el. Ce mai punea acum la cale?

Nikolai ridică uşor confuz din sprâncene. Fără îndoială, avea să zâmbească şi să încuviinţeze din cap în curând.

— Îndepărtat, ştii doar, spuse Grayson. Legătura noastră este destul de fragilă. Nici nu cred că merită menţionată, totuşi, suntem parte a aceleiaşi familii. Adevărul este că sunt o rudă puţin mai săracă, dar ţin foarte mult la Camille şi la surorile ei. Şi este Crăciunul.

— Da, este vărul meu, spuse ea ezitant. Un văr foarte îndepărtat. Au trecut ani buni de când nu ne-am mai văzut. Aproape că uitasem cum arată.

— O reuniune de familie! Cât de minunat,

spuse Nikolai, zâmbind sincer. Eşti prima rudă a domnişoarei Lydingham pe care o cunosc şi de-abia aştept să întâlnesc pe toată lumea. Primiţi eterna mea recunoştinţă pentru că m-aţi acceptat în sânul familiei voastre de Crăciun.

Grayson chicoti.

— Suntem o familie interesantă.

— Nu e adevărat. Camille se forţă să râdă. Nu suntem mai interesanţi decât alte familii. Cuviincioşi şi uneori chiar plictisitori.

— Prostii, Camille! Grayson scutură din cap. Nu este nimic plictisitor la această familie.

— A, şi aveţi voi o vorbă, cum era? Nikolai se gândi pentru un moment. A, da. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Camille scutură confuză din cap.

— Cu cât mai mulţi…

— Presupun, ca membru al familiei tale, că domnul Elliott a venit…

— Cu ocazia Crăciunului.

Zâmbetul lui Gray se lăţi, dacă mai era posibil. Camille se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Da, adevărat. Amuzamentul licărea în ochii lui Grayson. Sunt vărul lui Camille şi am venit în vizită de Crăciun.

Capitolul 5

Camille făcu ochii mari, privind aproape îngrozită.

— Cum adică ai venit în vizită de Crăciun?

— Haide, Camille, nu trebuie să pari atât de şocată.

Grayson se abţinu să nu râdă.

Nu ştia sigur de ce se prezentase drept vărul ei, ruda ei *săracă,* deşi îşi dădu seama că ea nu avea habar de statutul lui financiar. Anunţul că venise să petreacă sărbătorile cu ea fusese o surpriză la fel de mare pentru el cât fusese pentru ea. Totuşi, acum, că o spusese, îi plăcea ideea. Dacă Lady Lydingham insista să continue cu farsa asta teatrală, atunci, ca un vechi prieten, putea măcar să îi ofere ajutorul. Îi datora atâta lucru. Şi cum să o ajute mai bine decât stând în aceeaşi casă cu familia ei, unde putea să îi fie la îndemână? În plus, deşi nu îşi dăduse seama de asta înainte ca ea să intre în încăpere, între ei doi erau treburi neîncheiate. El şi Camille reprezentau un soi de piesă fără ultimul act, care era cazul să o ajungă la un final. În clipa în care o revăzuse, Gray înţelesese că greoaia cortină nu căzuse, nu pentru el.

— Sunt pur şi simplu surprinsă, atât.

Camille de-abia putu să rostească vorbele.

— E o surpriză încântătoare, fără îndoială, spuse prinţul cu un accent pe care Gray nu îl putea identifica prea bine. Maghiar, poate? Sau rusesc? Oricum ar fi fost, nu mai întâlnise pe nimeni din regatul Avaloniei Mari, aşa că accentul suna cum ar fi crezut oricine că ar suna. Destul de impecabil, de fapt. Totuşi, ceva în legătură cu accentul i se păru ciudat. Prea desăvârşit, poate?

— „Încântător" nu este cuvântul care mi-a trecut prin cap. Un zâmbet fals curbă iute buzele lui Camille, dar privirea ei îl fixă pe Gray. „Şocant" este mai potrivit.

— Ştiu că prezenţa mea e ultimul lucru la care te-ai fi aşteptat.

Camille tuşi.

— Dar, când am auzit că restul familiei are să fie aici, cum puteam să nu mă alătur vouă? Gray i se adresă prinţului: Ca să mă înţelegeţi, eu am fost plecat în străinătate pentru mulţi ani şi m-am întors recent în Anglia.

Prinţul încuviinţă.

— Nimic nu este mai bine decât să fii înconjurat de familie de Crăciun.

— Adevărat, nimic. Gray făcu o pauză, apoi continuă: Dacă îmi permiteţi să întreb, Înălţimea Voastră…

— Nu, vă rog. Pruzinsky scutură din cap. Atunci când călătoresc, sunt doar contele Pruzinsky, aşa că aş prefera să mi spună

simplu, „conte”.

— Adevărat? Gray ridică uimit din sprâncene. Cât de neobişnuit.

— Nu, nu este, spuse cu fermitate Camille. Este înţelept.

— Adevărul este că nu este deloc neobişnuit pentru familia mea. Pruzinsky râse. Avem o tradiţie străveche de a călători prin lume fără „echipamentul” statutului nostru regal. Un fel de tur clandestin prin lume. Ne permite să descoperim adevărata natură a oamenilor şi a altor tărâmuri. Un lucru destul de avantajos pentru când vine vremea să conducem. Diplomaţia este o artă, să ştiţi. Iar oamenii te tratează diferit dacă îţi ştiu adevărata poziţie în viaţă. Nu sunteţi de acord?

— Da, presupun că da, spuse Gray.

Oare Camille l-ar trata diferit dacă ar şti că acum el avea bogăţia şi puterea care îi lipsiseră în urmă cu unsprezece ani? îi aruncă o privire fugară. Deşi Camille adoptase o atitudine calmă, când privirile li se întâlniră, citi furia în ochii ei. În acest moment, probabil că nu.

— Dar aveaţi o întrebare pentru mine, domnule Elliott.

— Mă întrebam, având în vedere comentariul dumneavoastră cu privire la reuniunea familiei de Crăciun, de ce aţi ales să petreceţi Crăciunul aici, în Anglia.

— Trebuie să mărturisesc, Crăciunul m-a luat pe nepregătite, spuse precaut Pruzinsky. Sunt plecat de acasă, călătorind pe continent şi, cel mai recent, prin Insulele Britanice, de aproape un an. Pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului. Fără îndoială, rezultat direct al întâlnirii cu verişoara dumitale. Îndrăznesc să spun că ar putea face pe oricine să îşi uite propriul nume. Îi adresă un zâmbet cald lui Camille, iar ea îi răspunse cu unul radios. Până mi-am dat seama cât de aproape este Crăciunul, era prea târziu să mai plec spre casă.

— Înțeleg, spuse Gray. Iertaţi-mi ignoranţa, conte, dar unde, mai exact, este ţara dumneavoastră?

— Nu este nevoie să vă scuzaţi, domnule Elliott. Pruzinsky zâmbi înţelegător. Suntem un popor foarte mic şi destul de izolat, înghesuit între imperiile Rusiei, Austriei şi Germaniei.

— Dar, din câte mi-ai spus, pare un loc minunat, interveni Camille. Mi-ar plăcea foarte mult să ajung acolo într-o zi.

— Iar mie mi-ar plăcea foarte mult să te duc acolo. Nimic nu este mai frumos decât priveliştea din castel a munţilor Avaloniei acoperiţi de zăpadă în luna decembrie. Pruzinsky suspină. Doar dacă, desigur, nu luăm în calcul dealurile verzi şi crângurile

primăvara.

— Desigur, murmură Gray. Nu era foarte priceput la geografia – sau clima – acelei părţi din Europa.

Într-adevăr, harta acelei regiuni părea să se schimbe aproape de la an la an. Totuşi, la fel ca accentul prinţului, acea explicaţie i se păru ciudată. Deşi, recunoscu în sinea lui, probabil că ar fi bănuitor faţă de oricine s-ar îndrăgosti Camille. Acea revelaţie fu la fel de surprinzătoare ca decizia impulsivă de a rămâne şi de a o ajuta cu farsa asta.

— Dar, deşi nu voi fi cu familia mea, am plăcerea de a fi cu familia lui Lady Lydingham de Crăciun, spuse prinţul, privind-o din nou cu afecţiune pe Camille. Nu, era mai mult decât afecţiune în privirea aceea. Gray simţi cum stomacul i se strânge. Prima dintre numeroasele asemenea întâlniri, poate.

— Poate.

Camille îl privi, fluturând din gene.

Doamne, Dumnezeule! De ce nu se arunca femeia direct în patul lui? Gray ignoră gândul că poate o făcuse deja şi refuză să se gândească la motivul pentru care acea idee îl deranja.

— Acum, spuse Pruzinsky, zâmbind amabil. Se pare că valizele mele au fost rătăcite. Speram ca majordomul tău să ştie pe unde sunt.

— Vai, Doamne, asta este o problemă. Camille scutură din cap. Îmi pare rău, mă tem că personalul de aici, din provincie, nu este atât de eficient pe cât ar trebui. Îl voi găsi de îndată pe Fortesque.

Păşi spre uşă, se opri, apoi îi întinse mâna prinţului.

Pruzinsky o luă şi o sărută. Gray rezistă tentaţiei de a ofta. Camille suspină şi îl săgetă cu privirea pe Gray.

— Mă voi întoarce într-un minut.

— Chiar şi un minut fără prezenţa ta este prea mult, spuse amabil Pruzinsky.

Puţin cam prea exagerat după părerea lui Gray, dar bărbatul era un prinţ străin, şi poate că asemenea declaraţii erau admise.

— Îmi voi da silinţa să fiu o gazdă bună până te vei întoarce, spuse Gray zâmbind.

— Așa cum doar tu ştii. Camille se opri. Dacă mă gândesc mai bine…

— Nu, draga mea, vom fi în regulă. Pruzinsky întâlni privirea lui Gray. Este evident pentru mine că vărul tău are câteva reţineri cu privire la prezenţa mea aici. Este vărul tău, aşa că era de aşteptat, fără îndoială.

— Prostii, spuse Camille pe un ton ferm. Aşa este felul lui. Nu îţi bate capul cu asta. Toată lumea din familie a spus de multe ori că Grayson este prea bănuitor. Este una dintre cele mai fermecătoare caracteristici ale lui.

— Dimpotrivă, spuse prinţul. Şi eu aş simţi la fel dacă aş fi în locul lui.

— Grayson pur şi simplu nu înţelege că nu mai sunt fetiţa pe care a lăsat-o în urmă.

Camille îl privi încruntată.

Privirea gânditoare a lui Pruzinsky se plimbă de la Camille la Gray şi înapoi.

Camille îşi încleştă pumnii pe lângă corp.

— Au trecut unsprezece ani de când a părăsit Anglia, la urma urmei.

Gray ridică din umeri.

— Parcă a fost ieri.

— Nu a fost ieri, spuse ea cu asprime; apoi îşi aminti că încerca să impresioneze un prinţ şi zâmbi. Da, parcă a fost acum o viaţă.

— Unsprezece ani. Prinţul făcu ochii mari. Atunci, chiar am întrerupt o reuniune. Îmi cer iertare.

— Nu este nevoie. Grayson era pe picior de plecare…

— Să îmi aduc bagajele. Se aplecă spre prinţ şi îi spuse într-un mod confidenţial: Şi eu am întâmpinat câteva dificultăţi cu bagajele, mai ales la gară.

— Înțeleg, spuse Pruzinsky, încuviinţând din cap. Este deopotrivă beneficiul şi dezavantajul de a nu călători ca un prinţ. Nimeni nu te tratează ca pe un prinţ. Zâmbi amuzat. Şi, din moment ce sunt mai mult decât capabil să îmi găsesc un servitor, vă voi lăsa să vorbiţi

liniştiţi. Domnule Elliott, Camille, spuse el, încuviinţând.

Dădu să îi sărute din nou mâna, apoi se gândi ceva mai bine şi plecă.

— Asta este bărbatul cu care vrei să te căsătoreşti? întrebă Gray întorcându-se spre ea.

— Cum adică… vărul meu, venit pentru Crăciun? replică ea.

— Am crezut că ţi-ar prinde bine nişte ajutor în complotul ăsta întortocheat al tău.

— Nu am nevoie de ajutorul tău şi, da, acesta este *prinţul* cu care intenţionez să mă mărit.

Camille *se* încruntă la el.

— Nu seamănă cu niciun prinţ din câţi am cunoscut.

— Ah, nu? Camille ridică din sprâncene. Câţi prinţi ai cunoscut?

— Nu asta am vrut să spun, şi ştii bine, ripostă el. Nu ţi se pare puţin ciudat? Toate călătoriile astea fără vreun indiciu al poziţiei lui? Capabil să găsească singur majordomul? Nu se poartă deloc ca şi cum ar fi de viţă regală.

— Călătorește incognito, spuse ea cu aroganţă. Este destul de revoluţionar din partea lui.

— Este ciudat, extrem de ciudat.

— Eu cred că este perfect.

— Așa crezi? Gray miji ochii. Nu ai fost niciodată genul care să se lipsească de avantajele bogăţiei şi ale poziţiei sociale.

— Și, îndrăznesc să spun, că nici Nikolai nu o face în ţara lui. Camille se opri. Nici noi nu o vom face în calitate de cuplu regal, desigur.

— Cred că este suspect.

— Nu contează ce crezi tu.

— Nu am încredere în el, spuse Gray fără ezitare.

— De-abia l-ai cunoscut.

Gray scutură din cap.

— Este mult prea cizelat. Este exact cum s-ar aştepta cineva să fie un prinţ, în afară de prostiile alea de a nu călători ca unul de rangul lui.

— Este o tradiţie de familie.

Camille simţi cum maxilarul i se încordează.

— Este mult prea – Gray ridică din umeri – perfect. Niciun om nu este fără cusur.

— Este un prinţ şi este perfect. Camille îşi înălţă bărbia. Şi încântător, şi fermecător, şi chipeş. Este tot ce şi-ar dori o femeie. Tot ce mi-am dorit.

— Înţeleg. Gray o studie îndeaproape. Trecuse mult timp, dar odinioară o cunoscuse la fel de bine pe cât se cunoştea pe sine. Şi, în acest moment, ea nu era în totalitate sinceră cu el – sau poate cu sine însăşi. Sau, mai mult decât probabil, ambele variante. Ei bine,

atunci, Camille, dacă el este ce îţi doreşti…

— Este, spuse ea cu încăpăţânare.

— Atunci voi face tot ce pot ca să îţi asigur succesul.

Suspiciunea răsună în glasul ei.

— De ce?

— Pentru că… Gray trase adânc aer în piept. Tot ce mi-am dorit întotdeauna a fost să fii fericită.

Camille îl privi ţintă pentru o clipă.

— Haide, Grayson, dacă ai vorbi serios, ai pleca.

— A, dar este imposibil să plec acum. Gray scutură din cap. Vărul pe care nu l-ai mai văzut de atâta vreme să plece înainte de Crăciun? Ce ar crede prinţul tău?

— Îi voi spune că ai fost chemat undeva. Vreun fel de urgenţă.

— O criză monetară, fără îndoială.

Camille îl ignoră.

— Poate că nu, dar ceva la fel de plauzibil. Presupunerea licărea în ochii ei. O vei face? Vei pleca, adică?

— Of, aş vrea să pot, dar… Gray scutură cu tristeţe din cap. Nu aş rata Crăciunul la conacul Miliworth pentru nimic în lume.

— Cât de surprinsă sunt. Camille îl privi îndeaproape. Îmi dai cuvântul tău că nu vei strica totul? Că mă vei ajuta şi nu îmi vei pune beţe în roate? Că te vei purta ca un membru al

familiei?

— Dacă mă gândesc la membrii familiei pe care i-am cunoscut până acum…

— Grayson!

— Ai cuvântul meu. Gray încuviinţă din cap în mod solemn.

— Oricum, nu am încredere în tine.

Gray icni.

— Sunt cel mai de încredere om.

— Ha! Camille oftă resemnată. Nu am de ales, nu-i aşa?

Gray râse.

— Absolut deloc.

— Foarte bine, atunci. Camille zâmbi, deşi expresia nu îi era deloc binevoitoare. Bine ai venit acasă, *vărule,* spuse ea.

— Excelent! Gray porni spre uşă. Merg să îmi aduc bagajele şi să le explic această întorsătură interesantă lui Win şi unchiului meu…

— Nu!

Gray se întoarse spre ea.

— Trebuie să îmi explic cumva absenţa.

— Dar nu le poţi spune adevărul. Zi-le orice, dar nu adevărul.

Privirile li se întâlniră. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuţi, începe cu asta. Nu vreau ca toată lumea să ştie de farsă.

— Ai dreptate, desigur. Gray încuviinţă din cap. Voi încerca să mă gândesc la ceva

plauzibil. Se opri. Poate o criză monetară…

— Ieşi acum!

Gray râse.

— Mă voi întoarce la timp pentru ceai.

— O, ce bine, eram îngrijorată, mormăi ea.

Gray deschise uşa, apoi se întoarse spre ea.

— Camille?

— Ce mai e acum? izbucni ea.

— De ce eşti atât de furioasă pe mine? întrebă el încet.

— De ce? Pe lângă faptul că ai pretins că îmi eşti rudă şi că vii să stai în casa mamei mele ca să îmi îngreunezi viaţa? De Crăciun?

Nu înţeleg de ce mă înfurie toate astea.

— Nu. Gray scutură din cap. Erai furioasă pe mine înainte să se întâmple toate astea.

— Nu fi absurd. Nu te-am mai văzut de… îl privi pentru un moment îndelung; privirile li se întâlniră. Adevărul este, Grayson, că am fost furioasă pe tine multă vreme.

El dădu să spună ceva, orice, apoi se răzgândi. Încuviinţă din cap şi ieşi din încăpere. Ce era de spus? Nu că nu s-ar fi gândit de-a lungul anilor la ce urma să îi spună când aveau să se revadă în sfârşit.

Plănuise să se laude cu averea lui, cu poziţia sa, dar nici măcar nu le menţionase. Şi, deşi în multe feluri dorinţa de a se afirma înaintea ei fusese scopul lui în viaţă, acum era destul de matur – şi, spera el, destul de înţelept, şi, fără

îndoială, încrezător – să îşi dea seama că aceasta nu mai era principala grijă. Apoi, desigur, fusese distras de şarada de Crăciun pe care o pregătise Camille.

Cum naiba se gândise că putea să reuşească?

Se oferise să o ajute, şi avea să o facă, dar nu putea ignora suspiciunea supărătoare că ceva nu era tocmai în regulă cu prinţul ei. Cu prinţul ei *perfect.* Deşi, dacă ceva nu ar fi fost în regulă, ar fi de aşteptat ca ea să fi fost prima care să îşi dea seama. La urma urmei, în copilărie, conacul Miliworth găzduise de multe ori monarhi deturnaţi sau vreun membru exilat al vreunei familii regale mărunte. Lady Briston colecţiona nobilime fără casă aşa cum unchiul lui colecţiona manuscrise rare.

Dacă prinţul era exact ca acei rătăciţi ai lui Lady Briston? Dacă în acele călătorii ale lui prin Europa nu era însoţit de niciun vestigiu regal pentru că nu şi le mai putea permite? Dacă prinţul ei era perfect pentru că ştia că perfecţiunea era exact lucrul care ar atrage o văduvă bogată? Camille era atât de fascinată de el, încât nu privise, fără îndoială, dincolo de zâmbetul său perfect, de părul mult prea perfect şi de strălucirea mult prea perfectă din ochii lui prea perfecţi. La naiba! Ce femeie nu ar fi absorbită de el? Camille avea propria

avere, dar poate că voia titlul lui. Sau, poate, bărbatul. Era destul de chipeş şi de fermecător. Gray oftă frustrat.

Era absurd, şi o ştia prea bine. În afară de excentricitatea călătoriilor incognito – neobişnuite, poate, dar auzise de comportamente şi mai bizare din partea regalităţilor – nu avea niciun motiv real să fie bănuitor. Chiar dacă Camille nu îl iubea, era, fără îndoială, îndrăgostită, iar prinţul era evident topit după ea. Gray nu ar avea încredere în niciun bărbat care ar privi-o pe Camille aşa cum o făcea Pruzinsky.

Şi aici era problema.

Gray chiar crezuse că o dăduse uitării pe Camille. Acum era evident că doar şi-o scosese temporar din cap. Şi, chiar şi aşa, nu fusese întotdeauna acolo, undeva în adâncul minţii sale? Nu fusese acolo când el dansase cu altă femeie sau când sărutase pe cineva în speranţa unui nou început? Sau când privise stelele într-o noapte singuratică? O şoaptă, o aluzie, o prezenţă de-abia perceptibilă care apărea când el se aştepta mai puţin şi îl făcea să îşi dorească ceva ce nu putea obţine. Nenumită şi nedefinită până acum. Era un prost că nu îşi dăduse seama mai devreme. Dar el fusese mereu un prost când venea vorba despre ea.

Ar fi trebuit să îşi dea seama că o iubea

înainte să fie prea târziu. Ar fi trebuit să se întoarcă atunci când ea rămăsese văduvă. Ar fi trebuit… Atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să le facă. Însă nu ar fi trebuit să fie de acord să o ajute să continue farsa.

O farsă menită să îl impresioneze pe bărbatul cu care ea voia să se mărite.

Totuşi, faptul că locuia în casa ei îi oferea tot felul de posibilităţi şi de oportunităţi. El doar trebuia să decidă încotro voia să permită acelor posibilităţi să îl ducă. Dacă, desigur, nu decisese deja.

Ajunsese la jumătatea drumului spre conacul Fairborough când îi veni în minte că furia lui Camille nu era o problemă reală. Da, faptul că ea era furioasă putea fi un indiciu al sentimentelor pe care nu era pregătită să le recunoască. O femeie nu stătea unsprezece ani furioasă pe un bărbat de care nu îi păsase unsprezece ani.

A, da, înainte i se aşterneau tot felul de posibilităţi şi de oportunităţi. Poate nu învăţase altceva în ultimii ani, dar învăţase că nu trebuia să ignore oportunitatea atunci când apărea în calea lui.

Iar farsa de Crăciun a lui Camille era oportunitatea vieţii lui.

Bestie afurisită! Camille se aşeză pe canapea şi îşi ascunse chipul în mâini. Cum

îndrăznea să se întoarcă brusc în viaţa ei, după toţi anii ăştia?

Normal că era furioasă pe el. De ce să nu fie? Se ridică şi păşi agitată. În urmă cu unsprezece ani, în această încăpere, el îi declarase că o iubea şi apoi o sărutase. Fusese un sărut care, în ciuda determinării ei, îi rămăsese în minte, în inimă. Un sărut care schimbase totul.

Alături de Beryl, Grayson fusese cel mai bun prieten al ei, iar ea crezuse cândva că avea să fie pentru totdeauna. Dar apoi el spusese că o iubea. Era absurd, desigur, iar ea îi subliniase asta. Îi spusese că dragostea pe care el o simţea pentru ea era dragostea unui prieten faţă de altul. El susţinuse că era total diferit. Că nu îşi dăduse seama de diferenţă decât atunci când ajunsese pe punctul să o piardă. Prostii, replicase ea. Ea era pe punctul de a se căsători, iar el se purta prosteşte. Gray doar încerca să o salveze de la o căsnicie lipsită de genul de dragoste pe care ea spusese întotdeauna că şi-o dorea. Apoi el făcuse o acuzaţie absurdă, cum că ea s-ar mărita cu el dacă ar fi bogat şi de viţă nobilă. Ea se enervase la acel comentariu şi spusese că, din moment ce el nu era niciuna, nici alta, argumentul nu era valid. Regretase cuvintele în clipa în care îi ieşiseră din gură, dar fusese prea târziu. Fusese ca şi cum l-ar fi plesnit

peste faţă. Ignorase expresia din ochii lui pentru că nu putuse suporta gândul că îl rănise şi spusese că prinsese drag de Harold şi că îi aştepta o viaţă minunată împreună. Încă îşi amintea cum Grayson o privise pentru un moment îndelung, apoi încuviinţase din cap, îi dorise numai bine şi plecase.

Camille se prăbuşise pe aceeaşi canapea, conştientă de tremurul straniu al mâinilor ei şi nodul din gât. Şi recunoscuse, în sinea ei, pentru prima oară, că îl iubea. Întotdeauna îl iubise. Dar el se purtase întotdeauna prieteneşte cu ea, atâta tot, ba chiar o tratase ca pe o soră. Ea acceptase de multă vreme că nu putea fi nimic între ei, în afară de prietenie; deşi, uneori, îşi dorise opusul. Iar până când el nu dăduse glas sentimentelor lui, nici ea nu le recunoscuse pe ale sale. Dar era prea târziu. Trebuia să se mărite cu Harold. El era genul de bărbat cu care fusese învăţată să se căsătorească – şi, la urma urmei, îşi dăduse cuvântul. În plus, era un bărbat foarte amabil şi drăguţ, nu l-ar fi rănit pentru nimic în lume.

Dar, dacă un bărbat iubeşte cu adevărat o femeie, renunţă atât de uşor? Nu ar lupta pentru ea? Nu ar apărea în ultimul moment şi ar răpi-o? Ca un prinţ dintr-un basm? Şi un alt om, foarte amabil şi drăguţ, nu ar vedea adevărul şi s-ar da graţios la o parte din calea fericirii lor?

Dar Harold nu făcuse acest lucru, pentru că prinţul ei nu apăruse niciodată. Aşa că ea şi Harold se căsătoriseră, iar ea şi-l scosese pe Grayson din minte şi din inimă cu o hotărâre nemiloasă. Iar dacă, de-a lungul anilor, văzuse pe străzile Londrei vreun bărbat care semăna cu Grayson, iar inima i-o luase la goană, Camille se prefăcuse nepăsătoare. Şi dacă, uneori, târziu în noapte, zâmbetul lui îi apăruse în minte şi râsetul lui îi răsunase în urechi, le alungase. Şi dacă acum, iar şi iar, visa la un singur sărut, nu avea cum să se întâmple.

Normal că era furioasă. El pretinsese că o iubea, dar apoi dispăruse complet din viaţa ei, ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo. Când Harold murise, iar ea redevenise liberă, se gândise că poate… Nu, avea tot dreptul să fie furioasă. Sau poate nu avea niciun drept. Nici ea nu luptase pentru el. Totuşi, furia rămânea.

— Dacă vei continua aşa, o să faci o gaură în podea.

Camille se opri brusc. Beryl stătea în uşa salonului, privindu-şi cu atenţie sora.

— Nici nu m-ai auzit venind. Ce s-a întâmplat? Nu că nu ar fi atâtea lucruri care ar putea merge prost, având în vedere în ce ne-am băgat cu toţii. Ai petrecut mai mult de cinci minute cu domnul Henderson? Deşi câteva minute au fost suficiente. Dumnezeule,

Camille, este mai rău decât unchiul Basil. A încercat să mă ciupească de…

— Grayson s-a întors.

Beryl făcu ochii mari.

— Grayson Elliott?

— Cunoşti vreun alt Grayson?

Uimirea coloră chipul lui Beryl. Ea era singura persoană căreia Camille îi povestise despre declaraţia lui Grayson; era singura care ştia cum îi zdrobise inima surorii ei.

— Cum adică s-a întors?

— Exact ce am spus. Camille trase adânc aer în piept. S-a întors de oriunde o fi fost…

— America, murmură Beryl.

— A fost aici. L-a cunoscut pe prinţ şi s-a prezentat drept… Camille de-abia putu rosti cuvintele cu voce tare. Vărul nostru.

Beryl icni.

— Drept ce?

— M-ai auzit. Camille oftă. A spus că este vărul nostru şi a venit în vizită de Crăciun.

— Dumnezeule! Beryl se holba la sora ei. Unde este acum?

— A plecat să îşi aducă bagajele.

Camille îşi frecă fruntea. Când începuse să o doară capul? Fără îndoială, în acelaşi moment în care privise în salon şi îl văzuse pe Grayson. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi fost nebună, pur şi simplu.

— Nu ar vrea să rateze ceaiul.

Colţul buzelor lui Beryl zvâcniră.

— Haide, spuse cu asprime Camille. Spune orice ai gândi. Ştiu că vrei. De-abia te poţi abţine.

— Eu…

Beryl scutură din cap, apoi izbucni în râs.

Un zgomot îndelung, asurzitor şi total neadecvat; Camille îşi împreună mâinile la piept şi se încruntă la sora ei.

— Îmi pare rău. Beryl de-abia putea să vorbească. Dar trebuie să recunoşti că apariţia iubirii tale pierdute…

— Nu este aşa ceva!

Beryl o ignoră.

— Implicarea lui Grayson completează distribuţia piesei într-un fel care, ei bine…

Începu din nou să râdă.

— Nu este amuzant!

— Nu. Beryl se şterse la ochi. Sigur că nu. Trase adânc aer în piept şi făcu o încercare de a se stăpâni. Şi ce ai de gând să faci în legătură cu vărul nostru?

— Nimic. Camille scutură din cap. Nu pot să fac nimic. Deja s-a prezentat ca fiind vărul nostru.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta?

— Nu sunt sigură. A întâlnit-o pe doamna Montgomery-Wells, care, aparent, nu îşi ştie propriul nume. Apoi domnişoara Murdock a crezut că este actor şi i-a dezvăluit totul. Iar

un lucru a dus la altul… Camille oftă. Dar a promis să se comporte corespunzător şi să mă ajute.

— Da?

— Pare destul de sincer.

— Fără îndoială.

Camille miji ochii.

— La ce te gândeşti acum?

— La nimic, scumpo, la nimic. Doar că… poate…

— Da?

Beryl zâmbi cu gura până la urechi.

— Doar că mor de nerăbdare să văd ce ne va dezvălui următorul act din piese ta de Crăciun.

— Și eu, Beryl. Îngrijorarea răsună în vocea lui Camille. Și eu.

Capitolul 6

— Prescott, strigă Grayson în momentul în care intră în conacul Fairborough.

— Da, domnule? Majordomul apăru de îndată, parcă de nicăieri. Gray îşi reţinu rânjetul. Fortesque putea lua lecţii de la Prescott. Bagajele mi-au fost despachetate?

— Cred că da, domnule.

— În cazul ăsta, te rog să reîmpachetezi unul.

— Foarte bine, domnule. Prescott se opri. Plecaţi atât de curând, domnule?

— Doar pentru câteva zile. Voi sta la conacul Miliworth.

— A, da, desigur, domnule, spuse bătrânul cu un aer înţelept. Straniu, dar comportamentul lui Prescott implica adesea înţelepciunea, ca şi cum ar fi ştiut totul. De obicei, chiar aşa era, cel puţin când era vorba despre familia Elliott.

— Vărul meu?

— În bibliotecă, domnule.

— Excelent.

Gray încuviinţă şi porni spre bibliotecă. Win stătea în pragul uşii, cu braţele împreunate la

piept.

— Cum adică stai la conacul Miliworth?

— Adică – îi făcu semn vărului său să intre în bibliotecă, apoi închise uşa în urma lor – petrec Crăciunul la conacul Miliworth.

— Măi, măi, chiar aşa? Win îl studie pentru un moment. Presimt că voi avea nevoie de ceva mai tare decât coniacul.

— Toarnă două pahare.

Win scoase o sticlă de whisky scoţian dintr-un sertar unde o ţinuse ascunsă unchiul Roland, întrucât mătuşa Margaret, deşi îi plăcea să se răsfeţe cu un pahar de vin şi ocazional cu coniac, nu tolera tăriile. Totuşi, femeia ştia exact unde ţinea unchiul Roland whisky-ul, iar el ştia că ştia.

— Așa… Win turnă două pahare. Să înţeleg că bunătăţurile lui Cook au fost apreciate.

Gray luă un pahar şi se aşează pe unul din fotoliile de lângă şemineu.

— Se poate spune şi aşa.

— Deși Cook face nişte prăjituri excelente, niciodată nu au generat asemenea reacţii până acum. Ceea ce indică faptul că un coş cu bunătăţuri de Crăciun nu are nimic de-a face cu chestiunea în temă. Win se aşează pe celălalt fotoliu şi îl privi pe vărul său. Deci?

— Deci ce? întrebă Gray cu un zâmbet larg.

— Știi bine ce. Ai de gând să îmi spui totul sau mă vei pune să ghicesc? Win ridică

paharul spre Gray. Sunt convins că ştii că am o imaginaţie foarte bogată.

— Nu atât de bogată. Nici măcar tu nu te-ai fi gândit la asta.

— Măi, măi, acum chiar sunt intrigat.

— Poţi să păstrezi un secret?

— Depinde de secret, aş spune. Cea de-a treia logodnică a mea spunea că sunt foarte bun la ţinut cele mai tainice secrete şi deloc bun când venea vorba despre secretele mărunte.

— A treia logodnică? Gray ridică din sprâncene. Nu mi-ai scris niciodată despre o a treia logodnică.

— Dar am impresia că ţi-am spus într-una dintre scrisori că am început să cred că aduce ghinion să îţi spun că urmează să mă căsătoresc, replică Win şi luă o gură de whisky.

Gray se holbă la el.

— Câte logodnice ai avut?

— Oficial? întrebă Win cu un zâmbet larg.

— Cum preferi.

— Doar trei, spuse el, apoi se gândi pentru o clipă. Din câte îmi amintesc, deşi nu ar trebui să te bazezi pe asta.

— Presimt că noi doi trebuie să avem o discuţie lungă despre toate lucrurile pe care le-ai omis în scrisori.

— Fără îndoială. Dar, cum te-ai întors

pentru viitorul apropiat, va fi timp şi pentru asta. Seri îndelungate lângă şemineu, cu whisky-ul fin al tatei, şi nimic de făcut în afară de a ne povesti întâmplări din ultimii unsprezece ani. Win tremură. Sună mult prea casnic pentru modul meu de a gândi. Totuşi, îmi imaginez că aventurile tale sunt mult mai antrenante decât au fost ale mele.

— Nu aş paria pe asta. Gray râse. Dumnezeule, îi fusese dor de vărul lui.

— Vorbind despre întoarcere acasă… Win îl privi cu curiozitate. De ce te muţi la conacul Miliworth?

Gray medită asupra întrebării. Pe drumul de întoarcere, încercase să se gândească la o scuză plauzibilă pentru şederea lui la conac. Din nefericire, nu îi venise nimic în minte. Nimic care să aibă sens. Totuşi, dacă exista cineva pe lume în care avea încredere, acela era Win.

— Vreau să îmi dai cuvântul tău că nu vei spune nimănui ceea ce îţi voi mărturisi.

— Atât de interesant este?

— Mai mult decât îţi imaginezi.

— Foarte bine, atunci. Curiozitatea licărea în ochii lui Win. Voi lua secretul cu mine în mormânt.

— Nu este tocmai secretul meu.

— Și mai bine.

— Cuvântul tău, atunci.

Win ridică din umeri.

— Îl ai.

— Ei bine… Gray luă o gură de whisky şi se gândi pentru o clipă. Nu ştia de unde să înceapă. Situaţia era atât de absurdă. Lui Camille i-a căzut cu tronc un prinţ.

— Nu mă surprinde.

— Nu este atât de superficială cum o crezi tu.

— Nu ar putea fi.

Părerea lui Win despre Camille şi surorile ei nu era o noutate. Nici modul în care Gray îi lua apărarea.

— Beryl a fost întotdeauna mai superficială decât sora ei.

— Din moment ce arată exact la fel şi, din câte am văzut, se poartă exact la fel, explică-mi, din nou, de ce nu este la fel de superficială ca geamăna ei.

— Tu nu o cunoşti cum o cunosc eu.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar nu vorbim despre femeia care ţi-a frânt inima şi s-a măritat cu cineva pentru titlu şi avere?

— Privind aşa… Gray îşi alese cu grijă cuvintele. Ce ar fi trebuit să facă? Era pe punctul de a se mărita.

— Chiar şi aşa.

— Încă este furioasă pe mine, spuse Gray.

— *Ea* este furioasă pe *tine*? murmură Win.

Gray încuviinţă din cap.

— Încă.

— După unsprezece ani, *ea* încă este furioasă pe *tine.*Win ridică din sprâncene. Cât de interesant. Nu ştiam că are vreun drept să fie furioasă pe tine. Win îşi privi lung vărul. Credeam că tu ai fost cel rănit, continuă el.

— Am fost, admise Gray.

— Am crezut că eraţi îndrăgostiţi. Win îl studie îndeaproape pe vărul său. Şi că ea a ales pe altcineva pentru că el avea bani, iar tu nu.

— Așa este.

Scepticismul se citea în ochii lui Win.

— Eram îndrăgostit de ea.

— Şi ea era îndrăgostită de tine?

— Așa am crezut. Nu, aşa am ştiut. Gray trase aer în piept. Recunosc, nu am vorbit niciodată despre iubire, iar ea nu a ştiut de sentimentele mele până în ziua aia.

— Nu a spus niciodată că te iubeşte şi ea?

— Nu, dar…

Win căscă ochii de uimire.

— Ia-i spus femeii ăsteia, pe care pentru multă vreme ai considerat-o o prietenă, că o iubeşti în ziua dinaintea nunţii ei?

— Ţi-am spus asta de atunci.

— Nu tocmai. Win scutură din cap. Mi-ai spus doar că o iubeai şi că ea a refuzat să se căsătorească cu tine pentru că nu aveai nicio perspectivă.

— Așa s-a întâmplat.

Poate că nu explicase chiar totul atunci.

— Am crezut că era mai mult de atât între voi. Modul în care vorbeai despre ea şi comportamentul tău m-au făcut să cred că aveaţi un fel de înţelegere.

— Nu am spus niciodată…

— Nu e de mirare că este furioasă. Win scutură din nou din cap. *Încă.*

— Cred că este un semn bun, spuse Gray.

— Semn pentru ce?

— Pentru sentimentele ei.

— Mie mi se pare că sentimentele ei sunt de furie. Win sorbi din whisky. Justificabile, aş putea adăuga.

Lui Gray nu îi venea să creadă.

— Justificabile? Cum poţi să spui asta?

— Păi, stai să văd dacă am priceput. Sarcasmul dădu culoare cuvintelor lui Win. I-ai trântit asta în faţă fără nicio avertizare, chiar când era pe punctul de a se mărita cu altcineva. Apoi ai plecat.

— Așa am crezut că este bine.

Deşi, în acest moment, suna destul de stupid.

— Să îţi părăseşti familia, şi pe ea, şi ţara?

— Păi, da, dar…

— După ce i-ai declarat dragostea ta, nu ai mai încercat să vorbeşti din nou cu ea în ziua aceea sau în următoarea. Corect?

— Mi s-a părut inutil.

O tentă defensivă nuanţă glasul lui Gray. Îşi recunoscuse prostia în urmă cu mulţi ani. Nu era deloc plăcut ca vărul lui să i-o reamintească.

— Şi, mai mult, nu ai încercat să o contactezi timp de unsprezece ani. Este corect din nou?

— Da. Gray încercă să pară calm. Cum am spus, mi s-a părut ceva inutil.

Win mai luă o gură de whisky şi îl studie pe vărul său.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că această declaraţie bruscă a ta se poate să fi fost atât de neaşteptată, încât să o şocheze? Să o lase fără cuvinte?

— A reuşit să spună câteva cuvinte, izbucni Gray. A recunoscut că s-ar fi căsătorit cu mine dacă aş fi avut bani.

— Adevărat?

— Nu tocmai cu cuvintele astea, poate… într-adevăr, gândindu-se acum, el fusese cel care spusese că ea s-ar mărita cu el dacă ar avea avere. Ea spusese doar că, din moment ce nu avea, care era rostul discuţiei?

— Şi i-ai cerut să se mărite cu tine, nu cu Lord Lydingham?

— Nu. Gray rezistă tentaţiei de a se foi în scaun. Dar intenţionam să o fac.

— Dragul meu văr. Mie mi se pare că ai

destul de multe greşeli de răscumpărat.

— Sunt conştient de asta.

— Deci… Win agită whisky-ul din pahar. Acum, că ai revăzut-o, încă mai spui că este doar parte din trecut?

— Nu ştiu.

Win îi aruncă o privire sceptică. Gray ridică din umeri.

— Poate că nu.

— Înțeleg.

Gray se încruntă.

— Ce înţelegi?

— De ce stai la conacul Miliworth şi ce treabă au Camille şi un prinţ cu asta?

Gray vru să îi atragă atenţia lui Win că schimbase subiectul; apoi se răzgândi. Era mai bine ca subiectul sentimentelor lui pentru Camille să fie lăsat pe mai târziu. Totuşi, în momentul în care privise din nou în ochii albaştri ai lui Camille, ştiuse că încă se petrecea ceva între ei. Ea putea să o nege şi acum, la fel ca atunci… Dar, de fapt, nu o negase niciodată cu adevărat, nu-i aşa? Nu-i s*pu*sese niciodată că nu îl iubea. Brusc, starea lui de spirit se îmbunătăţi.

— Prințul lui Camille vrea să experimenteze un Crăciun englezesc, aşa cum este descris în literatură. Este un fan al domnului Dickens. Aşa că ea este hotărâtă să îi ofere acel Crăciun tradiţional, împreună cu familia

tradiţională.

— De unde o să ia una?

Gray se aplecă spre Win şi îl privi în ochi.

— A angajat una.

Win făcu ochii mari.

— Ce a făcut?

— Aveai dreptate, Lady Briston şi Delilah sunt în Paris. Aşa că ea a angajat o trupă de actori să joace rolul familiei, dar şi al servitorilor.

Win icni.

— Dumnezeule!

Gray încuviinţă din cap.

— Asta a fost şi…

— Este genial!

— Genial? Gray se încruntă. Este o nebunie, asta este.

— Şi asta. Win ignoră comentariul. Dar este mai mult o idee genială decât o nebunie.

— Presupun că ai putea să vezi şi astfel lucrurile, spuse Gray, strâmbând din nas.

— Iar tu vei avea un loc pe rândul din faţă la ceea ce va fi cea mai bună farsă a sezonului. Win tăcu o clipă. Ceea ce ne aduce înapoi la felul în care ai obţinut acest loc.

— De fapt, este destul de simplu. Gray se lăsă pe spate în fotoliu şi ridică paharul. Voi juca rolul vărului ei, sosit în vizită de Crăciun.

— Camille vrea să iei parte la asta?

— Categoric nu. Este furioasă în privinţa

asta, dar am convins-o că i-aş putea fi de ajutor.

— Tot nu înţeleg…

— Nu ştiu sigur, dar, cumva, când i-am fost prezentat prinţului, cuvintele mi-au ieşit pur şi simplu din gură, spuse Gray şi zâmbi. Este spiritul teatrului, ştii. Când cineva îşi uită replicile sau nici măcar nu are replici, i se pare necesar să improvizeze. Zâmbetul lui se lăţi. Am improvizat şi am făcut o treabă a naibii de bună, dacă pot spune aşa.

— Dumnezeule! Ochii lui Win licăreau amuzaţi. Pot să fiu şi eu un văr?

— Nu! spuse ferm Gray. Un văr neaşteptat este suficient.

— Atunci, aş putea fi fratele ei. Win puse jos paharul şi sări în picioare. Fratele de mult pierdut, întorcându-se acasă de Crăciun. O, toată drama, tot patosul. Aş fi grozav în rolul ăsta. Făcu o plecăciune pentru un public imaginar. Pot chiar să aud aplauzele, spuse el.

— Nu.

Gray râse.

— Aș fi fost magnific pe scenă, să ştii. Win se aşează înapoi în fotoliu. Şi mi-ar plăcea să îmi ofer ajutorul în acest demers. Ţie sau lui Camille, nu ştiu sigur.

Gray miji ochii.

— De ce?

— Pentru că eşti vărul meu, bunul meu

prieten, deşi tu m-ai tratat groaznic…

Gray pufni.

— Şi îmi doresc doar să te văd fericit. Dacă te-ai hotărât acum, după atâta vreme, să lupţi pentru femeia asta – aşa cum ai eşuat teribil ultima oară atunci ai parte de susţinerea mea şi de tot ajutorul pe care ţi-l pot oferi.

— Ai mulţumirile mele, dar, dacă decid să fac asta, sunt convins că mă pot descurca fără…

— În plus, continuă Win, nu am fost atât de prietenos cu Camille în ultimii unsprezece ani pe cât ar fi trebuit, pentru că am trăit cu impresia greşită că s-a jucat cu sentimentele tale. Nu că aş fi avut multe opţiuni. Eu şi Camille ne-am văzut destul de rar, la câte un eveniment social. Am crezut de multe ori că mă evită. Win scutură din cap. Acum înţeleg de ce.

— Am fost un idiot, recunosc.

— Atâta timp cât recunoşti… Win îl privi îndeaproape. Având în vedere realizările tale, presupun că nu mai eşti un idiot, deşi s-ar putea să nu se aplice când vine vorba despre Camille. Cel puţin, există speranţă. Te-ai infiltrat în casa ei sub pretextul că o vei ajuta. Asta este un lucru destul de inteligent.

Gray zâmbi cu modestie.

— Acum, cu ce pot să te ajut?

— Cu nimic, eu… Gray se opri. Ar fi ceva…

— O, sper să port un costum, replică Win şi zâmbi.

— Nici vorbă de aşa ceva, dar prinţul ăsta al lui Camille…

— Da?

— Nu am încredere în el.

— Pentru că râvneşte la inocenta Lady Lydingham?

— Nu chiar, deşi recunosc că aş fi bănuitor faţă de orice bărbat care ar privi-o aşa cum o face el. Gray se opri ca să îşi adune gândurile. Probabil reacţiona absurd în legătură cu Pruzinsky. Totuşi, era ceva care nu părea tocmai curat în legătură cu prinţul. Instinctul îl ajutase în trecut, iar acum instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. Călătoreşte singur, continuă Gray, fără însoţitori sau companie de vreun fel, pretinzând că este o tradiţie de familie.

— Și este de sânge regal pur?

— Aparent, da. Gray încuviinţă din cap. Prinţul Nikolai Pruzinsky, din regatul Avaloniei Mari.

— Regatul Avaloniei Mari? Win se încruntă. Eşti sigur?

— Așa a spus.

— Interesant. Win se ridică, traversă încăperea şi studie un raft cu cărţi.

— Ce cauţi?

— Lasă-mă o clipă. Win îşi trecu degetul

peste un rând de cărţi. Asta este. Scoase o carte de pe raft şi o răsfoi.

— Ce cauţi?

— Răbdare, vere, spuse Win. Aha! Aici este.

— Ce?

— Mă gândeam eu.

— La ce?

Nerăbdarea îl făcu şi mai curios pe Gray.

— Regatul Avaloniei Mari a fost anexat de Rusia în urmă cu aproape şaptezeci de ani, după moartea ultimului rege. Win scană pagina cu privirea. Spune aici că fiul lui, prinţul moştenitor Alexei, a renunţat la tron după ce Rusia le-a anexat ţara.

O mişcare înţeleaptă, fără îndoială, din moment ce Rusia ar zdrobi cu siguranţă un regat mic fără să stea pe gânduri.

— Deci nu există niciun regat al Avaloniei Mari? Gray făcu ochii mari. Niciun castel cu vedere la munţii acoperiţi de zăpadă în decembrie sau la văile înverzite primăvara?

— Îmi închipui că munţii şi văile sunt încă acolo, spus Win. Se pare că prinţul moştenitor avea un frate mai mic. Win ridică privirea din carte şi se uită la vărul său. Prinţul Nikolai.

— Atunci, este legitim, spuse încet Gray.

— Nu dacă este descendent. Win închise cartea. Acest prinţ Nikolai ar trebui să aibă vreo optzeci de ani.

— Dar nu există regatul Avaloniei Mari?

— Așa s-ar părea.

— Camille crede că se va mărita cu el şi vor trăi în castelul lui din Avalonia. Gray bău ultimul strop de whisky şi se ridică. Trebuie să afle adevărul.

— Poate că da, dar nici tu nu ştii încă adevărul, nu-i aşa?

— Ba sigur că îl ştiu. Tocmai ai spus…

— Am spus că ţara lui nu mai există. Dacă el este sau nu prinţ reprezintă o cu totul altă chestiune. Win puse cartea la locul ei pe raft. Şi, cum mama lui Camille, de-a lungul anilor, a primit în casă regalităţi fără adăpost, nu ai habar ce ştie Camille sau nu despre prinţul ăsta. Deşi ţara lui nu mai există, asta nu înseamnă că este falit. Ar putea să aibă o avere regală. Mulţi monarhi detronaţi au, ştii asta. Banii familiei puteau fi scoşi dintr-o ţară ca măsură de precauţie împotriva revoluţiei.. Din câte ştim, ar putea la fel de bine să aibă un castel undeva în Europa. Win scutură din cap. Dacă am învăţat ceva de la patru logodnice…

— Patru? Gray îl privi uimit. Am crezut că au fost trei.

— Trei, patru, le-am pierdut şirul. Win ridică din umeri. Cum spuneam, cunosc femeile. Nu le place să li se arunce greşelile în faţă, nici să li se demonstreze că nu au dreptate. Totuşi, din moment ce vei sta la conacul Miliworth, ar

trebui să fie uşor pentru tine să desluşeşti adevărul.

— Iar dacă el este un impostor – Gray miji ochii –, o voi face să devină conştientă de asta.

— Iar ea îţi va fi atât de recunoscătoare încât ţi se va arunca în braţe?

— Mi-a trecut prin cap şi asta.

— Nu m-ai ascultat, nu-i aşa? Win îi aruncă o privire compătimitoare. Vrei să o cucereşti?

— Chiar nu m-am gândit la asta. Pur şi simplu, vreau să… o protejez. Aşa cum un prieten ar avea grijă de binele altuia. Ca prieten al ei, simt că este de datoria mea să fac acest lucru.

Win ridică uimit din sprâncene.

— Datorie?

— Poți fi sigur că este singura mea dorinţă. Gray ezită. Recunosc, există ceva neterminat între noi, dar nimic mai mult.

Win îl privi cu ochii mari.

— Nu te cred.

— Atunci, crede asta. Se aplecă şi îl privi din nou în ochi pe vărul său. Posibilitatea de a câştiga inima lui Camille este cel mai îndepărtat lucru din mintea mea. Într-adevăr, până să o revăd, am crezut că orice o fi fost între noi s-a terminat şi a rămas în trecut.

— Nu eşti un mincinos bun, să ştii.

Gray oftă.

— Desigur, s-ar putea să existe un strop de

afecţiune, dar nimic altceva decât un sentiment frăţesc.

— Eşti sigur?

Gray tăcu, apoi încuviinţă din cap.

— Destul de sigur.

— Nu te juca aşa cu viaţa ei până nu eşti sigur. O notă de avertizare răsună în glasul lui Win. Ai făcut-o o dată, nu o face din nou.

Iar ea era încă furioasă.

— Camille ştie că acum eşti bogat?

Gray scutură din cap.

— Nu cred. Nici nu îmi doresc să afle.

— De ce?

— Aș prefera ca banii să nu joace niciun rol în situaţia asta. Gray ridică din umeri. Atâta tot.

— Înţeleg. Şi nu este ăsta un lucru interesant?

— De ce?

— Pur şi simplu este. Win se opri. Ei bine, indiferent că vrei să îi fii prieten sau ceva mai mult, ultimul lucru care îţi va îmbunătăţi imaginea în ochii lui Camille este să îi spui că a fost amăgită de un alt bărbat. Trebuie să devină conştientă de adevăr fără să o faci să se simtă prost. Ai fost prietenul ei odată, trebuie să îi fii prieten şi acum. Cel puţin până decizi dacă prietenia este sau nu de ajuns.

— Presupun că asta are cât de cât sens. În ciuda cuvintelor lui, prietenia era ceea ce îşi

dorea cu adevărat? Totuşi, Win avea dreptate. Deocamdată, Gray avea să fie prietenul ei.

— Bine, atunci. Win traversă încăperea, îşi luă paharul şi bău ultima gură de whisky. Probabil că bagajul îţi este gata deja. Şi ar trebui să plecăm.

— Să plecăm? întrebă încet Gray. Cum adică să *plecăm?*

— Merg cu tine, desigur.

— Camille nu are nevoie de un alt văr sau de un frate.

— Deși nu sunt de acord şi urăsc să dau cu piciorul şansei de a face parte din farsa asta teatrală, nu am nicio intenţie să mă alătur distribuţiei. Win zâmbi răutăcios. Pur şi simplu, vreau să le transmit domnişoarei Lydingham şi familiei ei urările de sezon. Aşa cum ar face orice vecin bun.

— Ai fi putut să duci coşul, spuse Gray.

— Atunci, tu unde ai mai fi? Win porni spre uşă. În plus, mi-ar plăcea să îl cunosc pe acest prinţ. Sunt un bun judecător al caracterelor oamenilor, ştii doar.

— Lucru dovedit de numărul crescând de logodnice, spuse cu blândeţe Gray.

— Exact. Win încuviinţă. Dar sunt foarte abil când vine vorba despre bărbaţi.

— Chiar va trebui să fii.

Gândindu-se mai bine, nu era o idee rea să audă observaţiile lui Win în legătură cu

prinţul. În plus, intrigile teatrale de la conacul Miliworth erau mult prea savuroase pentru a nu le împărtăşi cu el.

— Poate pe drum îmi vei spune câte logodne ai avut şi de ce niciuna nu a ajuns să-ţi fie soţie.

Win râse. Gray rânji. Într-adevăr, era bine să fie din nou acasă. Mai ales acum, că, în sfârşit, înţelesese ce îşi dorea. Mica piesă de Crăciun a lui Camille fusese exact ce îi trebuia. În timp ce ea era ocupată să îşi controleze actorii şi să îl impresioneze pe prinţ, el avea să fie ocupat obţinându-i iertarea. Cât despre ce avea să se întâmplă după aceea, ei bine, rămânea de văzut.

Iar cortina era pe cale să se ridice.

Capitolul 7

— Cred că a mers surprinzător de bine, nu ţi se pare? întrebă Beryl.

— Este doar prima zi, spuse Camille, mai mult pentru sine.

Totuşi, Beryl avea dreptate, cel puţin până în acel moment.

Tabloul din faţa lor arăta aproape perfect. Nikolai stătea pe canapea, între doamna

Montgomery-Wells şi domnişoara Murdock. Ambele femei îi acordau atenţie deplină; deşi, pe alocuri, atitudinea uneia sau chiar a amândurora era puţin cam prea uşuratică faţă de cum ar fi vrut Camille. Ar fi putut la fel de bine ca mama ei adevărată să fie prezentă dacă indecenţă ar fi fost ceea ce urmărea Camille, dar pe Nikolai nu părea să îl deranjeze. Domnul Henderson stătea pe un scaun în apropiere şi era – având în vedere situaţia – mai fermecător decât se aşteptase Camille. Juca rolul unchiului Basil cu entuziasm, deşi poveştile lui militare erau într-un ton vag shakespearian, după cum îi era stilul actoricesc. Nikolai nu păru să observe. Totuşi, zâmbea şi încuviinţa din cap uneori, ceea ce lui Camille i se păru avantajos. La urma urmei, prinţul nu putea pune la îndoială ceea ce nu înţelegea.

— Nu cred că este înţelept să îi lăsăm singuri.

— Prostii, spuse Beryl. Suntem doar la un metru distanţă. Surorile stăteau lângă măsuţa cu ceai, care fusese aşezată, la îndrumările lui Beryl, mai aproape de uşă decât de invitaţi. Era, fără îndoială, o încercare de a obţine o metodă discretă de evadare. Cineva îşi putea umple ceaşca şi să se strecoare afară din încăpere fără prea mare efort. Ai crede că Beryl nu avea deloc încredere în planul lui

Camille. Iar eu, una, continuă Beryl, aveam nevoie de o pauză de la conversaţia aia fără haz. Este surprinzător de epuizant să am grijă la fiecare cuvânt pe care îl rostesc, precum şi la cuvintele celorlalţi.

— Îmi amintesc de iarna din 1878, începu domnul Henderson. Al naibii de multă zăpadă în anul ăla. Îmi amintesc…

— Atâta timp cât conversaţia este axată pe vreme, şopti Camille.

— Suflă tu, vânt al iernii, continuă domnul Henderson. Căci nu eşti la fel de nemilos precum ingratitudinea omului.

— Shakespeare, interveni voioasă doamna Montgomery-Wells. Din *Cum vă place,* cred.

Femeia nu avea probleme să îşi amintească citate necunoscute scrise în urmă cu sute de ani, dar numele ei era o cu totul altă chestiune.

— Și poate Shakespeare, spuse Beryl. Pare un subiect sigur, în plus, nu putem sta cu ei în fiecare clipă. Ca orice director bun de teatru, trebuie să te retragi în umbră la un moment dat şi să ai încredere în distribuţia ta. La urma urmei, sunt profesionişti.

— Pot doar să sper.

— Chiar şi mâncarea este mai bună decât mă aşteptam. Beryl îşi umplu ceaşca din ceainicul de pe măsuţă.

— Mâncarea este excelentă, spuse uşurată

Camille.

Se gândise să angajeze un bucătar adevărat, dar domnul Fortesque o asigurase că soţia sa se pricepea la gătit mai bine decât la actorie. Trupa domnului Fortesque nu o fi fost cea mai de succes trupă de actori din Anglia, dar se simţea uşurată să ştie că bărbatul fusese destul de precis cu privire la abilităţile lor de servitori. Deşi tocmai ideea că nişte foşti servitori deveniseră actori, jucând acum rolul unor servitori, o făcea să se simtă năucită.

— Una peste alta, cred că totul merge destul de bine. Încrederea răsună în vocea lui Camille. Se întrebă de unde venea.

— Ăsta ar trebui să fie motiv de îngrijorare. După cum ai subliniat deja, este doar prima zi, zise Beryl. Totuşi, nu trebuie să cobim.

— Nu, sigur că nu.

Camille trase adânc aer în piept.

Urmau să aibă suficiente motive de îngrijorarea când avea să se întoarcă *vărul* lor. Era peste puterea ei de înţelegere de ce naiba decisese Grayson să devină parte din farsa asta. Fără îndoială, voia doar să o enerveze, ceea ce o făcu să se întrebe ce motive avea.

Privirea i se fixă asupra lui Nikolai. El era tot ce îşi dorise vreodată. Chipeş, fermecător, perfect şi, ei bine, exact aşa cum ar trebui să fie un prinţ. Era ca şi cum ar fi ieşit direct din paginile uneia dintre poveştile pe care le

adorase când era mică, poveşti cu prinţi frumoşi salvând domnişoare de dragonii care scuipau flăcări. Dar el era un prinţ adevărat, cu un regat real, iar ea era o femeie în toată firea acum, o văduvă independentă. Cu siguranţă, nu era o făptură fragilă şi delicată, care să aibă nevoie să fie salvată. Nu de către Grayson şi nici măcar de către vreun prinţ, real sau imaginar.

Atunci, de ce naiba era atât de hotărâtă să pună mâna pe un prinţ? Gândul o izbi fără niciun avertisment.

— Am cunoscut un duce odată, spuse doamna Montgomery-Wells. Încântător bărbat. Îl cunoaşteţi, înălţimea Voastră?

— Nu am de unde ştiu, spuse Nikolai zâmbind. Există foarte mulţi duci, presupun. Despre care vorbiţi dumneavoastră?

— Staţi să îmi amintesc. Doamna Montgomery-Wells se încruntă, apoi chipul i se lumină. Despre cel înalt! Da, era cel înalt. Destul de fermecător, trebuie să vă spun.

— Haide, Millicent, o mustră domnul Henderson.

— Bernadette, spuse Beryl în şoaptă.

— Florence, zise actriţa în vârstă.

— Eşti sigură? întrebă domnişoara Murdock.

— Absolut.

Doamna Montgomery-Wells dădu aprobator din cap. Camille tresări.

— După cum mă pregăteam să spun, continuă domnul Henderson, doar pentru că cineva este prinţ nu înseamnă că trebuie să cunoască toţi prinţii sau, în cazul acesta, toţi ducii de pe continent. Nu este aşa, Excelenţă?

— Ei bine, eu… începu Nikolai.

— Și eu am cunoscut un duce odată, spuse gânditoare domnişoara Murdock. Sau cel puţin mi-a zis că este duce.

Doamna Montgomery-Wells scutură din cap.

— Nu poţi fi niciodată sigură, draga mea. Ar trebui să cerem un fel de atestat din partea lor. Adesea au medalii sau ceva de genul ăsta care să le ateste statutul. Chestii bătătoare la ochi prinse la centură. Foarte impresionant. Se întoarse spre Nikolai. Nu este adevărat, Alteţă?

— Vă rog, Lady Briston, începu Nikolai. Suntem între prieteni. Aş prefera să nu folosiţi titluri regale când vorbiţi cu mine.

Doamna Montgomery-Wells pufni.

— Dar, vai, Alteţă, nu am putea. Sunteţi un prinţ, la urma urmei. Nu s-ar cuveni să ne adresăm altfel.

— Ba sigur că puteţi, Lady Briston, spuse cu amabilitate Nikolai. Din moment ce călătoresc drept contele Pruzinsky, şi este Crăciunul, ne putem relaxa şi putem scăpa de formalităţi.

— Dar, Alteţă – doamna Montgomery-Wells se aplecă înainte şi mângâie uşor mâna lui

Nikolai –, cu toţii avem roluri de jucat, iar al dumneavoastră este acela de prinţ. Dacă nu ne jucăm rolurile după scenariu, vom crea numai confuzie şi… şi anarhie.

— Nu ne putem permite anarhia, spuse domnul Henderson pe un ton misterios, ca şi cum hoarde de anarhişti ar da buzna prin uşile salonului în orice clipă dacă formalitatea ar dispărea şi i s-ar adresa prinţului cu orice titlu mai puţin regal.

Nikolai îi privea tăcut. Evident, bietul bărbat era mult prea confuz chiar şi pentru a zâmbi şi a încuviinţa din cap.

Beryl oftă.

— Mai bine am…

— Gata, e de domeniul trecutului partea cum că merge totul bine, bombăni Camille.

Ea şi Beryl se întoarseră grăbite la scaunele lor.

— Mamă, începu ea pe un ton ferm, vrem ca Nikolai să se simtă ca acasă aici. Din moment ce nu poate fi cu familia lui, în ţara lui, anul acesta de Crăciun, ar fi minunat dacă l-am face să se simtă parte din familia noastră cât mai mult cu putinţă. Nu îi spui lui *Delilah* Lady Hargate sau lui *Beryl* Lady Dunwell. Camille accentuă numele surorilor ei în speranţa că actriţa şi-ar putea aminti numele cuiva. Şi, în mod sigur, mie nu îmi spui Lady Lydingham.

Privirea doamnei Montgomery-Wells trecu

de la Camille la Beryl. Coborî glasul şi i se adresă din nou prinţului.

— Arată atât de asemănător, nu credeţi? Deabia le pot deosebi. Este foarte derutant.

Nikolai zâmbi slab şi încuviinţă din cap.

— Deşi aceea – femeia făcu un semn din cap către Beryl – are o privire de parcă ar ascunde un secret amuzant, în timp ce cealaltă – femeia miji ochii – arată de parcă ar fi pe cale să aibă o cădere nervoasă.

Beryl tuşi, în încercarea evidentă de a-şi stăpâni râsul.

Camille îşi încleştă dinţii. Doamna Montgomery-Wells era foarte aproape de adevăr. Domnul Henderson oftă.

— Haide, acum, Millicent…

— Florence, spuse domnişoara Murdock.

— Eloise, se oferi şi Beryl.

Camille îi aruncă o privire încruntată. Beryl zâmbi cu inocenţă.

— Constance, spuse cu fermitate doamna Montgomery-Wells.

Camille îşi reţinu un geamăt. Comentariul de mai devreme îi răsuna în cap ca un refren prost. Sau ca un blestem: „Este doar prima zi”.

— După cum voiam să spun, începu din nou domnul Henderson, fiindcă el este oaspetele nostru şi suntem între prieteni…

— În familie, îl corectă Camille.

— În familie, atunci. Domnul Henderson încuviinţă. Dacă prinţul nu doreşte să i se spună Alteţă, atunci trebuie să îi respectăm dorinţa. Deşi „ca un rege el încă arată”.

— *Richard al II-lea,* spuse domnişoara Murdock.

Domnul Henderson îi aruncă o privire aprobatoare. Pentru cunoştinţele ei despre Shakespeare, fără îndoială, nu pentru pieptul ei voluptuos, care ameninţa să scape din decolteul mult prea adânc. Totuşi, privirea lui nu părea cumva aţintită mai jos de faţa ei? Camille tresări la gândul că dăduse un unchi libidinos la schimb pe un altul. Deşi trebuia să recunoască faptul că bărbatul îşi juca destul de bine rolul.

— Dar mă abat de la subiect, continuă domnul Henderson. Odată, am întâlnit un prinţ în India, fiul conducătorului provinciei, care avea aceeaşi părere despre călătoritul fără însoţitori sau…

Camille răsuflă uşurată. Se gândi că se putea baza pe actor să întreţină conversaţiile cu anecdote relativ interesante despre orice se întâmpla să îi treacă prin cap. Fie că erau adevărate sau închipuite, lui Camille nu îi păsa. În această privinţă, semăna foarte mult cu adevăratul unchi Basil.

— Recunosc, uneori, predilecţia prinţului pentru…

Şi, exact ca în cazul poveştilor adevăratului unchi Basil, Camille îşi lăsă mintea să colinde. Deşi ura să recunoască, chiar şi în sinea ei, Grayson avea dreptate. Farsa asta a ei nu era deloc bine gândită. Încă o dată se aruncase cu capul înainte fără să se gândească bine. Desigur, acum planul era la o scară mai largă decât de obicei. De regulă, ea ajungea să cumpere dintr-un impuls necugetat lucruri pe care nu le folosea, dar care la acel moment îi păreau captivante. Aşa se întâmplase cu maimuţa aceea mecanică, în mărime naturală, care i se păruse fermecătoare când o cumpărase, dar care acum, când se afla aici în salon, o făcea să se simtă uşor neliniştită. Ochii ei păreau să o urmărească. Apoi mai era şi expediţia eşuată în care investise pentru a recupera aurul pierdut din America de Sud. Fusese foarte palpitantă, deşi, după cum se dovedise, nu tocmai legală. Apoi, desigur, mai erau toate lamele acelea… şi incidentul de la Brighton, de care refuza să îşi amintească. În fiecare caz, păruse o idee extrem de bună la momentul respectiv.

Iar acum voia un prinţ, deşi nu mai era convinsă de motivaţie. La naiba cu Grayson, oricum! El era cel care îi băgase îndoielile în cap. Nikolai nu era deloc cu maimuţa, precum comoara pierdută sau ca lamele. Acesta nu era un impuls necugetat: al ei. Întotdeauna îşi

dorise un prinţ; iar când un prinţ intră pe neaşteptate în viaţa cuiva, iar acel cineva profită de ocazie, nu se cheamă impuls. Nu, se cheamă destin. Desigur, nu îl ştia pe Nikolai de mult timp, dar aveau restul vieţii la dispoziţie să se cunoască mai bine. Nu pentru asta era căsătoria? în plus, să cunoşti bine pe cineva – pe cât de bine poţi cunoaşte o persoană – nu este o garanţie a faptului că nu vor exista revelaţii uimitoare, pentru care nu eşti pregătit. Pe care nu le aştepţi. La care nu ai îndrăznit niciodată să visezi…

Prostii. Apariţia bruscă a lui Grayson îi zăpăcise pur şi simplu gândurile. O derutase cu privire la ce îşi dorea în viaţă. Niciun gând din capul ei nu era acum mai însemnat decât acesta. Iar dacă Grayson era hotărât să ia parte la efortul ei de a-i oferi lui Nikolai Crăciunului perfect alături de familia perfectă, era un mod prin care putea să îşi repare greşelile.

Greşeala de a-i spune că o iubea şi de a nu face nimic în privinţa aceasta? Camille ignoră nedorita întrebare.

— Pst.

Un sâsâit blând îi atrase atenţia, iar Camille privi spre uşă. Fortesque stătea în prag şi îi făcea semn să meargă la el. Camille bălmăji o scuză şi se ridică. Un moment mai târziu, închise uşile salonului în urma ei şi îl privi

încruntată pe falsul majordom.

Camille coborî glasul şi îl mustră pe Fortesque:

— Îți dai seama că majordomii adevăraţi nu trebuie să spună *psst?*

— Iertaţi-mă, Lady Lydingham, dar nu ştiam cum altfel să vă atrag atenţia. El se aplecă spre ea într-un mod complice. Cavalerul care a fost aici mai devreme, domnul Elliott, s-a întors. Şi are – Fortesque închise ochii pentru un moment, parcă rugându-se – bagaj.

— La naiba, speram să se fi răzgândit. Presupun că nu este nimic de făcut în privinţa asta.

— Dar cine este?

— Este o pacoste afurisită, asta este. Oricum, pentru moment – Camille încercă să rămână calmă – va juca rolul vărului meu.

— Lady Lydingham. Fortesque îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă bărbia. Dacă mai aveaţi nevoie de încă un actor, v-aş fi adus eu pe cineva potrivit pentru rol.

— Pe cineva ca doamna Montgomery-Wells?

— Este o actriţă foarte călită.

— O fi, dar cred că s-a călit prea mult!

Fortesque se încruntă.

— V-am spus că a fost o actriţă bună în zilele ei de glorie.

— Când, mai exact, au fost zilele astea? izbucni Camille.

— Nu uitaţi, Lady Lydingham, că experienţa pe o scenă se formează în ani buni. În plus, neaţi dat foarte puţin timp la dispoziţie pentru repetiţii.

— Chiar şi aşa, domnule Fortesque…

— Doar Fortesque, doamnă, sunt în personaj, spuse el cu mândrie.

— Sunteţi nebun, asta sunteţi.

Bărbatul icni.

— Îndrăznesc să…

— Nu, *Fortesque,* scuzele mele. Camille scoase un oftat de frustrare. Evident, eu sunt cea nebună, pentru că am crezut că o putem scoate la capăt cu această farsă.

— Lady Lydingham. O privi cu un aer jignit. Nu am abandonat niciodată o prestaţie înainte de actul final. Totuşi, dacă sunteţi nemulţumită, ne puteţi plăti suma asupra căreia ne-am înţeles şi vom pleca.

— O, nu, nu veţi pleca. Camille scutură din cap. Suntem *împreună* în asta până când va cădea cortina, dacă, desigur, doriţi să fiţi plătiţi.

Bărbatul ezită, apoi încuviinţă.

— Foarte bine.

— Dar, după cină, după ce noi ne vom retrage, veţi lua personajele principale şi veţi repeta din nou. Mai ales cu doamna Montgomery-Wells.

— Voi vedea ce este de făcut pentru a

îmbunătăţi prestaţia ei. Şi a celorlalţi, adăugi el.

— Mulțumesc.

— Cum rămâne cu *vărul* dumneavoastră?

— Pregăteşte o cameră pentru el. Cât mai departe posibil de camera mea. Camille se gândi pentru o clipă. Pune-l în aripa vestică. Este cea mai veche parte a casei, minunată vara, dar destul de friguroasă iarna, iar încălzirea nu a fost niciodată suficientă acolo. Asta ar trebui să îl înveţe minte.

— Ei, haide, spuse o voce familiară din spatele ei. Cu siguranţă, asta nu este în spiritul Crăciunului.

Camille se întoarse şi îl văzu pe Grayson zâmbind larg, însoţit de vărul lui, cu un aer la fel de îngâmfat. Miji ochii.

— Tu ce cauţi aici?

— Am venit să îmi ofer ajutorul, spuse Lord Stiliwell într-un mod elegant, ceea ce o înfurie.

— De ce? izbucni Camille.

Stiliwell tăcu o clipă, apoi continuă:

— Să spunem doar că este un mod de a răscumpăra o greşeală din trecut.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

Într-adevăr, în acele rare ocazii în care se întâlniseră în ultimii unsprezece ani, el o tratase cu la fel de mult dispreţ precum îl tratase şi ea pe el.

— Nici nu este nevoie să înţelegi.

Stiliwell îi aruncă un zâmbet minunat, pe care Camille şi-l amintea prea bine. Atunci îşi dădu seama că el fusese o victimă a rupturii dintre ea şi Grayson. Ce păcat, într-adevăr; el era amuzant, iar ea îl plăcuse întotdeauna.

— Trecutul este trecut, continuă Stiliwell, iar eu sunt aici să te ajut în orice mod vei avea nevoie. În spiritul prieteniei şi, desigur, al Crăciunului.

Camille îl privi cu suspiciune.

— Nu am încredere în tine, milord.

Grayson râse.

Stiliwell se prefăcu dezamăgit.

— Nu este drept, Lady Lydingham, spuse el amuzat. Înţelept, poate, dar nedrept.

— Pot să te asigur că Win are cele mai bune intenţii şi îţi vrea binele, interveni Grayson.

— Mi-e greu să cred asta. Camille pufni. Cât despre tine… ai promis că nu spui nimănui.

— Nu chiar. Am spus că voi încerca să mă gândesc la o scuză plauzibilă pentru şederea mea aici, şi, ei bine, nu am putut găsi.

Grayson ridică din umeri, parcă cerându-şi scuze.

— Nu încape îndoială că nici nu te-ai străduit.

— Dimpotrivă, spuse Stiliwell. Nu a scos un cuvânt vreme de – îi aruncă o privire amuzată lui Grayson – zece minute bune, nu-i aşa?

Grayson încuviinţă din cap.

— Poate chiar cincisprezece.

— Poftim, Camille, şi-a ţinut gura pentru cincisprezece minute. Poate mai mult.

— Și cred că a fost mai mult, spuse Grayson.

— Chiar nu poţi cere mai mult de atât, având în vedere amplitudinea aventurii tale.

Stiliwell zâmbi din nou în felul lui cuceritor. Din fericire, ea era de mult imună la el.

— Pot şi am făcut-o, spuse ea cu asprime. Şi mă cheamă „Lady Lydingham”.

— Haide, Camille, spuse mieros Stiliwell. Te ştiu de când erai o copilă. Mereu ţi-am spus Camille, aşa cum tu mereu mi-ai zis Winfield. Nu te poţi aştepta să mă schimb acum. Îi aruncă o privire lui Grayson. Sau se poate?

Grayson scutură din cap într-un mod sobru.

— Cred că nu.

Stiliwell îl privi pe Fortesque.

— Se poate?

Actorul se holbă uimit la el. Dumnezeule, probabil avea să zâmbească *şi* să încuviinţeze din clipă-n clipă,

— Nu îmi dau seama, domnule, dar probabil că nu.

Camille îi aruncă o privire încruntată, iar actorul tresări,

— Poftim. Stiliwell rânji, Camille.

Fortesque îşi coborî glasul şi îşi înclină capul spre Camille.

— Cât priveşte camera…

— A, da, Fortesque, începu Grayson. Mă tem că nu vreau în aripa de vest. Urăsc curentul.

Camille se uită urât la el.

— Și am fost informat de unul dintre – Grayson îşi drese glasul – servitorii tăi că dormitorul aflat vizavi de camera lui Lady Lydingham este liber. I-am spus să îmi ducă bagajul acolo.

Camille mai că se înecă.

— Nu prea cred…

— Ei haide, ce ar zice prinţul dacă dragul tău văr ar fi exilat într-o cameră unde şi-ar putea găsi sfârşitul îngheţat de frig? Grayson scutură din cap. În plus, nu pot dormi dacă este prea frig în cameră. Şi, dacă nu dorm suficient, există întotdeauna posibilitatea să dezvălui ceva în timpul discuţiilor cu…

— Bine! Dormi unde vrei!

Stiliwell zâmbi larg. Camille îl ignoră.

— Sper că am ajuns la timp pentru ceai. Grayson îi aruncă o privire vărului său. Tocmai îmi spuneai că ai îngheţat de frig.

— O, da, mi-e foarte frig, spuse Stiliwell, ochii licărindu-i amuzaţi. Îmi este şi foame.

Camille ezită, apoi întâlni privirea lui Grayson.

— Nu există nicio cale să evit asta, nu-i aşa?

El scutură din cap.

— Absolut niciuna.

— Foarte bine, atunci, *vere.* Camille îi făcu semn lui Fortesque să deschidă uşile salonului. Dar, vă rog pe amândoi, dacă într-adevăr vreţi să mă ajutaţi, purtaţi-vă frumos.

— Mereu mă port frumos. Stiliwell îi luă braţul pentru a o conduce în salon. Asta mă face atât de fermecător.

— Nu ăsta este cuvântul pe care l-aş folosi, spuse Camille ca pentru sine, iar cei trei intrară în salon.

— O, iată că vărul Grayson s-a întors, spuse Beryl într-un mod cam prea vioi şi se ridică iute, cu Nikolai în spatele ei.

— Şi nu este singur. Tonul lui Camille nu se potrivea cu cel al surorii ei. Iată cu cine s-a întâlnit pe drum.

— Lord Stiliwell. Beryl păşi mai aproape, oferindu-i mâna vărului lui Grayson. A trecut prea mult timp.

— Prea mult, într-adevăr. Stiliwell îi sărută mâna. Regret profund acest lucru.

— Am fost între soţi pentru o vreme, ştii doar.

Beryl îi aruncă o privire deocheată, iar maxilarul lui Camille se încordă. Avea şi în Stiliwell la fel de puţină încredere ca în Grayson. Nu era nevoia ca sora ei să se poarte exagerat de frumos cu ei.

— O ocazie pierdută. Win oftă teatral. Din nefericire, am fost logodit.

Beryl afişă un zâmbet larg.

— Întotdeauna eşti.

Stiliwell chicoti.

— Așa s-ar părea. O privi curios pe Beryl. Este ceva diferit la tine, Beryl. Pari, nu ştiu, senină?

Ea râse.

— Așa par?

— Poate data viitoare când vei mai fi între soţi…

— Data viitoare când are să se întâmple asta intenţionez să fiu foarte bătrână, spuse ea. În plus, noi doi nu ne-am potrivit niciodată, Winfield. Sunt mult prea deşteaptă pentru tine.

— Eşti? El ridică din sprâncene. Şi eu care credeam că sunt prea deștept pentru tine.

— Din nou, te înşeli.

Ochii ei licăreau de amuzament.

— Dacă voi doi aţi terminat, interveni Camille, Lord Stiliwell permite-mi să ţi-l prezint pe oaspetele nostru, contele Pruzinsky. Nikolai, dânsul este vecinul nostru cel mai apropiat, vicontele Stiliwell.

— Bine aţi venit în Anglia, conte, spuse Stiliwell amabil.

— Mulțumesc, Lord Stiliwell.

Nikolai zâmbi într-un mod plăcut, dar rezervat pentru un prinţ. Camille zâmbi în sinea ei. Of, bărbatul era perfect.

— Dar sunt deja aici de câteva luni, călătorind prin provincie.

— A, da. Stiliwell dădu aprobator din cap. Domnul Elliott mi-a spus că aţi pornit la drum prin Europa de ceva vreme. Se opri şi îl studie pe Nikolai. Iertaţi-mi îndrăzneala, dar ne-am mai întâlnit undeva?

— Din câte îmi amintesc eu, nu, spuse Nikolai şi scutură din cap.

Stiliwell miji ochii.

— Poate la vreun eveniment? în Londra, posibil?

— Presupun că se poate, spuse Nikolai, afişând un zâmbet plăcut. Am fost la multe baluri, serate şi cine de când am sosit în Anglia. Genul de lucruri obligatorii. Reprezentându-mi ţara. Ridică din umeri. Nu că nu ar fi plăcute, dar sunt copleşitoare şi obositoare uneori. Scuzele mele, dar sunt convins că înţelegeţi. Întâlnesc atât de mulţi oameni.

— Da, desigur, spuse politicos Stiliwell.

— Tocmai voiam să îl rog să ne povestească din aventurile dumnealui. Ar trebui să vă alăturaţi nouă, milord.

Domnişoara Murdock îi aruncă lui Stiliwell o privire care solicita mai mult decât prezenţa lui la o discuţie despre călătorie. Camille trebuia să vorbească neapărat cu Fortesque pentru a înfrâna tendinţele actriţei spre flirt.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse cu precauţie Stiliwell, privind-o pe domnişoara Murdock.

— Dacă îţi aminteşti, începu Beryl, sora mea *Delilah* a fost întotdeauna fascinată de călătorii. Nu-i aşa, draga mea?

— O, vai… da. Domnişoara Murdock flutură din gene. Sunt tot felul de locuri pe care aş vrea să le vizitez. Nimic nu este mai excitant decât călătoriile. Femeia îşi întoarse atenţia spre Nikolai. Nu sunteţi de acord Alte… milord?

Prinţul zâmbi.

— Învăţ constant şi descopăr mereu ceva nou şi neaşteptat.

— Trebuie să mărturisesc, în afară de un tur al ţării în tinereţe, începu Stiliwell, nu am călătorit foarte mult.

— Asta, băiete, este partea în neregulă cu generaţia asta, începu domnul Henderson. Păi, pe vremea mea…

— Povesteşte-ne despre vremea dumitale, îl îndemnă Stiliwell şi afişă un zâmbet plin de încântare. *Colonele.*

Domnul Henderson se încruntă din pricina faptului că fusese întrerupt.

— Da, da, unde rămăsesem? Se opri, apoi continuă: A, da, când era în serviciul Maiestăţii…

Camille răsuflă uşurată. Cel puţin oaspeţii ei

neinvitaţi erau mai capabili să susţină farsa asta decât actorii profesionişti. Poate că Grayson chiar avea să fie de ajutor, la urma urmei. Îl privi şi încuviinţă discret în direcţia măsuţei cu ceai; apoi se strecură în cealaltă parte a camerei. Îi turnă lui Grayson o ceaşcă cu ceai şi i-o întinse când el veni lângă ea.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă i-ai spune lui Stiliwell să plece. Camille vorbi în şoaptă, dar rămase cu privirea aţintită asupra grupului din salon. Nu am încredere în el, continuă ea.

— În circumstanţe normale, ţi-aş spune să fii cu băgare de seamă. Grayson sorbi din ceai şi studie grupul de oameni. Dar Win este hotărât să îţi fie de ajutor.

Camille pufni exasperată.

— De ce?

— Simte că ţi-a făcut o nedreptate, spuse calm Grayson. Mă tem că este în întregime vina mea. Oarecum fără voie, l-am făcut să creadă, acum unsprezece ani, când mi-ai frânt inima…

— Când am făcut ce?

Camille ridică vocea.

— Şşştt. Dacă nu vrei ca prinţul să se întrebe de ce te porţi aşa cu vărul tău iubit.

— Nu eşti vărul meu iubit, izbucni ea, dar coborî glasul şi aruncă o privire înspre grup.

Într-adevăr, Nikolai privea în direcţia ei, cu

o expresie confuză pe chip. Ea zâmbi liniştitor, iar el îşi îndreptă atenţia spre domnul Henderson.

— Cum când ți-am frânt inima?

— Nu mai contează acum. În plus, ai spus că nu vrei să vorbeşti despre trecut. Gray tăcu gânditor. Şi aşa e cel mai bine, având în vedere situaţia.

— Care situaţie?

— Prinţul tău, pe de o parte, şi piesa ta de Crăciun, pe de altă parte. Ai multe pe cap în acest moment, Camille. Nu trebuie să îţi faci griji şi pentru trecut. Gray făcu semn din cap înspre grup. Şi se parte că totul merge destul de bine.

— Mulțumesc, dar este doar prima zi, spuse ea absentă.

Cum naiba îi frânsese inima? Ea nu aşa îşi amintea. Totuşi, Grayson avea dreptate într-o privinţă: ea nu avea nici timpul, nici starea necesară să mediteze asupra acuzaţiei lui în acel moment, oricât de ridicolă ar fi fost. O alungă din mintea ei şi trase aer în piept resemnată.

— Cine ştie ce s-ar putea întâmpla diseară, sau mâine, sau de Crăciun? continuă ea. Este mult prea devreme ca să renunţ la vigilenţă.

— Poţi fi liniştită şi sigură că voi face tot ce îmi stă în putinţă să te ajut.

— Ai mai spus asta, zise ea pe un ton mai

aspru decât intenţionase. De ce, Grayson? De ce vrei să mă ajuţi?

— Încă nu sunt pe deplin sigur, spuse el atât de încet, încât ea bănui că înţelesese greşit.

— Poftim?

— Am fost prieteni cândva…

— Cu foarte mult timp în urmă.

— Și, de dragul acelei prietenii, îţi ofer ajutorul meu. Gray se aplecă spre ea şi vorbi în şoaptă, respiraţia lui caldă plutind până la urechea ei. Am vorbit serios când am spus că vreau doar să te văd fericită. În calitate de prieten al tău, oricât de vechi, este… datoria mea să te ajut.

Ea îl privi cu ochii mari, apoi pufni.

— Chiar deloc.

— Recunoaşte, Camille. Fără nimeni din familia ta, din familia adevărată, adică…

— Beryl este aici, iar soţul ei va sosi în câteva zile,

— Un om politic, nu-i aşa?

Camille încuviinţă din cap. Grayson sorbi gânditor din ceai.

— Şi, din câte am auzit, este destul de aspru şi de rigid.

— Ba chiar deloc, minţi Camille.

— Nu prea este genul care să se dedice trup şi suflet acestei piese, aşa cum merită.

— Totuși…

— Și mi se pare, având în vedere

amplitudinea acestei farse, că ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poţi primi. Gray scutură din cap cu tristeţe. Ai nevoie de mine, Camille.

— Ba sigur nu am.

El îi aruncă o privire sceptică.

— Nu am!

Grayson zâmbi arogant, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce ei îi scăpa, şi îşi bău ceaiul.

Afurisitul. Nu avea încredere în el mai mult decât avea în vărul lui. Totuşi, fuseseră prieteni cândva, înainte… îi frânsese inima. Cum putuse ea să îi frângă inima? El făcuse din senin o declaraţie de dragoste, chiar în ziua căsătoriei ei cu un alt bărbat, apoi dispăruse ca un iepure fricos şi nu mai auzise nimic despre el până azi. Nu, dacă inima cuiva fusese frântă, despre a ei era vorba.

Nu că mai conta acum. Nu că mai conta de ceva vreme. Nu că ar fi contat vreodată.

Totuşi, o voce în mintea ei îi şopti: „Dar a contat”.

Capitolul 8

Observând grupul adunat la cină, un spectator neavizat ar crede că nu este nimic ieşit din comun cu el. Desigur, doamna mai în

vârstă avea tendinţa de a face comentarii fără sens. Domnul mai *în* vârstă monopoliza conversaţia cu poveşti nesfârşite despre călătorii şi serviciile militare în Africa şi-n India, asezonate din plin cu citate din Shakespeare. Gray nu ştia dacă poveştile lui erau adevărate sau nu, dar i se păreau destul de distractive. Doamna cea mai tânără, cu părul roşu, spunea mai multe din priviri şi prin limbajul corpului decât prin vorbe, dar nu încăpea îndoială că mesajul transmis i se potrivea firii uşuratice. Cât despre acei membri ai familiei care nu pretindeau să fie cineva cine nu erau, Beryl încerca din răsputeri să îşi reţină râsul în timp ce Camille adoptă o atitudine plăcută, deşi tensiunea se făcea simţită în postura şi în privirea ei. Totuşi, Camille ar putea foarte bine să fie cea mai bună actriţă din încăpere.

— … Şi mi-ar plăcea să aflu mai multe despre călătoriile Domniei Tale în Alpi, îi spuse doamna Montgomery-Wells prinţului. Nu am văzut niciodată un Alp, dar am auzit că sunt destul de pitoreşti.

Camille îi dezvăluise lui Gray numele adevărate ale actorilor, întrucât Gray spusese că era ciudat pentru el să nu le ştie. La urma urmei, dacă o cunoşteai pe adevărata Lady Briston, să îi spui unei actriţe „Lady Briston” pur şi simplu suna fals din gura unuia care nu

era actor profesionist. Iar dacă Gray avea să facă parte din distribuţie, voia să îşi joace rolul cât mai bine posibil.

— Dacă sunteţi amabil, Alteţă, continuă femeia.

Henderson îşi drese glasul.

— Suntem în familie, ai uitat, Constance?

— Regina, spuse în şoaptă Beryl.

— Da, desigur. Doamna Montgomery-Wells scoase un oftat teatral şi îşi întoarse atenţia asupra prinţului. Dacă sunteţi amabil, Alteţă dragă.

Camille tresări. Gray se abţinu să nu râdă. Prinţul totuşi, cu chipul lui prea perfect şi cu manierele prea perfecte – prinţul *perfect* al lui Camille făcu exact ce ar face un prinţ perfect şi fermecător şi se purtă ca şi cum nu ar fi fost deloc neobişnuit să i se adreseze cineva cu „Alteţă dragă”.

Cineva ar fi putut pune răspunsul lui pe seama lipsei de înţelegere a limbii engleze; într-adevăr, o mare parte din timp o petrecuse zâmbind şi încuviinţând din cap, ca şi cum ar fi fost încontinuu confuz. Totuşi, un licăr de inteligenţă strălucea în ochii lui; iar Gray ar putea paria că prinţul înţelegea mai mult decât lăsa să se vadă. Ceea ce te făcea şi te întrebi de ce se purta exact pe dos. Încă un motiv să se îndoiască de regalitatea lui.

Adaugă asta la faptul că Pruzinsky o privea

pe Camille cu o expresie pe jumătate speculativă şi pe jumătate posesivă.O studia, de-a dreptul, ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama… Ce? Cum să o seducă mai bine? Dacă nu o făcuse deja. Gray alungă acel gând. Nu era treaba lui. Şi de ce nu ar vrea prinţul să o seducă? De ce nu ar vrea orice bărbat? Camille era la fel de minunată acum ca atunci când o văzuse ultima oară. Desigur, gemenele fuseseră întotdeauna frumoase în stilul acela clasic englezesc, cu părul blond şi ochii albaştri. Dar Camille era o fetişcană când se despărţiseră; acum era o femeie în toată firea. Puteai vedea asta în felul în care îşi înălţa bărbia şi în privirea ei. Acum radia o oarecare forţă; o încredere şi o graţie pe care le căpătase odată cu trecerea anilor. Nu era o femeie care s-ar mărita cu un bărbat doar pentru că asta s-ar aştepta de la ea. Era o femeie care ştia ce vrea.

Cum putea să nu ştie că îi frânsese inima?

— Alpii cutreieră mai multe ţări, Lady Briston, spuse prinţul. Vorbiţi despre Alpii italieni, despre cei elveţieni sau de Alpii Germaniei?

— Un munte e un munte, spun eu. Henderson dădu aprobator din cap. Doar dacă nu vorbim despre Himalaya. Păi, îmi amintesc o expediţie pe când eram…

Actorul îşi merita toţi banii cu care îl plătea

Camille. Odată ce se lansa în povestirile sale, nimeni nu îl putea întrerupe. Ceea ce însemna că nimeni nu putea face vreo gafă. Era posibil ca toată farsa asta să ajungă cu bine la capăt. Desigur, aşa cum ea însăşi spusese, era doar prima zi.

Când ultimul fel de mâncare fu servit, doamna Montgomery-Wells se ridică; domnii îi urmară exemplul.

— Acum, anunţă ea cu glasul unei stăpâne a casei, doamnele se vor retrage în salon şi îi vor lăsa pe domni să îşi fumeze ţigările şi să bea coniac.

— Excelentă idee, mătuşă *Bernadette,* spuse Gray. Dacă l-ar putea împiedica pe Henderson să monopolizeze discuţia, s-ar putea folosi de ocazie pentru a afla mai multe despre Pruzinsky. Ne vom alătura vouă în scurt timp.

— Profită vere, spuse Camille. Nu este nevoie să fii chiar atât de formal. Suntem acasă, la urma urmei. De ce nu mergem cu toţii în salon? În plus, *mamă,* nu ai mai permis să se fumeze aici de când a murită tata.

Doamna Montgomery-Wells o privi confuză.

— Nu?

— Nu, mamă. Camille o fixă cu o privire fermă. Mirosul te face să strănuţi.

— Habar nu aveam, şopti femeia.

— Dar coniacul este permis, spuse Henderson, pe un ton optimist.

— Întotdeauna este, unchiule. Dumnezeule, suntem cu toţii atât de uituci astă-seară. Beryl îi luă braţul şi îl conduse de la masă. De ce nu ne strângem cu toţii în jurul pianului, să cântăm colinde?

— O idee minunată, Lady Dunwell. Lady Briston, spuse prinţul într-o manieră galantă şi îi întinse braţul. Îmi permiteţi să vă însoţesc în salon?

Doamna Montgomery-Wells chicoti.

— Aș fi încântată, Alteţă dragă.

— Vărule?

Domnişoara Murdock flutură din gene spre Gray.

Din câte observase el, domnişoara Murdock era genul de femeie care făcea fiecare bărbat să simtă că ea era interesată de el şi numai de el. Gray ar fi trebuit să fie mort ca să nu îi răspundă la invitaţie. Zâmbi şi îi întinse braţul.

— Mergem? spuse el.

— Mergem. Camille îi luă celălalt braţ. Delilah cântă minunat.

Domnişoara Murdock îi aruncă o privire lui Camille prin spatele lui Gray.

— Ba nu, nu cânt.

— Așa ar trebui, spuse Camille printre dinţii încleştaţi.

— Eu cânt, interveni Beryl, iar grupul porni spre salon.

Gray o auzi pe Camille pufnind nervoasă.

Sugestia lui Beryl fusese inspirată. În ciuda faptului că se amuza încontinuu, era evident că încerca să o ajute pe sora ei. Colindele nu mai lăsau timp pentru alte discuţii, purtându-i de la un cântec tradiţional de Crăciun la altul. Doamna Montgomery-Wells şi Henderson se aşezară, în timp ce ceilalţi rămaseră în picioare în jurul pianului. Falsa familie a lui Camille se dovedi a fi mai pricepută la cântat decât la actorie. Şi prinţul, la rându-i, avea o voce excelentă şi îi acompanie cu entuziasm. Era un domeniu în care părea să nu aibă nicio problemă cu limba. Straniu, dar poate deloc surprinzător, având în vedere fascinaţia lui pentru Crăciunul tipic englezesc. Până şi tensiunea lui Camille păru să se destrame. Era un grup vesel, iar seara se dovedi surprinzător de plăcută.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse prinţul după aproape o oră. Observ că sunt destul de obosit după călătoria de astăzi şi aş vrea să mă retrag. Porni spre uşă, apoi se întoarse. Camille? Ai o clipă?

— Desigur.

Ea zâmbi şi se apropie de el.

— Doamnelor, colonele, domnule Elliott. Noapte bună tuturor.

Pruzinsky încuviinţă şi ieşi în coridor, iar Camille îl urmă.

Gray se scuză, lăsându-i pe ceilalţi lângă

pian, şi merse lângă masa pe care era sticla cu coniac pentru a-şi reumple paharul şi pentru a avea o vedere mai bună asupra celor doi aflaţi pe coridor. Nu putea auzi discuţia, dar măcar putea fi în apropiere dacă Lady Lydingham avea nevoie de el. Să facă ce? Să îi protejeze onoarea? Camille i-ar trage probabil una dacă ar îndrăzni să încerce. Indiferent dacă Pruzinsky era un prinţ adevărat sau nu, Camille nu ar tolera nicio clipă o intervenţie din partea lui Gray.

Totuşi, îţi puteai da seama de multe lucruri despre un cuplu doar observându-l. Felul în care s-ar putea apleca unul spre celălalt, sau atingerea relaxată a mâinii, sau modul în care privirile li s-ar întâlni. Gray nu avea deloc încredere în Pruzinsky. Dar Camille era o femeie inteligentă, şi Gray nu avea cum să nu se întrebe ce ar trebui să facă pentru ca nici ea să nu se încreadă în prinţ.

— Ce seară minunată, Camille, spuse Nikolai. Familia ta este încântătoare.

— Poate, la fel de bine, să fie catalogată şi puţin… Camille caută cuvântul potrivit. Excentrică, poate.

Prinţul râse.

— Nu mai mult decât familia mea. Mama ta îmi aminteşte foarte mult de o mătuşă de-a mea. Ochii lui albaştri licăriră amuzaţi.

Şi ea are tendinţa de a-şi uita propriul nume.

— O, Doamne! Camille tresări. Ai observat asta, nu-i aşa?

— Chiar şi cu incapacitatea mea de a înţelege nuanţele limbii engleze, era greu de ratat. Deşi asemenea lucruri sunt de aşteptat la cei în vârstă.

Doamne, Dumnezeule. Dacă mama ei ar şti că fusese catalogată drept „în vârstă”, s-ar dezlănţui iadul pe pământ. Cu puţin noroc, nu avea să afle niciodată.

— Mi se pare destul de încântătoare.

— Da, într-adevăr.

Ceea ce era pe deplin adevărat, indiferent că vorbea despre adevărata Lady Briston sau despre actriţa care o juca.

— Camille. Bărbatul o privi în ochi, îi luă mână şi i-o duse la buze. Noi doi avem multe de vorbit.

— Avem? spuse ea încet.

— Da, avem. Îi întoarse mâna şi o sărută în palmă într-un mod care ar fi fost de aşteptat să-i trimită fiori pe şira spinării. Totuşi, nu simţi decât o gâdilătură. Nu era deloc ceea ce îşi imaginase ea. Ultima oară când îi sărutase mâna, se cutremurase, nu-i aşa? Trebuie să mărturisesc că m-am gândit mult la noi doi, continuă el.

— Da?

— Nu prea mi-a stat mintea la altceva de când ne-am întâlnit. Prinţul chicoti, apoi

redeveni serios. Întotdeauna am crezut în soartă. Şi că viitorul nostru este în mâinile unor forţe mult mai puternice decât noi înşine. Şi soarta nu poate fi contrazisă. Privirea lui o căută pe a ei. O femeie frumoasă mi-a căzut în braţe, şi cred că nu a fost altceva decât mâna sorţii. Nu a fost altceva decât ceea ce am aşteptat toată viaţa, continuă el.

Pentru prima oară, Camille rămase fără cuvinte. Ridică privirea spre el.

— Nu de multe ori oamenii îşi văd visurile împlinite.

— Dumnezeule, Nikolai! Camille râse uşor. Îmi vei suci minţile cu asemenea vorbe şi mă vei face să-mi pierd capul.

— Excelent. Prinţul îi coborî mâna de la buze, dar o ţinu strâns într-a lui. Este un cap cu adevărat minunat. Prinţul făcu o pauză, apoi continuă: O coroană l-ar face şi mai minunat.

— Şi totuşi… nu am o coroană, zise Camille şi ridică din umeri.

— Acest lucru ar putea fi remediat.

— Da? Doar nu avea de gând să o ceară? Acum? Era ceea ce ea îşi dorea. Ceea ce plănuise. Unicul scop al acestei farse de Crăciun. Părea să fie mai uşor decât crezuse.

— Va fi dificil, să ştii. Sunt tot felul de chestiuni de rezolvat. Detalii, aranjamente şi permisiuni de făcut. Nikolai scutură din cap şi

continuă: Totuşi, cred că merită. Ai fi o prinţesă extraordinară. Prinţesa mea extraordinară.

Totuşi, acum, că o cerere în căsătorie părea inevitabilă, părea nu tocmai… în regulă.

— Având în vedere statutul tău, spuse ea, nu este o decizie uşor de luat.

— Nici nu o voi lua uşor. Nikolai îi strânse mâna. Îndrăznesc să îţi spun cât de mult îmi doresc să te am în braţele mele, să fii întru totul a mea.

— O, Doamne!

— Camille – prinţul se aplecă şi îi şopti la ureche – vreau să simt căldura corpului tău lângă al meu, bătăile inimii tale în tandem cu a mea, respiraţia ta împletindu-se cu a mea. Se îndreptă şi o privi în ochi. Şi tu simţi la fel, continuă el. Văd pasiune în tine, Camille, mocnind dincolo de suprafaţă. Aşteptând scânteia care să aprindă flăcările. O văd în ochii tăi.

— Da? şopti ea.

Acest bărbat perfect, prinţul ei perfect, o privea, cu dorinţa citindu-i-se fierbinte în ochi. Ea ar trebui să îi cadă în braţe, în pat, dar tot ce îi trecea prin cap acum era că Grayson stătea în dormitorul alăturat camerei ei. Chiar şi acum, se retrăsese *lângă* uşile salonului, turnându-şi coniac. Enervantă creatură. Asta era doar vina lui.

— După cum am spus, avem multe de vorbit. Privirea lui o fixă pe a ei. Lasă-mă să vin la tine în noaptea asta.

— O, dar familia mea, Nikolai. Cu toţii au camerele în apropiere de dormitorul meu. Dacă vom fi descoperiţi… Camille scutură din cap, în mare parte pentru a-şi ascunde uşurarea. Ea nu era ca sora ei. Era complet diferite când venea vorba despre acest gen de lucruri. Beryl era mult mai îndrăzneaţă şi mai aventuroasă. Ea nu se aruncase niciodată în patul unui bărbat doar pentru că asta ar putea fi distractiv. Nu ar fi deloc… cuviincios, spuse ea.

— Da, desigur. Prinţul dădu drumul mâinii ei şi făcu un pas înapoi. Iartă-mă. Mi-am pierdut capul pentru un moment. Nu este un lucru neobişnuit când sunt în prezenţa ta, mă tem, adăugă el şi zâmbi.

— Eşti un diavol fermecător, Nikolai.

Camille afişă un zâmbet menit să îl tachineze.

— Se pare că nu mă pot abţine în prezenţa ta. Îi permit inimii să preia controlul. Prea repede, poate, spuse el şi oftă. Dar sunt un bărbat care ştie ce vrea când vede acel ceva. Iar eu întotdeauna primesc ceea ce vreau.

— Unul dintre privilegiile statutului de prinţ, fără îndoială.

— Ar trebui să te avertizez, Camille, sunt un

om foarte nerăbdător.

— Ah, dar răbdarea este o virtute, Nikolai.

— Una de care nu am dat dovadă niciodată. Bărbatul scutură din cap cu tristeţe. Tu, fără îndoială, vei avea o bună influenţă asupra mea în această privinţă.

— Omul poate doar să spere.

— Îndrăznesc să spun că nu sunt uşor de schimbat, spuse el râzând. Dar cine ştie ce schimbări s-ar petrece cu femeia potrivită lângă mine?!

— Da, cine ştie?

— Îţi dai seama că nu te-am sărutat încă? Privirea lui căzu pe buzele ei. Dacă te-aş lua în braţe şi te-aş săruta aici şi acum, familia ta ar protesta?

— Familia mea ar fi şocată. La fel şi eu, spuse Camille, zâmbind slab.

— A, bine, atunci şi asta va trebui să aştepte. Nikolai o privi pentru o clipă, apoi continuă: Sper că nu la nesfârşit.

— Nu putem şti.

Camille râse, iar el făcu la fel.

— Acum, spune-mi, începu el. Ce activitate lejeră de Crăciun ne-ai pregătit pentru mâine?

— A, m-am gândit că poate mâine ţi-ar plăcea o plimbare pe moşie. Este destul de întinsă, şi, desigur, avem şi iazul, iar dacă…

Camille îi vorbi despre planurile pe care le făcuse pentru a ocupa timpul lui Nikolai şi pe

al celorlalţi, dar mintea ei era cu totul în altă parte, nu la activităţile zilei următoare.

Ce o apucase? Avusese la degetul mic ceea ce îşi dorea, doar că acum nu părea să mai fie ceea ce îşi dorea. Iar vina putea fi aruncată pe umerii lui Grayson. Poate nu în întregime, dar în mare parte. Dacă nu ar fi apărut el, ea ar fi alungat orice îndoieli minore ar fi avut, iar în acel moment, fără îndoială, ar fi fost logodită cu prinţul ei. Fusese convinsă că voia să se mărite cu Nikolai – şi convinsă, de asemenea, că mâna destinului fusese cea care îi adusese împreună. Prezenţa lui Grayson reuşise să transforme acele îndoieli minore, de-abia vrednice de menţionat, în unele majore.

Totuşi, dacă cineva credea în destin, cum îşi explică reapariţia neaşteptată a lui Grayson după unsprezece ani? Doar dacă nu cumva era tot mâna destinului.

La naiba cu tot. Trebuia să se gândească la asta, întrucât – devenise clar acum – eşuase să o facă înainte să se arunce în înşelăciunea asta de Crăciun.

Era limpede că Nikolai nu o făcuse să se înfioare atunci când îi sărutase mâna, dar, la urma urmei, era doar mâna ei, nu altceva. Când aveau să se sărute, lucrurile aveau să fie altfel. Nikolai era exact ce îşi dorise ea dintotdeauna, exact ce îşi dorea acum.

Sau nu?

Capitolul 9

— Nu ai încredere în el, nu-i aşa? spuse în şoaptă Beryl, aflată lângă Gray.

— Nu. Gray o privi. Tu ai?

— Vreau să am. Este extrem de încântător, spuse Beryl, privind cuplul de pe coridor. Dar, deşi am mai auzit despre membri regali care călătoresc incognito, nu am întâlnit niciodată unul care să nu aibă nici măcar un valet. Cel puţin nu unul care deţine un castel, un regat şi o avere.

— Deci crezi că nu este cine pretinde a fi?

Gray îşi ţinu răsuflarea. El şi Beryl nu fuseseră niciodată prieteni, dar ea s-ar putea dovedi un aliat neaşteptat.

— Nu am niciun motiv să cred contrariul. Pur şi simplu, comportamentul lui mi se pare straniu. Dar oricum nobilimea este adesea ciudată.

Beryl ridică din umeri. Privirea lui Gray se îndreptă din nou spre Camille şi spre prinţul ei.

— Ce crezi că vede la el?

— Dumnezeule, Grayson, tu l-ai privit vreo clipă? Beryl îl studie pe prinţ, apoi continuă: Ar putea fi cea mai atrăgătoare făptură pe

care am văzut-o vreodată. Jur, când zâmbeşte, este ca şi cum soarele ar răsări din dinţii lui.

— Din dinţii lui perfecţi, spuse Gray ca pentru sine.

Beryl râse.

— În plus, este prinţ, iar Camille şi-a dorit întotdeauna un prinţ. Beryl făcu o pauză, apoi continuă: Probabil nu îţi aminteşti, dar Camille citea mai mult decât mine când eram mici. De obicei, citea poveşti cu prinţi chipeşi care salvau domnişoare de căpcăuni sau de mame vitrege malefice. Poveşti despre dragostea adevărată şi chestii de genul ăsta.

— Îmi amintesc, spuse el încet.

— S-a măritat cu cine trebuia să se mărite şi, nu mă înţelege greşit, a ţinut mult la soţul ei, dar el nu a fost iubirea vieţii ei. Acum, deşi neagă asta, cred că ea caută acea iubire adevărată din poveşti.

— Dar a spus că nu este îndrăgostită de el.

— Însă intenţionează să fie. Este destul de hotărâtă în privinţa asta, Beryl oftă. Nu înţelege că lucrurile nu se întâmplă aşa. Nu te îndrăgosteşti pentru că aşa vrei sau pentru că aşa ar trebui.

Gray simţi cum gâtul i se încordează.

— Nu, sigur că nu.

Beryl privi pentru o clipă înspre cei doi.

— Presupun că vărul tău te-a ţinut bine informat de-a lungul anilor?

Gray încuviinţă din cap. Pe coridor, Pruzinsky ridică mâna lui Camille la buze.

— Atunci, îmi închipui că ştii că în timpul văduviei mele nu am fost tocmai celibatară.

Gray chicoti.

— Şi din bârfele pe care mi le-a spus Win, nu tocmai fidelă nici după ce te-ai recăsătorit.

— Astea au fost detalii, replică Beryl, alungând comentariul cu o fluturare a mâinii. M-am schimbat, am renunţat la vechiul stil de viaţă – la fel şi Lionel. Suntem amândoi mult mai fericiţi unul cu celălalt acum. Este chiar minunat, de fapt.

Gray se încruntă uşor.

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că îmi închipui că ai vrea să ştii. Deşi eu şi Camille arătăm exact la fel, cam aici se încheie asemănările dintre noi. Beryl ezită, de parcă s-ar fi gândit cât de multe voia să dezvăluie, apoi continuă: Deşi Camille s-a mai întâlnit cu domni de la moartea lui Harold, din câte ştiu eu, şi cu siguranţă mi-ar mărturisi ceva de genul ăsta, ea nu a avut nicio… aventură. Nu este împotriva lor, adăugă ea repede, dar cred că nu a găsit pe nimeni care să merite efortul. Şi cred că îşi doreşte mai mult.

— Atunci, ea şi prinţul?

— Dumnezeule, Grayson, murmură Beryl. Te rog, nu mă face să o spun.

— Înțeleg.

Nu era ăsta un lucru interesant?

— Nu vreau să sufere. Beryl îşi îndreptă atenţia către sora ei şi către Pruzinsky. Ea este mai romantică decât mine. Deşi ai crede că, după ce am crescut în casa asta, cu perindările ducilor şi ale monarhilor exilaţi ai mamei, ea ar şti să judece mai bine caracterul cuiva. Totuşi, Nikolai ar putea fi exact cine şi ce crede Camille că este, dar vreau să mă conving. În privinţa asta, am iniţiat o anchetă înainte să plec din Londra.

Gray se întoarse spre ea.

— Ai aflat ceva?

— Nu încă, spuse Beryl, scuturând din cap. Dar, în clipa în care voi afla, când voi avea dovezi, o voi informa pe Camille. Sper ca el să fie ce crede ea că este. Şi totuşi…

— Nu ai încredere în el.

— Nu, nu am. Dar, pe de altă parte, nu am încredere nici în tine, zise Beryl şi îl fixă cu privirea.

Gray o privi uimit.

— De ce nu ai încredere în mine?

Beryl miji ochii.

— Pentru că i-ai frânt inima.

Gray rămase cu gura căscată.

— Ce am făcut?

— M-ai auzit. Ştii prea bine…

— Despre ce vorbiţi voi doi? Camille li se

alătură. Păreţi foarte aprinşi, ca şi cum aţi discuta despre ceva foarte important.

— A fost o seară aprinsă şi intensă. Beryl ridică mâna la frunte într-un mod teatral. Stresul unei prestaţii este destul de epuizant, să ştii.

— De fapt, vorbeam despre cât de bine a decurs seara, spuse grăbit Grayson. Colindele au fost o idee grozavă, Beryl.

— O, sunt plină de idei grozave.

Beryl zâmbi afectat.

— Fără îndoială, şopti Gray.

— Vor trebui să aştepte, spuse Camille. Mai sunt multe de făcut, iar timpul zboară. Trebuie să ne ocupăm de decoraţiuni, adăugă ea, aruncându-i o privire surorii sale. Va trebui să urcăm în pod şi să găsim ornamentele pentru brad. Şi multe alte detalii de Crăciun trebuie puse la punct. Trebuie să vorbesc cu doamna Fortesque despre cina de Crăciun. Deja am comandat un curcan.

— Curcan? Beryl se încruntă. Dar mama comandă mereu gâscă de Crăciun.

— Mama nu este aici, spuse Camille. Şi, cum domnule Scrooge a cumpărat un curcan pentru familia Cratchit, la curcan se aşteaptă Nikolai şi curcan vom avea la cină.

— Îmi place curcanul, spuse Gray, încercând să fie de ajutor.

— Nu interesează pe nimeni ce îţi place ţie.

Nu ai fost invitat.

Camille îl fixă pe Gray cu o privire neclintită. Totuşi, mă aştept să fii de ajutor mâine. Şi poţi face asta ţinându-l pe Nikolai ocupat cu activităţi bărbăteşti, în afara casei.

— Aș putea face asta şi apoi să îl împuşc, spuse Gray ca pentru sine.

Beryl se abţinu să nu râdă.

— Nu voiam să vă sugerez vânătoarea. Cel mai probabil îl veţi avea şi pe domnul Henderson cu voi, şi nu sunt convinsă că vreţi să îi daţi o armă. Camille îl privi încruntată. Nu-i aşa?

Gray râse.

— Probabil că nu.

— Așa mă gândeam. Dar cândva cunoşteai moşia asta la fel de bine ca pe cea a familiei tale. O plimbare lungă ar fi minunată şi v-ar ocupa toată dimineaţa.

— Este cam frig pentru o plimbare lungă.

— Atunci va trebui să mergeţi repede. Vă va prinde bine.

— Am putea să căutăm un brad, propuse Gray.

— Nu este nevoie. Înainte să trimit grădinarul în vacanţă, a ales un brad şi a aranjat cu un băiat din sat să îl taie şi să ni-l aducă în Ajunul Crăciunului. Decorarea lui ar trebui să ne ocupe mare parte din acea zi. Apoi vine ziua de Crăciun, care se va aranja de

la sine, după care minunata vacanţă va fi întreruptă de o criză monetară.

— Te-ai gândit la tot, nu-i aşa?

Admiraţia răsună în glasul lui Gray. Avusese dreptate; ea nu mai era fetişcana pe care o ştia.

— Aproape la tot. Eşti surprins?

Camille ridică din sprâncene.

— Șocat, zise el, zâmbind larg.

Ea îl ignoră.

— Îți propun ca plimbarea de mâine să se încheie la iaz. Dacă este îngheţat, am putea patina după-amiază. Sunt convinsă că lui Nikolai i-ar plăcea, iar asta ne-ar ţine ocupaţi pentru restul zilei. Şi seara, după cină, va fi dedicată jocurilor. Cărţi poate sau şaradă, ceva de genul.

— Ador activităţile organizate, spuse sec Beryl.

Camille se încruntă.

— Ca întotdeauna.

— Asta este tot? întrebă domnişoara Murdock din colţul opus al camerei. Am terminat pe ziua de azi? Privirea ei se abătu asupra lui Gray, apoi continuă: Eu, una, ştiu că de-abia aştept să mă retrag.

— Nu încă.

Camille traversă camera şi sună clopoţelul.

Fortesque apăru aproape imediat. Probabil că bărbatul ascultase la uşă. Camille îl privi cu

fermitate.

— Trupa dumitale, Fortesque, are nevoie de repetiţii, anunţă ea.

— Credeam că ne-am descurcat destul de bine, îi spuse doamna Montgomery-Wells lui Gray. Este foarte mofturoasă, nu-i aşa?

— Nu aveţi idee, spuse Beryl.

— Tu. Camille o ţintui pe femeie cu o privire aspră. Trebuie să îţi aminteşti numele.

— Îmi ştiu numele.

Camille miji ochii.

— Atunci, care este?

Actriţa se gândi la întrebare.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc.

— Regina, şopti domnul Henderson nu tocmai subtil.

Domnişoara Murdock îi privi pe ceilalţi nedumerită.

— Eu credeam că este Florence.

Camille se uită la Beryl.

— Tu ai vreo sugestie?

— Absolut niciuna, spuse Beryl scuturând din cap. Eu îmi ştiu numele.

— Așa şi trebuie, zise Camille, întorcându-se spre Fortesque. Veţi rezolva acest aspect?

El încuviinţă din cap.

— Negreşit, doamnă.

— Excelent, spuse ea, apoi se întoarse spre domnişoara Murdock. Tu trebuie să îţi înfrânezi dorinţa naturală de a flirta. Ţi-am

descris toţi membrii familiei mele şi nu îmi amintesc să fi spus că sora mea mai mică este o desfrânată.

Actriţa îi aruncă o privire lui Gray. El nu putu să se abţină şi încuviinţă uşor din cap. Domnişoara Murdock îşi înălţă bărbia.

— Joc rolul ăsta aşa cum îl văd eu. Şi mă descurc bine. Nu credeţi, domnule Elliott?

— Niciodată nu am văzut-o pe Delilah într-o formă mai bună, răspunse el.

— Mulţumesc, replică ea, zâmbind cu îngâmfare. Prinţul a părut să mă placă.

— Ce bărbat nu te-ar plăcea? comentă Beryl, zâmbind.

— Și, domnule Henderson, spuse Camille, întorcându-se spre bătrânul actor.

El zâmbi plăcut, dar era evident că băuse un păhărel prea mult. Sau poate patru.

— Deşi, în mare, continuă Camille, aţi făcut o treabă minunată, poate că ar trebui ca anecdotele dumitale să fie puţin mai realiste.

— Sunt actor, doamnă, replică el morocănos. Le fac să sune reale.

— Haideți, domnule Henderson, spuse Camille cu blândeţe. Unele dintre poveştile dumitale aveau un ton shakespearian. Sincer…

— Se prea poate, spuse el, pufnind.

— Și ce era cu sora geamănă? continuă ea.

— Am înţeles că unchiul Basil este geamăn,

spuse actorul cu încăpăţânare. Mi-am studiat rolul destul de bine, doamnă, şi sunt convins că are o soră geamănă.

— Un *frate* geamăn, domnule Henderson, spuse Camille, oftând. Tatăl meu.

— A, Henderson clipi. Probabil mi-a scăpat asta.

— Va asigur, Lady Lydingham, spuse repede Fortesque, că ne vom repeta straşnic rolurile înainte de culcare.

— Vă rog să vă ocupaţi de asta.

Camille încuviinţă din cap şi porni spre uşă, apoi se opri.

— A, şi vă rog să îi transmiteţi doamnei Fortesque că cina a fost excelentă. Nu puteam fi mai încântată de atât.

— Mulțumesc, milady.

— Atunci, vă urez o seară bună.

Camille zâmbi slab şi se îndepărtă.

Acum, că ea plecase, Gray îşi putea continua discuţia cu Beryl, dar şi ea le ură celorlalţi noapte bună şi părăsi salonul. El nu avea nicio intenţie să o lase să scape atât de uşor. Cum adică el îi frânsese inima lui Camille? Ce absurditate! Porni după ea.

— Pleci şi dumneata, domnule… Doamna Montgomery-Wells se încruntă confuză şi se întoarse spre Fortesque. Dânsul pe cine joacă?

— Dânsul este vărul Grayson. Un văr foarte îndepărtat. Nu este aşa, domnule Elliott?

Domnişoara Murdock îl privi pe Gray, care dădu aprobator din cap.

— Așa este. Şi, cum Lady Lydingham nu a avut nici o critică la adresa prestaţiei mele, cred că şi eu mă voi retrage.

— Dar nu este aşa târziu. Domnişoara Murdock ţuguie buzele. Iar acum, că Lady Lydingham a plecat… Este o femeie destul de stresată, nu-i aşa?

Doamna Montgomery-Wells pufni.

— Poate fi, spuse Gray.

— După cum spuneam, acum, că s-a retras, credeam că vom putea să ne cunoaştem mai bine. Speram să vă conving să îmi arătaţi biblioteca şi să mă ajutaţi să aleg o carte bună. Poţi afla multe despre o persoană după cărţile pe care le citeşte.

— Va trebui să o lăsăm pe altă seară, poate, zise amabil Gray.

— Habar nu aveam că citeşte, îi spuse doamna Montgomery-Wells lui Henderson. Nu pare genul, nu-i aşa?

Domnişoara Murdock îi aruncă o privire aspră femeii.

— Nimic nu îmi place mai mult decât să adorm cu o carte bună, spuse ea, îndreptându-și atenţia spre Gray. Nu sunteţi de acord?

Privirea ei îi contrazicea vorbele. Era evident că erau alte lucruri care îi plăceau mai mult decât o carte bună înainte de culcare.

Fortesque îşi drese glasul.

— Încă mai avem treabă, Edwina.

— Da, într-adevăr, nu poţi fi niciodată prea pregătit, şi nu vrem să dezlănţuim furia lui Lady Lydingham. O seară bună!

Gray încuviinţă din cap şi ieşi grăbit din salon. Era recunoscător pentru replica lui Fortesque despre repetarea rolurilor lor, dar şi pentru insistenţa lui Camille ca ei să facă asta. Edwina Murdock era o fiinţă periculoasă, iar el îşi jură în sinea lui să păstreze distanţa.

Porni spre camera lui, apoi se opri şi schimbă direcţia. Sugestia domnişoarei Murdock de-a merge în bibliotecă era mai bună decât intenţionase ea. Dacă îşi amintea bine, biblioteca de la conacul Miliworth era plină de literatură clasică, dar şi de materiale didactice. Tatăl lui Camille fusese un cărturar amator. Poate că avea să găsească o carte care să îl ajute să afle mai multe despre Pruzinsky şi dacă era sau nu un prinţ legitim.

Deschise uşa şi fu surprins să descopere o lampă deja aprinsă în bibliotecă. Şi fu chiar mai surprins să îl găsească pe Pruzinsky stând în umbră, lângă birou, înlocuind o carte pe un raft.

— Îmi cer scuze. Nu ştiam că este cineva aici.

Pruzinsky fixă cu privirea rafturile din faţa lui.

— Eram prea obosit să pot dormi şi m-am gândit că o carte bună m-ar putea ajuta.

— Domnișoara Murdock a sugerat exact acelaşi lucru în urmă cu câteva minute. Gray făcu un semn din cap spre rafturi, apoi continua: A trecut ceva timp de când nu am mai fost în biblioteca aceasta, dar nu pare să se fi schimbat prea multe. Poate am cum să vă ajut să găsiţi o carte potrivită.

Gray privi în camera învăluită în umbre. Chiar şi în lumina pală a singurei lămpi aprinse, încăperea arăta exact cum şi-o amintea. Rafturile flancau ambele părţi ale unui şemineu masiv, înălţându-se din podea până în tavanul ornat. Camera era mai mult lungă decât lată, un capăt al ei fiind dominat de o fereastră boltită, ascunsă în timpul nopţii în spatele unor draperii greoaie. Pereţii care nu erau acoperiţi de rafturi găzduiau portrete ale strămoşilor familiei. În dreapta uşii atârna un portret al lui Camille de când era mică, împreună cu surorile şi cu mama ei, exact acolo unde fusese întotdeauna.

— Ar fi foarte amabil din partea dumitale, spuse Pruzinsky politicos.

Gray merse lângă el şi cercetă rafturile cu privirea. Această secţiune cuprindea în principal cărţi de istorie, arhive ale civilizaţiilor antice, discursuri în filosofie şi tratate de economie. Mai erau, de asemenea,

şi câteva serii de enciclopedii şi ghiduri ale aristocraţiei, aparţinându-le lui Debrett şi lui Burke.

— Căutaţi ceva anume? Ştiu că pe peretele celălalt găsim Shakespeare, Dickens, Thackeray, Trollope, Ruskin. Ce aţi dori?

— Ceva care să nu fie prea interesant, cred. Din moment ce scopul este să mă adoarmă, spuse Pruzinsky zâmbind. Ceva plictisitor ar fi grozav.

— Presupun că plictiseala ţine de privitor, la fel ca frumuseţea. Eu, personal, am considerat dintotdeauna că operele filosofice sunt foarte eficiente în inducerea somnului.

Pruzinsky dădu aprobator din cap.

— Atunci, filosofie să fie.

Studiară în tăcere rafturile vreme de câteva minute.

— Nu mă plăceţi, nu-i aşa? spuse Pruzinsky în cele din urmă.

— Nu aş spune asta.

— Nu aveţi încredere în mine în relaţia cu verişoara dumneavoastră.

— Nu aş avea încredere în nimeni în privinţa asta, spuse Gray, ridicând din umeri. Are o avere semnificativă şi tendinţa de a fi impulsivă. Ceea ce nu înseamnă însă că nu este inteligentă. Dar întotdeauna a permis emoţiilor şi sentimentelor să îi conducă raţiunea.

— Atunci, avem multe în comun, spuse Pruzinsky, apoi tăcu. Vă daţi seama că intenţionez să mă însor cu ea, adăugă el.

„Iar eu intenţionez să te împiedic.”

— Presupun că mai contează şi dacă ea doreşte să se mărite cu dumneata.

— O, îşi doreşte.

Prinţul zâmbi cu o îngâmfare exagerată.

— Dar nu aţi cerut-o încă? întrebă Gray, apoi îşi ţinu răsuflarea.

— Un detaliu minor, spuse Pruzinsky, alungând comentariul cu o fluturare a mâinii.

— Atunci, permiteţi-mi să fiu primul care vă felicită.

— În calitate de viitor logodnic al ei, trebuie să spun că nu îmi place felul în care o priviţi.

Grayson tresări.

— Cum o privesc?

— Nu ca un văr, indiferent cât de îndepărtat.

— Eu şi Camille am fost mereu apropiaţi, spuse el încet.

— Şi totuşi, nu aţi mai văzut-o de… Pruzinsky îl privi încruntat.De unsprezece ani, nu-i aşa?

— Am fost plecat peste hotare şi am avut treburi de rezolvat care mi-au ocupat timpul şi gândul. Chiar şi pentru el vorbele părură oarecum defensive. Sunt convins că înţelegeţi cum afacerile te pot îndepărta de orice altceva, adăugă Gray.

Pruzinsky îi aruncă un zâmbet superior.

— Nu ştiu nimic despre afaceri, nici nu mă închipui implicat vreodată în aşa ceva.

Gray îşi încordă maxilarul, dar îşi păstră glasul calm.

— Totuși, mi-aş închipui că multe cereri cad pe umerii dumneavoastră ca urmare a poziţiei pe care o ocupaţi. Fiind moştenitorul unui tron…

— Este o poziţie în care m-am născut, spuse el. Dar, recunosc, responsabilităţile unui stat pot fi foarte impunătoare. Totuşi, în acest moment, sunt departe de casă şi călătoresc singur, aşa că sunt liber să fac ce vreau cu timpul meu.

— A, da, vă lipsiţi de privilegiile regalităţii când călătoriți.

— Consider că acest fel de călătorie este deopotrivă fascinant şi revelator.

— Totuşi, nu puteţi călători la nesfârşit. Trebuie să vă întoarceţi în ţara dumneavoastră în cele din urmă. Să preluaţi tronul, dacă nu din alte motive.

— Tatăl meu are o sănătate de fier, şi, cu voia lui Dumnezeu, vor mai trece mulţi ani până să îi iau locul. Totuşi, intenţionez să mă întorc acasă curând, în anul care vine. Cu noua mea soţie, adăugă el, întâlnind privirea lui Gray.

— Înțeleg.

— Sunt un bărbat obişnuit să obţină ceea ce vrea, domnule Elliott. O vreau pe Camille. Sunt destul de convins că şi ea mă vrea pe mine, spuse el, mijind ochii. Aţi face bine să nu uitaţi asta.

— Nu aş putea uita, spuse Gray, încercând să rămână calm.

— Aveți grijă să nu uitaţi. Pruzinsky încuviinţă din cap. O seară bună, spuse el, apoi porni spre uşă.

— Conte Pruzinsky, cred că aţi uitat ceva.

Pruzinsky se întoarse spre el.

— Da?

— Cartea.

Gray scoase o carte de pe raft şi i-o întinse.

— *Scrisori despre filosofici minţii umane,* a lui Samuel Bailey, ar trebui să vă adoarmă destul de repede, cred.

— A, da, este perfectă, spuse Pruzinsky, acceptând cartea. Din nou, seară bună, domnule Elliott.

— Conte.

Gray îl privi plecând. Deşi încă nu avea toate detaliile, în ciuda precauţiei lui Win şi a lui Beryl în această privinţă, Gray nu mai avea nicio îndoială că Pruzinsky era un impostor. Bărbatul vorbea despre moştenirea tronului unei ţări care nu mai exista. Totuşi, Beryl avea dreptate. Aveau nevoie de dovezi solide.

Se întoarse spre rafturi, apoi se gândi mai

bine. Dacă domnişoara Murdock observase că intrase în bibliotecă, l-ar putea urmări. Nu, se putea întoarce de dimineaţă aici.

Câteva minute mai târziu, Gray ajunse în camera lui – o încăpere fără prea multe zorzoane, destinată mai mult ca sigur unui locuitor de gen masculin. Un pat dublu, spaţios, domina încăperea, însoţit de un şifonier masiv şi de fotolii confortabile plasate în faţa şemineului. Era chiar vizavi de camera lui Camille şi merita banii pe care i-i dăduse Gray unui servitor. La urma urmei, dacă voia să o ajute pe Camille, era înţelept să stea cât mai aproape de ea cu putinţă.

Valiza lui rămăsese neatinsă pe pat. Într-o locuinţă corespunzătoare, unde fiecare servitor îşi ştia îndatorirea, bagajul i-ar fi fost despachetat şi hainele i-ar fi fost aranjate în şifonier, deşi cineva aprinsese focul în şemineu, lucru pentru care se simţea recunoscător. Zâmbi şi îşi deschise valiza. Să se ocupe singur de haine era un preţ mic de plătit pentru faptul că se afla la conacul Miliworth. Adevărul era că nu avusese un valet de când plecase de la conacul Fairborough. Dar, dacă avea să rămână în Anglia, un valet ar fi de aşteptat pentru un bărbat cu poziţia lui. Şi o casă în provincie, şi un loc respectabil în oraş, şi…

Când hotărâse să rămână în Anglia? Gândul

îl luă prin surprindere. Îi spusese unchiului său că nu ştia sigur dacă se întorsese pentru totdeauna acasă. Da, avea chiar şi bilet înapoi spre America. Acum se părea că se decisese. Îşi despachetă lucrurile, printre care şi cartea *The Innocents Abroad,* atât de potrivită într-o călătorie, şi medita asupra chestiunii. De ce să nu rămână? în Anglia era acasă, iar astăzi înţelesese cât de mult îi simţise lipsa. Totuşi, el nu era obişnuit cu deciziile impulsive.

Dar nu spusese Win că scrisorile lui din ultimii ani indicau că voia să se întoarcă acasă în cele din urmă? Poate că asta era o decizie pe care o luase de ceva vreme. Cu cât se gândi mai mult, cu cât i se păru mai potrivit să procedeze aşa.

Îşi aranja hainele în şifonier şi îşi scoase jacheta. Pentru un bărbat care se lăuda că nu acţiona din impuls, se prezentase drept vărul lui Camille fără să stea pe gânduri. Şi aceasta părea acum o decizie potrivită.

N-o fi el prinţ, dar, în calitate de prieten al ei, îi voia doar binele. Iar cel mai bun mod de a o proteja era să petreacă sărbătorile de Crăciun şi fiecare noapte până atunci în casa ei.

Oricât ar fi *încercat, Gray* nu îşi putea scoate din minte acuzaţia lui Beryl. Cum îi frânsese el inima lui Camille? Ea fusese cea care *îl* respinsese. El fusese cel ale cărui

speranţe fuseseră distruse. El era cel cu inima frântă. Cum putea cineva să creadă contrariul? Cum?

Camille refuza să vorbească despre trecut. Totuşi, acuzaţia lui Beryl, asociată cu observaţiile lui Win despre ceea ce se petrecuse între el şi Camille în urmă cu atâţia ani şi cu descoperirea că ea încă era furioasă pe el – ei bine, cu siguranţă erau multe lucrurile neterminate între ei. Erau lucruri pe care el voia să le afle, şi, fără îndoială, şi Camille voia să afle la rândul ei anumite detalii, deşi era prea încăpăţânată să o recunoască. Era timpul să clarifice situaţia. Şi poate, odată această chestiune rezolvată, Gray avea să şi-o scoată în sfârşit din cap, o dată pentru totdeauna. Dacă asta era ceea ce îşi dorea cu adevărat.

Merse lângă uşă, o deschise şi încremeni.

— Bună seara, *vere.*

Capitolul 10

— Aţi terminat atât de repede? întrebă el calm.

— O, eu îmi ştiu rolul, vere. Domnişoara Murdock îi aruncă un zâmbet pervers. Şi îl

ştiu şi pe al tău.

Gray ieşi pe coridor şi închise uşa în urma lui. Chiar dacă era posibil să se înşele în privinţa intenţiilor ei, era mult mai înţelept să interacţioneze cu ea în siguranţa relativă a coridorului încă luminat decât în dormitorul lui. Gray nu ştia dacă actorii/servitorii uitaseră să stingă lămpile sau nu ajunseseră încă la asta. Oricum ar fi fost, se simţea recunoscător.

— Nu sunt nimic mai mult decât un văr îndepărtat venit în vizită de Crăciun.

— Foarte îndepărtat.

Expresia din ochii ei era inconfundabilă, Gray avusese dreptate, era periculoasă. Nu că în alte circumstanţe el nu ar fi tentat. Erau multe de spus despre femeile periculoase.

— Şi totuşi... Femeia întinse mâna şi îşi plimbă un deget pe cămaşa lui. Un rol atât de important.Şi îl joci atât de bine. M-am gândit că am putea repeta. Împreună. Sunt convinsă că ne-ar prinde bine.

— Eu nu am nevoie de repetiţii, ai uitat?

Gray îi prinse mâna pe pieptul lui şi îi zâmbi. Femeia de-abia îi ajungea la bărbie.

— Atunci, poate ai o carte bună pe care mi-ai putea-o împrumuta. Ea se lipi de el, mâinile devenindu-le captive între ei. Îmi place o carte bună înainte de culcare.

— Da, ai spus asta şi mai devreme. Îmi pare rău, continuă Gray, scuturând din cap cu

regret. Mă îndoiesc că am vreo carte care te-ar putea interesa.

— Sunt convinsă că ai ceva interesant acolo, înăuntru. Nu trebuie să citim, să ştii. Putem să vorbim.

— Domnișoară Murdock…

— Edwina. Ea se ridică pe vârfuri şi îşi trecu uşor buzele peste ale lui. Ar trebui să îmi spui Edwina.

— Ah, domnişoară Murdock, deşi sunt flatat, nu cred că s-ar cuveni, nu-i aşa?

— Dar suntem o familie, nu-i aşa, vărule Grayson?

El râse.

— Foarte bine, atunci, Edwina.

— Am ştiut din prima clipă când te-am văzut. Deşi eşti atât de chipeş, nu eşti actor, nu-i aşa?

— Sunt doar pentru acest Crăciun.

— Și apoi?

— Apoi voi reveni la domnul Grayson Elliott, care nu este actor.

— Atunci, ce eşti?

— Nimic mai mult decât un om al afacerilor.

Ea făcu ochii mari.

— Ești unul dintre căpeteniile industriei, nu-i aşa?

Gray chicoti.

— Nu spune asta.

— Nu încape îndoiala că eşti un domn de

calitate.

— Da, bine, presupun că ai putea zice şi aşa, replică el, coborând privirea spre ea. Deşi este minunat să te am aproape de mine, ar fi mai bine să nu stăm chiar lipiţi unul de altul.

— De ce?

— Da, Grayson, de ce?

Gray ridică privirea. Camille stătea în pragul uşii ei, cu braţele încrucişate la piept, rezemându-se de cadrul uşii. Evident, era pregătită de culcare, purtând un halat care, deşi era practic, era totuşi surprinzător de ademenitor. Sub el, cămaşa ei de noapte era încheiată până la gât. În sinea lui, Gray observă cum superba roşcată de la pieptul lui reuşise doar să îl amuze, pe când vederea lui Camille în cămaşă de noapte îi făcu inima să bată nebuneşte.

Edwina oftă frustrată şi făcu un pas înapoi.

— Ei bine, cam asta a fost.

Pe de o parte, Gray ar fi preferat să nu fie prins de Camille în ceea ce părea o poziţie compromiţătoare; pe de altă parte, nu strica să o facă să îşi dea seama că nu toate femeile îl considerau enervant. Gray îi zâmbi Edwinei.

— Mă tem că da, spuse el.

— O, nu mă lăsaţi să vă încurc, spuse sec Camille.

— Sincer, Camille, dacă era ceva de încurcat, am fi în camera mea, nu aici. Cum nu

suntem, nu este nimic de încurcat

— Păcat, spuse Edwina ca pentru sine.

— De fapt, asta nu e treaba mea, comentă Camille ridicând din umeri. Doar mi s-a părut că aud zgomote pe coridor, atâta tot.

— Prinţul, poate?

Camille miji ochii.

— Asta nu este treaba *ta.*

Privirea Edwinei se plimba de la Gray la Camille şi înapoi. Până şi tânăra actriţă putea, fără îndoială, să simtă tensiunea care plutea acum în aer.

— Ei bine, dacă nu aveţi o carte să îmi împrumutaţi, domnule Elliott, cred că mă voi retrage în camera mea. Noapte bună. Făcu o plecăciune înspre Camille şi plecă grăbită.

— Sper că nu ţi-am distrus seara.

Privirea lui Camille o urmărea pe Edwina.

— După cum am spus, nu era nimic de distrus.

— Şi presupun că asta a fost din voia ta? Este evident că domnişoara Murdock avea planuri mai mari.

— Poți să presupui orice doreşti. Oricum o vei face, spuse Gray, râzând. Dar nu sunt absolut deloc interesat de domnişoara Murdock.

Camille îl privi pentru un moment, apoi râse.

— O, haide, Grayson! Nu doar că domnişoara Murdock este atrăgătoare, dar

este şi foarte dornică. Efectiv emană asta prin toţi porii, ca şi cum ar emana aburii unui parfum ieftin. Nu este o combinaţie căreia bărbaţii să îi poată rezista cu uşurinţă.

— Nu am spus că a fost uşor.

— Fără îndoială. Este foarte drăguţă, nu-i aşa? continuă Camille după o scurtă pauză.

— Dacă îţi plac vulpiţele roşcate cu corp de zeiţă, piele perfectă şi gene lungi.

— Ţie îţi plac?

— Un bărbat ar trebui să fie mort ca să nu îi placă.

— Înţeleg. Nu că asta ar fi treaba mea, adăugă ea grăbită.

Gray o studie curios. Nu părea atât de lipsită de griji pe cât voia ea ca el să creadă.

— Cred că ai mai spus asta.

— Vreau doar să mă asigur că înţelegi. Poţi face orice doreşti în privinţa domnişoarei Murdock. Sau a oricărei femei, de fapt.

— Îţi mulţumesc pentru permisiune.

Camille se încruntă.

— Acum o faci intenţionat, nu? Ca să mă enervezi.

— Nu intenţionat.

— Atunci este un dar cu care ai fost înzestrat?

Gray râse.

— Așa se pare.

— Știu că ţie ţi se pare totul foarte amuzant.

— Este *greu să* nu te amuze, spuse Gray. Sunt convins că şi tu poţi recunoaște că pe alocuri a fost amuzant.

— Chiar deloc, replică ea.

— Haide, Camille, spuse Gray, păşind mai aproape. Nu poţi spune că doamna Montgomery-Wells care tot uită numele mamei tale nu este amuzantă.

— Deloc.

— Sau că poveştile inventate şi nesfârşite ale lui Henderson nu îţi smulg un zâmbet?

— Nu. De fapt, cred că abilitatea domnului Henderson de a domina conversaţia este cu adevărat benefică, spuse ea cu fermitate, dar părea că îşi reţine un zâmbet.

— Și, cu siguranţă, farmecul domnişoarei Murdock…

— Nimic la domnişoara Murdock nu mi se pare nici pe departe amuzant.

— Nici măcar dacă te întrebi cât de uimită ar fi adevărata şi cuviincioasa Delilah să vadă această versiune actoricească a ei? Cel puţin conform scrisorilor pe care Win mi le-a scris despre ea. Doar dacă, desigur, sora ta mai mică nu s-a schimbat între timp.

— Nu, este chiar mai serioasă ca mai demult. Şi, da, recunosc, acesta ar fi un motiv bun de distracţie. Camille îşi muşcă buza, dar amuzamentul licărea în ochii ei. Dumnezeule, Grayson, ar face o criză dacă ar şti cum o

portretizează domnişoara Murdock. Le-am dat tuturor actorilor informaţii detaliate despre rolurile pe care le joacă, să ştii. Nu îmi pot da seama cum de ea a ajuns la concluzia că Delilah este o femeie uşuratică.

Gray fu străpuns de un vag fior de vinovăţie. Îl ignoră şi scutură din cap.

— Știi cum sunt actorii. Un adevărat mister.

— Da, presupun, spuse Camille. În ciuda faptului că tu şi domnişoara Murdock…

— Nu se poate spune nimic despre mine şi domnişoara Murdock.

— Oricum ar fi… Deşi nu mă priveşte, ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai abţine de la orice legătură cu ea cât timp eşti aici. Este foarte important pentru mine ca familia asta să pară cât mai cuviincioasă şi mai respectabilă cu putinţă.

— Pentru că vrei să te măriţi cu prinţul?

Camille nu ezită mai mult de o fracţiune de secundă, dar fu suficient. Apoi încuviinţă din cap.

— Da, desigur, este exact ce îmi doresc.

— Atunci voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să te ajut, spuse el cât mai amabil posibil.

Camille îl studie pentru o clipă.

— Îţi dai seama că tot nu am încredere în tine?

— Este de înţeles, spuse Gray. Dar mă voi strădui să îţi câştig încrederea.

— Mulțumesc, spuse ea, apoi se opri pentru o clipă. Mă tem că şi eu îţi datorez nişte scuze, continuă Camille.

— Da?

— Poate că nu am fost atât de amabilă cu tine cum ar fi trebuit. Sosirea ta m-a luat prin surprindere. Ei bine, a fost un adevărat şoc. Camille îşi frecă agitată mâinile şi adăugă: Trebuie să îţi mărturisesc, erai ultima persoană pe care mă aşteptam…

— Să o vezi în salon?

— Să o mai văd vreodată. Plănuisem să îţi spun o grămadă de lucruri, crezusem… Nu mai contează acum ce am crezut, spuse ea, ridicând din umeri. Dar odată am fost prieteni şi ar fi trebuit măcar să te tratez politicos.

— Nu este nevoie să îţi ceri scuze, spuse el zâmbind şi luându-i mâna într-a lui. Sper că încă suntem… prieteni.

Camille îl privi în ochi, dar nu îşi retrase mâna.

— Vrei să fiu pe deplin sinceră?

— Nu eşti mereu?

Camille *se* strâmbă.

— Se pare că nu, din moment ce am angajat o trupă de actori să se dea drept familia mea, spuse ea, trăgând aer în piept. Nu ştiu dacă mai putem fi prieteni, dar putem încerca. Uneori, destul de rar, mi-au lipsit momentele când eram prietena ta.

— Excelent! Era un început, iar Gray nu putea să ceară mai mult de atât. Şi eu am o confesiune de făcut, spuse el.

— Te rog.

— În după-amiaza asta, când ai întrebat dacă intenţionam să te sărut…

Camille vru să se retragă, dar el nu îi dădu drumul.

— Iar eu am spus că nu… Am zis adevărul.

— Asta nu este o confesiune.

— Acum, totuşi… da, spuse Gray şi privi în ochii ei albaştri.

— Ce da?

Precauţia răsuna în glasul ei.

— Intenționez să te sărut.

Camille miji ochii.

— Acum?

El dădu aprobator din cap.

— Acum ar fi un moment bun, da.

— De ce?

— Pentru că toată lumea s-a dus la culcare şi suntem singuri.

— Nu, spuse Camille. De ce intenţionezi să mă săruţi?

— Am nevoie de un motiv?

— Da.

— Ce bărbat nu ar vrea să te sărute? Eşti mai minunată acum decât erai în urmă cu unsprezece ani.

— Măgulirea, Grayson, nu îţi va aduce ceea

ce urmăreşti.

El zâmbi slab.

— Dar ce o va face?

— Sinceritatea, poate, spuse ea, studiindu-l. Dacă îmi amintesc bine, întotdeauna am fost sinceri unul cu altul. Sau aproape întotdeauna.

— Foarte bine.

Gray o trase în braţele lui şi o privi.

— Te-am sărutat o dată şi aş vrea să te sărut din nou, pentru că vreau să ştiu dacă un al doilea sărut se poate ridica la nivelul celui dintâi. Îmi amintesc bine acel sărut.

Camille îl privi încruntată.

— Şi vrei să vezi dacă va fi la fel?

— Ceva de genul ăsta.

— Este absurd.

Camille ridică din umeri, cât putu în strânsoarea braţelor lui.

— Mi-ai răspuns la sărut.

— Nu îmi amintesc, spuse ea cu indiferență.

— O, dar eu îmi amintesc. Cât se poate de clar. Îmi amintesc buzele tale moi lipite de buzele mele.

Gray îi atinse uşor buzele cu ale lui.

— Nici asta nu îmi amintesc.

— Atunci, poate îţi aminteşti cum te-ai topit în braţele mele.

Gray o strânse mai tare la piept.

— Nu. Respiraţia ei sacadată îi trăda cuvintele. Deloc, spuse Camille.

— Ce păcat! Ei bine, ştiu că nu îţi aduci aminte ce îmi amintesc eu, pentru că este doar amintirea mea.

Gray înclină uşor capul şi o sărută pe gât, chiar sub ureche. Camille tresări, iar el zâmbi.

— Îmi amintesc totuşi că nu ai făcut asta, spuse ea uşor.

— Din păcate, nu, admise el. Îmi amintesc că aveai gust de scorţişoară şi miroseai a violete. Ştii că ai gust de scorţişoară?

— Aiureli, spuse ea cu glas pierit.

— Și îmi mai amintesc că, atunci când te-am sărutat, mi-am dorit ca sărutul să ţină la nesfârşit.

— Eu nu…

— Dar eu da.

Înainte ca ea să poată protesta, Gray îşi lipi buzele de ale ei. Pentru o clipă, nu primi niciun răspuns; apoi gura ei se deschise. Gray adânci sărutul. Un miros diafan de violete îl asaltă, iar trecutul îl învălui. Ea avea acelaşi gust vag de scorţişoară, cu o tentă de coniac. Cu aroma şanselor pierdute şi a promisiunilor niciodată făcute. Braţele ei se strecurară în jurul lui, şi Camille se prinse de el. Avea totodată gust de speranţă şi de un nou început. Inima lui Gray bătu dintr-odată mai tare, iar el ştiu că tot ce negase în sinea lui era adevărat.

Iar acum, la fel ca atunci, ea îl sărută înapoi.

În cele din urmă, el ridică privirea şi îi zâmbi.

— Păcat că nu îţi aminteşti.

Pentru un moment îndelungat, Camille îl privi, dorinţa şi nesiguranţa citindu-se în ochii ei. În cele din urmă, zâmbi, parcă cerându-şi *scuze.*

— Îmi pare rău, dar nu îmi aduc aminte.

Gray se simţi străfulgerat de surprindere şi de neîncredere. Cu siguranţă, nici măcar ea nu era o actriţă *chiar* atât de bună.

— Eşti sigură?

Camille încuviinţă cu reticenţă.

— Îmi cer scuze, dar sunt destul de sigură.

Gray îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

— Nu te cred.

— A fost doar un sărut, Grayson, nimic mai mult.

— Nimic?

— Nu, din câte îmi amintesc, ceea ce ar trebui să reprezinte un indiciu că nu a fost… semnificativ.

Gray o privi îndeaproape.

— Nu ţi-a zguduit pământul de sub picioare, atunci?

— Se pare că nu.

— Nici nu ţi-a marcat existenţa.

— Nu fi prostuţ, spuse Camille ridicând din umeri. A fost doar un sărut, ca alte săruturi.

— Nu unul pe care ţi-l vei aminti pentru tot

restul vieţii?

— Nici pe primul, nici pe al doilea.

Gray o privi pentru un moment îndelungat, apoi răsuflă uşurat. Ea nu era singura care juca teatru aici.

— Ce uşurare!

— Uşurare? Camille miji ochii. Ce vrei să spui?

— Păi, m-aş fi simţit groaznic dacă ai fi tânjit după mine în toţi anii ăştia din cauza unui simplu sărut.

— Să tânjesc? Camille râse. Cu siguranţă nu am tânjit. Nu m-am gândit nici măcar o clipă la tine sau la sărutul tău.

— Ai devenit cam palidă când m-ai văzut.

— Doar pentru că te credeam mort, nu mai auzisem nimic de tine de unsprezece ani… Unsp*rezece ani. Am* crezut că văd o fantomă, spuse Camille, mijind ochii. La urma urmei, când un bărbat te sărută şi face genul de declaraţie pe care mi-ai făcut-o tu, apoi dispare din viaţa ta fără vreun cuvânt, presupui că este mort. Sau poate – Camille se încordă – îţi doreşti să fie mort.

Gray o privi uimit.

— Ţi-ai dorit să fiu mort?

— Dacă ai fi stat înaintea mea, iar eu aş fi avut un pistol în mână, probabil nu te-aş fi împuşcat, spuse Camille, apoi medită pentru o clipă. Deşi au fost momente când nu aş fi

garantat pentru siguranţa ta.

— Am plecat pentru că am considerat că nu mai era nimic de spus.

Camille îl privi parcă nevenindu-i să creadă.

— Mai erau chiar multe de spus.

— Ei bine, sunt aici acum. Am putea vorbi…

— *Acum* este mult prea târziu, spuse ea, privindu-l încruntată. Unsprezece ani prea târziu.

— Ai zis că nu vrei să vorbeşti despre trecut.

— Nu vreau, izbucni ea. Trecutul este trecut şi, dacă atunci nu a fost îndeajuns de important cât să vorbim despre asta, cu siguranţă acum nu are nicio importanţă. Camille se răsuci, intră înapoi în camera ei, apoi se întoarse din nou spre el. Presupun că acum, că m-ai sărutat din nou – nu că sărutul ăsta ar fi fost mai semnificativ decât ultimul…

— Pentru mine nu, cu siguranţă.

Ea îl ignoră.

— Curiozitatea ţi-a fost satisfăcută.

— În întregime.

— Atunci nu se va mai repeta.

— Nu trebuie să îţi faci griji în privinţa asta. Nu am nici cea mai mică intenţie să te mai sărut vreodată.

— Așa să fie.

Camille încuviinţă din cap, intră în dormitor şi trânti uşa în urma ei.

Pe cine credea el că păcăleşte? Avea toate intenţiile să o sărute din nou. Iar şi iar, până când ea avea să se topească în braţele lui. Sau invers.

Era timpul să recunoască adevărul, chiar şi numai în sinea lui. Gray ştiuse din momentul în care privise iar în ochii ei albaştri că o dorea si acum la fel de mult cum o dorise în urmă cu unsprezece ani. Nimic nu se schimbase.

Nimic nu se schimbase… în afară de el. Nu mai era băiatul acela nesigur care îşi luase inima frântă şi mândria rănită şi dispăruse din viaţa ei, hotărât să facă ceva cu viaţa lui. Cei unsprezece ani de colindat prin lume şi de strâns avere îl învăţaseră multe. Acum nu mai accepta nu d*re*pt răspuns. Învăţase că merita să lupţi pentru ceea ce considerai că îţi poate face viaţa mai bună. Şi învăţase să lupte pentru ceea ce îşi dorea. Iar ceea ce îşi dorea acum, ce îşi dorise dintotdeauna, era Camille. Şi ea îl dorea la rândul ei. Putea să nege oricât voia, dar îl sărutase atunci şi îl sărutase şi în seara asta. Iar acest lucru îi spusese tot ce avea nevoie să ştie.

Zâmbi şi se întoarse în camera lui. Win avea dreptate. Trebuia să îi recâştige prietenia înainte să îi poată câştiga inima. Desigur, nu avea să fie uşor. Odată cu prietenia, va trebui să obţină şi iertarea ei. Primul pas fusese

făcut, pe coridor, înainte să o sărute. După aceea, ei bine, ea era o actriţă excelentă. Indiferent de ceea ce spusese, şi Camille fusese la fel de afectată de sărut ca el. Iar Gray nu avea niciun dubiu că ea îşi amintea cel dintâi sărut al lor. Da, era un început bun.

Primul lucru pe care trebuia să îl facă, în calitate de prieten al ei, era să o salveze de prinţul ăsta pe care chiar şi sora ei îl considera îndoielnic. Şi să o salveze de ea însăşi, de asemenea. Gray bănuia că deja începuse să pună la îndoială dorinţa de a se mărita cu Prinţul Perfect. Avea să fie o provocare să alimenteze acea suspiciune; trebuia să fie subtil, dar nu era imposibil. Mai ales dacă devenea din ce în ce mai greu să continue cu farsa ei. A, el nu ar face nimic făţiş. Totuşi, să arunce câte o îndoială pe ici, pe colo, doar ca să agite puţin lucrurile, nu era o idee rea. De fapt, având în vedere cât de ciudaţi erau actorii implicaţi, era posibil ca ei să distrugă toată piesa fără ajutorul lui. Totuşi, Gray avea să profite de orice ocazie ce putea să apară.

În plus, ce piesă nu beneficia de pe urma câtorva răsturnări neaşteptate de situaţie?

„Condimente, şi căldură, şi dorinţă.” Bineînţeles că îşi amintea ce gust avusese el în urmă cu unsprezece ani. Îşi amintea totul.

Camille se sprijini de uşa închisă şi încercă să îşi recapete controlul. Se chinui să respire.

Îşi amintea cum inima lui bătuse lângă a ei, chiar şi prin straturile de haine care îi despărţeau. Îşi amintea căldura corpului lui, bucuria de a se afla în braţele lui. Îşi amintea cum sângele îi gonise prin vene, cum genunchii ameninţau să o trădeze. Îşi amintea cum tânjise după mai mult, după el. Şi cum îşi dorise ca acel sărut să se nu sfârşească niciodată.

Dar, desigur, se sfârşise. Bărbat afurisit. Se îndepărtă de uşă şi păşi agitată prin cameră. De ce trebuise să îi amintească de acel sărut? De ce trebuise să vorbească despre tot ce îşi amintea el? De ce o făcuse să simtă din nou tot ce lăsase în urma ei? De ce trebuise să se întoarcă în viaţa ei?

Şi de ce trebuise să o sărute acum?

Şi acum, la fel ca atunci, o luase prin surprindere. Desigur, acel sărut din urmă cu unsprezece ani nu fusese primul pentru ea. Dar nu semănase cu nimic din ceea ce experimentase până atunci. Simţise acel sărut până în vârful degetelor de la picioare, până în suflet. Nu, nu uitase nimic.

Iar în această seară?

Trase adânc aer în piept. Camille nu mai era fata neexperimentată de nouăsprezece ani. Avea treizeci de ani acum, era văduvă, o

femeie care se descurca singură în viaţă. O femeie care făcuse propriile alegeri. O femeie care ştia ce voia.

Şi totuşi, când o sărutase acum, fusese la fel de minunat ca prima oară. Poate chiar mai minunat, pentru că ea aşteptase să fie sărutată astfel vreme de unsprezece ani. Soţul ei, oricât de drag i-ar fi fost, nu o făcuse niciodată să tresară, nici să se clatine pe picioare. Niciun bărbat nu o făcuse vreodată. Afurisit, afurisit bărbat!

Din nou, Grayson apăruse chiar când ea intenţiona să se mărite cu un alt bărbat. Desigur, nu îşi mărturisise dragostea, dar părea aproape evident că era foarte posibil să o iubească. Era destul de neliniştitor. Îi trezise tot felul de sentimente pe care ar fi preferat să nu *le* aibă şi care nu făcură decât să îi sporească îndoiala.

Pusese prea ocupată cu organizarea farsei de Crăciun pentru a da atenţie îndoielii care se ascundea într-un colţ al minţii ei cu privire la Nikolai. Dar, în seara asta, când el fusese pe punctul de a o cere de soţie, ea nu își dorise altceva decât să îl oprească.

De când se ştia, îşi dorise un prinţ cu un regat şi un castel. Voise să fie prinţesă. Nikolai era cu siguranţă chipeş şi fermecător – şi de-a dreptul perfect. Dar, deşi fetişcana de odinioară îşi dorea un prinţ, femeia care

devenise acum începea să creadă că poate ar trebui să se aştepte la mai multe de la bărbatul cu care avea să îşi petreacă viaţa. În plus, oare chiar voia o femeie să îşi petreacă restul zilelor alături de un bărbat care zâmbea şi încuviinţa din cap mai mereu?

Deşi ura să recunoască, şi nu i-ar mărturisi niciodată surorii sale, Beryl avea dreptate în ceea ce privea… dragostea. Nu că ea nu intenţiona să îl iubească pe Nikolai într-o zi. Nu păruse deloc important la început, dar acum, ei bine, Camille avea treizeci de ani, şi poate că era mai înţelept să se mărite cu un bărbat pe care deja îl iubea, nu cu unul pe care plănuia să îl iubească. Şi, cum nu mai întinerea, i se părea stupid să piardă timpul aşteptând să se îndrăgostească. Mai exista, de asemenea, posibilitatea să nu îl iubească deloc, niciodată. Deşi îl plăcea, oare îşi dorea să îşi petreacă restul vieţii doar plăcându-l? Lăsând la o parte orice altceva, o femeie nu ar trebui să simtă mai mult decât o simplă gâdilătură când un bărbat îi sărută palma în cel mai seducător mod posibil? Nu ar trebui să o facă să îşi dorească mai mult?

Totuşi, ar trebui să îl sărute cum se cuvenea înainte să ia vreo decizie, deşi Camille bănuia că deja o luase. Dar nu putea fi sigură. Un sărut putea schimba totul.

Orice ar fi, putea măcar să îi ofere lui

Nikolai Crăciunul la care se aştepta. Cu siguranţă nu era nevoie să îi dezvăluie adevărul despre familia ei. Nu era pe deplin convinsă că secretul ar fi în siguranţă cu el. La urma urmei, era o poveste foarte amuzantă. Dar ea nu se putea mărita cu un bărbat în care nu avea încredere.

Camille trase aer în piept. Dumnezeule, ar ajunge de râsul lumii dacă ar începe să umble vorba despre farsa asta. Nu ar mai putea păşi niciodată cu capul sus în înalta societate. Deşi Nikolai era un bărbat încântător, onorabil şi decent, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea îi respingea avansurile sau, mai rău, cererea în căsătorie? Bărbaţii care se trezeau refuzaţi nu mai erau deloc raţionali şi căutau răzbunare în toate modurile neplăcute. Spre deosebire de Beryl şi de Delilah, ea depusese un efort considerabil pentru a se asigura că reputaţia nu îi era la fel de colorată ca a surorii ei gemene. Dar dacă se afla că pusese la cale această farsă – şi nu se măritase cu prinţul, la urma urmei –, nimeni nu avea să creadă că ea îl refuzase pe el. Nu doar că ar deveni motiv de glume, ci ar fi considerată de-a dreptul patetică. Şi, mai rău, escapadele de acest gen tindeau să devină legendare. Incidentul Brighton ar păli în comparaţie cu aşa ceva. Ar fi considerată nebună şi cu siguranţă ar auzi şuşoteli pe la spate despre

măsurile extreme şi inutile pe care biata Lady Lydingham le luase pentru a ademeni un prinţ.

Nu şi dacă putea împiedica asta. Se simţi dintr-odată mai hotărâtă ca oricând. Ea se vârâse în situaţia asta, ea avea să iasă. Nikolai nu putea să afle niciodată adevărul. Aveau să continue farsa aşa cum o plănuise. După Crăciun, o criză monetară avea să îl cheme pe Nikolai acasă, în regatul Oriunde-o-fi. Ea avea să inventeze o scuză pentru a nu îl însoţi, iar apoi avea să îi trimită o scrisoare în care să îi spună cu blândeţe că nu se potrivesc. Desigur, dacă el urma să o ceară de soţie, lucrurile aveau să fie mult mai neplăcute.

Şi fusese cât pe ce să o facă în această seară. Totuşi, deşi ea plănuise farsa asta cu unicul scop de a obţine acea cerere în căsătorie, nu o fi atât de greu să îl împiedice să o ceară, nu?

Dumnezeule mare, era o proastă. Spera ca acest Crăciun să îi fie învăţătură de minte şi să se gândească mai bine data viitoare înainte să pună vreun plan în aplicare. Poate că acum va putea şi ea să vadă amuzamentul situaţiei, aşa cum o făceau Beryl şi Grayson, dar se îndoia.

În ceea ce îl priveşte pe Grayson, nu era nevoie ca el să ştie că ea avea îndoieli cu privire la Nikolai. Nu era necesar să se încreadă în el în nicio privinţă, din moment ce el era vinovatul. Poate că într-o zi avea să fie

mai indulgentă faţă de el; dar, în acest moment, dară el voia să îi fie prieten, acestea erau limitele prieteniei.

Iar dacă sărutul lui o făcuse să tânjească după ceva de neatins, nu erau altceva decât frânturi a ceea ce ar fi putut fi. Camille nu avea să se lase amăgit a de sărutul bărbatului care îi frânsese cândva inima.

Şi nu avea să îi permită nici să i-o frângă din nou.

22 decembrie

Capitolul 11

Camille supraveghea aranjarea micului dejun pe masa din camera de zi şi se întreba cum ar putea să o ademenească pe doamna Fortesque să rămână în serviciul ei. Bucătăreasa lor era pregătită să se retragă; deşi doamna Williams fusese o bucătăreasă excelentă la vremea ei, standardele îi scăzuseră considerabil în ultimul an. Nu că pe Camille ar fi lăsat-o inima să îi spună acest lucru. Femeia fusese în serviciul familiei răposatului soţ al lui Camille de o viaţă întreagă.

Priceperea doamnei Fortesque era uimitoare. Era evident că avea un talent înnăscut pentru aşa ceva; la fel şi tânăra care o ajuta. Camille ar trebui să aibă o discuţie cu amândouă – deşi domnul Fortesque urma să fie, cu siguranţă, parte din orice aranjament. Şi lui îi plăcea atât de mult să fie actor.

Grayson intră alene în camera de zi, părând enervant de odihnit. Se apropie de masă şi

studie bucatele.

— Doamna Fortesque face o treabă excelentă în rolul de bucătar.

— Slavă Domnului!

Era singurul lucru pentru care Camille nu trebuia să se îngrijoreze.

— A, s-ar putea să te intereseze – Grayson luă o farfurie şi continuă să studieze mâncarea lacheii tăi sunt în galeria de la etaj, exersează duelul cu săbii pentru teatru. Dintr-o carte.

— Încântător. Camille se strâmbă. Îl voi pune pe Fortesque să se ocupe de asta.

— Fortesque le citea celorlalţi cartea.

Gray îşi puse câteva felii de bacon pe farfurie. Camille se încruntă.

— De ce nu ai făcut nimic?

Grayson o privi surprins.

— Le-am oferit sfatul meu.

— Poftim? Despre cum să nu se ucidă unul pe altul?

Gray râse.

— Exact.

— Grayson!

— Încercam să fiu de folos. Mă gândeam că ar fi ciudat să avem în casă actori – sau servitori, de fapt – morţi.

— Nu asta am vrut să spun, spuse ea şi pufni. Ar fi trebuit să îi opreşti.

— Nu se cuvine să fac eu asta. Sunt doar

vărul îndepărtat, am un rol de-a dreptul minor. Dacă aceasta ar fi o piesă despre crimă şi trădare, fără îndoială că aş fi primul care ar păţi-o.

— Asta încă se poate aranja.

Gray o privi pentru o clipă.

— E cam devreme să fii atât de morocănoasă, nu crezi?

— Nu sunt morocănoasă. Indignarea răsună în glasul ei. Sunt doar obosită.

— Văd, spuse el, încuviinţând din cap. Nu ai dormit bine.

— Am dormit excepţional, minţi ea.

— Tot dorul ăla, fără îndoială.

— Dor? Camille îl privi uimită, apoi râse scurt. Aveai dreptate, Grayson, situaţia asta este destul de amuzantă.

Merse lângă masă şi se aşeză.

— Nu mă refeream la mine, replică el şi se aşeză în celălalt capăt al mesei. Dar sunt surprins să te văd trează atât de devreme. Nu mă aşteptam să găsesc pe nimeni aici.

— Am multe de făcut astăzi, spuse ea cu un aer afectat. De îndată ce Beryl va coborî, plănuiesc să urc în pod şi să caut ornamentele pentru brad.

— Dacă nu coboară înainte să îţi termini micul dejun, te pot ajuta eu, spuse el cu nonşalanţă.

— Ai face-o?

— Bucuros.

— Adevărat?

— Nu trebuie să fu atât de suspicioasă. Am spus noaptea trecută că vreau să te ajut ţii am vorbit serios.

Înfipse cu îndârjire furculiţa într-o felie de bacon. Se părea că şi el o considera pe ea la fel de enervantă pe cât îl considera Camille pe el. Bun.

— Foarte bine, atunci. Camille nu era deloc convinsă că voia ajutorul lui, dar îşi dorea să termine cât mai multe treburi înainte ca Nikolai şi „familia” ei să îşi facă apariţia. Nu voia să îi lase singuri nicio clipă. Doar Dumnezeu ştia ce s-ar putea întâmpla fără supraveghere constantă. Îţi accept oferta, spuse ea. Şi o apreciez, adăugă ezitant.

— Încearcă să nu pari atât de amabilă.

— Îmi dau silinţa, Grayson. Trebuie să recunoşti că prezenţa ta nu este ceva la care m-am aşteptat sau ceva ce mi-am dorit.

— Pentru că sperai să fiu mort.

Gray luă o felie de pâine prăjită şi o unse cu marmeladă.

— Nu speram, spuse Camille, ridicând din umeri. Doar am presupus.

— Eşti dezamăgită?

— Da, izbucni ea, apoi trase adânc aer în piept. Nu, sigur că nu. În ciuda a ceea ce am spus noaptea trecută, nu te-aş vrea mort.

— Mă linişteşte să ştiu asta.

— Dar nici nu te-aş vrea aici.

— Şi totuşi, iată-mă, zise Gray şi zâmbi cu îngâmfare.

— Într-adevăr, mormăi ea. Iată-te aici.

Mâncară în tăcere pentru câteva minute. Cineva ar putea crede că Grayson nu mai mâncase de ani de zile după modul în care îşi devora mâncarea, cu entuziasmul unui cunoscător. Luă câte puţin din tot ce era pe masă: scrumbie afumată, ouă umplute, fructe, bacon, cârnaţi, omletă. Totuşi, Camille nu îl putea învinovăţi. Doamna Fortesque era o comoară.

— Mâncarea a fost excelentă. Gray suspină cu satisfacţia unui bărbat bine hrănit. Crezi că doamna Fortesque ar fi interesată să lase scena pentru un rol în bucătărie?

— Și eu mă gândeam la acelaşi lucru, admise Camille. Bucătăreasa mea se va retrage în curând şi merge să stea cu rudele undeva în provincie. Dar tu de ce ai nevoie de o bucătăreasă? îl întrebă ea, aruncându-i o privire confuză.

— Cred că voi rămâne în Anglia.

Deşi nu i se confirmase niciodată, Camille presupusese de mult că el plecase din ţară.

— Înţeleg.

— Și, cum voi avea nevoie de personal, de unul restrâns, mă gândeam că aş putea

începe cu un bucătar. Recunosc, am ajuns la concluzia asta de-abia după ce am gustat mâncarea doamnei Fortesque.

— Ei bine, urăsc să te dezamăgesc, spuse Camille, apoi îşi împinse farfuria din faţă, îşi împreună mâinile pe masă şi zâmbi. Dacă cineva o angajează, aceea voi fi eu.

Gray îşi împinse şi el farfuria din faţă, apoi îşi împreună mâinile şi le puse pe masă, exact ca ea. Camille se simţi străbătută de un fior de nelinişte.

— Dacă doresc să o angajez pe doamna Fortesque, spuse el pe un ton calm şi serios, o voi face.

— Nu şi dacă o angajez eu prima.

— Atunci, va trebui să o angajez eu primul.

Gray zâmbi. Era de-a dreptul neliniştitor. Zâmbetul ei se potrivi cu al lui.

— Nu fi absurd, nu îi poţi oferi salariul pe care i-l pot plăti eu.

Hainele lui erau destul de drăguţe, dar era imposibil ca Gray să aibă un venit mai mult decât modest. Dacă se descurcase bine în străinătate, în ciuda faptului că ea evitase tot ce avea legătură cu el, cu siguranţă ar fi auzit ceva despre asta. Acest gen de informaţii nu rămân ascunse pentru mult timp, cu atât mai puţin vreme de ani buni.

— Oricât i-ai oferi, spuse ea, eu îi voi oferi mai mult.

— Pentru că tu ai atât de mulţi bani, iar eu nu am deloc?

— Nu este politicos să vorbim despre bani, spuse ea cu îngâmfare. Dar da.

Gray o studie pentru un moment îndelungat.

— Lăsând la o parte salariul, aş putea să pun pariu că o pot convinge pe femeie să lucreze pentru mine.

Brusc, Camille fu purtată în trecut, în zilele tinereţii lor, când puneau rămăşaguri pentru lucruri nesemnificative: de câte ori la rând putea unul din ei să îl bată pe celălalt la şah, sau care din ei zărea primul un fluture galben în iunie, sau cine putea să identifice cele mai multe constelaţii. Nu se mai gândise de ani buni la pariurile lor. El câştiga cel mai adesea. Privind în urmă, Camille nu era sigură că asta se datora norocului ori priceperii lui sau propriei ei reţineri în a-l întrece. Zilele alea erau de mult dispărute.

— Ce idee interesantă, spuse Camille zâmbind. Accept pariul ăsta, Grayson.

— Mă gândeam eu. Şi, cum ştiu că eşti o femeie cinstită, iar eu se pare că nu am aceleaşi resurse financiare ca tine, vei fi de acord să nu folosim salariul pe post de armă. Amândoi îi oferim aceeaşi sumă de bani.

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş pune pariu că sunt cinstită.Nu ştii dacă sunt o femeie

cinstită sau nu. Prefer victoria decât să fiu catalogată drept cinstită. Totuşi, pot să fiu de acord cu asta. „Deocamdată”, îşi spuse ea în sinea ei, ridicând întrebător din sprâncene. Mizele obişnuite?

— Categoric, spuse Gray. Ar trebui să stabilim un termen-limită?

Camille se gândi pentru un moment. Totul avea să se termine în ziua de după Crăciun.

— Hai să spunem de Crăciun, ce zici?

— De Crăciun să fie.

Gray se ridică, se aplecă înainte şi întinse mâna peste masă.

Ea se aplecă spre el, îi strânse mâna şi încuviinţă din cap.

— De Crăciun să fie.

— Nu am de gând să pierd, să ştii.

Camille râse.

— Dumnezeule, Grayson, nici eu.

— Excelent!

El zâmbi şi o privi în ochi. Pentru un moment îndelungat, niciunul nu scoase un cuvânt. Mâna lui încă o ţinea pe a ei. Ceva aproape palpabil plutea în jurul lor. Ceva intens şi neînduplecat care-i trăgea tot mai aproape unul de altul. Pentru o secundă, o imagine îi trecu prin minte lui Camille, înfăţişându-l pe Gray întinzând-o pe masă şi sărutând-o printre mâncăruri, sub candelabrul vechi de o sută de ani, adus la conacul

Miliworth de un strămoş de mult uitat. Amândoi, înnebuniţi de pasiune, se lăsau pradă dorinţei, candelabrul de deasupra lor tremura, iar masa scârţâia şi se legăna, şi…

— Camille?

Femeia tresări şi îşi smulse mâna din a lui.

— Da?

Îngrijorarea îi umbrea lui Gray ochii căprui.

— Eşti bine? întrebă el.

— Da, sunt bine. Desigur. Camille încuviinţă viguros din cap. Niciodată nu am fost mai bine.

— M-ai auzit?

— Fiecare cuvânt.

— Atunci, după tine.

Gray gesticulă spre uşă.

— Spre…

— Pod? Gray o privi curios. Eşti sigură că eşti bine? Acum un minut ai avut cea mai stranie privire.

— Da? Fără să se gândească, ea ridică ochii spre candelabru. A fost ceva… ceva ce am mâncat, cred.

— Eşti roşie în obraji. Poate ar trebui să te odihneşti…

— Să nu exagerăm, sunt bine.

Camille se întoarse şi porni spre trepte. El o urmă.

Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? Toate prostiile alea despre dorinţă şi pasiune.

Oare ce o făcuse să se gândească la aşa ceva? Nici măcar nu îl plăcea pe Gray. Fără îndoială, era doar faptul că noaptea trecută îi trezise tot felul de amintiri, apoi o sărutase. Şi o sărutase destul de straşnic. Un sărut care îşi croise drum în visele ei în acele momente când reuşise să doarmă, în noaptea ce trecuse. Dar ea ferecase în trecut toate momentele în care visare la sărutul lui şi nu avea de gând să permită unui moment de neatenţie să i le readucă în minte.

Nici nu avea de gând să îi permită să i-o fure pe doamna Fortesque de sub nas. Nu avea nici cea mai vagă îndoială că o putea câştiga. Dar mai întâi trebuia să îl atragă de partea ei pe domnul Fortesque. Nici în privinţa asta nu avea vreo grijă.

Îl conduse pe Grayson la scările din secţiunea centrală a casei. Conacul era împărțit în trei zone distincte. Etajele superioare ale aripii de vest, ce a mai veche parte a casei, erau destinate în mare parte dormitoarelor şi erau rar folosite în lunile reci, doar dacă nu cumva primeau foarte mulţi oaspeţi. Etajele superioare din aripa estică găzduiau camerele servitorilor şi vechea cameră a copiilor. Podul de deasupra zonei principale a casei era rezervat pentru depozitare. Nu se întâlniră cu nimeni pe scări – deloc surprinzător, având în vedere că numărul

actorilor/servitorilor pe care îi angajase Camille era cu mult redus faţă de personalul obişnuit.

— Mă întrebam, spuse Grayson urcând scările în urma ei, apropiindu-se de uşa podului, de ce să faci Crăciunul aici.

Camille deschisa uşa.

— Te referi la conacul Miliworth?

— Da. Nu ar fi fost mult mai uşor să pregăteşti farsa asta la tine acasă? Din câte mi-a scris Win de-a lungul anilor, înţeleg că ai o moşie în provincie şi o casă în oraş.

Camille oftă.

— Winfield ţi-a spus totul despre viaţa mea în anii ăştia?

— Nu chiar tot, răspunse Grayson, ridicând din umeri. Nu îmi închipui că ştie tot.

— Și mai spuneţi că femeilor le place să bârfească. Camille intră în pod. Era enervant şi plăcut totodată să ştie că Grayson îi urmărise viaţa – mai ales că ea făcuse eforturi uriaşe să *nu* o urmărească pe a lui.

— Ca să îţi răspund la întrebare, conacul este locul unde ne petrecem de fiecare dată Crăciunul. Când l-am petrecut împreună, se corectă ea. Ceea ce s-a întâmplat rar în ultimii ani. Dar nu aş vrea să fiu în niciun alt loc de Crăciun. Sigur, după moartea tatei, când mama a început să umple casa cu tot felul de suflete pierdute, a devenit puţin cam straniu…

Gray pufni.

— Dar, în multe feluri, toţi oamenii aceia care îşi pierduseră casele, petrecând Crăciunul în conacul nostru… Ei bine, poate că fac comentarii răutăcioase pe seama oaspeţilor mamei, şi, într-adevăr, de multe ori puteau să fie de-a dreptul plictisitori sau cicălitori. Dumnezeu ştie, câţiva erau chiar ciudaţi, dar, în mare parte, erau drăguţi şi amabili. Şi recunoscători să se afle aici. Nu o spuneau întotdeauna cu voce tare, dar îţi dădeai seama. Mai ales de Crăciun. Camille medită pentru o clipă, apoi continuă:

Când mă gândesc la Crăciun, nu mi-l pot imagina în altă parte decât aici. Ştiu că sunt prea sentimentală, dar, poftim, ăsta este adevărul.

— Nu a fost niciodată un Crăciun pe care să îl poţi numi tradiţional.

— Dar a fost mereu interesant, spuse ea absentă, privind în jur.

Chiar şi pentru o zi de iarnă, intra suficientă lumină prin ferestre şi puteau vedea. Cutii ordonate, etichetate cu conţinutul lor, lăzi şi cufere asortate erau aliniate lângă pereţi. Mobilă de toate felurile, ascunsă pe sub pânze acoperite de praf asemenea unor gardieni fantomatici ai trecutului, era înghesuită în jurul coloanelor din piatră care susţineau acoperişul. Modul în care era organizat podul,

datorită servitorilor pricepuţi şi harnici, permisese să rămână un spaţiu destul de mare gol în centrul încăperii. Camille porni spre colţul îndepărtat, unde erau păstrate dintotdeauna ornamentele de Crăciun.

— Este amuzant să te gândeşti că toate amintirile tale sunt strânse aici, sus, spuse Gray în urma ei.

— Acum cine este sentimental?

— Sezonul e de vină.

— Nu doar amintirile mele, să ştii, sau ale lui Beryl, ale lui Delilah şi ale mamei, ci toate generaţiile care au fost înaintea noastră. Şi nu doar familia noastră. Conacul Miliworth a cunoscut mulţi stăpâni de când a fost construit. Toţi cei care au locuit în casa asta şi-au lăsat amprenta. Şi, judecând după nenumăratele cutii de aici, fiecare ocupant anterior a lăsat ceva în urma lui. Camille îi aruncă o privire peste umăr. Dacă vei avea vreodată nevoie de un costum dintr-o altă epocă, îndrăznesc să spun că ai putea găsi unul aici.

Gray chicoti.

— O să ţin minte.

— Iată-le ! Camille se opri lângă un maldăr de patru cutii, etichetata „Brad de Crăciun”, și ridică una.

— Nu sunt foarte grele, continuă Camille, ci doar incomode. Va trebui să facem mai mult

de un drum.

— Te-ai schimbat, Camille. Nu mi-am închipuit niciodată că tu, dintre toţi oamenii, vei căra cutii de una singură.

— Nici eu, spuse ea, oftând. Dar omul face ce trebuie să facă.

— Nu fi absurdă. Tu scoate cutiile în prag, iar eu le cobor pe scări, spuse Gray. Îi putem pune pe servitori să le coboare la primul etaj mai târziu.

— Nu aş vrea să le întrerup jocul cu săbii.

Camille îi dădu o cutie. Gray porni spre scări.

— Trebuie să facem sacrificii. La urma urmei, este Crăciunul.

În scurt timp, scoaseră cutiile din pod. Grayson duse ultima cutie la etajul de dedesubt, apoi se întoarse.

— Asta e tot?

Camille încuviinţă din cap; privirea ei scană încăperea.

— Nu am mai fost aici de ani de zile. Mereu mi-am închipuit că podul este plin cu comori ascunse.

Gray zâmbi larg.

— Prăzile piraţilor şi tot tacâmul.

— Va trebui să urc iar într-o zi şi să mă uit bine pe aici. Nu îmi pot imagina ce ar putea să zacă în unele cutii şi lăzi. Este doar vina ta, să ştii, spuse ea, aruncându-i o privire încruntată.

Gray o privi cu gura căscată.

— A mea?

— Toate prostiile alea sentimentale despre amintiri încuiate aici.

— Poate, zise el relaxat, este timpul să despachetezi câteva.

— Unele amintiri stau mai bine nederanjate, spuse ea ferm.

— Iar unele ar trebui preţuite. Gray rămase tăcut pentru un moment îndelungat, apoi oftă resemnat. Şi suntem aici acum, spuse el.

— Este tentant, admise Camille, privind spaţiul din jur. Dar am multe de făcut astăzi.

— Prostii! replică Gray, încruntându-se. Am observat de când am sosit că nu a existat un moment în care să nu te gândeşti la ce să faci în continuare sau în care nu te-ai îngrijorat cu privire la cine şi ce ar putea spune. Tot stresul ţi se citeşte pe faţă. Chiar aici. Gray întinse mâna şi puse un deget între sprâncenele ei.

Este un mic rid aici, care apare când eşti îngrijorată, gânditoare sau nervoasă. Dacă nu ai grijă, va deveni un rid permanent.

— Nu fi absurd. Camille îi îndepărtă mâna, apoi frecă locul pe care el tocmai îl atinsese. Mai este acolo? Ridul?

Gray râse.

— Nu vreau să fiu superficială. Camille se încruntă, apoi îşi dădu seama că asta putea doar să îi adâncească ridul, aşa că îşi îmblânzi

expresia. Dar, pe măsură ce îmbătrâneşti, continuă ea, devii din ce în ce mai preocupat de lucrurile astea.

— Nu ai de ce să îţi faci griji. Gray puse mâinile pe umerii ei, o trase mai aproape şi o sărută uşor pe locul dintre sprâncene.

— Din prima clipă în care te-am revăzut, am crezut că eşti chiar mai frumoasă decât atunci când eram mici.

Camille ridică privirea spre el. Poate că îl plăcea puţin, la urma urmei. Poate că nu încetase niciodată să îl placă, ceea ce conta prea puţin, oricum.

— De ce ai făcut asta?

— Nu m-am putut abţine.

Gray o sărută din nou pe frunte, apoi îi dădu drumul.

— Te voi plesni dacă mă mai săruţi, îl avertiză ea. Tare!

— Ba nu, n-o s-o faci. În plus, este un risc pe care mi-l asum.

- De unde să începem?

— Nu începem de nicăieri. Nu am timp de prostiile astea.

— Fă-ţi timp!

— Grayson! Camille ezită. Ce avea de pierdut? Mai mult ca sigur, nimeni nu se mai trezise, oricum. Oftă. Foarte bine, spuse ea. Dar numai câteva minute. Privi în jur, apoi făcu un semn din cap spre o grămadă de

cufere. Vezi ce este într-unul dintre cuferele alea.

— Am o idee mai bună. Eu voi deschide unul, iar tu altul, spuse Gray cu un zâmbet complice. Aş putea să pun pariu că eu voi găsi unul mai interesant decât tine.

— Sincer, Grayson, spuse Camille, privind cuferele. Nu te-ai maturizat absolut deloc.

— Știu, admise el cu tristeţe. Este o povară pe care mă tem că trebuie să o port. Gray se lăsă în genunchi în faţa unui cufăr, și totuşi, continuă el, cufărul meu tot va fi mai interesant decât al tău.

Camille nu îşi putu reţine un râset.

— Nu şi dacă eu pot împiedica asta. Camille cercetă podul cu privirea, zări un cufăr mare şi porni spre el. Acesta este al meu.

— Există poveşti adevărate despre comori de mult pierdute în familia ta? Gray săltă capacul cufărului său, ale cărui balamale scârţâiră în semn de protest.

— Nu, este mare păcat. Camille ajunse la cufărul ei, îngenunche alături şi suflă pe suprafaţa lui în încercarea inutilă de a îndepărta praful. Oricui i-ar prinde bine o comoară antică.

Camille deschise cufărul şi îi studie conţinutul, ignorând sentimentul de dezamăgire. Nu că se aştepta cu adevărat la o comoară, dar ar fi fost drăguţ. Înăuntru

zăceau mătăsuri vechi şi satin, rochii de bal dintr-o altă epocă. Scoase una şi o ridică în faţa ei pentru a o studia. Culorile, nuanţe variate de albastru, erau încă vii, dar aveau o croială ce nu mai fusese la modă de mai bine de şaizeci de ani. Era minunată, dar nu îndeajuns cât să câştige un pariu.

— Foarte drăguţ, spuse Grayson din spatele ei.

Camille se încruntă la el.

— Ce era în al tău?

— În mare parte, hârtii, scrisori, genul ăsta de lucruri. Nimic de interes real.

Gray ridică indiferent din umeri. Camille se înveseli.

— Ei bine, cufărul meu este mult mai interesant decât al tău. Şi eu câştig.

— De data asta, spuse Gray zâmbind. Ciocolată, atunci?

— Elveţiană, dacă eşti amabil. Camille îşi dădu brusc seama că era drăguţ din partea lui să îşi amintească faptul că premiul ei era întotdeauna ciocolata sau bomboanele de ciocolată. Dar, dacă ar fi pierdut, Camille ar fi trebuit să îi ofere rahat turcesc. Nu se mai gândise la pariurile lor stupide de ani buni; şi totuşi, îşi amintea de rahatul turcesc. Iar el îşi amintea de bomboane.

— Cine crezi că a purtat asta?

Gray gesticulă spre rochia din mâinile ei.

— Elizabeth Bennet, spuse ea fără să stea pe gânduri.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar Elizabeth Bennet nu a fost un personaj literar? O creaţie a imaginaţiei lui Jane Austen?

— Da, dar rochia asta este din acele timpuri, spuse Camille, întorcând rochia pe toate părţile. Posibil să fi fost purtată cândva la un bal grandios, probabil găzduit de un prinţ.

— La un palat regal, poate?

Camille îşi reţinu zâmbetul.

— Unde în altă parte?

— Într-adevăr. Doamna care a purtat-o a participat, fără îndoială, la multe baluri grandioase în palate regale, unde a dansat cu un prinţ chipeş. Cam ca aceia din poveştile pe care obişnuiai să le citeşti. Parcă mi-o şi imaginez, spuse Gray, făcând un gest cuprinzător cu mâna. Ea – şi noi – se află într-o sală de bal luminată cu mii de lumânări, licărind în sute de candelabre din cristal şi aur.

— Sau ea – *noi* – ar putea fi într-un pod întunecat, prăfuit.

Camille împături rochia şi o puse înapoi în cufăr.

— Nu mai e cazul. Acolo – Gray arătă spre câteva piese de mobilier ascunse sub pânză albă – este orchestra. Sunt destul de pricepuţi, nu crezi? O, Doamne. Unul dintre violonişti

tocmai a greşit o notă.

— Cred că eşti nebun.

Dar, Camille trebuia să recunoască, era amuzant. Gray o ignoră.

— Sunt şi urne pline cu bujori de seră. Doamnele poartă cele mai fine bijuterii, iar rochiile lor sunt la fel de colorate precum rubinele, smaraldele şi safirele de la gâturile lor.

— Și domnii?

— Fermecători şi chipeşi.

Camille ridică dintr-o sprânceană.

— Toți?

— Ei bine – Gray privi în stânga şi în dreapta, parcă temându-se să nu fie auzit – cu toţii se cred astfel, spuse el, întinzând apoi mâna spre ea.

Camille acceptă invitaţia şi se ridică. Îl studie pentru un moment, apoi cedă. Mai presus de orice, ea îşi dorea ca el să nu o creadă scorţoasă şi plictisitoare. Obişnuia să fie foarte amuzantă şi încă era, când nu era ocupată cu organizarea unui Crăciun perfect cu o familie angajată, pentru prinţul cu care probabil nu mai avea de gând să se mărite.

— Chiar şi cei ca – ea făcu discret semn cu capul spre un colţ al podului – Lord Cutăricã. Nu mai e de mult tânăr şi are doar câţiva dinţi.

— El crede că îl face să arate ca un paşă.

— Și domnul Oricine-o-fi?

— Cel care este atât de scund, încât nasul lui practic se odihneşte în decolteul tău când dansezi?

Camille se abţinu să nu râdă.

— Grayson!

— A, el se crede de-a dreptul fermecător. Gray privi în spatele ei, de parcă ar fi cercetat mulţimea de oaspeţi. Şi apoi, desigur, este şi prinţul străin.

— De obicei, sunt prezenţi la genul ăsta de evenimente.

Camille ridică din umeri.

— Diavol chipeş, totuşi.

— Întotdeauna prezent la asemenea baluri.

Gray încuviinţă cu seriozitate.

— Grandios.

— Imaginar.

— Deci… prinţul chipeş, foarte blond, nu mai înalt decât mine.

Gray o privi, aşteptând confirmarea. Ea dădu aprobator din cap.

— Și fermecător. Tot ce şi-ar putea dori cineva de la un prinţ. Ai putea spune chiar că este perfect.

Nikolai chiar era perfect, că tot veni vorba. „Ce păcat.” Camille oftă adânc.

— Da, este.

— Ei bine, atunci, spuse Grayson după o lungă pauză, apoi făcu o plecăciune teatrală.

Îmi acordaţi onoarea acestui dans, domnişoară Channing?

— Grayson, eu…

— Poate ai uitat, dar, la primul tău bal, foarte asemănător cu acesta, am avut onoarea de a fi primul tău partener de dans.

— Sigur că îmi amintesc. Îmi amintesc şi că asta s-a întâmplat doar pentru că te-a obligat mătuşa ta.

— Deloc, spuse el indignat. Mătuşa m-a pus să iau lecţii de dans aici cu tine şi cu Beryl pentru că mama ta angajase un profesor de dans. Nu ştiu cum a învăţat Win să danseze, din moment ce era mereu absent, spuse Gray, deschizând larg braţele. Acum, dansezi cu mine sau nu?

Camille ezită. De ce nu?

— Aș fi încântată. Îi luă mâna, apoi îşi puse mâna liberă pe umărul lui. Sper că acum eşti mai bun la dans.

— Așa ar trebui. Gray începu să valseze cu ea în centrul zonei libere din pod. În afară de acea notă greşită, cântă destul de bine orchestra, nu crezi?

— Mereu mi-a plăcut valsul ăsta.

— Îmi amintesc.

— Nu ai de unde să ştii ce vals aveam în cap.

— *Vienna Blood Waltz,* desigur. Mereu a fost favoritul tău.

— Pari să îţi aminteşti foarte multe lucruri.

— A, da, o binecuvântare şi un blestem.

— Un blestem?

Gray zâmbi şi începu să murmure în ritmul muzicii.

— Este ridicol, spuse ea, şi totuşi începu să murmure împreună cu el.

În câteva clipe, pluteau pe podeaua aspră a podului. Camille nu era sigură dacă murmura la fel de mult pe cât râdea şi se întrebă cât timp trecuse de când nu se mai purtase atât de stupid. Dansau bine împreună, dar asta şi pentru că învăţaseră împreună. Se învârtiră până când atinseră crescendoul muzicii, fredonând într-un mod pe care nimeni cât de cât familiar cu *Vienna Blood Waltz* nu l-ar fi recunoscut vreodată.

Grayson încheie valsul cu o înfloritură muzicală, care fu la fel de teatrală precum ar fi fost orice idee de-a lui Fortesque.

Gray o privi şi zâmbi.

— Mulțumesc pentru dans, domnişoară Channing.

Camille de-abia putea să respire.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule Elliott.

Gray o privi în ochi pentru un moment îndelungat. Doar nu intenţiona să o sărute din nou? Ea fusese destul de serioasă când îi ameninţase că avea să-l lovească. Totuşi, asta nu însemna că nu l-ar săruta înapoi. Camille

ridică privirea şi se aplecă uşor înainte.

— Bine. Gray o eliberă fără vreun avertisment şi se trase înapoi. Nu vreau să te mai reţin, spuse el. Ştiu cât de ocupată eşti astăzi. Ar trebui să coborâm.

Impactul şocului goni prin corpul ei de parcă ar fi fost lovită. Se părea că nu avusese nicio intenţie să o sărute. Nu că ar fi vrut ca el să o facă. Totuşi, existau proceduri pentru acest gen de lucruri. Paşi care conduceau în mod logic de la un punct la altul. O privise în ochi, fără să o elibereze din îmbrăţişare, şi apoi… nimic?

La urma urmei, la ce se putea aştepta de la un bărbat care îi declarase dragostea lui şi apoi o abandonase? Grayson nu ştiuse niciodată cum să facă lucrurile ca lumea.

— Extrem de ocupată, spuse Camille pornind grăbită spre scări, pe un ton aproape răstit. Nu am timp pentru prostiile astea. Se întoarse şi arătă cu degetul spre el, apoi adăugă: Sau pentru amintiri prosteşti.

Încuviinţă din cap, se întoarse spre uşă şi porni din nou spre scări.

— Scuzele mele, spuse el încet.

— Pentru ce? izbucni ea.

— Pentru tot?

— Nu este atât de simplu, Grayson.

— Nici nu credeam că va fi, replică el, apoi oftă.

Nu, nu era atât de simplu să valseze înapoi în viaţa ei. Camille nu avea să permită aşa ceva. Nu avea să îi permită să reia lucrurile de unde le lăsase. Nu era deloc uşor.

Pentru niciunul din ei.

Capitolul 12

Dintre toate lucrurile pe care şi le amintea despre Camille, Gray nu îşi aducea aminte ca ea să fi fost atât de derutantă. Desigur, fusese încăpăţânată de mică şi aproape întotdeauna se aruncase cu capul înainte într-o situaţie, fără să gândească. Era, de asemenea, foarte competitivă uneori – deşi rar îl învingea dar nu fusese niciodată derutantă. Nu, dacă memoria nu îi juca feste, pe atunci Camille fusese ca o carte deschisă.

Gray intră în hol pe uşa din faţă. Trebuia să îl ducă pe prinţ într-o plimbare lungă, conform instrucţiunilor lui Camille. Cel puţin avea încredere în el să facă măcar atâta lucru, dar aici se sfârşea încrederea. Era evident că pierduse acea încredere care mergea mână în mână cu prietenia.

Totuşi, Camille putea să nege oricât dorea, dar între ei rămăsese ceva. O scânteie, mică poate, dar era acolo. Când îi spusese că o iubea, în urmă cu atâţia ani, Gray fusese convins că şi ea îl iubea. Poate dacă nu ar fi

permis mândriei şi durerii să îl îndepărteze… Poate dacă nu ar fi fost atât de tânăr şi de prost…

Oricum, nu se mai putea face nimic în legătură cu trecutul, decât să îl lase în urmă. Pentru asta, Gray avea nevoie de timp şi fix timpul îi lipsea. Crăciunul era la doar trei zile distanţă, iar Camille plănuia să plece cu prinţul la o zi după aceea.

Îndârjirea îl făcu să mijească ochii. Nu şi dacă el o putea împiedica. Dacă voia să recâştige inima lui Camille, trebuia să facă mai întâi ceva în legătură cu Pruzinsky. Cu puţin noroc, detectivul lui Beryl avea să descopere informaţii utile despre el înainte să fie prea târziu. Totuşi, Gray ştia din experienţă că aşteptarea nu era cea mai bună metodă de a-ţi atinge scopurile. El nu îşi făcuse averea aşteptând.

Îşi organiză argumentele în cap. Numărul unu: câştigă iertarea lui Camille. Din câte spusese Win, probabil că furia ei pornise din faptul că Gray îi declarase dragostea sa în ziua dinaintea nunţii şi apoi nu mai vorbise niciodată cu ea. Privind înapoi, aceasta fusese o greşeală. O greşeală de proporţii. El fusese prietenul ei. O uimise cu dezvăluirea făcută şi nu îi dăduse nicio şansă să răspundă. Dacă ea îi împărtăşea pe atunci sentimentele, după cum el simţea în adâncul inimii, atunci sigur

nu îi căzuse bine lui Camille faptul că el nu se mai întorsese. Că nu venise să împiedice nunta. Că anii trecuseră şi soţul ei murise, iar el tot nu se întorsese.

El nu se mai pusese niciodată în locul ei până acum. Furioasă şi neînduplecată. Şi avea să fie nevoie de eforturi considerabile ca să îi câştige iertarea - dacă acest lucru mai era posibil.

Numărul doi: trebuia să reînvie prietenia pe care o împărtăşiseră odată. Faptul că o ajuta cu această farsă de Crăciun era un început, deşi el nu voia ca planul să îi reuşească. Cel puţin nu partea în care ea câştiga mâna prinţului ei perfect. Desigur, dacă farsa era descoperită, nu avea cum să evite dezastrul. Reputaţia ei avea să fie distrusă. Gray nu putea permite să se întâmplă nici asta. Ce trebuia el să facă era să transforme farsa de Crăciun într-una şi mai dificil de organizat decât era, în speranţa de a o face pe Camille să îşi revină în simţiri. Să o facă să îşi dea seama că un bărbat, chiar şi un prinţ, pentru care trebuia să pună în scenă o piesă nu era un bărbat care să merite osteneala. Iar el cu siguranţă nu era demn de ea.

Şi aici venea partea cu adevărat derutantă. Cu o seară în urmă, fusese un moment când ea pomenise despre căsătoria cu prinţul, iar el avusese impresia că ea se răzgândise. Dar

astăzi, în pod, când vorbiseră despre prinţul imaginar de la bal – şi era evident că îl descriau pe Pruzinsky –, ea suspinase din toată inima, ca şi cum prinţul era tot ce îşi dorea mai mult pe lume. Cu o seară în urmă, Camille îi răspunsese la sărut. Nu încăpea îndoială în privinţa asta. Apoi, astăzi, îl ameninţase că îl loveşte dacă avea s-o mai sărute vreodată; totuşi, câteva minute mai târziu, fusese dorinţa ei ca el să o sărute fusese evidentă. Era foarte derutant. Gray nu ştia ce voia Camille.

Dar poate că nici ea nu ştia. Gray zâmbi. Camille pe care şi-o amintea el ştiuse întotdeauna ce voia şi ce nu voia. Acesta era un semn bun.

Avea să îi obţină iertarea, să îi recâştige prietenia; apoi numărul trei: avea să îi câştige inima. Era un plan excelent căruia îi lipseau doar detaliile minore. Îi veni o idee pentru a face acest Crăciun al domnului Dickens unul perfect şi totodată a complica situaţia. Gray mustăci. Camille avea în rest totul. Cum putuse ea să uite acest lucru? Gray urma să se ocupe de asta. Se îndreptă spre bibliotecă şi îi scrise un bilet scurt lui Win, pe care i-l dădu apoi unui lacheu, subliniind necesitatea de a-l expedia de îndată.

Deocamdată, Gray avea şi îl ducă pe Pruzinsky într-o plimbare până la iaz, pentru a

verifica dacă era destul de îngheţat pentru patinaj. Între timp, avea să vadă ce putea afla despre prinţul lui Camille.

Gray începu să coboare scările spre intrarea principală, dar simţi cum inima i se opreşte. Pruzinsky îl aştepta împreună cu Camille. La naiba. El voia să îl prindă pe prinţ singur. Încetini pasul.

Camille ridică privirea spre el şi spuse:

— Începeam să credem că te-ai răzgândit.

Nu, nu Camille – era Beryl. Simţi un val brusc de uşurare. De obicei, putea să le deosebească pe gemene, doar pentru că ochii lui Camille licăreau cu afecţiunea când îl vedeau – sau aşa se întâmpla odată. Privirea lui Beryl era rece şi apreciativă. De asemenea, vocile aveau o tonalitate uşor diferită. Desigur, asta se întâmpla cu mult timp în urmă.

Gray reuşi să zâmbească.

— Ne vei însoţi?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât o plimbare matinală într-o zi rece de iarnă, spuse Beryl cu un entuziasm care nu îl păcăli nici pentru o secundă. Beryl nu fusese niciodată genul de femeie înnebunită după ieşirile în natură în condiţii altfel decât impecabile. Evident, se afla acolo la insistenţele surorii sale. Totuşi, acest lucru i-ar putea da lui Gray ocazia de a o trage

deoparte şi de a afla la ce se referise când spusese că el îi frânsese inima lui Camille. Gray nu începuse niciodată o negociere de afaceri fără să ştie toate faptele şi nu voia să facă excepţie acum. Li se alătură şi, încuviinţând din cap, îl salută pe prinţ.

— Alteță.

Ce era cu regalităţile străine de te făceau să îţi doreşti să iei poziţia de drepţi? Gray rezistă tentaţiei.

Pruzinsky ridică încruntat dintr-o sprânceană.

— Scuzele mele, *conte,* spuse Gray.

— Știu că pentru voi, englezii, este greu să renunţaţi la formalitatea titlurilor nobiliare. Mi se pare foarte amuzant, zise prinţul amuzat. Poţi să o consideri o poruncă regală, dacă asta te ajută.

— Foarte amabil din partea dumitale, spuse Beryl, zâmbind.

Prinţul îi zâmbi la rândul său, apoi *se* dădu la o parte pentru a permite lacheului prezent să îl ajute cu mantia.

Beryl se apropie de Gray şi coborî glasul.

— Camille crede că ar fi mai bine să nu te las singur cu prinţul.

— Am asigurat-o că nu îl voi împuşca, zise încet Gray. Ce ar putea să-mi ceară mai mult?

— Aparent, ea crede că este mai mult de atât. În plus, ştii cum se spune, să îţi ţii

duşmanii mai aproape decât prietenii.

— Nu sunt duşmanul ei.

— Rămâne de văzut ce eşti. Prieten sau duşman, contează prea puţin în acest moment. Beryl ridică din umeri. Niciuna din noi nu are încredere în tine, continuă ea, apoi privi spre Pruzinsky. Şi, desigur, nici tu, nici eu nu avem încredere în el. Beryl închise ochii pentru un moment, ca şi cum ar fi spus o rugăciune tăcută. O, va fi un Crăciun de pomină, spuse ea în cele din urmă.

Gray se abţinu să nu râdă. Pruzinsky privi spre ei.

— Suntem gata?

— Mai gata de atât nu se poate.

Beryl îşi aranjă boneta îmblănită. Un lucru minunat, într-adevăr, deşi Gray se îndoia că avea să îi ţină prea mult de cald. Nu ar fi deloc surprins dacă Beryl i-ar părăsi după câteva minute. Femeia luă braţul prinţului.

— Mergem? spuse ea.

Pruzinsky o privi.

— Acesta este un lucru cu care va trebui să mă obişnuiesc, să ştiţi.

— Care? întrebă Beryl, privindu-l. O plimbare lungă într-o zi de iarnă?

— Nu, spuse Pruzinsky zâmbind. Să mă bucur de compania a două femei frumoase care arată exact la fel. Sunt cel mai norocos bărbat.

Gray tuşi.

— Da, sunteţi. Şi îndeajuns de inteligent cât să apreciaţi acest privilegiu. Beryl îi aruncă lui Gray o privire aspră, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către prinţ. Nu toţi bărbaţii sunt atât de inteligenţi.

Lacheul le deschise uşa, iar ei ieşiră, dar nu înainte ca Gray să observe că servitorul/actorul în cauză avea acum o mustaţă lungă, părul alb şi sprâncene stufoase. Gray se întrebă ce rol repeta acest lacheu special. Îi surprinse privirea actorului/servitorului şi îi făcu cu ochiul. Tânărul făcu ochii mari de uimire. Gray îşi ascunse zâmbetul. Excelent.

Porniră în pas grăbit pe drumul ce ducea la iaz. Gray rămase puţin în urma lui Beryl şi a prinţului. Beryl se ţinea de braţul lui Pruzinsky. În alte circumstanţe, Gray ar fi bănuit-o de flirt. Astăzi, el era destul de sigur că ea doar încerca să se încălzească. Gray se străduia să nu îşi trădeze amuzamentul. Nu, Beryl nu avea să rămână pentru mult timp cu ei. Prinţul, pe de altă parte, păru revigorat de ziua rece de iarnă. Şi lui Gray aerul i se păru înviorător.

Pruzinsky trase adânc aer în piept.

— Trebuie să vă mărturisesc, îmi plac zilele ca aceasta.

— Reci, mohorâte şi cenuşii, mormăi Beryl.

— Deloc, ripostă Pruzinsky. Eu găsesc pace în frigul unei zile de iarnă. Şi nimic nu pune mai bine sângele în mişcare decât aerul rece şi înţepător. Îţi revigorează toate simţurile.

— Exact asta gândeam şi eu, spuse Beryl ca pentru sine, apoi se forţă să zâmbească. Spune-mi, conte, ţara dumitale seamănă vreun pic cu Anglia?

— Nu am văzut toată Anglia, dar aş spune că a mea este mai muntoasă. Vedeţi voi, noi suntem ghemuiţi între Rusia, Prusia şi Austria.

— Un amplasament destul de strategic, spuse Gray, deşi plasarea geografică nu i se părea tocmai corectă. Totuşi, acea parte a lumii se schimba constant, iar frontierele din ziua de azi puteau diferi de cele din trecut sau de cele viitoare.

Gray petrecuse câteva minute în bibliotecă după incursiunea din pod împreună cu Camille, vrând să vadă dacă putea descoperi ceva mai mult despre regatul prinţului. Şi, într-adevăr, găsise *cee*a ce Win îi spusese deja. Avalonia nu mai exista ca stat suveran *de* mai bine de şaizeci de ani. Asta însemna că nu exista niciun castel, cu siguranţă niciun prinţ moştenitor şi, mai mult decât probabil, nicio avere. Totuşi, dacă el i-ar mărturisi acest lucru lui Camille înainte să ştie exact cine era acest bărbat şi ce voia – *şi* dacă *se* înşela - ea nu l-ar ierta niciodată. Mai exista, de asemenea, si

posibilitatea ca ea să nu îl ierte niciodată nici dacă avea dreptate.

— Amplasarea noastră s-a dovedit salvatoare de nenumărate ori de-a lungul secolelor, spuse Pruzinsky. Am fost prea mici, prea bine protejaţi sau prea neimportanţi ca să fim deranjaţi.

— Fascinant.

Gray rezistă impulsului de a-l arăta pe Pruzinsky cu degetul şi de a striga „Aha!” Şi el citise acelaşi lucru, aproape cuvânt cu cuvânt, în enciclopedia unde găsise informaţia. Informaţie pe care oricine o putea afla fără cine ştie ce eforturi. Acum, că se gândea la asta, cartea pe care Pruzinsky o înlocuise pe raft cu o seară în urmă nu fusese, oare, chiar un volum al enciclopediei?

— Probabil îţi este dor de ţara ta, spuse Beryl.

— Oricui îi este dor de casă. O notă melancolică răsună în glasul lui Pruzinsky. O, era priceput, oricine ar fi fost. Mai ales în perioada asta a anului, continuă el.

— Povesteşte-ne despre Crăciunul din ţara ta, conte. Beryl îi aruncă lui Gray o privire care dădea de înţeles că ea îi împărtăşea scepticismul.

— O, credeţi-mă, nu vreţi să auziţi amintirile mele despre Crăciunuri de mult apuse.

— O, dar vrem, insistă Beryl, fluturând din

gene. Nu îmi pot închipui ceva mai fascinant decât să aud poveşti despre Crăciunul dintr-o altă ţară.

— Foarte bine, spuse Pruzinsky, apoi se gândi preţ de un minut. Suntem un popor destul de vesel. Săptămânile dinaintea Crăciunului…

Pruzinsky începu să istorisească o poveste la fel de elaborată precum cele spuse de domnul Henderson şi, fără îndoială, la fel de lipsită de substanţă. Povestea lui despre festivalurile de Crăciun, despre sătenii veseli şi despre darurile împărţite de Tatăl Crăciun îi părea lui Gray desprinsă dintr-o carte, aproape imposibil de crezut. Beryl părea de aceeaşi părere. Schimbă din nou cu iscusinţă subiectul de la Crăciun la ţară în sine. Din nou, detaliile lui Pruzinsky erau luate direct din enciclopedie. Până când ajunseră la iaz, Gray nu mai avea nici cea mai mică urmă de îndoială că bărbatul nu văzuse niciodată văile verzi şi munţii acoperiţi de zăpadă din ţara care nu mai exista.

Beryl cercetă cu privirea întinderea îngheţată. Băncile amplasate pe marginea iazului ofereau ocazia de a te odihni şi de a te bucura de liniştitul peisaj pe timpul verii şi erau numai bune pentru a te aşeza şi a-ţi încălţa patinele iarna. Beryl dădu aprobator din cap.

— Pare destul de solidă, cred că putem patina.

— Ar trebui să facem mai mult decât să privim dacă e să permitem cuiva să patineze pe iaz.

Gray păşi pe gheaţă pentru a o testa şi se balansă uşor. Patinase de multe ori aici când era mic şi ştia cum arăta iazul când era îngheţat bocnă şi când nu era. Întinderea de gheaţă avea aspectul potrivit şi nu auzi niciun scârţâit sau sunetul gheţii care se crăpa. Oricum, era mai bine să se asigure.

— O să merg puţin mai departe, spuse el, aruncându-i o privire lui Pruzinsky. Ce-aţi zice, dacă sunteţi amabil, să mergeţi în capătul celălalt şi să verificaţi gheaţa? Gray arătă către o bancă de pe partea opusă a iazului.

— Sunteți sigur? îndoiala umbrea faţa frumoasă a prinţului. Poate ar trebui să stau aici, ca să pot fi de ajutor în caz că gheaţa nu este atât de rezistentă pe cât pare, spuse el.

— A, dar chiar şi în mijlocul lacului, interveni repede Beryl, apa de-abia vă vine până la talie. Chiar dacă Grayson ar cădea, ar fi doar puţin incomodat.

Gray ridică dintr-o sprânceană.

— Incomodat?

— Nimic mai mult, îl asigură Beryl, ridicând din umeri. Apa este prea mică, e imposibil să

te îneci. Desigur, vei fi ud şi îngheţat. Va fi inconfortabil, dar nu fatal. În plus, eu sunt aici să vă ajut.

Gray o privi cu scepticism.

— Mă vei scoate din apă?

— Nu, dragul meu văr, spuse Beryl, cu un zâmbet larg. Voi chema ajutoare.

— Ce uşurare, spuse el sec.

— Atunci, vă voi lăsa pe mâini bune şi merg să verific gheaţa în altă parte,spuse Pruzinsky, apoi încuviinţă din cap şi începu să dea ocol iazului.

Gray mai făcu câţiva paşi precauţi.

— Dumnezeule, Grayson, strigă Beryl, îţi poţi da seama doar după culoare că gheaţa este bună pentru patinaj. Beryl păşi şi ea pe suprafaţa iazului.

— Încerc doar să mă asigur, spuse el pe un ton arogant.

— Încerci să te dai în spectacol, replică ea, pufnind. Ştiu că scopul tău principal în plimbarea asta lungă, pe vremea asta cumplită, este să afli cât mai multe despre Pruzinsky.

— Și aveam impresia că sunt de folos ocupându-i timpul şi ţinându-l departe de „familie”.

— Le poţi face pe amândouă, spuse ea, aruncând o privire spre Pruzinsky. Nu ne poate auzi acum. Cu toate astea, Beryl începu

să vorbească în şoaptă: Nu este cine spune că este, nu-i aşa?

Gray o studie pe Beryl.

— Ai primit vreo veste de la detectivii tăi?

— Nu încă, dar am făcut cercetări pe cont propriu. În bibliotecă. Nu există regatul Avaloniei, fie el mare sau mic.

— Știu.

Beryl se încruntă, suspicioasă.

— De unde ştii?

Lui Gray i se păru înţelept să nu îi spună de cât timp ştia informaţia fără a i-o fi împărtăşit şi ei.

— Se pare că şi eu am avut aceeaşi idee. Am fost în bibliotecă de dimineaţă.

— Aș vrea să ne împărtăşească şi Camille ideile. Nu este o femeie proastă, şi totuşi acest... el... Beryl oftă, frustrată. Este evident că a fost năucită de farmecul lui şi de propriile ei dorinţe.

— Ce crezi că vrea Pruzinsky?

— Bani, desigur. Soţul lui Camille i-a lăsat o avere considerabilă. Câtă îndrăzneală are! Beryl pufni cu indignare, apoi continuă: Recunosc, nu m-am opus niciodată celor care doresc să se afirme prin căsătorie. Şi Dumnezeu mi-e martor că nu am nicio problemă cu căsătoriile pentru bani.

— Nu, din câte am auzit.

— Nici nu sunt cea mai cinstită persoană…

Gray pufni. Beryl îl ignoră.

— Când vine vorba despre ceva ce îmi doresc, un strop de dezamăgire nu mi s-a părut niciodată o tragedie. Iar dacă bărbatul ăsta şi Camille s-ar fi îndrăgostit, chiar de el n-ar avea niciun ban, nu m-aş opune căsătoriei lor. Totuşi… Beryl îl studie pe Pruzinsky. Nu aş vrea să îmi văd sora legată pentru restul vieţii de un bărbat care a făcut-o să creadă că este ceva ce nu este. Un bărbat care a minţit-o şi a păcălit-o.

Gray îşi alese cu grijă cuvintele.

— Şi totuşi, ea îl minte cu privire la familia ei.

— Ăsta este un lucru complet diferit. Este o minciună nevinovată, menită să îi ofere acelui ticălos Crăciunul pe care i-a spus că şi-l doreşte. Bărbatul se foloseşte de Crăciun ca să obţină ceea ce urmăreşte. Există ceva mai deplorabil decât să te foloseşti de Crăciun ca să comiţi o înşelăciune?

Gray rezistă tentaţiei de a sublinia ironia situaţiei.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Știu, Grayson, că te gândeşti că sora mea face cam acelaşi lucru. Dar minciuna ei a fost cu scopul unei… unei… fapte bune. Da, asta a fost, spuse Beryl, încuviinţând din cap. În multe feluri, nu este un gest tocmai cugetat, dar este destul de nobil din partea ei.

— Eu nu aş folosi cuvântul „nobil”.

— Nimănui nu îi pasă ce cuvânt ai folosi tu, spuse cu asprime Beryl. Sora mea are o inimă bună. Şi nu s-ar fi măritat niciodată cu el fără să îi spună adevărul despre această mascaradă.

— Fără îndoială. Gray trase aer în piept. Nu avea să fie uşor să îi dezvăluie adevărul lui Camille, dar trebuia să o facă. Când îi spunem despre Pruzinsky? întrebă el.

— Nu îi spunem, zise simplu Beryl.

— Ar trebui să afle, cât mai curând posibil.

Beryl îi aruncă o privire compătimitoare.

— La urma urmei, chiar eşti un prost. Nu îmi închipui cum ai reuşit să faci toţi banii ăia.

Maxilarul lui Gray se încordă.

— De *ce* nu îi spunem despre Pruzinsky?

Beryl îl privi, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nimeni nu vrea să i se spună că a fost luat de fraier. Şi în stilul ăsta grandios. Ne ar un. Pe tine mai mult decât pe mine, dar nu ar fi prea încântată nici de mine. Şi încă nu avem dovezi, nu-i aşa?

— El insistă că va deveni regele unei ţări care nu există.

— Da, dar nu încape îndoială că este un diavol inteligent, iar vorbele astea pot fi răstălmăcite. Chiar dacă i-am spune lui Camille ce ştim, există toate şansele ca ea să

nu ne creadă la început şi să reacţioneze impulsiv. Mai are de lucrat la ea însăşi când vine vorba despre a ceda impulsului. Nu, trebuie să îşi dea singură seama de asta. Şi trebuie să lăsăm piesa asta să se desfăşoare.

— Să se desfăşoare? Gray se holbă la ea. Camille s-ar putea mărita cu el.

— Prostii! spuse Beryl, încruntându-se. Planul era ca el să fie chemat acasă a doua zi după Crăciun.

— Criza monetară, spuse Gray, încruntându-se.

Beryl încuviinţă din cap.

— Iar ea se presupune că ar trebui să plece cu el.

— Nu putem permite asta.

— Și nu vom permite dacă se ajunge atât de departe, dar să sperăm că nu va fi nevoie.

— Domnule Elliott, strigă Pruzinsky de pe malul opus, gheaţa pare sigură. Crezi că ar trebui să încerc să traversez lacul?

— Excelentă idee! îi răspunse Grayson.

— Aveți grijă, conte, strigă Beryl, apoi coborî glasul: Nu mi-ar plăcea să îmi ud rochia ca să te pescuiesc de acolo, deşi un accident nefericit…

— Beryl!

— Doar gândeam cu voce tare. Nu i-aş dori niciodată… Beryl tăcu, apoi continuă: Ei bine, probabil nu aş recurge niciodată la accidente

nefericite.

— Închipuie-ţi cât de uşurat mă simt.

Ea îl ignoră.

— Înainte să venim cu ideea de a-l chema de urgenţă acasă, Camille plănuise să îl însoţească în ţara lui. Aş putea să pun pariu, contele… Şi sunt destul de sigură că nu este nici conte, nici nu îl cheamă Pruzinsky…

— E numele de familie al ultimilor conducători ai Avaloniei.

— Ştiu asta. Se pare că am citit aceeaşi carte, spuse Beryl ridicând privirea spre cer. După cum spuneam, bănuiesc că nu a avut vreodată intenţia de a permite ca asta să se întâmple.

— Din moment ce nu are o ţară unde să o ducă pe Camille.

— Exact, spuse Beryl, dând aprobator din cap. Deci, în timp ce Camille îi oferă Crăciunul perfect şi se aşteaptă să o ceară de soţie, îmi închipui că planul lui este similar. O căsătorie rapidă şi un motiv inventat pentru care să nu se poată întoarce în ţara lui.

— Poate pentru că a fost anexată la Rusia, iar familia lui s-a trezit detronată?

— Foarte bine, Grayson. O jumătate de adevăr este întotdeauna mai credibilă decât o minciună sfruntată.

— Cine să ştie mai bine decât tine?

— Exact. Era o minune că Beryl nu îi zbura

capul de pe umeri, probabil doar de dragul lui Camille. Privirea ei se îndreptă spre Pruzinsky. Oricine ar fi, continuă ea, este destul de inteligent, din moment ce s-a gândit la schema asta, folosindu-se de o ţară care nu mai există şi de numele potrivit. Nu aş fi avut nicio bănuială dacă nu ar fi avut obiceiul straniu de a călători fără suită regală. Lipsit total de companie. Nu, este inteligent, şi nu îl putem subestima. Dacă ar şti că avem chiar şi cele mai mici îndoieli, ar putea la fel de bine să încerce să fugă cu ea.

Gray îşi încrucişă braţele la piept şi se încruntă.

— Dacă nu îi spunem, atunci ce propui să facem?

— Nu ştiu, admise ea. Dar îmi cunosc sora. În curând, bănuiesc – iar acesta este un argument pe care deja i l-am prezentat –, va începe să se întrebe de ce trece prin toate peripeţiile astea pentru un bărbat. Fie el şi prinţ. Apoi îşi va da seama că îşi poate petrece restul vieţii alături de un bărbat cu care nu poate fi sinceră. La urma urmei, întotdeauna am fost sincere cu bărbaţii cu care ne-am măritat, spuse Beryl, încuviinţând uşor din cap. Între timp, trebuie să stăm cu ochii pe Camille.

— Și Pruzinsky? Nu ar trebui să stăm cu ochii şi pe el?

— Nu contează ce face el, atât timp cât nu face nimic cu sora mea. Beryl miji ochii, apoi continuă: A fost destul de agitată, încercând să coordoneze actorii şi să creeze Crăciunul perfect al domnului Dickens. Cu cât este mai ocupată, cu atât sunt mai mari şansele să îşi dea seama de ceea ce face. Poate…

— Ce?

— Păi, una peste alta, în afară de câteva gafe conversaţionale, lucrurile au mers destul de bine ieri – şi, cum Camille a plănuit fiecare minut pentru azi, şi ziua asta ar putea trece fără nici un eveniment.

— Și?

— Și, cum farsa asta a ei este predispusă dezastrului, nu ne putem baza pe asta.

— Mă tem că nu înţeleg…

— Dumnezeule, Grayson, nu mă asculţi? Beryl oftă, de parcă ar fi vorbit cu un copil mic. Sau cu un idiot. Dacă lucrurile merg bine, continuă ea, Camille nu va fi la fel de ocupată. Dacă nu este ocupată, nu se va gândi la motivele pentru care face ceva atât de absurd şi de dificil, ci, în schimb, va petrece mai mult timp cu oricine-o-fi-el. Şi chiar şi tu trebuie să recunoşti că bărbatul este irezistibil.

— Lăsând la o parte faptul că zâmbeşte şi încuviinţează tot timpul din cap.

— Adevărul este că pare drăguţ şi atunci, spuse Beryl, privindu-l pe Pruzinsky înaintând

spre ei pe suprafaţa lacului. Trebuie să ne asigurăm că acest concurs de Crăciun nu decurge bine. Haosul, Grayson, ar fi foarte util. De ce mă priveşti aşa?

— Îngrozit, vrei să spui?

— Da.

— Se pare că noi doi gândim aproape la fel.

Beryl se cutremură.

— Asta este teribil.

— Pentru amândoi. Oricum, dacă vrei haos… Gray zâmbi răutăcios. Mă pot ocupa eu.

— Mi-a plăcut tonul tău răutăcios. S-ar putea să fii mai inteligent decât credeam. Beryl îl privi pe Pruzinsky apropiindu-se, apoi continuă: El nu a sedus-o încă – sau ea nu l-a sedus pe el. Oricum ar fi, nu s-a întâmplat. Asta ar face trădarea lui mult mai dureroasă, spuse Beryl şi clătină din cap. Crede-mă când spun asta.

— Da?

— Este o poveste lungă şi dezgustătoare, Grayson. Una pe care nu o vei auzi niciodată.

— Ce păcat, spuse el râzând. Sună atât de interesant.

— O, fii sigur că este interesant. Beryl încercă să îşi ascundă zâmbetul, dar nu prea reuşi. Să nu crezi că, dacă acum suntem aliaţi de dragul lui Camille, suntem şi prieteni.

— Nu aş crede asta.

— Bine, pentru că nu suntem. Încă nu am

încredere în tine. Dar cred că nu vrei să o vezi rănită, sedusă sau, Doamne fereşte, căsătorită cu şarlatanul ăsta.

— Nu voi permite să se întâmple aşa ceva. Poţi să te bazezi pe asta.

— Pentru că încă o iubeşti?

— Pentru că… Gray o privi uimit. De ce ai spune asta?

— Nu ştiu, Grayson, replică ea. Lasă-mă să mă gândesc. Te-ai întors acasă după unsprezece ani şi, în loc să fii cu familia ta, te prefaci că eşti un membru al familiei noastre. Mai sunt şi alte semne, pe care nu cred că ea le-a observat, dar pentru mine sunt evidente. Ţi le-aş enumera, dar, cum „contele" va ajunge aici într-un minut, lista asta va trebui să aştepte.

Beryl afişă un zâmbet fermecător şi îi făcu voioasă cu mâna lui Pruzinsky.

— Nu doar despre asta trebuie să discutăm, zise el cu asprime. Vreau să ştiu la ce te-ai referit când ai spus că i-am frânt inima.

Beryl făcu ochii mari, parcă nevenindu-i să creadă.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa? Chiar nu ştii?

— Ce să ştiu? întrebă el printre dinţii încleştaţi.

— Retrag ce am spus mai devreme, cum că ai fi mai inteligent decât pari. Aparent, nu eşti.

Beryl păşi în întâmpinarea lui Pruzinsky.

Lui Gray îi trecu brusc prin cap că, dacă i-ar câştiga inima lui Camille, Beryl ar deveni cumnata lui. Pentru tot restul vieţii. Gray alungă acel gând. Camille merita până şi acest efort.

Beryl îl ţinu ocupat pe conte pe drumul înapoi spre casă, făcându-l să vorbească despre viaţa în Avalonia. Din când în când, Gray o observa încordându-și maxilarul, ca şi cum ar fi scrâşnit din dinţi sau s-ar fi luptat cu dorinţa de a spune ceva ori chiar de a-l lovi. Totuşi, dintre toţi actorii din piesa de Crăciun a surorii sale, Gray fu nevoit să recunoască faptul că Beryl era cea mai bună.

Situaţia ar fi fost foarte amuzantă dacă miza nu ar fi fost aşa mare: averea lui Camille, inima acesteia şi restul vieţii ei.

Gray nu avea nevoie de averea ei, dar inima şi restul vieţii acesteia aveau să fie ale lui.

Acum nu-i mai rămânea decât să o convingă.

Capitolul 13

Pentru o clipă, Camille fu tentată să închidă ochii şi să se bucure de pacea pe care i-o aducea alunecarea pe iazul îngheţat. Calmul după-amiezii de iarnă târzie o înconjura, i se furişa în suflet, alinând-o. Aproape că uitase cât de liniştitor era. Uitase cum pacea pe care o găsea odinioară aici o făcea să se simtă de parcă ar putea duce la îndeplinire orice îşi punea în gând. Înconjurată de câmpii îngheţate şi de copaci desfrunziţi care contrastau cu cerul cenuşiu, această privelişte îi amintise dintotdeauna de un tărâm magic pe care-l putea găsi numai în poveştile cu zâne. Patinase destul de des pe când era mică, însă trecuse foarte multă vreme de când nu mai făcuse asta. Acum, cu mâinile adânc vârâte în manşonul îmblănit şi cu capul protejat de frig de pălăria de blană, savura din plin aerul rece, înviorător care-i mângâia faţa.

Grayson veni patinând spre ea.

— Trebuie să te felicit. Totul pare să meargă foarte bine.

Momentul de reverie se stinse, iar ea îl privi cu scepticism.

— Nu sunt atât de naivă. Chiar în clipa în care voi începe să cred că lucrurile merg bine, dezastrul va lovi.

Aruncă o privire către banca de lângă heleşteu, unde Nikolai şi domnişoara Murdock stăteau de vorbă şi râdeau. Nikolai fusese scutit de patinaj, pretinzând că o rană mai veche la gleznă nu-i permitea să patineze prea mult, însă insistase ca restul să se bucure de ieşire.

— Şi nu-mi place deloc ideea.

— Eşti geloasă?

— Nu fi absurd. Îşi vârî mâinile mai adânc în manşon şi ridică bărbia.

— În ciuda înclinaţiei domnişoarei Murdock pentru flirt, nu am îndoieli în privinţa sentimentelor lui Nikolai.

— Înțeleg, spuse Grayson încet. Ţi-a declarat iubirea, să înţeleg?

— Încă nu. Camille nici nu avea de gând să-i permită să facă acest lucru. Deşi un sărut putea schimba totul, era destul de sigură că ambiţia ei nu mai era căsătoria cu Nikolai. Tot ce mai urmărea acum era să aibă un Crăciun perfect, să se eschiveze de la o cerere în căsătorie, să scape de el şi să evite un scandal.

— Doar că nu sunt sigură că este o idee bună să-l las singur cu domnişoara Murdock.

Mi-aş dori ca Beryl să fi venit cu noi.

Beryl refuzase să-i însoţească, spunând că petrecuse mai mult decât suficient timp în aer liber în această dimineaţă şi că avea ceva de citit în bibliotecă. Ceea ce era bizar, din moment ce Beryl nu fusese niciodată o mare cititoare, însă nu fusese nici extrem de încântată de activităţile în aer liber.

— Camille, începu Grayson. În legătură cu Pruzinsky…

— Grayson, ştiu că nu-ţi place de el şi nici nu ai încredere în el, aşa că aş prefera să nu îl aducem în discuţie.

— Foarte bine. Privirea i se mută asupra celuilalt cuplu care patina. Atunci, crezi că am putea vorbi despre faptul că doamna Montgomery-Wells şi domnul Henderson sunt extrem de talentaţi la patinaj?

Camille îşi îndreptă atenţia către perechea mai în vârstă.

— Nu sunt sigură că „talentaţi” este cuvântul potrivit. „Pricepuţi” cred că s-ar potrivi mai bine. Niciunul nu a căzut, până acum. Apoi o auziră pe doamna Montgomery-Wells cum chicotea ca o fetiţa, iar domnul Henderson părea să se simtă şi el bine. Camille zâmbi ezitant. Par într-adevăr să se simtă grozav.

— Cu siguranţă asta le aduce aminte de tinereţe. Chicoti. Ceea ce înţeleg perfect. Nu

am mai patinat de ani buni.

— Chiar şi aşa, nu ai căzut încă.

— Nici tu.

— Ar trebui să mă feliciţi şi pentru asta. Nici nu-mi mai amintesc de când nu m-am mai dat cu patinele.

Camille scutură din cap.

— E ciudat cum lucruri cărora nu le-ai dat prea multă importantă revin fix când ai nevoie de ele.

— Îmi trezeşte amintiri plăcute, într-adevăr. Gray se roti pentru a patina cu spatele, cu faţa către ea.

Camille îşi mască zâmbetul.

— Acum doar încerci să te dai mare.

— Și mă descurc tare bine, aş zice, replică el, cu un zâmbet lat pe chip.

Obrajii i se înroşiseră din cauza gerului, iar ochii lui negri licăreau. Fără vreun avertisment, anii scurşi dispărură ca prin minune, iar ea se întoarse la vremurile acelea când ignorase ceea ce simţea pentru el fiindcă ei erau meniţi să fie doar prieteni şi nimic mai mult. Pentru o clipă, îl văzu pe băiatul amuzant şi aventuros care fusese odinioară. Acum, odată cu trecerea anilor, devenise bărbatul chipeş care se întrevedea în tinereţe, cu o poleială de inteligenţă şi experienţă care-l făceau tare elegant, interesant şi seducător. Afurisitul!

— Dar, dacă aş vrea într-adevăr să mă dau mare, te-aş provoca la o întrecere.

— Prostii, Grayson, pufni ea. Nu mai suntem copii.

— Chiar şi aşa, îndrăznesc să spun că te-aş bate şi acum.

— M-ai bătut doar pentru că te-am lăsat eu.

— Eu nu aşa îmi amintesc să fi stat lucrurile.

— Probabil că vârsta ţi-a afectat memoria.

Gray râse.

— Te-am bătut atunci pentru că eram mai puternic şi mai rapid. Iar tu erai doar o fetiţă.

— Din moment ce nu mai sunt doar o fetiţă, spuse ea, dacă aş vrea să particip la lucrul copilăresc pe care-l propui, n-am nicio îndoială că te-aş întrece cu uşurinţă.

— Aș fi dispus să-mi asum riscul, spuse Gray, ochii licărindu-i de amuzament. Şi te-aş întrece.

— Nu şi dacă ţi-aş arunca o piatră în cale, ca să te împiedici, spuse Camille, zâmbind suav.

Gray icni.

— N-ar fi corect să faci asta.

— Corect ar fi dacă te-aş pune să patinezi în fustă. Fiindcă nu ai face-o, n-aş avea nicio remuşcare să profit de orice posibil avantaj. Corect sau nu, tot mi-ar plăcea să te întrec, spuse Camille, ridicând din umeri. După cum ştii, în dragoste şi în război, totul este permis.

— Și asta ce e? Zâmbetul îi curbă în

continuare buzele, însă tonul lui deveni brusc solemn. Dragoste sau război?

— Ambele, spuse ea fără să se gândească, după care conştientiză ce spusese, se întoarse şi începu să patineze. Ce o apucase de zisese aşa ceva? Poate că fusese dragoste cândva, dar acum… acum era… Ce?

— Nu scapi atât de uşor! strigă el în urma ei.

Camille patină şi mai rapid, însă el o ajunse imediat. Se întoarse şi se opri brusc, lamele patinelor lui răzuind gheaţa într-un mod care ar fi părut destul de spectaculos în alte împrejurări. Gray era prea aproape; înainte ca ea să poată coti, se izbi de el. El o prinse în braţe şi o privi.

— Nu este război, Camille.

Inima ei începu să-i bată mai tare.

— Nu este dragoste.

— Dar ar putea fi, spuse el, fixând-o cu privirea. A fost cândva.

Camille dădu să nege, dar ce rost avea? Chiar dacă nu-i spusese niciodată. Chiar dacă el nu-i dăduse niciodată şansa de-a o face.

— Cândva este un moment foarte îndepărtat.

Gray o studie îndeaproape.

— Sora ta a spus că ţi-am frânt inima.

— Iar tu ai zis că eu am frânt-o pe-a ta, ripostă Camille, privind în ochii lui negri.

— Mi-ai frânt-o, recunoscu el fără ezitare.

— Ei, haide. Camille se retrase din braţele lui. S-ar zice că un bărbat cu inima frântă ar reacţiona cumva, oricum, ca să…

— Lady Lydingham!

Unul dintre servitorii ei alerga către iaz, făcându-i semn cu mâna cu disperare. Ciudat, nu-şi amintea ca vreunul dintre ei să aibă părul roşcat.

— O sincronizare excelentă, spuse Gray, ca pentru sine.

— Într-adevăr, este o sincronizare excelentă, replică ea. Dar ai dreptate în privinţa unui lucru. Chiar trebuie să vorbim despre trecut.

Încuviinţă din cap şi patină către servitorul care aştepta pe marginea iazului.

— Lady Lydingham. Bietul om se chinuia să-şi tragă sufletul. Probabil alergase tot drumul până la ea. Şi purta perucă? Lady Dunwell spune că trebuie să vă întoarceţi imediat. A zis că este de maximă importanţă.

— Normal că aşa a zis.

Camille ştia că, în clipa în care avea să lase garda jos, urma să fie lovită de dezastru. Ieşi de pe gheaţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grayson în urma ei.

— Nu ştiu, spuse ea tăios, apucându-i braţul pentru a-şi menţine echilibrul în vreme ce-şi scotea patinele.

Fu uimită de cât de natural şi de firesc i se păru să se sprijine de Gray. Alungă acest gând. Erau probleme mult mai importante de care trebuia să se ocupe în acel moment. Aruncă o privire înspre servitor. Ce putea să fie atât de important? Nikolai şi toată lumea din „familie” era acolo.

— Nu pot pleca acum. Eşti sigur că e urgent?

— A spus că va cere să fiu decapitat dacă nu mă întorc degrabă. Tânărul făcu ochii mari. Îmi cer scuze, milady, dar cred că vorbea serios.

— Fără îndoială, rosti încet Grayson.

— Te poţi face util stând cu ceilalţi. Poftim, ţine astea. Îi înmână lui Grayson patinele ei. Pe mine mă vor încetini. Încuviinţă către servitor. Haide, îi spuse ea, şi porniră către casă.

— Vin cu tine, strigă Grayson în urma ei.

— Ba nu, nu vii! Nu se întoarse să vadă dacă o ascultase, ci grăbi pasul. Servitorul era mai înalt decât ea, iar Camille trebuia să facă eforturi pentru a ţine pasul cu el. Şi dă-ţi porcăria aia jos de pe cap, îi ceru acestuia.

— Imediat, milady.

Bărbatul îşi scoase peruca. Evident, Camille trebuia să discute din nou cu Fortesque.

Economisiră zece minute bune din drumul de o jumătate de oră. Casa aproape că se

vedea când Grayson îi ajunse din urmă.

— Credeam că te-am rugat să rămâi la iaz? spuse ea supărată.

— M-am gândit că poate aveţi nevoie de ajutorul meu, spuse el. Dacă este într-adevăr o chestiune de maximă importanţă. Şi m-am ocupat de toate celelalte.

— Da, te-ai ocupat?

— Am luat-o pe câmp şi am mers direct la grajduri. Am făcut aranjamente pentru trăsură, să ia pe toată lumea de la iaz. În zece minute ar trebui să ajungă şi ei.

— Ai fost isteţ că n-ai pus actorii să ia locul birjarului şi al rândaşului tău.

— Sunt foarte fideli, ne putem baza pe ei şi nu bârfesc. În plus, aveam nevoie de ei. Se pare că servitorii care lucrează în aer liber nu tânjesc să joace pe scenă la fel de mult cum o fac alţii.

Camille îi aruncă o privire aspră servitorului, care tresări şi începu să meargă mai rapid.

Cotiră către drumul principal şi se apropiară de conac. Aproape ajunseseră, când uşa se deschise brusc. Beryl coborî grăbită scările către ei.

— Doamne, Beryl. Camille se holbă la sora ei. Ce s-a întâmplat?

— Copii! Beryl abia dacă putea să vorbească. Sora ei, care era întotdeauna

netulburată, complet stăpână pe sine, arăta acum precum cineva care tocmai scăpase de la balamuc. Sunt copii aici. Cu zecile! Au fost… Făcu ochii şi mai mari, dacă acest lucru mai era posibil. Aduşi! Iar asta – aruncă un plic către Gray – a sosit odată cu ei. Este pentru tine!

— A, da, desigur. Aşteptam să sosească, spuse el, rupând plicul. Nu mă aşteptam să se întâmple atât de rapid, dar am ştiut că mă pot baza pe Win.

— Grayson! Camille se uita la el îngrozită, o teamă cumplită învolburându-i-se în stomac. Ce ai făcut?

— Un lucru nemaipomenit, aş spune. Scoase un bilet împăturit, îl desfăcu rapid şi citi.

— Copii! rosti Beryl înnebunită şi apucă braţul surorii ei. Sunt peste tot, Camille. Peste tot, îţi spun.

— Grayson. Camille îl privi îndeaproape. Blestematul nu părea câtuşi de puţin îngrijorat, dar poate că, de fapt, copiii nu aveau asupra lui acelaşi efect pe care îl aveau asupra lui Beryl. De ce sunt copii în casa asta? continuă ea.

— Ei bine, din moment ce tu încerci să sărbătoreşti Crăciunul sub influenţa operelor domnului Dickens, iar cele mai multe dintre cărţile lui au ca personaje copii orfani… Ridică din umeri. M-am gândit că nişte orfani ar face

lucrurile şi mai autentice, continuă el.

— Orfani? Camille făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. *Orfani?*

Grayson zâmbi larg, mulţumit de sine.

— Orfani.

— Grayson! Camille îşi stăpâni impulsul – ba nu, nevoia – de a ţipa. *Oliver Twist* are copii orfani ca personaje! *Marile speranţe* la fel! *Vechiul magazin de curiozităţi* are personaje copii orfani! Nu există copii orfani în *Colind de Crăciun!*

— Ești sigur? întrebă el, vizibil suspicios.

— *Da,* spuse ea.

— Am greşit eu. Ridică din umeri. Însă, întâmplarea face ca… Privi din nou către bilet. Aceştia nu sunt orfani. Pur şi simplu vor *juca rolul* unor orfani.

— Nu vreau orfani!

— Nu că nu m-ar preocupa orfanii, spuse repede Beryl. Eu şi Camille strângem fonduri, donăm şi facem tot ce putem ca să îmbunătăţim condiţiile…

— Nu este momentul potrivit, izbucni Camille.

— Credeam că merită menţionat, din moment ce în clipa de faţă nu eşti deloc binevoitoare faţă de orfani, spuse Beryl. De Crăciun.

Camille îşi încleştă maxilarul.

— Nu vreau orfani de Crăciun!

— Excelent, din moment ce nu ai de-a face cu orfani, ci doar cu nişte copii. Deşi – se aplecă şi coborî tonul, ca şi cum ar face o mărturisire – bănuiesc că, dacă pot juca rolul unor orfani, cu siguranţă pot juca orice alt rol pe care-l doreşti. Poate nişte elfi de Crăciun?

— Nu vreau nici elfi de Crăciun! Camille îşi încleştă pumnii, închise ochii şi numără până la zece. Nu era deloc recomandat să se gândească acum la modalităţile prin care-l putea ucide pe Grayson. Avea mai târziu destul timp pentru asta. Cea mai bună modalitate de a se ocupa de această situaţie era să rămână calmă.

Trase aer în piept pentru a se calma şi deschise din nou ochii. Să o luăm de la început, ce zici? De unde vin copiii aceştia?

— Păi…

Gray se gândi la întrebare, deşi părea cât se poate de evident pentru ea.

— S-ar putea spune că i-am închiriat.

— Ce-ai făcut?

— De fapt, l-am pus pe Win să-i închirieze. Ridică din umeri într-un mod cât se poate de umil. Dar a făcut-o pentru că aşa i-am cerut eu.

— Ai închiriat nişte copii? întrebă ea. Câţi copii?

— Cu sutele, şopti Beryl îngrozită. Sunt sute.

— Prostii! Gray îi aruncă lui Beryl o privire

mustrătoare, de parcă ar trebui să înţeleagă altfel situaţia. De unde să ia Win sute de copii? aruncă o privire înspre bilet. Sunt numai cinci.

— Cinci copii?

Camille nu se putea abţine să nu se holbeze la el.

— Cinci *băieţi,* sublinie Beryl.

Gray se uită din nou la bilet.

— Așa se pare.

— Trimite-i înapoi.

Gray se încruntă.

— Poftim?

— Ai auzit. Camille făcu semn cu mâna înspre drum. Trimite-i înapoi. Pe toţi cinci. Cât mai repede.

— Ba chiar mai repede, adăugă Beryl.

Confuz, se încruntă.

— De ce să-i trimitem înapoi?

Nu putea fi atât de idiot cât să nu-şi dea seama de problemele pe care le-ar cauza o casă plină de copii.

— În primul rând, Grayson, abia dacă avem suficient personal care să se îngrijească de oamenii prezenţi deja aici, fără a-i mai pune la socoteală şi pe cei cinci copii. Personal care, dacă-mi permiţi să-ţi amintesc, obişnuia să fie format din servitori şi care e acum format din actori care joacă rolul unor servitori…

— Și care se descurcă de minune în acest rol, spuse Beryl. Uite, bucătăreasa este de-a

dreptul remarcabilă.

Grayson încuviinţă.

— Nu-i aşa?

— Ai gustat din…

— Încetați amândoi! Camille îi privi furioasă. Indiferent de cât de bine se descurcă ei, din câte ştiu, personalul pe care-l avem nu include pe nimeni cu experienţă în lucrul cu copiii. Şi îndrăznesc să spun că nici doamna Montgomery-Wells, nici domnişoara Murdock nu sunt mai bune cunoscătoare în privinţa nevoilor copiilor decât mine şi Beryl. În plus, cum aş putea justifica prezenţa unor copii în casă?

— Hmm. Grayson se încruntă. Nu m-am gândit la asta.

— Fără îndoială. Camille scrâşni din dinţi. Acum, trimite-i înapoi.

— O, Doamne, spuse Gray, clătinând trist din cap. Mă tem că nu putem face asta.

Beryl privea fascinată. Camille îşi făcu curaj.

— De ce nu putem?

— Păi… Gray flutură biletul către ea. Scrie aici că familia Win a închiriat copiii de la…

Beryl scoase un sunet sugrumat.

— Măcelarul din sat, completă Gray.

Camille încuviinţă.

— Continuă!

— Se pare că soţia lui nu a mai fost în Londra de când era mică, aşa că Win i-a trimis

într-un fel de vacanţă. Ca un cadou de Crăciun, din câte se pare. A fost foarte frumos din partea lui, spuse Gray şi zâmbi.

Camille ar fi vrut să îi tragă o palmă ca să îi şteargă zâmbetul de pe chip.

— Un cadou de Crăciun? Camille abia dacă putu rosti cuvintele. Când se vor întoarce?

— Mâine. Din păcate, nu pot rămâne la noi decât o noapte.

— Ai închiriat copiii măcelarului? Beryl făcu ochii mari. Ai măcelarului… ai domnului Carroll?

Gray aruncă o privire pe bilet.

— Așa scrie aici.

Beryl îl privi ca şi cum nu ar fi ştiut dacă era genial sau nebun.

— Vom avea Carrol[1] de Crăciun?

— O! exclamă el, apoi făcu o pauză. Dumnezeule, asta e genial.

— „Genial” nu este cuvântul pe care l-aş folosi, răspunse tăios Camille.

Nu putea fi atât de tâmpit, nu? Să crezi că nişte orfani ar face… Miji ochii şi-l cercetă cu atenţie. Gray zâmbi într-un mod mult prea inocent, însă o uşoară îngrijorare se citi în ochii lui.

Şi dintr-odată înţelese. Bineînţeles că nu era prost. Ştia exact ce făcea. Nu o spusese cu voce tare, dar Gray era la fel de convins că ea

1 În engleză, joc de cuvinte între Carroll, numele de familie şi c*arol,* care înseamnă *colind,* (n.tr.)

nu putea crea acest Crăciun perfect, la fel cum era şi că o putea lua pe doamna Fortesque de lângă ea. Ei bine, putea şi ea să-i facă jocul, oricare ar fi fost acela. Iar ea putea să se descurce chiar mai bine.

— Atunci, cred că nu putem face nimic în această privinţă, spuse Camille şi ridică din umeri. Dar putem profita din plin de asta.

— Din plin? Cum naiba am putea să profităm din plin? Beryl înşfacă braţul surorii ei. Camille, nu i-ai văzut încă, dar sunt iuţi.

— Atunci noi trebuie să fim şi mai iuţi. Îi aruncă surorii ei o privire îndârjită. Ei sunt copii, iar noi suntem adulţi. Şi suntem mai mulţi decât ei. Cu toate acestea – îl privi din nou pe Grayson –, va trebui ca toată lumea să-şi îndeplinească sarcinile.

— Da?

Prudenţa luă locul inocenţei din privirea lui. În mod evident, Grayson nu se gândise atât de departe.

— Din moment ce nu-i putem trimite înapoi şi nu-i putem da afară în frig, şi pentru că nu există suficient personal care să se îngrijească de nevoile lor, va trebui să avem cu toţii grijă de ei, spuse ea zâmbind. Inclusiv tu.

— O, dar îmi plac copiii. Văzând-o zâmbind, zâmbi şi el. Dintotdeauna am vrut să am copii.

— Și eu la fel, spuse Camille şi se întoarse către Beryl. Draga mea, trebuie să ţii minte că

sunt numai nişte copii. Nu sunt nişte sălbatici din Africa. Fără îndoială că sunt cât se poate de civilizaţi şi probabil binecrescuți. Gândeşte-te la ei ca la nişte oameni mai scunzi.

Beryl o privi pentru un moment îndelungat, după care îşi îndreptă umerii vitejeşte, ca şi cum s-ar fi pregătit de luptă.

— Da, desigur, spuse ea şi îşi aranjă o şuviţă rebelă de păr. Nu ştiu ce m-a apucat. Probabil m-a speriat numărul lor. Au mişunat ca şobolanii şi s-au împrăştiat pe aici. Privi temătoare către casa din spatele ei. Nu ştiu unde sunt acum.

— Atunci va trebui să-i găsim şi să-i strângem pe toţi la un loc. Îşi strecură cotul pe lângă braţul surorii ei şi se îndreptă către uşă. Nu au mai fost copii în casa asta de Crăciun de când era Delilah micuţă, continuă Camille. S-ar putea să ne distrăm cu ei aici. Ce, nu putem să ne jucăm şi să citim poveşti, iar ei să ne ajute cu decorarea? Şi, o, doamna Fortesque chiar pare genul căreia i-ar plăcea tare mult să pregătească dulciuri de Crăciun pentru cei mici. Ah, da, da. Are să iasă minunat. Îl privi din nou pe Grayson. Mulţumesc, Grayson, chiar a fost o idee excelentă.

— Încercam doar să fiu de folos.

Zâmbetul lui era mai puţin îngâmfat decât mai devreme.

— O, da, excelent, rosti cu glas scăzut Beryl. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi.

Capitolul 14

Chiar şi fără avertismentul lui Beryl, Camille şi-ar fi dat seama că erau copii în casă în clipa în care uşa se deschise. În încăpere se auzeau voci de copii şi hohote de râs. Pe scara care ducea către foaier, cinci băieţei de vârste diferite alunecau pe balustrade, ţipând de bucurie. O servitoare din capul scărilor încercă, în zadar, să-i prindă. Un servitor de la baza scărilor se holba de parcă nu ar fi fost sigur dacă trebuia să-i oprească, să-i prindă sau să li se alăture.

— Lady Lydingham. Fortesque apăru din senin. Îmbrăcămintea îi era total răvăşită, cele câteva şuviţe de păr pe care le mai avea erau ciufulite şi se uita în jur cu o privire înnebunită. A avut loc o întorsătură de situaţie.

— Ştiu asta foarte bine, Fortesque, spuse Camille, întinzându-i manşonul şi scoţându-şi pălăria. Însă putem face faţă.

— Nu cred… Nu putem…

Actorul bolborosi ceva, dar nu reuşi să

scoată o propoziţie întreagă.

— O, are să ne fie de mare ajutor, spuse Beryl în spatele ei.

Grayson pufni în râs.

— Haide, Fortesque, este doar o simplă schimbare de… de scenariu, nimic mai mult. Camille păşi către scară. Voi de-acolo, băieţi, spuse ea pe un ton inspirat de guvernantele din copilăria ei. Veniţi imediat aici.

Copiii se uitară unul la altul, după care veniră fără tragere de inimă la baza scărilor, coborând într-un fel aparte, de la cel mai înalt la cel mai scund. Fiecare copil avea o claie de păr dezordonat, în culori care variau de la castaniu-deschis la blond, iar fiecare pereche de ochi avea aproape aceeaşi nuanţă de căprui. Cei doi copii mai mici păreau identici şi se ţineau de mână. Fraţii ar fi arătat precum nişte îngeri de Crăciun dacă nu ar fi fost licărul răutăcios din priviri şi aerul de dezordine ce-i caracteriza.

— Şi-acum, spuse ea cu blândeţe, cum vă numiţi?

Cel mai înalt dintre ei şi, fără îndoială, cel mai mare, care părea să aibă nouă sau zece ani, privi către ceilalţi, după care păşi înainte.

— Mă numesc Thomas. Făcu semn către ceilalţi băieţi. Ei sunt fraţii mei. El este Simon.

Următorul la rând încuviinţă într-un fel mult mai solemn decât se aşteptase Camille, având

în vedere năzdrăvăniile de mai devreme.

— Şi Walter.

Walter zâmbi cu toţi dinţii, iar Camille îşi stăpâni şi ea un zâmbet.

— Şi George, şi Henry. Ei sunt gemeni.

Doi dintre cei mai mici băieţi, având probabil şase ani, zâmbiră timid.

— Ei bine, dragii mei, spuse Camille şi afişă un aer mirat, şi eu am o soră geamănă. Se uită către Beryl. Vedeţi, arătăm aproape la fel.

Thomas se uită şi el la Beryl.

— Nu-mi pare prea prietenoasă, zise el şi coborî vocea ca şi cum ar fi vrut să-i împărtăşească un mare secret. Este şi cam sperioasă, nu-i aşa?

Beryl miji ochii. Camille încuviinţă.

— Mă tem că dintotdeauna a fost. Îi privi pentru un moment. Spune-mi, Thomas, ştii de ce te afli aici?

— Lord Stiliwell i-a spus lui tata că nu aveţi copii, răspunse Thomas.

— Desigur că i-a spus.

Ar face bine să-l omoare pe Stiliwell, imediat după ce scăpa de vărul lui.

— Și că voiaţi nişte copii de Crăciun, adăugă Walter, privind în jur. Casa pare mare dacă nu aveţi copii.

— Așa este, într-adevăr. Şi, cum eu am avut numai surori, nu au fost niciodată băieţi aici.

Walter înclină din cap ca şi cum acest lucru

ar fi fost mare păcat.

— Și ce v-au spus părinţii voştri despre şederea aici? întrebă ea.

— Că trebuie să ne purtăm foarte frumos.

Simon privi stânjenit către scări.

— Altfel tata o să ne tăbăcească fundurile, spuse Walter.

— Prin urmare, să nu mai încercaţi să alunecaţi pe balustrade, spuse Camille pe un ton foarte ferm. Ne-am înţeles?

Thomas îi privi pe fraţii săi, după care încuviinţă.

— Dar sunt nişte balustrade foarte bune, zise Walter şi privi cu jind în direcţia lor.

— Poate… începu Simon, dacă le-ai încerca, ţi-ai da seama de ce sunt foarte bune. Clătină trist din cap. Şi ţi-ai da seama de ce ar fi păcat să renunţăm la ele.

Camille râse fără să vrea.

— Am să vă spun un secret. Îngenunche pentru a fi la nivelul ochilor lor. Am încercat şi eu când eram mică, zise ea privindu-l pe Simon în ochi. Şi am păţit-o rău de tot.

Simon înclină din cap ca şi cum ar fi compătimit-o.

— Acum, pentru că veţi petrece noaptea aici, mă gândeam că poate v-ar plăcea să mă ajutaţi să decorez mâine. Şi, o, sunt sigură că doamna Fortesque deja face turtă dulce şi… Îi veni o idee, după care se opri. Cu siguranţă

avea să-l înveţe minte pe Grayson. Făcu un semn către băieţi să vină mai aproape, iar aceştia se strânseră în jurul ei. Spuneţi-mi, băieţi, ştiţi ce este acela un bal mascat?

— Când oamenii poartă costume, măşti şi chestii de-astea? întrebă Thomas.

— Exact. Camille zâmbi larg. Ei bine, vom organiza aici un soi de bal mascat, iar voi veţi avea cu toţii un rol de jucat.

— Pot să fiu pirat? Walter făcu ochii mari la gândul de a fi pirat. Cu cârlig la mână şi cu bandaj la ochi?

— Eu vreau să fiu pirat, zise George – sau poate că Henry fusese cel care spusese.

— Și eu, zise şi geamănul.

— Mă tem că nu este acel gen de bal mascat, interveni Camille, clătinând din cap. Dar ne vom preface cu toţii că suntem altcineva decât cine suntem în realitate.

— Nu ştiu.

Thomas clătină lent din cap.

— Vom avea probleme dacă minţim.

Fruntea lui Simon se încreţi de îngrijorare. Walter îl lovi cu cotul.

— Nu minţim, ne prefacem. Iar dacă ea ne spune să facem asta, ar însemna că n-o asu… ascu…

— Ascultăm? completă Camille.

Walter încuviinţă.

— Exact. Mama a zis să facem ce zice Lady

Lydingham.

— Întâi şi întâi, puteţi să-mi spuneţi „verişoara Camille”, iar surorii mele „verişoara Beryl”. Îl vedeţi pe domnul care stă lângă verişoara Beryl? Privi peste umăr către Grayson, iar băieţii făcură şi ei la fel. Puteţi să-i spuneţi „unchiul Grayson”, iar noi ne vom preface că sunteţi cu toţii orfani care au venit pentru a locui cu el.

Băieţii se uitară unii la alţii.

— Scuzați, Lad… verişoară Camille, dar… Thomas făcu o grimasă. Am citit poveşti despre orfani şi orfelinate şi case de corecţie şi…

— Povești înspăimântătoare, completă Walter şi făcu ochii mari.

— Chiar nu vrem să fim orfani, dacă nu vă deranjează, adăugă rapid Simon.

Băieţii îşi ţinură cu toţii răsuflarea. Privirea ei se plimbă de la un chip îngrijorat la celălalt, iar inima i se topi. Camille îşi dădea seama de ce nu voiau să fie orfani, ţinând cont de cărţi precum *Oliver Twist.*

— Foarte bine. Se gândi pentru un moment. Nu sunteţi orfani, ci nepoţii lui, care au venit în vizită înainte de Crăciun, spuse ea, iar expresiile lor deveniră mai vesele. Ce ziceţi de asta?

Băieţii dădură aprobator din cap.

— Acum, daţi-mi voie să vă spun câte ceva

despre unchiul vostru Grayson… Câteva momente mai târziu, se dădu un pas în spate şi-i privi pe băieţi. Aşadar, acum este clar ce aveţi de făcut?

Din nou, copiii schimbară priviri şi încuviinţară.

— Şi, dacă vă veţi descurca tare, tare bine, la plecare, am să îi dau fiecăruia câte un şiling.

Se porni un murmur colectiv.

— Un şiling întreg? întrebă Simon, cu gândul la bani.

Ea încuviinţă.

— Un şiling întreg.

Thomas miji ochii, neîncrezător.

— Pentru fiecare dintre noi?

— Pentru fiecare. Ne-am înţeles deci? Camille întinse mâna. Batem palma?

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui Thomas.

— Batem palma.

Scuipă în palmă şi întinse mâna; fraţii lui făcură la fel. Camille se schimonosi, se chinui să zâmbească, strânse cinci mâini umede şi se ridică. Beryl se grăbi şi-i dădu un şerveţel.

— Asta a fost revoltător.

Beryl îi privi cu dezgust pe copii.

— Așa sunt iniţierile de obicei. Camille zâmbi şi se adresă copiilor. Acum, salutaţi-l cum se cuvine pe unchiul Grayson.

— Pe cine?

Lui Grayson i se citea confuzia în ochi. Brusc, se pomeni înconjurat de băieţei. Cei mai mari îl asaltară cu sugestii şi întrebări despre jocurile preferate şi când anume ar trebui să se joace şi ce ar trebui să facă acum; gemenii pur şi simplu se agăţară de pantalonii lui. Beryl se uită rapid către sora ei.

— Camille, ce ai făcut?

— Ei bine, nu i-aş spune „răzbunare”. N-ar fi demn de mine. Însă „răsplată” sună destul de bine. Cred că am rezolvat problema într-un mod cât se poate de frumos, spuse Camille încet, după care vorbi tare, ca să fie auzită de copii. Joacă rolul nepoţilor tăi dragi, care te adoră aproape la fel de mult pe cât îi adori şi tu.

— Da? Expresia de pe chipul lui nu era chiar la fel de îngrozită precum a lui Beryl, însă trăda destul de multă teamă. Bun! Gray încercă să se elibereze cu blândeţe. Beryl avea dreptate: chiar părea că erau sute sau cel puţin zeci de copii. Aşa e? întrebă din nou Gray.

— De aceea au venit să te viziteze. Camille se întoarse către servitor şi către servitoare, care asistau la spectacol. Cu siguranţă au venit cu pălării, fulare, haine, mănuşi, lucruri de genul ăsta. Îmbrăcaţi-i să poată ieşi afară numaidecât, vă rog. Îl privi pe Grayson. Tu şi nepoţii tăi puteţi să folosiţi energia aceasta şi

să strângeţi nişte frunziş, ca să decorăm mâine casa, continuă Camille.

La auzul sugestiei ei, băieţii făcură şi mai mult zgomot. Grayson se holbă la ea, după care zâmbi.

— Bine jucat, Camille. Foarte bine.

— Mulţumesc, spuse ca, zâmbind cu modestie.

— Ai fost plină de inspiraţie. Beryl o studie pe sora ei de parcă era prima oară când o vedea. Pentru numele lui Dumnezeu, toţi acei ani în care ai suferit consecinţele impulsivităţii au dat roade.

— Şi-acum, băieţi, spuse Grayson pe un ton vioi, daţi-mi voie să mă uit cu atenţie la voi. Îngenunche înaintea lor. Sunt în dezavantaj, din moment ce-mi ştiţi numele, însă eu…

— Lady Lydingham! exclamă Fortesque, pe un ton ce îi trăda nerăbdarea. Trebuie să vă vorbesc numaidecât.

— Da, sigur, spuse ea, căzută pe gânduri.

Avea oare legătură cu faptul că vedea un bărbat, un om bun, înconjurat de copii mici…

— La ce te gândeşti? întrebă Beryl, şi suspiciunea se simţi în vocea ei.

— Eu doar…

Nu-şi putu muta privirea de la Grayson înconjurat de băieţi.

Gray ridică ochii, îi întâlni privirea şi zâmbi. Camille fu cuprinsă de un sentiment straniu

legat de ceea ce ar fi putut fi – sau poate despre ceea ce ar putea fi; totodată, simţi şi un junghi neaşteptat de durere. Ceea ce era chiar ridicol. Nu-l luă în seamă.

— Mă gândeam că-i putem duce pe copii în încăperea veche din aripa de est, zise Camille.

— Da, desigur. Am să-i arăt uneia dintre servitoare unde este aripa estică. Dar mai întâi trebuie să vii cu mine, zise Beryl.

Îi prinse mâna surorii ei şi o trase în sus pe scări.

— Ce faci? ripostă Camille.

— Asta aveam şi eu de gând să te întreb. Beryl o împinse pe Camille în cel mai apropiat salon şi închise uşa în urma lor. Ce faci?

— Încerc să fac cumva să adaug cinci copii în… distribuţie.

Vocea îi era încărcată de mânie. Chiar nu avea timp de aşa ceva.

— Nu asta vreau să spun, ştii doar.

Camille îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu am idee despre ce vorbeşti.

— Am văzut cum îl priveai.

— Ah! Camille ridică din umeri. Nu înseamnă… nimic.

— Niciodată nu te-ai priceput să mă minţi.

— Nu te mint.

— Pe cineva tot minţi, pe mine sau pe tine. Probabil că pe amândouă, zise Beryl cu ochii mijiţi. Ai uitat că ţi-a frânt inima? Că prietenul

tău cel mai bun, în afară de mine, ţi-a declarat dragostea – după care ai tânjit ani la rând – în ziua de dinaintea nunţii tale, după care a dispărut din viaţa ta?

— Nu, normal că n-am uitat.

— L-ai iertat?

Camille ezită, îl iertase?

— Poate n-o să-l iert niciodată, însă…

— Însă…?

— Nu cred că mai sunt la fel de furioasă pe el cum eram atunci. Urmă o pauză. Pretinde că *eu* i-am frânt inima.

— E un idiot.

— Nu, nu e un idiot, izbucni ea, după care trase adânc aer în piept, pentru a se calma. Însă mai este un lucru la care nu cred că m-am gândit vreodată – şi anume, că poate eu l-am rănit pe el.

— Erai pe punctul de a te căsători. Ce se aştepta să faci?

— Nu ştiu, spuse ea tăios, după care îşi făcu loc pe lângă sora ei şi începu să păşească agitată prin cameră. Eram amândoi tineri, iar declaraţia lui m-a luat prin surprindere. Era ultimul lucru pe care-l aşteptam de la el. N-am ştiut cum să răspund, aşa că, privind în urmă, nu – nu ştiu –, nu am reacţionat bine, presupun. Aş fi putut să-i spun că-l iubeam. Că-l iubisem dintotdeauna. Însă nu i-am spus. Camille îi aruncă o privire surorii ei. I-am zis

că se prosteşte, continuă ea. Iar când el a spus că m-aş mărita cu el dacă ar fi bogat, am zis că asta contează prea puţin, din moment ce oricum nu avea bani deloc.

— Da, da, replică Beryl. Ştiu toate astea.

— Privind în urmă, îmi dau seama că genul ăsta de respingere ar putea să rănească…

— El te-a părăsit! spuse Beryl. Ar fi putut să se întoarcă în ziua aceea ori în următoarea zi sau să împiedice nunta. Miji ochii şi continuă: Cu siguranţă s-ar fi putut întoarce după moartea lui Harold, dar nu a făcut-o!

— Nu, nu a făcut-o! Nici nu m-am aşteptat s-o facă!

— Dar ţi-ai dorit s-o facă!

— Da, bine, recunosc, spuse Camille. Mi-am dorit s-o facă! Poftim, eşti mulţumită acum?

— Nu chiar, recunoscu Beryl, studiind-o cu atenţie. Ce ai de gând să faci în privinţa lui?

— Nu ştiu. Camille îşi frecă obosită fruntea. El este ultima mea grijă acum,

— A, da, corect. Ai un prinţ şi o casă ticsită de actori de care trebuie să te ocupi. O, şi nişte copii.

— Sarcasmul, Beryl, nu ajută la nimic.

— Te-a cerut în căsătorie?

— Nikolai?

— Da, Nikolai, *prinţul* tău. Îţi aminteşti?

— Sigur că-mi amintesc. Şi nu, nu m-a cerut. Trase adânc aer în piept. Şi încep să cred că

nu-mi mai doresc să o facă.

În privirea surorii ei se citeau deopotrivă uimire şi uşurare.

— Credeam că ăsta era scopul acestei farse.

— Da, ei bine, din nou am sărit fără să mă uit unde aterizez, spuse Camille tăios.

— Și?

— Și mi-am dat seama că poate ai dreptate.

— Aha! în vocea lui Beryl răsună triumful, după care fruntea îi fu acoperită de riduri. În legătură cu ce anume?

— În legătură cu ideea de-a te căsători cu un bărbat pe care-l iubeşti, în loc să te căsătoreşti cu unul pe care speri să-l iubeşti într-o bună zi.

— Înțeleg, spuse încet Beryl. Atunci vei pune capăt întregii farse?

— Doamne, Dumnezeule, nu! Camille începu din nou să păşească agitată. Trebuie să continuăm exact cum am plănuit.

Beryl clătină din cap.

— Nu înţeleg. Dacă scopul nu mai este acela de a-i demonstra lui Pruzinsky că suntem o familie veritabilă şi de a-i oferi un Crăciun perfect…

— În primul rând, se poate să mă înşel şi cred că ar trebui mai întâi să-l sărut…

— Nu l-ai sărutat?

— Nu am avut ocazia.

Beryl se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— După cum spuneam, doar ca să mă asigur, ar trebui să fac asta înainte de a lua orice decizie, deşi mă îndoiesc că ar influenţa cumva lucrurile. Camille se opri şi o privi drept în ochi pe sora ei. Dacă Nikolai mă cere în căsătorie, iar eu îl refuz, şi el află că toată chestia a fost o mare înşelăciune, cine ştie cui ar putea să-i spună? Bărbaţii respinşi nu sunt tocmai demni de încredere. Nimeni n-ar crede vreodată că l-am refuzat. Şi bârfele vor începe numaidecât. Cum tu însăţi eşti o mare bârfitoare…

— Încerc, spuse Beryl cu modestie.

— Ştii foarte bine că povestea întâmplărilor prin care a trecut Lady Lydingham în încercarea de-a pune mâna pe prinţ, încercare *zadarnică* de altfel, ar circula prin toată Londra – nu, prin întreaga Anglie.

— Este destul de picantă povestea, spuse Beryl ca pentru sine.

— Scandalul ar fi enorm. Aş fi subiectul glumelor pentru tot restul vieţii mele. O privi din nou tăios pe sora ei. Iar tu şi Lionel aţi avea parte de aceeaşi soartă, adăugă ea.

Beryl deveni lividă.

— Ai dreptate. Nu mă gândisem la asta.

— Nu, ca să ne salvăm pe toţi, trebuie să procedăm exact cum am plănuit, spuse Camille. Mai întâi, este nevoie de un Crăciun perfect. În ziua următoare, el va fi rechemat în

ţară…

Beryl pufni în râs.

— Ce-i?

— A, nimic, spuse Beryl. Doar mă gândeam la criza monetară.

— Ne-am înţeles, atunci?

— Absolut. Beryl încuviinţă. Eu ce pot să fac?

— Nu-mi vine nimic în minte. Camille se gândi pentru un minut. Deşi ai putea să-i distragi atenţia prinţului în locul meu.

— Cum anume? întrebă Beryl cu o voce bănuitoare.

— Nu ştiu. Ține-l ocupat. Flirtează cu el.

— În niciun caz! Am renunţat la flirturile cu alţi bărbaţi în afară de soţul meu, spuse ea cu mândrie. Şi-apoi, nu vreau să fac asta. Şi nu s-ar cuveni deloc, nu?

— N-ar fi complet deplasat dacă, spuse Camille cu voce joasă, el ar crede că eşti eu.

Beryl se holbă la ea.

— Ce?

— Nu sugerez că ar trebui să-i permiţi să te seducă, spuse ea rapid. Doar să te dai drept mine. Poţi purta câteva dintre hainele mele…

— Trebuie să recunosc că ai câteva rochii minunate.

— Și nu este nevoie să spui ceva anume. Pentru Dumnezeu, Beryl, nu e ca şi cum ai risca să te întrebe dacă eşti tu sau dacă eşti

eu. Pur şi simplu lasă-l să creadă că eşti eu.

— Şi dacă mă cere în căsătorie?

— Atunci vei zâmbi şi vei spune că eşti foarte flatată, dar se pare că a confundat surorile între ele. Camille o privi rugător pe sora ei. Şi apoi, măcar voi fi prevenită că o cerere în căsătorie este iminentă şi voi putea lua măsuri pentru a evita acest lucru.

— Aș putea, de asemenea, să-l descurajez, spuse Beryl gânditoare.

— Excelent.

— N-o să mă dau la el, o avertiză Beryl.

— Nici nu-ţi cer asta.

— Deși… există cineva care ar putea să o facă.

— Cineva… Camille înclină din cap, după care scoase un icnet. Domnişoara Murdock?

— Îndrăznesc să spun că poate zăpăci destul de zdravăn pe cineva, zise Beryl şi zâmbi răutăcios. Nici nu cred că va avea nevoie de prea multă încurajare, ci doar de o ocazie, de fapt. Domnişoara Murdock mi se pare genul de tânără care caută mai degrabă un soţ bogat decât o carieră în actorie. Şi ce fel de fată nu şi-ar dori un prinţ?

— Fără îndoială că gândul acesta i-a trecut şi ei prin minte, îi capta întreaga atenţie la iaz. Preţ de un moment, imaginea unei prinţese într-un castel de prin părţile îndepărtate ale Nu-ştiu-cărei-ţări pâlpâi undeva în imaginaţia

ei; după care dispăru cu doar o mică urmă de regret.

— Asta e genial, Beryl.

— Sunt genială adesea. Dar cum rămâne cu Grayson? întrebă Beryl după o scurtă pauză.

— Grayson nu are nicio importanţă pentru moment.

— Să sperăm că lucrurile rămân aşa, spuse Beryl.

Se auzi o bătaie puternică, şi o clipă mai târziu uşa se deschise. Fortesque vârî capul.

— Lady Lydingham, insist să vorbim numaidecât.

— Voi cere ca dormitorul copiilor să fie pregătit. Beryl porni spre uşă, după care se opri. A, şi nu-mi displac copiii, nici nu mă sperie atunci când vin în doze mici. Dar cu un număr aşa mare de copii – şi cred că cinci este un număr mare în aceste condiţii acţionând cam ca o invazie rusească, ei bine, chiar şi cel mai viteaz dintre noi poate fi…

— Îngrozit? Panicat?

— Ceva de genul acesta. Îmi plac copiii chiar foarte mult, unul câte unul.

Beryl deschise brusc uşa şi încuviinţă către Fortesque. Actorul se grăbi să intre şi închise uşa în urma lui. Camille oftă.

— Ce mai este acum?

— Ceilalţi s-au întors şi s-au retras în camerele lor, să se odihnească înainte de cină.

— Foarte bine. Camille îl cercetă pentru o clipă. Văzu că îşi îndreptase spatele, însă avea încă aerul unui om extrem de stânjenit. S-a mai întâmplat ceva?

— Îmi cer scuze, Lady Lydingham, dar cred că trebuie să impun o limită. Fortesque afişă un aer sobru şi continuă: Când ne-aţi angajat, ne-aţi spus că singurii oaspeţi în plus vor fi Alteţa Sa şi Lady Dunwell. După care vărul dumneavoastră s-a alăturat reuniunii, însă o persoană în plus nu reprezenta nicio dificultate. Dar acum… acum este vorba despre copi*i. Ros*ti cuvântul de parcă ar fi fost un lucru obscen. Nu că aş avea ceva împotriva copiilor în număr mic. Unul, poate doi, poate chiar trei, însă – ochii lui se măriră îngroziţi – sunt cinci. Cinci! Cinci băieţei neascultători, prost-crescuţi, dezordonaţi. Şi le-aţi văzut privirile? Bărbatul se înfioră. Ce-o să facem cu ei?

— O, presupun că ne vom gândi la ceva.

— Teatrul, doamnă, nu este un loc potrivit pentru copii!

— Aici nu este o scenă de teatru, Fortesque, spuse ea. Este casa familiei mele. Iar aceasta este piesa mea, şi, dacă eu spun că vor fi şi copii, atunci vor fi şi copii! Camille închise ochii pentru o clipă şi se rugă cerului să-i dea putere.

— Lady Lydingham, ar trebui să ştiţi că nu

am renunţat niciodată la o piesă de teatru în mijlocul spectacolului. Nu am plecat niciodată de pe scenă fierbând de furie. Nici chiar atunci când am fost înconjurat de alţii care nu erau bine pregătiţi şi m-au făcut să par un prost care stă pe scenă şi aşteaptă… Clătină din cap, alungând amintirile nedorite ale unui spectacol nereuşit. Cu toate acestea, având în vedere circumstanţele…

— Domnule Fortesque. Camille miji ochii şi-i întâlni privirea. Se pare că aţi ajuns la o răscruce în care avem două opţiuni. Unu, puteţi renunţa acum la angajament – caz în care voi considera înţelegerea noastră anulată şi veţi renunţa la orice plată pentru dumneavoastră şi trupa de actori.

Bărbatul scoase un icnet.

— Asta ar fi foarte…

— Nedrept? Ar trebui să vă avertizez că este a doua oară pe ziua de azi când sunt acuzată că fac o nedreptate şi nu ştiu dacă sunt nervoasă sau foarte încântată de mine, înţelegeţi?

El încuviinţă din cap, fără să spună nimic.

— Excelent! Cea de-a doua posibilitate este să continuăm vitejeşte şi să fim la înălţime. Şi, domnule Fortesque – Camille se aplecă spre el şi coborî vocea –, nu este aceasta tradiţia teatrului? Nu spunea Shakespeare „Iar piesa mea-i capcana”?

Bărbatul o privi pentru o clipă, după care ridică din umeri.

— Doar Fortesque, doamnă. Încercaţi să ţineţi minte acest lucru.

Camille rezistă impulsului de a pufni în râs.

— Da, desigur.

— Acum, dacă nu mai aveţi nevoie de serviciile mele, mă voi ocupa de pregătirile – se crispă – pentru copii.

— De fapt, Fortesque, mă întrebam. Nu este dificil să-ţi câştigi pâinea din teatru?

— O, ba da. Este. Clătină din cap cu tristeţe. Chiar dacă îţi place la nebunie ceea ce faci, stomacul are nevoie de hrană.

— Îmi închipui, spuse ea gânditoare.

— Și doamna Fortesque? Este şi ea la fel de pasionată de teatru precum dumneata?

Bărbatul se strâmbă.

— Din păcate, eu am o fire artistică, iar ea e mult mai practică.

— Înțeleg. Atunci pot presupune că, dacă i s-ar oferi un post cu plată decentă şi locuinţă, inclusiv pentru dumneata, desigur, adăugă Camille rapid, permiţându-vă să vă urmaţi ambiţiile în lumea teatrului, aţi fi amândoi tentaţi să faceţi un aranjament în acest sens?

— Ar fi cu siguranţă ceva de luat în consideraţie.

Interesul i se citea în privire.

— În acest caz, am o propunere, Fortesque…

Camille zâmbi în sinea ei. Putea chiar să simtă gustul ciocolatei.

Capitolul 15

Gray nu ştia dacă fusese vreodată atât de epuizat şi când anume. Însă, pe de altă parte, nu se mai zbenguise cu băieţii pe vremea când era el însuşi copil. Cu toate acestea, trebuia să recunoască, se simţise bine cu ei.

Şi băieţii se purtaseră remarcabil de frumos când se întoarseră acasă. Nu ştia dacă acest lucru se datorase vorbelor lui Camille sau dacă el îi obosise la fel de mult cum îl obosiseră ei pe el. Abia dacă făcură câteva comentarii neînţelese şi obiecţii nevinovate când menajera şi servitoarele le pregătiră baia, deşi era clar că niciunul nu considera că era nevoie.

Făcuseră ochii mari când păşiseră pentru prima oară în dormitorul lor, proaspăt curăţat. Poate că personalul lui Camille nu era alcătuit din cei mai buni actori din lume, însă făcuseră o treabă minunată ca servitori, lucru care îi amintea că încă nu vorbise cu Fortesque şi cu soţia lui. Cele trei paturi pe care Camille şi surorile ei le folosiseră în copilărie erau suplimentate acum cu două saltele pe care le ceruse Camille – sau poate Beryl. Băieţii

insistară totuşi să unească cele trei paturi, spunând că erau obişnuiţi să împartă. Thomas, Simon şi Walter îi mărturisiră că nu mai dormiseră niciodată într-un pat şi că, deşi poate le-ar plăcea, cei mici nu ar reuşi să adoarmă singuri. Gray era destul de sigur că nu doar gemenii nu voiau să doarmă singuri.

Copiii cercetară încăperea şi se declarară mulţumiţi, deşi rafturile aveau prea multe păpuşi şi seturi de ceai pentru copii şi cărţi – nimic din ceea ce le plăcea băieţilor. Fuseseră extrem de pragmatici în această privinţă, spunând că, la urma urmei, nu aveau să stea acolo decât pentru o noapte, aşa că nu era cazul să se plângă. Menajera se oferise să doarmă în camera fostei guvernante, în cazul în care băieţii ar avea nevoie de ceva pe timpul nopţii.

Luaseră cina în camera lor, insistând ca iubitul lor unchi Grayson să li se alăture. În mod evident, Camille întorsese roata în defavoarea lui, nu că nu ar fi meritat. Fu nevoit să-i admire priceperea, deşi compania băieţilor nu era un mod neplăcut de a-şi petrece timpul. Nu crezuse acest lucru când citise biletul lui Win, însă faptul că avea copii aici pentru o singură noapte era un lucru cât se poate de bun. Întrucât Camille îl pusese în postura unchiului îndrăgit şi, în mod limpede, îi instruise pe copii să-i umple fiecare clipă

liberă, nu putu să fie cu ochii pe ea, aşa cum el şi Beryl căzuseră de acord. Nici nu putea să o facă să lase garda jos şi să o sensibilizeze, astfel că-i rămânea din ce în ce mai puţin timp.

În ciuda înţelegerii lui cu Beryl de a nu-i spune lui Camille despre dezamăgirea care se dovedise a fi Pruzinsky, avea să-i dezvăluie adevărul dacă aşa avea să considere de cuviinţă. Gray nu voia să o lase să plece cu acel bărbat, deşi bănuia că Pruzinsky nu intenţiona să plece fără o cerere în căsătorie. Gray bănuia şi că, dacă Pruzinsky ar obţine promisiunea lui Camille de a se căsători cu el, el ar fi complet dispus să renunţe la ea în schimbul unei sume frumuşele.

Cu toate acestea, nu se putea ocupa de Pruzinsky în acest moment. Avea acum cinci copii înveliţi în pături care aşteptau nerăbdători. Deşi, judecând după felul în care abia îşi ţineau ochii deschişi, se îndoia că trebuia să le citească pentru prea mult timp.

— Verișoara Camille a promis că ne vei citi, spuse Thomas, încruntându-se. Ne citeşti?

— Da, o să vă citesc. Trase un scaun aproape de pat, se aşează şi ridică o carte destul de folosită.

— Din fericire, continuă el, am găsit pe un raft un exemplar din O *vizită a lui Moş Nicolae.* Din moment ce se apropie Crăciunul,

m-am gândit că ar fi perfectă pentru astă-seară. Ce credeţi? Este în regulă dacă vă citesc povestea asta?

Nimeni nu spuse nimic.

— Nu?

Îşi mută privirea de la un chip atent la altul.

— Deja o ştim, spuse Simon la modul cel mai diplomatic posibil.

— Îmi imaginez că auziţi povestea asta în fiecare an de Crăciun.

— Nu, am auzit-o astă-seară, oftă Walter. Verişoara Beryl ne-a citit-o după ce am făcut baie.

— Fata cea sperioasă? Sunteţi siguri că nu sora ei v-a citit?

— Unchiule Grayson, ştim să le deosebim pe cele două surori, spuse Thomas cu răbdarea unui adult. Avem şi noi gemeni printre noi.

— Da, desigur, rosti Gray încet, aproape încurcat de faptul că fusese pus la punct de un copil de zece ani. Foarte bine, în cazul acesta. Vom găsi altceva. Se ridică, se plimbă prin cameră până la rafturi şi cercetă oferta. Cred că aceasta va fi numai bună. Scoase o carte de pe raft, o răsfoi, după care se întoarse la scaunul lui.

— Este o poveste de domnul Dickens, intitulată *Osul de peşte fermecat.* Este despre o prinţesă care primeşte dreptul de a i se îndeplini o dorinţă.

— Eu mi-aş dori un căţel, spuse Thomas.

— Doi căţei, zise Walter şi zâmbi larg.

— Trei căţei, adăugă George – sau poate Henry. Celălalt geamăn chicoti. Patru căţei!

— Și tu ce ţi-ai dori, Simon? întrebă Gray.

— Ai zis numai o dorinţă?

Gray încuviinţă.

— Atunci ar trebui să mă gândesc. Simon meditä o clipă. Pot să-mi doresc să-mi pot pune mai multe dorinţe?

— Îmi pare rău, nu. Gray clătină din cap cu regret. Cred că nu ai respecta regulile.

— Atunci, nu e aşa grozav că poţi să-ţi pui o dorinţă dacă nu poţi să ai mai multe, mormăi Thomas.

— Nu, dacă am doar una, atunci trebuie să mă gândesc mai mult la ceea ce-mi doresc cu adevărat. Tonul lui Simon era solemn, potrivit pentru o decizie atât de importantă. Nu că nu mi-aş dori un căţel, spuse el repede.

Gray încuviinţă.

— Asta e de la sine înţeles.

Simon îl cercetă pentru o clipă.

— Tu ce ţi-ai dori?

„Să mă ierte Camille. Să-mi ofere inima ei. Mâna ei.”

— Sunt de acord cu tine. Ceva atât de important necesită timp de gândire. N-am vrea să irosim dorinţa pe ceva lipsit de importanţă.

— Un căţel nu e lipsit de importanţă, spuse Walter, după care se cuibări mai bine în pătură.

— Cu siguranţă că nu. Acum, să vedem cum îşi foloseşte prinţesa dorinţa? Cum băieţii dădură aprobator din cap, Gray începu:„A fost odată un rege care avea o regină; şi el era cel mai voinic din tot neamul bărbătesc, iar ea – cea mai drăgălaşă din tot neamul femeiesc. Regele era de meserie slujbaş la cârmuire. Regina se trăgea din familia unui doctor de la ţară…”

Nu, nu era nevoie să le citească prea mult. Abia ajunsese la partea în care regele urcase pe tron, că gemenii adormiseră deja, iar ceilalţi se chinuiau să rămână treji.

— „Acolo scrise, şi scrise, şi iar scrise, până veni vremea să se întoarcă acasă. La cină, o pofti cu bunăvoinţă pe prinţesa Alida, întocmai cum îl povăţuise zâna, să guste o bucăţică de somon…”

Înainte ca păpuşa, care era de fapt o ducesă, să fie introdusă în poveste, toţi cei cinci copii dormeau buştean. Semănau foarte mult cu nişte îngeri de Crăciun, deşi – chicoti ca pentru sine – erau numai nişte Carrolls. Trebuia să-i mulţumească lui Win pentru ideea aceasta. Se ridică, stinse lampa şi se îndreptă rapid către uşă, închizând-o încet în urma lui.

— De cât timp eşti aici? întrebă el fără să se

întoarcă.

— I-am auzit spunându-ţi că deja li s-a citit astă-seară.

Gray simţi amuzamentul din glasul ei.

Se întoarse să o privească. Camille stătea mult mai aproape decât credea, în lumina slabă a felinarelor cu gaz de pe coridor. Suficient de aproape cât să o sărute din nou, dacă îndrăznea.

— Credeam că lui Beryl nu-i plac copiii.

— Așa credea şi Beryl, zise Camille şi râse uşor.

— Dar ţie? Ţie îţi plac?

— Am crezut dintotdeauna că-mi vor plăcea copiii mei, deşi presupun că asta nu este mereu valabil. Îmi plac aceşti copii, da. Camille îl privi cu atenţie. Te surprinde?

— Faptul că-ţi plac copiii?

Camille încuviinţă.

— Nu m-am gândit niciodată serios la asta, spuse el. Presupun că mi-am închipuit că, din moment ce nu ai copii…

— Viața nu este mereu aşa cum ne aşteptăm, Grayson. Venisem să-ţi spun că este gata cina. N-aş vrea să întârziem şi să o jignim pe doamna Fortesque. Camille porni în josul holului. Chiar sper să am copii, ştii.

El încuviinţă.

— Prinți şi prinţese.

— Doamne, Grayson, asta se întâmplă doar

când te măriţi cu un prinţ.

„Un prinţ adevărat.”

— Corect.

Ajunse la scări şi privi înapoi, către el.

— Te-ai purtat foarte frumos cu ei – cu copiii, vreau să spun.

— Păi, sunt unchiul lor iubit.

Camille zâmbi cu o satisfacţie care-l irită.

— Şi dacă merită cineva acest nume, atunci acela eşti tu.

— Trebuie să mărturisesc, nu am fost deloc încântat când i-ai lăsat în grija mea. Şi, din câte se pare, datoria mea este să-i ţin departe de ceilalţi.

— Cine ar face asta mai bine decât tine?

Gray chicoti.

— Dar trebuie să recunosc şi că m-am simţit bine cu ei astăzi.

— Excelent, din moment ce şi mâine vei fi tot unchiul lor iubit.

— Nu sunt convins că mai am energie.

— Prostii! Camille îl studie cu o privire rapidă. Pari să fii chiar în formă.

— Asta-i un compliment? întrebă el zâmbind.

— Este o observaţie, spuse ea şi începu să urce scările. Am văzut cum patinezi şi cu ce viteză ajungi de la iaz până la grajduri şi până la casă. Aş spune că eşti numai bun să ţii în frâu cinci băieţei.

— Sper să fie aşa. N-aş vrea ca epitaful meu

să fie: „Câţiva copii i-au venit de hac”.

Camille râse. Gray îşi dădu seama că nu uitase nici măcar pentru o clipă cât de mult îi plăcea felul în care râdea. Acum însă aprecia şi forţa furiei sale. Nu-şi amintea ca ea să fi fost vreodată furioasă pe el în tinereţe. Ajunseră la primul etaj şi se întoarse în direcţia holului mare. Rămase în urma ei cu un pas pentru scurt timp, bucurându-se de modul în care şoldurile i se unduiau sub materialul rochiei. Fără să facă vreun efort prea mare, putea să întindă mâna şi să-i aducă şoldurile lângă ale lui. Cât de pasională avea să fie odată copleşită de intensitatea dorinţei, goală, unduindu-se sub el? Odată ce mâna lui avea să-i mângâie…

— Ce păcat că nu rămân decât pentru o noapte.

— Ce? Gray o prinse din urmă. Cine?

— Fii atent, Grayson, vorbeam despre băieţi. Camille îi aruncă o privire curioasă. La ce te gândeai?

— Eu? A, la nimic. „Decât că-mi vine să te iau în braţe, să te port până la cel mai apropiat pat şi să fac dragoste cu tine ca un nebun, până mă vei implora să nu mă opresc şi până ce-mi vei striga numele şi vei recunoaşte că locul tău este lângă mine.” Păcat că au adormit, spuse el. Aş fi vrut să ştiu cum se sfârşeşte povestea.

— O, nu, ar fi mai bine ca ei să nu ştie.

Gray se încruntă.

— De ce nu? Nu vor fi fericiţi împreună până la adânci bătrâneţi?

— Prințesa şi familia ei da, însă osul de peşte fermecat, odată ce-şi va fi pierdut puterea, va fi înghiţit de câinele nesuferit care locuia alături. Cum spunea domnul Dickens? se gândi pentru o clipă. A, da, „a sucombat în convulsii”.

Grayson se holbă la ea.

— Câinele moare?

— Îi înhăţase pe copii.

— Dickens a omorât câinele?

— Era un căţel tare nesuferit, spuse ea hotărâtă.

— Chiar şi aşa, cu un dresaj potrivit…

— Mă bucur să aflu că-ţi plac căţeii şi copiii.

— De ce?

— Dacă nu ţi-ar plăcea, aş crede că te-ai schimbat şi că eşti de nerecunoscut.

— Nu m-am schimbat deloc, spuse el fără ezitare, ştiind că acest lucru nu era complet adevărat, deşi mai mult *crescuse* decât *se schimbase.* Sunt cam aceeaşi persoană ca în urmă cu unsprezece ani.

— Poate, în unele privinţe. Camille se opri şi îl observă. Însă acum există în tine o forţă, o hotărâre care nu erau în tinereţe.De asemenea, ai un aer mai responsabil acum şi

pari genul de bărbat care nu vrea să cedeze, care luptă pentru ceea ce-şi doreşte.

— Este irezistibil, nu-i aşa? replică el zâmbind.

— În mare parte, este enervant, spuse ea ridicând din umeri cu indiferenţă. Deşi presupun că, dacă ne-am întâlni, străini fiind, m-ar putea face puţin, dar foarte puţin – nu ştiu – curioasă.

— Îţi stârnesc curiozitatea?

— *Nu,* Grayson. După cum am mai spus, mă enervezi. Se întoarse şi continuă: Ceilalţi s-au adunat în salon pentru cină.

— Aș putea să fac pariu că domnişoara Murdock mă consideră interesant, spuse el.

— Îndrăznesc să spun că există prea puţini tineri atrăgători, încântători, pe care domnişoara Murdock să nu-i găsească interesanţi.

— Deci crezi că sunt atrăgător şi încântător?

— Iarăşi vânezi complimente?

— Întotdeauna.

— Ce e drept, poţi fi foarte încântător când îţi convine, iar cei mai mulţi ar spune că eşti atrăgător, chiar chipeş. Dintotdeauna ai fost. Desigur, aroganţa tinde să-ţi eclipseze calităţile.

— Însă nu uita că-mi plac copiii şi câinii. Cu siguranţă că asta-mi eclipsează aroganţa, nu?

— Asta este un pariu pe care nu l-aş face

dacă aş fi în locul tău. Ajunseră în dreptul uşilor salonului, iar ea se opri şi se întoarse către el.

— Trebuie să recunosc, sunt totuşi curioasă.

— În legătură cu ce?

— Dacă ai putea să-ţi pui o singură dorinţă care să se îndeplinească, ce ţi-ai dori? Ce-ţi doreşti tu, de fapt?

— Pe tine, spuse el fără să stea pe gânduri, însă era răspunsul corect.

Camille se holbă la el pentru o clipă.

— Chiar aşa?

— Dintotdeauna.

— Hmm. Camille se întoarse şi păşi spre salon. Acum chiar eşti ridicol. În privinţa asta nu te-ai schimbat deloc.

Gray o apucă de braţ şi o trase înapoi.

— Astăzi ai zis că între noi există şi dragoste, şi război. Ştii, se spune că linia dintre cele două este foarte fină.

— Ba nu-i adevărat, ripostă Camille şi scutură din cap.

— Se spune că există o linie foarte fină între dragoste şi ură.

— Mă urăşti?

— Normal că nu. Camille se eliberă din strânsoare. Am fost extrem, extrem de furioasă pe tine, dar nu te-am urât niciodată.

— Mă iubeşti?

— Nu fi absurd, spuse ea, clătinând din cap.

Nu ştiu ce simt pentru tine.

— Camille…

— Dar, pentru un bărbat care spune că nu-şi doreşte decât un singur lucru, un singur lucru pe care şi l-a dorit dintotdeauna, să ştii că ai un mod foarte ciudat de a o arăta.

— Ce-ai vrea să fac?

— Este prea târziu… cu unsprezece ani, Grayson.

— Nu trebuie să fie aşa. Ochii li se întâlniră, iar el privi îndelung în ochii ei albaştri, care îl urmăriseră adesea în vise, încă din clipa în care o părăsise. Vocea i se îmblânzi. Ce pot face, Camille?

— N-am idee. Mi-aş dori să ştiu. Camille se întoarse către salon, făcu un pas, după care se răsuci din nou spre el. Poate că ar trebui să fii bărbatul care ai devenit.

Încuviinţă şi păşi în salon, lăsându-l în urma ei.

Ce Dumnezeu voise să spună cu asta? Cum adică să fie bărbatul care devenise? Era bărbatul care devenise; doar că ea încă nu-şi dăduse seama de asta.

Pe toţi sfinţii, Gray avea de gând să lupte pentru ea până la capăt. Însă bărbatul care devenise el era suficient de inteligent cât să ştie că trebuia să fie prudent şi să nu se avânte cu capul înainte, fără să chibzuiască

aşa cum se cuvenea. Pentru că nu făcuse asta în trecut, stricase totul.

Dacă nu ar fi fost atât de tânăr şi de prost, ar fi luptat pentru ea atunci. Ar fi luptat pentru ei. Trase adânc aer în piept şi păşi în salon, chiar la momentul potrivit pentru a-l auzi pe Fortesque anunţând că cina era servită. Bun. Nu-şi dăduse seama, dar era flămând. În mod evident, aceasta era consecinţa faptului că petrecuse întreaga zi alături de copii.

Cina debută cu multe discuţii şi râsete. Înainte să-şi poată da seama, se pomeni că Beryl se agăţase de braţul lui, iar el o însoţea până în sufragerie.

Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Nu ştiu ce ai de gând, Grayson Elliott, însă, dacă o dai în bară sau o răneşti iar pe sora mea, noul meu scop în viaţă va fi să mă asigur că nu vei mai avea mult de trăit.

El înclină capul către ea, răspunzându-i tot în şoaptă:

— Mă ameninţi, Beryl?

Ea căscă ochii, făcând pe inocenta.

— Ți se pare că sună a ameninţare?

— Destul de mult, da.

— Excelent, spuse ea zâmbind. Atunci ai înţeles.

— Am înţeles, într-adevăr.

Era inutil să o asigure pe Beryl că nu avea

nicio intenţie să o rănească pe Camille. Dimpotrivă. Plănuia să-şi petreacă restul vieţii încercând să o facă fericită.

Curioasă, Camille îi privi, iar Beryl râse ca şi cum el tocmai făcuse o glumă.

— Vai de mine, vărule, spuse ea, înfigându-şi unghiile cu putere în braţul lui. Eşti tare amuzant.

— Mă străduiesc din răsputeri să te înveselesc, verişoară.

Gray îşi puse mâna peste a ei şi o strânse. Beryl îşi muşcă buza ca să nu se dea de gol, iar Gray încercă să nu zâmbească. Poate că nu avea să se încreadă vreodată în el şi nu avea să-l placă. El îşi dădu încă o dată seama că, dacă ar reuşi să o câştige pe sora ei, Beryl ar deveni parte din viaţa lui, parte din familia lui, până în ziua în care unul dintre ei ar muri. Fără îndoială, aveau să se aducă la disperare unul pe celălalt.

Dar, la urma urmei, era un preţ destul de mic pe care trebuia să-l plătească.

Camille nu era deloc vreo superstiţioasă de felul ei. Însă, în clipa în care privi către cei aşezaţi la masă – observând cum prinţul era prins într-o conversaţie însufleţită cu sora lui pe de o parte şi cu domnişoara Murdock de cealaltă parte, domnul Henderson şi doamna Montgomery-Wells spunându-şi unul altuia

poveşti absurde, iar Grayson se băgă în discuţie, vizibil amuzat –, îşi dădu seama deodată că totul era în regulă.

Dar ea ştia mai bine cum stăteau lucrurile. Era ca un blestem care avea să aducă dezastrul pe capul ei. Şi ar fi preferat să evite dezastrul. Cu toate astea, mai trebuia să reziste două zile până la Crăciun; deocamdată, chiar dacă refuza să fie încrezătoare până la capăt, nu reuşea să înăbuşe o urmă de speranţă.

Nu reuşea nici să şi-l scoată din minte pe Grayson, care părea să fi pus stăpânire permanent pe gândurile ei. Probabil era cel mai derutant bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Acum era foarte amabil şi se folosea de şarmul lui, care părea să-l prindă minunat, după care se trezea că încerca să-i fure bucătăreasa şi să strice totul angajând nişte orfani. Nişte orfani, pentru numele lui Dumnezeu! Oare ce-l apucase de făcuse aşa ceva?

Şi mai erau şi absurdităţile alea despre dragoste şi război şi linia fină dintre ele, şi că, dacă el şi-ar pune o dorinţă, aceea ar fi ca ea să fie a lui – ca să nu mai spunem despre modul în care o prinsese în braţe şi o sărutase cu o seară în urmă. Ignoră gândul că nu o sărutase de dimineaţă, când Camille chiar îşi dorise s-o fi făcut. Pe de altă parte, nu era la

fel de curajoasă sau de puternică dimineaţa cum era în restul zilei. Da, poate, într-un fel, acela era motivul pentru care îşi dorise să o sărute.

Dacă Gray voia să o câştige, atunci trebuia să acţioneze cumva. Trebuia să demonstreze asta, deşi nu ştia prea bine nici ea ce simţea în legătură cu acest lucru. Nu îi era clar ce anume simţea pentru el – cel puţin nu aici şi nu acum. Fusese furioasă pe el multă vreme; acum, că revenise brusc în viaţa ei, sentimentele pe care le credea uitate păreau să iasă din nou la suprafaţă.

Fusese de acord că era necesar să stea de vorbă despre ceea ce se întâmplase. Poate că, odată ce făceau acest lucru, putea să dea totul uitării. Dar cu ce scop? Să rezolve problemele dintre ei şi ca să dea uitării trecutul? Sau pentru un nou început?

— Pst, se auzi o voce slabă în spatele ei.

Îşi înăbuşi un oftat. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a şti cine scotea sunetul. În mod limpede, ceva nu era în regulă. Altfel,Fortesque ar fi intrat pur şi simplu în încăpere. Sigur că ceva nu era în regulă, că doar abia îşi zisese că lucrurile mergeau atât de bine. Se scuză rapid şi ieşi din salon. Fortesque aştepta chiar în faţa uşii. Camille îţi încleştă dinţii.

— Nu ţi-am zis că majordomii nu fac „pst”?

— N-aveam cum altfel să vă atrag atenţia şi m-am gândit c-ar fi o idee bună să nu intru în salon, spuse el şi îi oferi un pahar de coniac. Cred că mai bine aţi bea ăsta.

Camille luă paharul şi-l privi cu suspiciune.

— De ce?

— Nu este de datoria unui majordom să anticipeze nevoile stăpânului său?

— Ba da, dar…

— Veți avea nevoie de el.

— Foarte bine. Camille luă o gură din coniac. Acum, Fortesque, de ce te-ai gândi că nu este o idee bună să intri în salon? Şi de ce am nevoie de coniac?

— Pentru că, dacă aş intra în salon, aş pierde din ochi uşile de la intrare. Coborî glasul şi se aplecă spre ea. Iar dacă ar bate cineva la uşă, s-ar putea să nu aud.

— De ce ar bate cineva la uşă?

— Pentru că mi-am permis să încui uşile ca să împiedic lumea să se mai plimbe în voie pe-aici. Am presupus să veţi vrea să preîntâmpinaţi asta.

Camille se holbă uluită la el.

— Cine să se plimbe în voie?

— Oaspeţii nou-sosiţi care aşteaptă chiar acum în salon.

Ce mai puseseră la cale Grayson şi vărul lui? îşi înăbuşi un oftat.

— Nu sunt orfani, nu?

— Nu, milady, spuse clătinând din cap. Cu siguranţă, nu sunt copii.

— Măcar atât.

Fortesque o privi cu milă.

— Spune odată, Fortesque. Despre cine e vorba? întrebă ea, încercând fără succes să ignore senzaţia apropierii unui dezastru iminent.

— Au spus că vor să vă facă o surpriză, şi de aceea nu pot să vă spun numele lor.

Privirea lui se plimba dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi fost îngrijorat că putea fi auzit de cineva.

— Erau destul de dezorientaţi când au sosit, şi i-am informat că familia este la cină, continuă Fortesque. Apoi s-au înfuriat şi, ei bine, m-au ameninţat că-mi vor face rău dacă le stric surpriza. Nu mă tem să vă spun, Lady Lydingham, par genul de persoane care s-ar ţine de ameninţări. Deşi, dacă aţi ghici…

— Aș prefera să nu ne jucăm. Nu vreau… Un gând îngrozitor îi trecu prin minte şi luă o înghiţitură zdravănă de coniac. Spune-mi, aceşti nou-sosiţi…

— Da?

— Sunt bărbaţi sau femei?

Fortesque o privi din nou cu milă, exact ca mai devreme.

— Cu siguranţă sunt femei.

— Dumnezeule! Dintre toate lucrurile care

puteau merge prost, la aşa ceva se aşteptase cel mai puţin. Şi le-ai încuiat acolo?

— Mi s-a părut a fi cel mai bun lucru pe care-l puteam face pe moment, spuse el, încuviinţând. M-am chinuit să răsucesc cheia încet, ca să nu-şi dea seama că am încuiat uşa. Aş sugera să vorbiţi cu ele înainte să descopere asta. Ar putea să se enerveze.

— Să se enerveze? Camille pufni. Este cam puţin spus.

Măcar avea un moment să-şi vină în fire, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee despre cum ar putea gestiona această întorsătură a evenimentelor.

— Una peste alta, te-ai descurcat admirabil, Fortesque.

— Vă mulţumesc, milady.

— Şi ai avut o idee excelentă cu coniacul.

— Așa mi-am zis şi eu.

— Nu se poate face nimic ca să evit asta, nu?

— Se pare că nu.

— Foarte bine. Dădu pe gât restul coniacului, îi înmână paharul şi-şi îndreptă umerii. Poţi descuia uşa, continuă ea. Cât mai încet posibil, te rog. N-are niciun rost să punem paie pe foc.

— Cum doriţi. Fortesque răsuci cheia cu îndemânarea unui hoţ priceput, după care se dădu înapoi. Vreau să vă urez mult noroc,

milady.

— Mulțumesc, Fortesque, voi avea nevoie. Camille își adună forțele, zâmbi cât putu de larg, deschise ușile și păși în salon. Bună seara, mamă.

Capitolul 16

— Draga mea!

Zâmbetul de pe chipul mamei ei contrasta cu privirea pătrunzătoare. Delilah stătea în picioare la distanţă de câţiva metri, cu braţele împreunate la piept, bătând uşor din picior. Ai fi crezut că ea era fiica cea mai mare, nu cea mai tânără.

— Vino să mă saluţi cum se cuvine, continuă mama.

Camille închise uşa în urma ei şi se grăbi către ea, sărutându-i ambii obraji.

— Trebuia să fii în Paris. Ce faci aici?

— Nu cumva vrei să spui „bine ai venit acasă”? „Crăciun fericit”? „Sărbători fericite”? ripostă mama, cu voce stridentă. Asta în cazul în care lucrurile nu s-au schimbat în mod dramatic de când am plecat – o, nu ştiu, revoluţie, anarhie şi toate cele –, asta încă este casa mea, nu-i aşa?

— Sigur că este casa ta, mamă, spuse

Camille. Nu fi absurdă.

— Ce se petrece aici? întrebă Delilah. De ce a spus majordomul ăla că familia este la cină? Care familie? Şi de ce avem un nou majordom? Ce ai făcut cu Clement?

Camille se încruntă.

— De ce crede toată lumea că m-am descotorosit de Clement?

Delilah strâmbă din nas.

— Te cred în stare.

— Prostii, spuse Camille.

Delilah fusese dintotdeauna o mironosiţă înspăimântătoare, cel puţin în ceea ce le privea pe surorile ei. Se purta însă foarte diferit în preajma oamenilor care nu făceau parte din familie. Camille şi Beryl discutaseră de-a lungul anilor despre această anomalie şi amândouă fuseseră de aceeaşi părere. Nu era ceva ce făcea cu intenţie; pur şi simplu aşa era ea. Ceea ce nu însemna că li se părea mai puţin enervant. Ea era sfânta, iar ceilalţi – nişte păcătoşi. Faptul că nu era nici pe departe atât de sfântă cum se credea nu reuşea decât să o facă şi mai enervantă.

— Clement este acolo unde merge întotdeauna când mama nu este acasă de Crăciun. A plecat să-şi viziteze familia în Ţara Galilor.

— Şi de ce nu suntem bine-venite în propria casă?

Indignarea răsună în vocea surorii ei.

— În primul rând, aceasta nu este tocmai casa ta, nu? spuse Camille la modul cel mai blând posibil. Este casa mamei.

Delilah scoase un icnet.

— Este casa mea din copilărie! Şi de ce am fost încuiate în salon? întrebă Delilah mijind ochii. Să nu crezi că nu am observat.

— Vai, ce atentă eşti, draga mea soră.

— Hai, hai,

Camille, spuse mama, scoţându-şi pălăria. Şi eu am observat asta şi nu sunt deloc atentă. Aş vrea să spun totuşi, poate va fi de ajutor pe viitor, că, oricât de silenţios o faci, zgomotul scos de o cheie care se răsuceşte în broască este greu de confundat. Şi-acum – mama o privi în ochi pe Camille –, spune-ne exact ce fel de trăsnaie puneţi la cale aici.

— E o poveste destul de lungă.

Camille se străduia să aleagă cuvintele potrivite. Nu părea să existe vreunul. Cum îi putea spune mamei sale că nu era suficient de bună pentru a impresiona un prinţ?

— Din fericire… avem tot timpul din lume.

Delilah se aşează pe cel mai apropiat scaun şi-şi scoase mănuşile, cu un luciu provocator în privire.

— De ce aţi venit? o întrebă Camille pe mama ei. Credeam că petreceţi Crăciunul în Paris.

— Uneori lucrurile nu ies aşa cum te aştepţi. Mama îşi scoase mantaua şi o întinse pe spătarul unui scaun. Poate că îmbătrânesc pur şi simplu sau devin mai sentimentală, dar mi s-a făcut extrem de dor de ţara şi de casa mea în preajma Crăciunului. Imaginaţi-vă ce surpriză a fost pentru mine când m-am oprit în Londra ca să îi invit pe sora ta şi pe Lionel, desigur, să ni se alăture, doar ca să-mi dau seama că tu şi Beryl eraţi deja aici.

— Ţi-ai dat tu seama de asta? spuse Camille pe un ton relaxat.

— Ne-a spus Lionel, dar nu ne-a dat detalii. Ştii cum sunt politicienii, spuse Delilah şi strâmbă din nas. El a fost foarte evaziv şi chiar a încercat să ne convingă să nu venim la conac.

— Chiar aşa? Camille ar fi vrut să-i mulţumească pentru asta – deşi eforturile lui fuseseră în zadar.

— De ce ar face asta, draga mea?

Un zâmbet amabil apăru pe chipul mamei, însă privirea îi rămase tăioasă.

— Ce pui la cale? întrebă Delilah, privind-o urât.

Camille oftă.

— Pot să-ţi spun toată povestea sau pot să te las să o descifrezi singură, punându-mi câte o întrebare pe rând.

— Hai să-i punem câte o întrebare, propuse

Delilah cu o încântare pe care abia şi-o putea ascunde. Mi-ar face plăcere.

— În vreme ce eu aş prefera să ascult toată povestea deodată. Mama se cocoţă pe marginea canapelei şi o privi pe fiica mai mare, aşteptând. Ei bine, continuă.

— Este greu de explicat, începu Camille.

Delilah pufni în râs.

— Fără îndoială că e.

— Ei bine, era un prinţ…

Mama ridică dintr-o sprânceană.

— Un prinţ?

— Care era destul de îndrăgostit de mine, tot aşa cum eram şi eu de el, adăugă Camille repede. Într-adevăr, eram destul de convinsă că avea să urmeze o cerere în căsătorie până la Crăciun.

Delilah pufni din nou în râs.

Mama îi aruncă o privire tăioasă, parcă încercând să o domolească pe Delilah, după care-şi îndreptă atenţia din nou asupra lui Camille.

— Continuă!

— Este chiar un prinţ tipic, deşi un pic neobişnuit, în sensul că nu călătoreşte ca un rege – şi nu este tratat pe măsură –, ci incognito. Camille ridică din umeri. Lucruri de genul acesta.

— Excentric, încuviinţă mama, cu un aer de cunoscătoare. Nu este ceva neobişnuit în

rândul celor de rangul lui.

— De asemenea, are anumite idei despre cum ar trebui să fie un Crăciun englezesc şi este destul de entuziasmat în această privinţă, aşa că, firește, am vrut să-i fac pe plac.

— De aşteptat, desigur, spuse mama.

— Şi, cum tu şi unchiul Basil nu eraţi în ţară, mi s-a părut ceva inofensiv. Camille se plimbă prin cameră, încercând să caute cuvintele potrivite. Şi m-am gândit că, pentru un Crăciun englezesc ca la carte, este nevoie de o familie tipic englezească… Se opri şi o în ochi pe mama ei. Şi până şi tu trebuie să recunoşti că, atunci când eşti aici de Crăciun sau în oricare altă perioadă, casa este plină de oameni al căror comportament este departe de a fi tipic.

— Nu genul de companie care ar putea influenţa hotărârea unui prinţ de a accepta sau nu o familie cu care să se înrudească. Mama vorbi cu un aer meditativ. Asta încerci să-mi spui? Dacă da, pot să înţeleg asta.

Delilah încuviinţă, cu aroganţa ce-o caracteriza.

— Exact asta vreau să spun, mamă.

Poate că nu era atât de dificil precum îşi imaginase Camille.

— Așa că, din moment ce nu erai aici…

— Am stabilit asta, dragă.

— Da, desigur. Din moment ce tu nu erai

aici, iar eu aveam nevoie de o familie… Camille trase adânc aer în piept. Am angajat una.

Lui Delilah nu-i venea să creadă.

— Ce-ai făcut?

— Ce ai auzit, am angajat o familie.

— De unde ai făcut rost de o familie?

— Mai ales de Crăciun, rosti încet mama.

— Nu am angajat o familie *reală,* spuse Camille, ca şi cum idea i se părea absurdă. Asta ar fi imposibil. Am angajat – îşi făcu curaj s-o spună – actori.

Delilah făcu ochii mari; rămase cu gura căscată, incapabilă să scoată vreun cuvânt. Bun.

— Actori? întrebă mama. Şi ce roluri trebuie să joace, mai exact?

— Păi, pe al tău, pe al unchiului Basil şi pe al lui Delilah…

Tânăra scoase un sunet ciudat, ca şi cum s-ar fi sufocat.

— După care a trebuit să înlocuiesc toţi servitorii, pentru a păstra totul secret, desigur…

— Desigur, repetă mama.

— Însă trupa de actori nu a fost suficient de numeroasă pentru a înlocui pe toată lumea, aşa că personalul nostru este foarte redus acum. Totuşi, sunt bine antrenaţi ca servitori, se grăbi ea să adauge. Din păcate, nu sunt la

fel de iscusiţi ca actori.

— Dar sunt servitori buni? întrebă mama, iar Camille încuviinţă.

— Din câte se pare, au lucrat cu toţii ca servitori, până când s-au decis că ar prefera să devină actori. Coborî tonul, ca şi cum ar fi vrut să-i dezvăluie un secret. Într-adevăr, nu sunt convinsă că unii dintre ei au luat decizia potrivită. Uite, doamna Fortesque este excelentă în rolul de bucătăreasă. Încerc să o păstrez. Aşteaptă numai să guşti biscuiţii făcuţi de ea.

— O, îmi plac tare mult biscuiţii.

— Mamă! exclamă Delilah şi se uită urât.

— Presupun că nu are importanţă asta, continuă mama iute. Presupun, totuşi, că nu mi-ai concediat servitorii.

— N-aş face niciodată aşa ceva! zise Camille. I-am trimis în concediu, oferindu-le o primă de Crăciun.

— Înţeleg, spuse mama gânditoare.

— Adu-i înapoi! izbucni Delilah. Trimite imediat după ei! Şi scapă de aceşti… aceşti acto*ri!*

— Asta ar fi extrem de dificil, spuse Camille pe un ton aspru. Nu poţi opri o piesă de teatru.

Mama îi aruncă o privire lui Delilah.

— Așa ceva nu este admisibil în teatru, dragă.

— Dar nu poţi continua cu chestia asta! izbucni Delilah.

— Fac ceea ce vreau. Mama îi întâlni privirea lui Camille. Şi ce rol propui să jucăm noi?

Camille făcu ochii mari.

— Haide, dragă, n-ai de ce să te uiţi aşa la mine, replică mama ei zâmbind. Cred că este o idee excelentă.

— Da? întrebă Camille.

— Al naibii de scumpă, fireşte, dar foarte inteligentă.

Delilah scoase un icnet.

— Mamă!

— Nu ai de ce să fii atât de şocată, Delilah. Până la urmă, sora ta face ceea ce a considerat de cuviinţă pentru a se căsători cu acest prinţ al ei. Mi-ar plăcea să am un prinţ în familie. Ingeniozitatea ei mi se pare demnă de laudă.

— Atunci, nu eşti furioasă? întrebă Camille încet.

— Draga mea fiică, fiecare face ceea ce trebuie să facă. Într-adevăr, sunt încântată de inteligenţa ta şi de-abia aştept să-ţi ofer o mână de ajutor cu orice ai nevoie, spuse mama zâmbind larg. Aşadar, Camille, ce roluri vom juca? Am jucat şi eu puţin în tinereţe, ştii, în nişte piese de la şcoală. Fără să mă laud, trebuie să-ţi spun că eram destul de pricepută.

Delilah făcu ochii mari.

— Doar nu te gândeşti la modul serios să laşi şarada asta să continue?

— O, ba da. Mama o privi cu asprime pe fiica ei cea mică. La fel cum o să faci şi tu. Şi ai să o faci cu eleganţă, dacă nu chiar cu entuziasm. Dacă de asta este nevoie pentru ca sora ta să obţină cererea în căsătorie de la prinţul ei, vei face tot ceea ce trebuie pentru a o ajuta.

Delilah începu să bombăne în barbă.

— Da, în legătură cu asta, continuă Camille, şi chipul i se schimonosi. Se pare că ar fi mai bine să evit o cerere în căsătorie decât să refuz. Prin urmare, încerc să mă eschivez de la a fi cerută.

— Cum aşa?

— M-am decis că, dacă trebuie să mint un bărbat în privinţa familiei mele pentru a mă căsători cu el, poate că nu merită să-l am.

În clipa în care rosti aceste vorbe, ştiu că erau adevărate. Oricât încercase să îl ignore, gândul o bântuise încă de la bun început. În ciuda faptului că puţini oameni ar cataloga drept obişnuit comportamentul mamei ei sau al unchiului Basil – şi Dumnezeu îi era martor că personajele pe care mama ei le chema de obicei acasă nu erau nici pe departe genul de oameni cu care s-ar asocia o persoană serioasă, şi se petrecuseră destule cochetării şi legături amoroase în această casă –, mama

ei era blândă şi generoasă din fire. Nu avea de ce să-şi ceară scuze în privinţa ei sau să încerce să o ascundă, iar Camille se simţi brusc ruşinată de ceea ce făcuse.

— Doamne, draga mea, când vine vorba despre căsătorie, cu toţii minţim într-o privinţă sau alta.

— Eu n-am minţit niciodată, spuse Delilah cu mândrie.

— Va veni şi ziua aia, draga mea, spuse mama, după care o privi pe Camille. Aşadar, dacă nu-l mai vrei, de ce să continui cu toată farsa?

— Ca să fiu sinceră…

— Este puţin cam târziu pentru asta, i-o reteză cu asprime Delilah.

Camille nu o luă în seamă.

— Nu sunt deloc sigură că-l pot convinge să nu spună nimic despre asta, mai ales dacă îi voi refuza cererea. Şi, dacă s-ar afla ceva despre această înşelătorie…

— O, Doamne! exclamă mama ei şi tresări. Ce bârfe…

— Doamne! gemu Delilah. Vom fi cu toţii distruşi! Eu voi fi distrusă! Nu voi mai putea să ţin capul sus…

— Tocmai de aceea nu vom permite să se întâmple una ca asta, spuse mama la modul cel mai serios. Ai perfectă dreptate, Camille. Trebuie să jucăm până la final.

Camille nu-şi mai amintea când şi dacă se simţise atât de uşurată. Nu numai că mama ei nu era furioasă, dar avea să o şi ajute şi să se asigure că şi Delilah urma să facă la fel. Scoase un oftat adânc.

— Mulțumesc, mamă.

— Nu este nevoie de mulţumiri, dragă, spuse mama. Aş face orice ca să te ajut. Se uită la Delilah. Sau pe tine. Sau pe Beryl.

Delilah o privi încruntată.

— Ne-ai vârât pe toţi în buclucul ăsta. Încă un exemplu că tu nu te gândeşti niciodată înainte să te arunci cu capul înainte, spuse Delilah, gesticulând agitată. În mod limpede, ideea unei pedepse sociale aproape că o adusese în pragul isteriei. S-ar fi zis că după Incidentul Brighton…

— Destul, spuse mama cu asprime. Sunt sigură că sora ta şi-a învăţat lecţia. De fapt, sunt convinsă că nu va mai angaja niciodată actori de Crăciun, nu-i aşa, dragă?

— Niciodată, spuse cu hotărâre Camille, după care se opri. Ar mai fi câteva detalii pe care ar trebui să le amintesc. Prea puţin importante, de fapt, în toată povestea. Clătină din cap, apoi continuă: Nu a mers totul conform planului.

— Ar fi foarte plictisitor dacă s-ar respecta întru totul… scenariul. Mama zâmbi larg. Răsturnările de situaţie sunt cele care fac

spectacolul de neuitat.

— O, spune-ne, soră dragă. Ce ar fi putut merge prost?

— Sarcasmul, Delilah, interveni mama, nu ajută.

Se auzi o bătaie în uşă, după care Grayson intră în salon.

— Fortesque mi-a spus că ai putea avea nevoie de ajutor. Privirea lui examină rapid încăperea, o întâlni pe a lui Camille, apoi încuviinţă uşor. Deodată, Gray păşi către mama ei şi îi luă mâna.

— Lady Briston, sunteţi la fel de minunată ca întotdeauna.

— Iar dumneata eşti la fel de… Mama se holbă la el, apoi chipul i se lumină. Grayson Elliott? Eşti chiar tu?

El râse.

— Mă tem că da.

— Doamne, eşti la fel de prezentabil ca în tinereţe. Maturitatea te prinde bine. Îl cercetă plină de admiraţie. Eşti mult mai arătos decât ar trebui să fie un bărbat.

— Iar dumneata eşti la fel de încântătoare ca întotdeauna, spuse Gray cu un zâmbet larg.

Delilah îşi drese glasul şi se ridică.

— Era şi timpul să vii acasă.

— Delilah? Gray păşi către ea şi îi apucă mâna. Eşti aceeaşi fată pe care mi-o amintesc eu?

Ea îşi înclină capul şi îi zâmbi radios.

— Aceeași.

— Te-ai făcut mare, spuse el, ridicându-i mâna pentru a o săruta şi privind-o în ochi. Şi, dacă-mi permiţi, ai crescut în cel mai minunat mod.

— Doamne, Grayson, eşti la fel de fermecător cum te ştiam, spuse Delilah privindu-l printre gene.

Dumnezeule, flirta cu el? Pentru o clipă, Camille încercă să o privească pe sora ei prin ochii lui Grayson. Deşi toate trei surorile aveau ochii albaştri, părul lui Delilah era negru, în loc de blond. Era şi cu câţiva centimetri mai scundă decât surorile ei, şi, ce-i drept, era drăguţă, chiar atrăgătoare. Asta dacă puteai face abstracţie de felul ei enervant de a fi, deşi Grayson nu părea să aibă vreo problemă cu asta. Camille ignoră ceea ce în alte condiţii ar fi putut fi gelozie.

— Presupun că acesta este unul dintre detaliile despre care pomeneai, nu? zise mama.

— Unul dintre ele, recunoscu Camille.

— Camille, nu i-am putut ţine… Beryl intră în salon şi se opri brusc. Mamă! făcu ochii mari, dar îşi veni aproape imediat în fire. Mama *est*e chiar în spatele meu, precum şi unch*iul Basil, Delilah şi,* ăăăă, Nikolai.

— Beryl, spuse mama cu prudenţă şi se

ridică. Mă bucur tare mult să te văd, draga mea.

— Şi eu pe tine, întotdeauna.

Expresia de pe chipul lui Beryl ar fi fost de nepreţuit dacă nu ar fi trebuit ca şi Camille să se chinuiască să-şi şteargă o expresie similară de pe propriul chip. Traversă încăperea pentru a sta lângă mama ei, în caz că avea nevoie de… ajutor.

— Oaspeți noi?

Nikolai intră în încăpere, urmat de toţi ceilalţi. Judecând strict după înfăţişarea lui, cu siguranţă făcea o primă impresie excelentă.

— Prinţul, şopti Camille la urechea mamei sale.

Aceasta încuviinţă drept răspuns.

— Sunt contele Pruzinsky. Înaintă către mama ei, îi luă mâna şi i-o duse la buze. La dispoziţia dumneavoastră.

Camille se întrebă dacă spunea acelaşi lucru tuturor femeilor pe care le întâlnea. Era ciudat că în urmă cu câteva zile i se păruse încântător, iar acum o scotea din sărite.

— *Contele* Pruzinsky? Mama îl privi ironic. Nu sunteţi „prinţ”?

— Preferă să călătorească incognito, spuse Grayson repede, iar Camille îl privi cu recunoştinţă.

Nikolai afişă zâmbetul său perfect.

— Trebuie să-mi reanalizez condiţiile de

călătorie. Deşi le consider necesare, se dovedesc oarecum stranii. Bărbatul îşi concentră atenţia asupra mamei ei. Iar dumneavoastră sunteţi?

Mama făcu ochii mari.

— Eu…

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe mama mea, zise Grayson cu blândeţe. Lady Elliott.

— Da, desigur, sunt mama lui, spuse ea şi zâmbi larg. Iar aceasta este fiica mea şi sora lui Grayson, domnişoara Elliott. Prudence.

Delilah aproape că se înecă.

— Prudence[2]?

— Este o virtute, spuse Beryl, un pic mai tăios decât era nevoie.

— Și un nume frumos! Nikolai merse către Delilah şi îi luă mâna, neîncetând să o privească în ochi. Pentru o femeie frumoasă, adăugă el.

— O!

Delilah ridică ochii şi-l privi fascinată. Deşi, era adevărat, era greu să nu te laşi distrasă de părul acela blond şi de şarmul regal.

Beryl se întoarse către ceilalţi:

— Mamă, unchiule Basil, Delilah, iată cine ni s-a alăturat!

Doamna Henderson se încruntă.

— Cine?

— Mama şi sora vărului Grayson, desigur,

2 În limba englezi, în original, *prudence* înseamnă „prudenţă”, (n.tr.)

spuse Beryl zâmbind forţat.

— Verișoara Prudence şi verişoara…

În ochi i se citi panica.

— Draga mea Bernadette, spuse mama, traversând încăperea pentru a o lua în braţe pe doamna Montgomery-Wells. Ce bucurie să te văd din nou. Mulţumesc tare mult că ne-ai invitat de Crăciun.

— Păi, Crăciunul nu ar fi la fel fără voi. Femeia mai în vârstă îi zâmbi călduros mamei. Actriţa păru să se prindă repede de cele întâmplate. Poate că ceaţa se ridica într-un final. Dar nu mă cheamă Bernadette, ştii. Sunt Anastasia.

Sau poate că nu.

— Da? Mama făcu ochii mari. Aş fi putut să jur că te cheamă Bernadette.

— Este în regulă, draga mea. Actriţa o bătu blând pe braţ. Se mai întâmplă chestii din astea la bătrâneţe. Mie mi se întâmplă tot timpul.

— Chiar şi aşa, spuse mama încet, sunt destul de sigură că este Bernadette.

Doamna Montgomery-Wells se încruntă.

— Cred că ştiu şi eu cum mă cheamă, spuse femeia şi îi aruncă o privire domnului Henderson. Dumnezeule, Franklin, unii oameni habar nu au cine sunt. Nu i-a interesat să studieze mai mult, fără îndoială.

— Fără îndoială, oftă domnul Henderson. Şi

mă cheamă Basil.

Doamna Montgomery-Wells o privi pătrunzător pe mama.

— Ce spuneam?

Mama zâmbi ezitant.

— Cât de încântător este totul. Nikolai privi în jur. Să ai atâtea rude aici de Crăciun. Mai întâi domnul Elliott, apoi copiii…

— Copii? întrebă Delilah. Ai cui copii?

Mama îi aruncă lui Camille o privire confuză.

— Un alt detaliu?

Camille ridică din umeri neajutorată.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem cu toţii în sufragerie. Beryl îi conduse către uşă. Bănuiesc că doamna Fortesque a pregătit un desert minunat şi n-am vrea să o jignim.

— O bucătăreasă excelentă, rosti încet domnul Henderson. Şi ar trebui să vedeţi cum dansează…

— Și ar trebui să ne retragem în camerele noastre ca să ne împrospătăm puţin, spuse mama de îndată ce restul ieşiră din încăpere. Deşi, bănuiesc că sunt ocupate.

Camille încuviinţă.

— Toate camerele sunt ocupate, dar dormitorul roşu, din capătul holului, vizavi de al tău, este încă disponibil, adăugă ea repede. Totuşi, va trebui să o cazăm pe Delilah în aripa de vest.

— Aripa de vest? Delilah îi aruncă o privire încruntată. Este frig şi curent în *aripa de vest.*

— Prostii! Mama respinse obiecţia fetei. Dacă mai pui câteva pături, ar trebui să fie suficient pentru a-ţi ţine de cald.

Delilah făcu ochii mari.

— Dar nu vreau să dorm în aripa de vest. Nu vreau să fac parte deloc din toată nebunia asta. Este încă una dintre urzelile tale prost gândite, care, fără îndoială, ne va distruge pe toţi. Încă sunt de părere că ar trebui să-i trimitem pe toţi acasă numaidecât.

Camille miji ochii.

— Sau ai putea să pleci tu.

Delilah scoase un icnet.

— Ai fi în stare să-ţi laşi sora în frig? De Crăciun?

— În sunet de clopoţei şi cu o crenguţă de stejar prinsă în dinţi, dacă trebuie, izbucni Camille.

Grayson făcu un pas înainte.

— Poți lua camera mea dacă doreşti.

Mama o privi pe Camille. Aceasta ridică din umeri.

— El stă în camera aflată vizavi de a mea.

— Înțeleg, spuse mama.

Camille cunoştea acel ton. Mai exact, ce anume înţelegea?

Delilah îi zâmbi lui Gray la modul cel mai uşuratic posibil. Descrierea făcută de

domnişoara Murdock în ceea ce o privea poate că nu era departe de adevăr, până la urmă.

— Foarte grijuliu din partea ta, Grayson.

— Dar nu poate accepta, spuse mama ei cu fermitate.

— A, ba aş putea.

— Dar nu ai s-o faci. Mama îi aruncă o privire aspră. Nu te poţi aştepta ca Grayson să-şi mute totul tocmai când o ajută pe Camille cu farsa ei şi când nu sunt suficienţi servitori pentru a-i veni în ajutor. Aşa că vom lăsa lucrurile exact aşa cum sunt acum.

— Fortesque! strigă Camille.

I se păru inutil să sune din clopoţel, din moment ce nu încăpea îndoială că bărbatul asculta la uşă. Actorul intră numaidecât.

— Da, milady.

— Mama şi sora mea ne vor însoţi în calitate de mamă şi soră a domnului Elliott, spuse Camille oftând. Te rog să pregăteşti camerele. Îţi vor arăta ele care anume.

Actorul ridică dintr-o sprânceană.

— Încă două, deci?

Camille scrâşni din dinţi.

— Este vreo problemă?

Bărbatul oftă mult prea teatral.

— Sigur că nu, milady. Urmă o pauză. Mai sunt şi alţii? Mai sunt alţi membri ai familiei pe care nu i-am luat în calcul? întrebă el, apoi ridică glasul. Mai sunt şi alţi oaspeţi care

poate rătăcesc acum pe drum?

Delilah trase adânc aer în piept.

— Din moment ce nu m-am aşteptat să sosească nici aceştia, chiar nu ştiu ce să-ţi spun în momentul de faţă, răspunse Camille, cu o privire ameninţătoare. Totuşi, sunt convinsă că eşti mai mult decât capabil să faci faţă acestei noi situaţii, din moment ce te-ai descurcat atât de bine până acum!

— Domnule Fortesque… Mama făcu ochii mari, prefăcându-se surprinsă. Nu sunteţi un majordom adevărat deci? Sunteţi unul dintre actori?

Bărbatul trase aer în piept şi se linişti.

— Da, milady.

— Ei, n-aş fi crezut, spuse ea cu o voce plină de admiraţie. Sunteţi foarte bun.

— Da? Bărbatul tăcu, după care zâmbi cu modestie. Mulţumesc, milady. Îmi dau silinţa întotdeauna.

— Și se vede. Femeia îl studie pentru o clipă. Te-am mai văzut cumva pe scenă? Printr-un teatru din Londra, poate?

— Ei bine, am avut câteva roluri…

— Cât de fascinant! Vreau să-mi povesteşti tot, îi spuse ea cu un zâmbet încântător.

— Ce-ar fi să ceri să se aducă bagajele sus, şi-ţi vom arăta în ce camere vom sta? Şi, în timp ce facem asta, îmi vei povesti despre reuşitele tale în lumea teatrului. Am fost

dintotdeauna fascinată de teatru.

— Cum doriţi, spuse el, privind către Camille. Altceva mai doriţi?

— Doamne, sper că nu, zise Camille încet.

— Şi-acum, domnule Fortesque… Mama îl însoţi afară din cameră, aruncându-i lui Camille un zâmbet complice. Spuneţi-mi…

— Din nu ştiu ce motiv absurd – şi Dumnezeu este singurul care ştie ce se petrece în mintea ei mama a hotărât, în mod evident, să devină parte din farsa asta a ta. Îmi voi juca şi eu rolul, din moment ce se pare că nu există altă modalitate de a ne feri pe toţi de scandal. Delilah miji ochii. Dar sunt foarte supărată din cauza asta, Camille, foarte supărată.

Camille se holbă la sora ei pentru un moment, după care zâmbi cât putu de larg.

— Crăciun fericit şi ţie, dragă soră.

În privirea lui Delilah se citea furia.

— N-aş…

— Prudence, haide, draga mea, strigă mama lor din hol.

Delilah îi aruncă o privire usturătoare surorii ei, apoi se întoarse către Grayson şi zâmbi, parcă cerându-şi scuze.

— Iartă-mă, Grayson. Nu reacţionez prea bine când apar surprize prin care aflu, de exemplu, că familia mea a fost înlocuită de actori şi că trebuie să dorm într-o încăpere în

care este frig şi curent… şi, a da, că mi se spune Prudence.

— Este de înţeles, desigur, spuse Grayson zâmbind.

— Mulțumesc.

Delilah ridică bărbia şi ieşi din cameră, asemenea unui soldat curajos, cum şi era, de altfel.

— Nu pare să te placă foarte mult, remarcă Grayson şi o fixă cu privirea pe Camille.

— Niciodată nu m-a plăcut, spuse Camille oftând. N-o place nici pe Beryl.

— Asta pot să înţeleg, replică Gray, chicotind. Dar trebuie să fie dificil şi pentru ea.

— Dificil? Camille se încruntă. Ce vrei să spui?

— Păi, faptul că este cu cinci ani mai mică decât surorile ei gemene, care sunt minunate şi iubite şi care făceau aproape totul împreună… Mă gândesc că s-ar putea simţi exclusă, că are impresia că nu este suficient de importantă, lucruri de felul acesta. Poate că îi este dificil, atâta tot, spuse el, ridicând din umeri. Este doar o remarcă.

— Da, presupun că da.

Nu se gândise niciodată că Delilah s-ar putea simţi aşa.

— Deși… acesta este un exemplu perfect. Este farsa ta, dar Beryl îţi ţine partea. Nu te-ai

gândit niciodată că Delilah şi-ar putea dori să fie parte din această farsă.

Camille se enervă.

— Nu şi-ar dori *niciodată* asta. Este mult prea cuviincioasă pentru ceva de genul ăsta. Ce-i drept, nici nu o întrebase nimeni. Şi-apoi, a fost plecată din ţară cu mama, care i-a cerut lui Delilah să o însoţească, nu mie sau lui Beryl.

— Așa cum am spus mai devreme, era numai o remarcă.

Cu toate acestea, Camille nu se gândise niciodată la motivele pentru care Delilah se purta astfel cu ele. Nu-i trecuse niciodată prin minte că sora ei mai mică s-ar putea simţi exclusă. Dar, în locul lui Delilah, ea nu s-ar simţi oare la fel? Se crispă.

— N-am fost prea drăguţă cu ea, nu-i aşa?

El scutură din cap.

— N-aş şti să-ţi spun.

— Ei bine, nu am fost. Sau, mai degrabă, niciuna nu a fost. Nu ne-am gândit niciodată că s-ar putea simţi ignorată. Am crezut că nu ne place.

— Nu cred că este înnebunită după voi.

— Nu, nu este. Şi, după câte se pare, o meritǎm, spuse Camille şi oftă. Este a doua oară astăzi când mă simt ruşinată de comportamentul meu. Strâmbă din nas. Nu-mi place deloc asta.

— Dar îţi stă tare bine, spuse el, tachinând-o.

— Doar tu ai putea să zici una ca asta, comentă Camille. În mod evident, eu – adică, eu şi Beryl – ar trebui să îndreptăm cumva lucrurile. Aş prefera să-mi petrec restul vieţii cu o soră care să nu mă urască, deşi mă îndoiesc că va fi uşor. Camille scutură din cap. Răceala asta e veche de ani de zile.

— Nu este niciodată uşor să îndrepţi lucrurile. Gray o privi în ochi. Regretele pentru greşelile făcute – acele greşeli de judecată pe care le facem cu toţii din cauză că suntem tineri, sau egoişti, sau mândri – sunt adesea dificile. Mai ales atunci când ne dăm seama că atitudinea noastră a fost iraţională şi chiar stupidă.

Camille simţi cum inima începe să îi bată mai tare.

— Vorbim încă despre Delilah?

— Nu ştiu. Gray păşi mai aproape; încă se priveau în ochi. Încă vorbim despre Delilah?

— Știu că am fost de acord să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat între noi în urmă cu mulţi ani, dar nu acum, Grayson, te rog.

Ultimul lucru de care avea Camille nevoie în această seară era o discuţie despre trecut – mai ales că în acel moment nu era deloc sigură de ceea ce simţea pentru el. Era o mare încurcătură.

— Pur şi simplu nu pot şterge trecutul când prezentul este un mare haos.

— Poate să mai aştepte, spuse Gray, apoi zâmbi. Nu plec nicăieri.

— De data asta, replică ea fără să se gândească.

Gray încuviinţă.

Camille îl privi pentru un moment îndelungat.

— Mulțumesc. Pentru ajutorul tău din această seară, adăugă ea repede. Nu-ţi pot spune cât de mult apreciez ceea ce ai făcut.

— Măcar atât pot face şi eu. Gray arăta de parcă ar fi vrut să mai spună şi altceva, dar se răzgândi. În schimb, îi întinse braţul. Ne alăturăm celorlalţi?

— Adică… înainte să fie prea târziu?

El râse, iar ea îi luă braţul, pe care-l simţi la atingere. Braţul unui bărbat pe care se putea baza. Al unui bărbat pe care se putea bizui la nevoie. Nu că ar fi contat în acel moment. Cu toate acestea, era un lucru de reţinut.

— Cine ştie ce s-ar putea întâmpla fără noi?

— Cine ştie, chiar aşa? în ciuda dificultăţilor pe care le-ai întâmpinat până acum, bănuiesc că vei reuşi să câştigi în cele din urmă.

— Dumnezeule, Grayson, în clipa asta nu-mi mai pasă de victorie. Îi zâmbi trist. Îmi doresc doar să supravieţuiesc.

Capitolul 17

Camille pregătise nişte jocuri pentru această seară, însă nimeni nu părea interesat în acest moment de altceva decât de conversaţie şi de coniac. I se păru că toată lumea era cumva copleşită, epuizată din pricina activităţilor din timpul zilei. Poate cu excepţia maniei ei.

Camille studie mulţimea de oameni din salon. Mama flirta cu Nikolai într-un mod care putea fi luat drept cam exagerat – dacă ar fi fost vorba despre mama altcuiva însă acesta era felul ei de a fi. Domnişoara Murdock îi semăna extrem de mult ca personalitate şi ca entuziasm. Deşi înclinaţia tinerei actriţe pentru flirt fusese enervantă la început, Camille îi aprecia acum hotărârea de neclintit. Lui Nikolai părea să-i facă plăcere. Grayson vorbea cu doamna Montgomery-Wells şi cu domnul Henderson în timp ce încerca, de asemenea, să o fascineze, dacă nu chiar să flirteze vădit cu Delilah. Într-adevăr, sora ei mai mică părea să se simtă bine, deşi cam fără voia ei.

Alături de Camille, Beryl studia şi ea grupul.

— Trebuie să recunosc, chiar şi cu invitaţii noştri surpriză, totul decurge…

— Să nu zici! Camille o apucă de braţ. Orice

ai face, să nu spui cum merge.

Beryl o privi derutată.

— Ce anume să nu spun?

Camille se strâmbă.

— În mod evident, nu pot zice cu voce tare, dar ştii la ce mă refer.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, spuse Beryl încruntându-se. Nu voiam decât să spun că merge…

— Stop. Camille scutură din cap. Dacă vei spune că merge bine, nu va fi aşa. Să rosteşti asta va fi ca un blestem. Aşa că aş aprecia foarte mult dacă ai păstra pentru tine aceste observaţii.

— Foarte bine, se gândi Beryl pentru o clipă. Atunci pot să spun că merge prost? Că acest castel de nisip pe care l-ai construit stă să se prăbuşească în orice moment în capul tău? Pot să adaug mai târziu şi că ţi-am spus că aşa va fi?

— Nu. Dar apreciez că îţi este foarte greu să te abţii.

— O, dar sunt sigură că voi avea ocazia, replică Beryl. Nu m-am gândit niciodată că ai fi superstiţioasă.

— Mă agăţ de orice avantaj care s-ar putea ivi în acest moment, inclusiv de superstiţii.

Beryl o fixa cu privirea pe sora mai mică.

— Iar noi două trebuie să facem ceva în privinţa lui Delilah.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Ce propui? Să o încuiem în pod, aşa cum făceam când era mică?

— Nu este ceva cu care să ne mândrim, a fost foarte urât din partea noastră. Şi cu siguranţă că n-o s-o facem nici acum, nici altă dată. Trebuie să ne purtăm mai frumos cu ea.

— De ce?

— Pentru că este sora noastră, singura noastră soră, şi am tratat-o îngrozitor.

— Nu mai rău decât ne-a tratat ea pe noi.

— Poate, dar… Camille îşi căută cuvintele potrivite. Mi s-a atras atenţia că este posibil ca Delilah să se poarte aşa din cauză că nu am inclus-o în vieţile noastre.

— Și?

— Și ar trebui să facem asta, spuse Camille cu hotărâre. Ar trebui să depunem un efort mai mare în acest sens.

— Am fost la nunta ei. Şi la înmormântarea soţului ei.

— Trebuie să ne vedem cu ea şi când nu este vorba despre o nuntă, sau o înmormântare, sau alt gen de întâlnire de familie la care suntem nevoite să participăm. Ar trebui să o invităm să ni se alăture la ceainărie de acum înainte sau când mergem la inaugurarea unor galerii, sau la conferinţe, sau la expoziţii la muzee.

Beryl făcu ochii mari.

— De ce?

— Pentru că aşa s-ar cuveni, de aceea. Nu ne-am străduit niciodată să o includem în grup sau măcar să o cunoaştem mai bine. Practic, este o străină.

— Fără îndoială pentru că noi eram mai mari şi deja aveam vieţile noastre când ea nu ajunsese încă la vârsta la care să devină interesantă. Nu că ar fi acum.

— Prostii! Sunt convinsă că este foarte interesantă. Şi, după cum am spus, este singura noastră soră şi ar trebui să ne purtăm cu ea ca atare.

— Tot nu înţeleg… Beryl făcu ochii mari. A, acum înţeleg. O privi cu admiraţie pe Camille. Foarte inteligent din partea ta.

— Ce anume e inteligent?

— Dacă ne împrietenim cu draga noastră soră mai mică, va accepta cu mai multă uşurinţă farsa ta. Privirea lui Beryl se mută asupra lui Delilah. Acum arată de parcă a mâncat ceva ce nu i-a priit.

— Mie mi se pare că arată de parcă s-ar simţi bine, deşi fără nicio tragere de inimă. Delilah râse la o replică de-a lui Grayson, iar Camille simţi un nod în stomac, pe care îl ignoră. Din fericire, Grayson se străduieşte să o amuze.

Beryl ridică dintr-o sprânceană.

— Eşti geloasă?

— Nu fi absurdă, spuse ea calm. Doar încearcă să fie de ajutor.

Iar eu mă simt foarte recunoscătoare.

— Nu fi foarte recunoscătoare, o avertiză Beryl. Nu uita ce…

— Nu uit. Tonul lui Camille ieşi mai aspru decât intenţionase.

Nu am uitat nimic, nici nu intenţionez s-o fac. Pur şi simplu face ce a spus că va face. Este un bun prieten.

— Ei bine, tot nu am încredere în el.

— Beryl, draga mea, spuse Camille zâmbind, nici nu e nevoie.

Beryl o privi pentru un moment îndelungat, apoi oftă.

— Doamne, Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, chiar nimic. Absolut nimic, spuse ea, scuturând din cap. Ei bine, ar trebui să o salvez pe mama… sau poate pe Nikolai – nu că ar părea vreunul din ei dornic să fie salvat. Dar este rândul meu să flirtez cu prinţul. Îşi îndreptă umerii. Nu este deloc un mod urât de a-ţi petrece seara, zău. Este extrem de plăcut la vedere şi mă dau în vânt după accentul lui. Deşi toate zâmbetele şi încuviinţările alea tind să te obosească.

Camille râse.

— Apreciez foarte mult sacrificiul tău. Şi voi începe să mă port mai frumos cu sora noastră.

— Ești un om mult mai bun decât mine.

— Cineva trebuie să fie.

Beryl făcu un pas, după care se întoarse din nou către sora ei.

— Cum de ţi-a venit ideea asta? în legătură cu Delilah, mă refer.

— Grayson mi-a spus, zise ea pe nepregătite.

— Da, sigur că el, nu? bombăni Beryl ca pentru sine, zâmbind cu jumătate de gură, şi traversă încăperea pentru a li se alătura lui Nikolai şi celorlalte doamne.

Ce Dumnezeu voia să spună cu asta? Privirea lui Camille se opri asupra lui Grayson şi asupra lui Delilah. Nu-l putea învinui că era grijuliu. Sau că se dovedea un om amabil. Şi chiar încerca din răsputeri să ofere ajutor. O, cu siguranţă că făcuse aranjamentele necesare pentru sosirea *orfanilor,* iar asta o făcea să se întrebe dacă într-adevăr încerca să fie de ajutor sau să-i pună beţe în roate. Cu toate astea, se putea să nu fi fost decât o greşeală prostească din partea lui. Să creadă că orfanii aveau să participe la farsă… cât de absurd era! Însă nu se eschivase de la responsabilitate când ea îi încredinţase băieţii. Într-adevăr, se purtase exact cum ar fi trebuit să se poarte unchiul care se presupunea că era. Fireşte, dacă n-ar fi arătat că-i plac atât de mult copiii, Camille l-ar fi considerat cel mai bun actor din distribuţie.

Cu excepţia ei, desigur. Întreaga seară se derulă cu Nikolai ezitând între flirt prietenos şi eschivare evidentă. Nu era deloc uşor, iar acum o durea capul din cauza efortului. Încă o dată, îi mulţumi din priviri domnişoarei Murdock. Tânăra actriţă se descurcase excelent încercând să-i capteze lui Nikolai întreaga atenţie.

Cu toate acestea, deşi refuza să se amăgească spunându-şi că totul mergea bine, nu era niciun pericol în a număra zilele rămase până la Crăciun. În această privinţă, era precum băieţeii care dormeau acum în vechiul dormitor al camerei pentru copii de la etaj.

Crăciunul părea să vină mult prea greu.

În mare, fusese o seară interesantă şi destul de liniştită, dacă nu puneai la socoteală sosirea adevăratelor doamne Briston şi Hargate. Gray se abţinu să nu pufnească în râs. Aceasta fusese o răsturnare de situaţie la care Camille nu se aşteptase. Totuşi, se descurcase binişor – cu ajutorul lui, desigur. El nu avea să lase această farsă a ei să o distrugă.

Îşi turnă coniac şi privi cum Camille vorbea cu sora ei mai mică şi cu ceilalţi presupuşi membri ai familiei. Părea să fi ţinut cont de toate observaţiile pe care i le făcuse în privinţa lui Delilah.

În ciuda absenţei lui în toţi aceşti ani, prăpastia dintre surori era evidentă. Şi era mare păcat! Unchiul lui îi spusese că el şi tatăl lui Gray trecuseră mai demult printr-o înstrăinare şi că se simţea recunoscător că-şi rezolvaseră problemele înainte de moartea fratelui său. Era o lecţie care pe Gray îl învăţase multe: niciodată nu se ştie cât timp ai la dispoziţie pentru a îndrepta lucrurile. Privirea i se opri asupra lui Camille. Păcat că-i luase atâta timp să-şi dea seama că lecţia aceea era valabilă şi pentru el.

— Ceva în legătură cu el nu este tocmai în regulă, nu-i aşa? spuse Lady Briston, alăturându-i-se.

Gray se întrebă de cât timp stătea acolo.

— Cu cine?

— Cu prinţul lui Camille, desigur.

Gray încuviinţă.

— Aţi observat?

— Dragul meu, spuse ea şi îl privi compătimitor, am întâlnit prea multe capete încoronate deportate şi îmi pot da seama când cineva nu este autentic. Ce noroc…

Se opri, părând a se gândi mai bine la ceea ce avusese de gând să spună.

— Da?

— Era doar un gând oarecare, lipsit de importanţă. Lady Briston lui o gură de coniac şi-l studie pe Pruzinsky. Şi totuşi, e păcat.

— De ce?

— Doamne, Grayson, nu te-ai uitat la el? Femeia îl privea asemenea unui mâncăcios care tocmai zărise o bucăţică delicioasă. Nu cred că am mai întâlnit pe cineva care să arate atât de bine ca el.

— Înțeleg.

Lady Briston îl privi încruntată.

— Credeai că o să spun că este păcat pentru că-mi doresc un prinţ în familie.

Gray dădu să nege acest lucru, după care se gândi mai bine şi încuviinţă.

— Nu pot *să* spun că ideea de a fi înrudită cu un prinţ nu are farmecul *ei,* însă fiicele mele nu mai sunt nişte copile. Fiecare s-a măritat bine prima oară. Îl privi din nou cu ironie. Iar, ca mamă, era datoria mea să mă asigur că aşa avea să se întâmple.

— Bineînțeles, spuse el încet.

— În acest moment al vieţii lor însă, sunt mai mult decât capabile să ia singure decizii. Şi mă aştept s-o facă. Nu sunt ca acele mame care se amestecă în acest gen de lucruri. Fiicele mele sunt inteligente, independente din punct de vedere financiar şi libere să facă exact ceea ce-şi doresc. Delilah încă încearcă să-şi dea seama ce anume îşi doreşte, desigur, însă este încă destul de tânără. Cea dea doua căsătorie a lui Beryl s-a dovedit altfel decât m-aş fi aşteptat, dar ea pare foarte fericită acum.

Cât despre Camille, în afara faptului că încă nu a reuşit să-şi stăpânească pe deplin impulsivitatea, cred că şi ea este în căutări.

— Poate a găsit ceea ce caută.

— Doamne, Grayson, dacă ai crede cu adevărat acest lucru, nu ai fi aici. Îi aruncă o privire. De ce ai venit, chiar?

— Vreau doar să ofer ajutorul meu unei prietene.

— Da, asta mi-am închipuit şi eu. Nu-i putem permite să îl ia de soţ dacă el nu este cine susţine că este, zise femeia după o scurtă pauză.

— Nu spuneai că fiicele tale sunt capabile să ia singure decizii?

— „Capabile” şi „decizii corecte” sunt lucruri total diferite. Pot să am încredere în tine că vei opri treaba asta?

— De ce în mine?

— Cred că din două motive. În primul rând, asta mă împiedică pe mine să mă transform într-o mamă care-şi bagă nasul.

Gray râse.

— În cazul acesta, nu am de ales.

— De ce nu i-ai spus că eşti îndrăgostit de ea? întrebă Lady Briston pe nepregătite.

— Ce? spuse el făcând ochii mari.

— M-ai auzit, replică ea şi oftă. Nu sunt o femeie proastă, dragule. Camille nu şi-o da seama, dar eu da. Presupun că şi Beryl a

observat. Deşi, în mod evident, nu este încântată de idee, spuse ea după o scurtă pauză.

— Care idee? întrebă el prudent.

— De cel de-al doilea motiv. De faptul că nu-ţi poţi lua ochii de la Camille. De privirea pe care o ai când o vezi sau când privirea ei o întâlneşte pe a ta. Mă îndoiesc că a mai observat altcineva în afară de mine şi de Beryl. Fiicele mele nu iartă uşor. Nici eu, de altfel. Tăcu şi îşi sorbi coniacul cu un aer gânditor. Presupun că e una dintre acele trăsături care se transmite de la mamă la fiică, de la o generaţie la alta. Noi suntem de părere că iertarea se câştigă.

— Mă străduiesc.

— Da, desigur, arătându-te un bun prieten. Cum merge partea asta?

— M-am descurcat când a trebuit să justific prezenţa voastră.

— Vai, eşti ager la minte. Fără îndoială că asta explică felul în care ai strâns acea minunată avere. Făcu o pauză mai lungă. Nu te-aş fi oprit.

Gray scutură din cap.

— Nu înţeleg.

— Nu, sunt convinsă că nu înţelegi. Femeia scoase un oftat resemnat. Mi-am încurajat fiicele, le-am îndrumat în direcţia potrivită, cum s-ar spune, dar nu le-am obligat niciodată

să facă nimic. Aş putea spune că, şi dacă aş fi încercat, nu aş fi reuşit. Poate că nu ai observat, dar toate sunt extrem de încăpăţânate. Zâmbi, mulţumită de sine. Încă un lucru pe care poate l-au moştenit de la mine.

— Tot nu am nici cea mai vagă idee despre ceea ce încercaţi să spuneţi.

— Încerc să spun că nu am obligat-o pe Camille să se mărite cu Harold. Dacă aş fi ştiut că ţine la altcineva, aş fi încercat să o conving să se mai gândească.

Gray o privi complet uluit.

— Te rog că nu-mi înţelegi greşit vorbele, Grayson. La momentul acela l-am considerat pe Harold ca fiind bărbatul potrivit pentru Camille. Din punctul meu de vedere, căsătoria din dragoste nu este niciodată la fel de înţeleaptă precum cea bazată pe motive mai practice. Mi-am pierdut de mult, nici nu-mi mai amintesc când, orice fel de speranţă legată de dragostea adevărată, de sufletele pereche şi de alte asemenea absurdităţi. Cu toate acestea… Oftă. Deşi nu ai fi putut o sprijini financiar aşa cum putea el, nici nu ar fi murit de foame. Unchiul tău, din câte îmi amintesc, avea planuri pentru tine. Dar nu mi-am dat seama de sentimentele ei pentru tine decât la mult timp după ce se căsătorise; tot atunci am aflat despre ceea ce se întâmplase

între voi doi înainte de nunta ei.

— Camille v-a povestit?

Lady Briston scutură din cap.

— Camille nu mi-a spus nimic. Beryl mi-a povestit.

— Nu ştiu ce să spun, rosti el încet.

— Aparent, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Sper că te-ai schimbat în alte moduri. Poate că acum alegi mai bine momentele oportune. Însă, din moment ce ai acumulat o avere serioasă, s-ar crede că nu mai eşti dispus să renunţi la fel de uşor ca odinioară.

— Îmi daţi permisiunea de a vă curta fiica? o întrebă pe un ton care se vru lejer.

— Nu fi absurd. Nu ai nevoie de aprobarea sau de permisiunea mea. Tot aşa cum nu are nici ea. Eu chiar încerc să nu mă amestec.

— Firește.

— Cu toate acestea, sunt mai mult decât dispusă să-ţi ofer sfaturi.

— Iar eu sunt foarte dispus să le ascult. Se opri. Aveţi vreunul? Vreun sfat, vreau să spun?

— Nimic din ce nu ştii deja. Ţi-aş spune să nu fii bleg, să faci ceea ce vrei. Dar nu-ţi pot spune cum să o cucereşti pe Camille, pentru că nu ştiu nici eu. În mod limpede, va trebui să afli singur. Se gândi pentru o clipă. Mai este ceva. Nu e chiar un sfat, ci un lucru pe care ar trebui să-l ştii.

— Da?

— Dacă vei avea norocul de a obţine iertarea lui Camille, a lui Beryl sau a mea, ar trebui să ţii bine minte că o greşeală îţi poate fi iertată, dar o a doua nici nu intră în discuţie. Bagă asta la cap, Grayson, şi încearcă să nu greşeşti din nou.

— Da, Lady Briston.

— Haide, dragule. Îşi sorbi coniacul. Deocamdată, poţi să-mi spui „mamă”.

Grayson zâmbi.

— Se pare că toată lumea se pregăteşte să se retragă, zise Camille când li se alătură. Eu, una, ştiu că asta vreau să fac. A fost o zi extrem de lungă.

Lady Briston se apropie de fiica ei.

— Pari extrem de obosită, draga mea. O noapte de somn îţi va prinde tare bine.

— Da, păi… Camille şi Gray se priviră reciproc, după care ea se uită repede în altă parte. Asta şi intenţionez. Să dorm bine. În patul meu. Singură.

— Sper că asta nu mă viza pe mine, spuse Lady Briston.

Gray spera că asta îl viza pe el. Se bucura să ştie că ea voia ca el să audă că nu împărţea patul cu Pruzinsky – chiar dacă Beryl îi spusese deja acest lucru. Chiar şi aşa, faptul că ea voia ca el să ştie i se păru un semn bun. Îşi venea în simţiri în privinţa lui Pruzinsky?

Şi, mai important, a lui Gray?

Camille nu o luă în seamă.

— Mâine va trebui să mă trezesc la fel de devreme şi va fi o zi la fel de aglomerată cum a fost astăzi. Va trebui să decorez casa, să mă ocup de copii şi multe altele.

— Cine sunt aceşti copii despre care vorbeşte toată lumea? întrebă Lady Briston încruntându-se.

— Sunt nişte băieţei drăgălaşi din sat. Dorm aici doar în noaptea aceasta. Ai să-i cunoşti mâine, spuse Camille şi zâmbi blând. Grayson este răspunzător de prezenţa lor.

— Dar Winfield a fost cel care i-a găsit, spuse el repede. Sunt copiii măcelarului.

— Dumnezeule! Privirea ei se mută de la Camille la Gray. Voi parcă aţi fi din nou copii. Copiii măcelarului, ai spus?

Camille încuviinţă, dându-şi, în mod evident, seama de ceea ce urma. Gray zâmbi cu toată gura.

— Domnul Carroll? Deci vom avea Carol de Crăciun? Lady Briston râse pe înfundate. Vai, Grayson, cât de inteligent din partea ta. Şi a lui Winfield, desigur.

— Mulţumesc, spuse el, apoi îşi drese glasul. Mamă.

Camille îl privi speriată.

— Camille, draga mea, lucrurile merg din ce în ce mai bine.

Camille oftă.

— Mulțumesc, mamă.

— A, dar nu era un compliment, dragă, ci o simplă observaţie. Deşi… îi privi meditativ pe ceilalţi. Totul pare să decurgă chiar bine.

Camille se crispă.

— Ar trebui să fii încântată, continuă Lady Briston. Asta chiar este o victorie importantă, draga mea.

— Încă nu a sosit Crăciunul, mamă.

Şi, în ziua de după Crăciun, Camille intenţiona să plece cu Pruzinsky. Îl provocase pe Gray să se poarte precum bărbatul care devenise, iar el avea de gând să facă exact acest lucru, într-un fel sau altul, avea să o împiedice pe Camille să comită cea mai mare greşeală a vieţii ei şi să o convingă să-l ierte pentru cea mai mare greşeală a lui.

Bărbatul care devenise nu era dispus să renunţe la dragostea vieţii lui. Nu şi de data aceasta.

Nu de Crăciunul acesta.

23 decembrie

Capitolul 18

— Tu de-acolo, băiatul cu numărul doi, îl strigă mama pe Simon, care era cocoţat pe scara principală. Mută creanga aceea puţin la dreapta, te rog. Oftă. Nu, dragule, la cealaltă dreapta.

Gray simţi că cineva îl trage de pantaloni şi privi în jos. Walter se uita la el.

— Da?

— Dacă pune crengile, frunzele şi fundele peste balustradă n-o să fie de folos nimănui, să ştii.

Walter se holba la el acuzator.

Băieţii mai mari îl ajutau cu decorarea; gemenii erau în bucătărie şi mâncau turtă dulce şi alte delicatese de Crăciun. Fortesque se asigurase că soţia lui stătuse trează toată noaptea, pregătind tot soiul de dulciuri pentru Crăciun. Gray gustase turta dulce, spusese că era excelentă şi făcuse aluzii cum că doamna Fortesque ar trebui să devină bucătăreasa lui. Cu o cazare corespunzătoare pentru cuplu,

desigur, şi cu posibilitatea unui mic salariu pentru domnul Fortesque, de asemenea, aşa încât el să-şi poată continua cariera de actor. Era ca un soi de patronaj artistic, după cum se exprimase Gray, iar domnul Fortesque fusese de acord să discute despre acest lucru cu soţia lui. La urma urmei, deşi Gray şi Camille fuseseră de acord să-i ofere doamnei Fortesque acelaşi salariu, nu exista nicio interdicţie în a-i oferi un salariu şi soţului.

— Îmi pare rău, Walter, dar se pare că doamnele doresc să decoreze fiecare locşor. Gray ridică din umeri. Mă tem că nu avem ce face în această privinţă.

— Tata spune că, atunci când unei femei îi intră ceva în cap... De cealaltă parte a lui Gray, Thomas clătină trist din cap. Bărbatul nu are încotro decât să-i ofere o mână de ajutor ori să stea deoparte.

— Tatăl tău este un om foarte înţelept, spuse Gray.

Walter chicoti.

— Mama nu asta a zis. Mama a spus…

— Poate ar fi mai bine să păstrezi asta pentru tine, chicoti amuzat Gray.

— Băieții cu numărul unu şi trei, porunci Lady Briston. Aparent, era la fel de incapabilă să reţină numele ca doamna Montgomery-Wells, deşi ea măcar şi-l amintea pe al ei. Fiţi drăguţi şi aduceţi-mi acele ghirlande din colţ.

Thomas scoase un oftat îndelung, după care el şi Walter se grăbiră să execute ordinul.

Lady Briston, copiii şi servitoarele erau ocupate cu balustrada şi cu scara, în vreme ce Beryl îi pusese pe Pruzinsky şi pe ceilalţi actori să decoreze salonul principal. Camille se balansa pe o scară în vreme ce-i dădea instrucţiuni servitorului care agăţa ghirlande verzi împodobite cu funde de balustrada de pe coridor. Gray se duse mai aproape pentru a sprijini scara.

Camille privi în jos.

— Sper că nu te uiţi la gleznele mele, Grayson Elliott.

— Dar sunt atât de frumoase, Camille.

Aşa cum erau, fără îndoială, şi picioarele care le însoţeau şi tot restul. Simţi cum i se strânge stomacul.

— Mulțumesc, spuse ea cu sfială, după care coborî de pe scară. Ajunse pe podea şi se trezi atât de aproape de el, că mai că era în braţele lui. În ochi i se citea provocarea. Ai de gând să te dai la o parte sau trebuie să te dau eu? întrebă ea în cele din urmă.

Gray zâmbi, privind-o în ochi.

— Dar îmi place unde stau acum.

Lui Camille i se tăie răsuflarea.

— Grayson, nu ştiu la ce te gândeşti, dar asta este… Extrem de deplasat, da.

Simţea mirosul părului ei, în ciuda mirosului

de brebenel, care plutea în aer.

— Bănuiesc că ştii exact la ce mă gândesc.

— Ei bine, eu nu mă gândesc la acelaşi lucru, spuse ea cu hotărâre, dar nu făcu niciun efort de a-l da la o parte.

Gray zâmbi.

— Mă întrebam doar unde ai de gând să pui vâscul. Am cules destul de mult, să ştii.

— Am observat asta. Chiar foarte mult, nu crezi?

— Este totuşi Crăciunul. Se priviră în ochi. Unde o să-l agăţi?

— Unde? îl privi pentru un moment îndelungat, în timp ce el putu observa o uşoară confuzie şi chiar – îndrăznea să spere – o urmă de dorinţă în ochii ei. Într-un final, Camille clătină din cap, de parcă ar fi vrut să alunge un gând, după care se dădu la o parte, într-un loc sigur, spuse ea.

— Sigur?

— Da, *sigur,* spuse ea pe un ton aspru. Într-un loc discret. Nu vreau să fie împrăştiat peste tot prin casă, unde ceilalţi să se împiedice de el de fiecare dată când se întorc şi să fie obligaţi să sărute pe cineva pe care nu şi-ar dori să sărute.

— Până la urmă, acesta este rostul vâscului, spuse Gray râzând. Trebuie să te laud, Camille. Casa începe să arate aşa cum arăta de Crăciun când eram mici.

— Da, nu-i aşa?

Expresia ei deveni mai blândă, şi privi în jur.

— Mereu am iubit felul în care arată casa asta înainte de Crăciun, cu iederă, crenguţe şi funde pretutindeni. Camille zâmbi. Dintotdeauna mi s-a părut că este aproape perfectă.

— Asta îţi doreşti tu. Un Crăciun perfect.

Ea ezită, după care încuviinţă.

— Într-adevăr, asta îmi doresc.

— Deşi nu sunt convins că perfecţiunea poate fi atinsă.

Ea se încruntă.

— De ce nu?

— Păi…

— Ce s-a mai întâmplat acum?

— Poate nu ştiai, dar azi-dimineaţă am văzut-o pe mama ta repetând o scenă din *Romeo şi Julieta* cu domnul Henderson.

— Doamne! făcu o grimasă. Era…

— Julieta, încuviinţă el.

— Și domnul Henderson?

— Romeo, desigur, spuse Gray şi zâmbi larg. Jucau chiar foarte bine. A fost pur şi simplu impresionant.

— Să înţeleg că nu ţi s-a părut că era cazul să-i opreşti?

Gray scoase un icnet prefăcut.

— N-aş îndrăzni niciodată să-i spun mamei tale ce anume poate sau nu poate face în

propria casă.

Camille îşi reţinu un zâmbet.

— Da, s-ar putea să fie un gest imprudent.

— Imprudent? Ar fi de-a dreptul fatal.

— Și, din moment ce tu ai doar un rol secundar…

— S-ar putea descotorosi de mine în orice moment, spuse el pe un ton solemn. Ceea ce, fără îndoială, ţi-ar face viaţa mult mai uşoară, adăugă el.

— Da, ar face-o. Camille încuviinţă din cap şi-l studie. Deşi, în această etapă a piesei noastre, rolul tău pare să fi căpătat mai multă importanţă. Cred că publicului i-ar displăcea foarte mult dacă ne-ai părăsi.

— Dar ţie?

Gray mai că uită să respire, aşteptând răspunsul ei.

— Mie… îl observă pe servitorul care se chinuia cu o ghirlandă şi oftă. Nu, nu, nu este deloc bine aşa. Trebuie să fie mai sus. Dă-mi voie să-ţi arăt. Camille începu să urce scările, după care se întoarse către el. Te rog, fă-te util, Grayson. Mai sunt încă multe de aranjat.

— Dorinţa ta este porunca mea, spuse el şi zâmbi. Verişoară.

— Hmm.

Camille pufni şi continuă să urce scările.

Gray ar fi mai mult decât bucuros să se facă util, iar vâscul era un punct de pornire numai

bun. Un loc sigur şi discret, bineînţeles. Sigur şi discret nu erau tocmai caracteristicile principale ale sezonului. Şi-apoi, vâscul îi oferea oportunităţi pe care nu avea de gând să le piardă. Traversă încăperea, către grămada de verdeaţă. Cineva strânsese vâscul în mănunchiuri legate cu funde. Se aplecă şi puse toate mănunchiurile la un loc.

— Mă scuzaţi, domnule Elliott, spuse Fortesque încet în spatele lui.

— Da?

Gray se ridică.

Fortesque îi aruncă o privire lui Camille, apoi mamei ei, după care se aplecă de parcă ar fi vrut să-i spună un secret.

— Avem un nou oaspete. L-am condus în bibliotecă şi m-am gândit că ar fi mai bine dacă v-aţi ocupa dumneavoastră de el, întrucât nu sunt convins că Lady Lydingham poate…

— Da, desigur. Îi puse în braţe actorului mănunchiurile de vâsc. Ocupă-te să agăţi astea prin toată casa.

Fortesque luă grămada fără tragere de inimă.

— Dar credeam că Lady Lydingham nu vrea…

— Lady Lydingham vrea ca totul să fie perfect şi ce poate fi mai potrivit de Crăciun decât vâscul?

— Păi, da, presupun că da, dar…

— Dacă se plânge, ai permisiunea să dai toată vina pe mine, deşi ar fi mai înţelept să eviţi ca ea să te prindă în flagrant, cum s-ar spune. Aşa că încearcă să o faci neobservat.

— Da, domnule, dar…

— Şi, Fortesque, dacă reuşeşti să faci asta, s-ar putea să primeşti un cadou în plus în şoseta ta de Crăciun.

— Da, domnule, încuviinţă Fortesque. Voi face tot ce pot, domnule.

— Știam că aşa vei face.

Gray zâmbi şi se îndreptă către bibliotecă. Camille n-avea cum să se plângă de un sărut furat sub vâsc. Fireşte, asta i-ar creşte şansele şi lui Pruzinsky, dar, din moment ce atât Gray, cât şi Beryl aveau să fie cu ochii pe el, avantajul lui Pruzinsky ar fi prea neînsemnat.

Intră în bibliotecă şi se opri brusc. Colonelul Channing stătea în picioare, privind pe fereastră. Bărbatul părea oarecum diferit faţă de cum şi-l amintea Gray. Bineînţeles, trecuse multă vreme de când îl văzuse ultima oară, dar postura lui părea să trădeze o tensiune care nu părea în regulă. Poate că ceea ce aflase Gray cu o zi în urmă îi rămăsese încă în minte sau poate era doar instinctul. Putea la fel de bine să se înșele.

— Lord Briston?

— Da?

Bărbatul se întoarse spre el.

Trecuseră ani buni de când nu-l mai văzuse pe colonelul Channing. Cu toate astea…

— Sunt convins că nu vă mai amintiţi de mine, domnule, începu Gray. Sunt Grayson Elliott.

— A, da, nepotul lui Lord Fairborough. Bărbatul încuviinţă. Am auzit că îţi merge foarte bine.

Gray dădu aprobator din cap şi-l cercetă pe bărbat, presimţirea lui devenind tot mai mult certitudine.

— Nu sunteţi colonelul Channing, nu?

Bătrânul miji ochii.

— De ce zici asta?

— Pentru că, de când îl cunosc pe colonelul Channing, nu a permis niciodată celorlalţi să îi spună „Lord Briston”, din respect pentru fratele dumnealui. Fratele răposat, adăugă Gray după o scurtă pauză.

— A, da. Bărbatul ignoră comentariul. Ştii, băiete, lucrurile se mai schimbă.

— Nu şi acesta. În afară de… Gray trase adânc aer în piept. Când eu şi Camille căutam ornamente în pod, am dat peste nişte scrisori. Nişte scrisori de la tatăl ei, datate la mult timp după presupusa lui moarte.

— Înțeleg. Lord Briston miji ochii. Ce ai de gând să faci în privinţa acestei descoperiri?

— Orice doriţi să fac, domnule. Gray scutură din cap. Sunt casa şi familia dumneavoastră.

Aş spune că pasul următor vă aparţine. Cu toate astea, ar trebui să ştiţi – îl privi în ochi – că voi face tot ceea ce voi considera de cuviinţă pentru a o proteja pe Camille.

— Deci aşa stau lucrurile, da?

— Da, domnule.

— Și fiica mea simte acelaşi lucru în privinţa ta?

— Sper, dar nu sunt convins că şi-a dat încă seama de asta.

— Sună destul de complicat.

— N-aveţi idee, spuse încet Gray.

— Atunci, presupun că trebuie să-mi explici. Bărbatul trase aer în piept. Şi eu trebuie să-ţi explic, adăugă el şi privi în jur. Whisky-ul se află tot acolo unde a fost păstrat mereu?

— Așa cred, domnule.

— Toarnă câte un pahar mare pentru fiecare şi vino să iei un loc. Merse către unul dintre scaunele din faţa şemineului şi se aşează. Va dura ceva. Este o poveste lungă.

— Așa şi trebuie. Gray se duse la dulapul în care se ţinuseră dintotdeauna whisky-ul, coniacul şi alte băuturi, turnă două pahare şi se întoarse la tatăl lui Camille. Îi înmână un pahar, după care se aşează pe scaunul de alături.

— Pot să vă întreb de ce sunteţi aici? După tot acest timp?

— Este Crăciunul, spuse Lord Briston, după

care sorbi din băutură.

— Iertaţi-mă că întreb, domnule, dar n-au trecut aproape douăzeci de Crăciunuri de când aţi…

— Murit?

Gray dădu aprobator din cap.

— Asta nu a fost în totalitate alegerea mea. Cu toate astea, vina îmi aparţine. Dar am regretat fiecare Crăciun în care nu am avut curajul să mă întorc, spuse el, agitând whisky-ul din pahar. Am spus că este o poveste lungă – una pe care nu am mai spus-o până acum. Însă, pentru că sunt aici, iar tu eşti hotărât să o protejezi pe Camille…

Ridică din umeri.

— Continuați, atunci, domnule.

— Cred că ar trebui să încep cu începutul. Se opri puţin pentru a-şi pune ordine în gânduri. Eu şi Bernadette ne-am căsătorit de foarte tineri, domnule Elliott. Prea tineri, de fapt. Eram amândoi mânaţi de pasiunea tinereţii. De asemenea, aveam amândoi ceea ce s-ar putea numi temperamente schimbătoare. Eram iuţi la mânie. Când ne certam, ceea ce se întâmpla des… Zâmbi ca pentru sine, după care-şi drese glasul. Să s*pu*nem că oricine putea auzi când ne certam. În orice caz, am moştenit titlul şi responsabilităţile care veneau cu el. Înainte să-mi dau seama, aveam nu numai o soţie, ci şi

trei fete. De-a lungul anilor, m-am trezit urând povara care căzuse pe umerii mei doar fiindcă s-a întâmplat să mă nasc cu câteva minute înaintea fratelui meu.

Rămase tăcut pentru un moment îndelungat.

— El era liber să călătorească prin lume şi să ducă o viaţă plină de aventuri şi de distracţii, în vreme ce eu mă simţeam captiv. Poţi înţelege asta?

— Pot să înţeleg faptul că uneori simţi că viaţa nu este chiar corectă, spuse Gray încet, alegându-şi cu grijă vorbele. Mă tem că nu înţeleg cum de v-aţi putut lăsa familia să creadă că sunteţi mort.

— Aceasta nu a fost hotărârea mea, dar mă grăbesc cu povestirea. Privi către foc, încercând, în mod evident, să-şi pună amintirile cap la cap. Basil avea nişte necazuri în India, continuă el, ale căror detalii nu mai contează acum. Am simţit că nu am de ales şi că trebuie să-i vin în ajutor. Era fratele meu geamăn, la urma urmei. Bernadette a fost de acord cu hotărârea mea şi chiar m-a încurajat să merg. A durat ceva până am reuşit să-l scap pe Basil de probleme, dar mă aşteptasem la asta şi mă asigurasem că Bernadette avea toată puterea de decizie necesară privind proprietatea, finanţele şi viaţa de-aici. Eram căsătoriţi pe-atunci deja de vreo doisprezece ani. Un lucru a dus la altul şi… am fost foarte

prost, domnule Elliott, şi egoist, gândindu-mă numai la mine. Mă consumam din cauza lucrurilor care-mi lipseau mai degrabă decât să fiu recunoscător pentru tot ce aveam. I-am scris soţiei mele spunându-i că, deşi le iubeam pe ea şi pe fete, nu aveam să mă întorc acasă în viitorul apropiat. Nu mai este nevoie să spun că a fost furioasă şi rănită, cred, deşi nu mi-a spus niciodată asta. Este, fără îndoială, prea orgolioasă.

— De înţeles.

— Fireşte că e de înţeles. Bărbatul oftă adânc. Mi-a scris şi mi-a spus că nu va permite ca fiicele ei să creadă că tatăl lor le-a putut abandona şi că ar prefera să mă considere mort.

— Înţeleg.

— Câțiva ani mai târziu, i-am scris spunându-i că vreau să mă întorc acasă. Mi-a interzis să fac asta. Am continuat să-i scriu după aceea, la fiecare câteva luni, dar a fost de neînduplecat. Şi uite aşa au trecut anii.

Dădu pe gât restul de whisky şi întinse paharul. Gray aduse carafa şi se întoarse pentru a-i umple paharul.

— Poţi să înţelegi cum te simţi atunci când ştii că ai făcut cea mai mare greşeală a vieţii tale şi singura persoană pe care o rogi să te ierte refuză până şi să-ţi vorbească?

Gray se foi neliniştit în scaun.

— Am o idee, cât de cât, domnule.

— Dar m-am interesat de vieţile lor. Îl văd pe Basil adesea, în diverse colţuri ale lumii. Cu scrisorile, a fost un soi de curier. Mi-a fost purtător de cuvânt. Crede că sunt un laş de cea mai joasă speţă.

— O, sunt sigur că nu…

— Ştii, are dreptate. Lord Briston zâmbi trist. Am fost şi cred că încă sunt. Însă ajungi la un moment în viaţă când îţi dai seama că zilele rămase sunt mai puţine decât cele scurse deja şi atunci vezi cât anume din viaţă ai irosit. Şi, cumva, regăseşti curajul care ţi-a lipsit.

— Așa că de aceea sunteţi acum aici.

— Da. Sunt aici pentru a-mi recâştiga familia. Aşa să-mi ajute Dumnezeu. Sau lor. Ridică paharul. Şi vom vedea. Ar trebui să fie un Crăciun interesant.

— În mai multe feluri decât vă puteţi închipui. Gray tăcu pentru o clipă, apoi continuă: Sunt anumite lucruri pe care ar trebui să le ştiţi despre acest Crăciun special, înainte să vă vedeţi cu oricine altcineva.

Gray îi explică pe scurt planul lui Camille, ce rol juca fiecare actor, cum ajunseseră copiii să fie implicaţi, îi spuse despre sosirea neaşteptată a lui Lady Briston şi a lui Lady Hargate, dar şi despre motivele pentru care el şi Beryl erau convinşi că Pruzinsky era un

impostor.

Lord Briston râse.

— Nu ştiu de ce, dar nimic din toate astea nu mă surprinde.

— Ei bine, există un element amuzant care…

— Aici erai, Grayson.

Beryl dădu buzna în cameră, iar cei doi bărbaţi săriră în picioare.

— Camille are nevoie de ajutorul tău, iar eu… Îl văzu pe tatăl ei şi se opri brusc. Unchiule Basil, ce faci aici? Nu că nu m-aş bucura să te văd. Este Crăciunul, la urma urmei. Prezenţa ta este însă neaşteptată şi…

Beryl făcu ochii şi păli.

— Beryl.

Lord Briston făcu un pas înainte. Ea se holbă pentru o clipă nesfârşită.

— Arăți extrem de bine pentru un om mort.

— De unde ai ştiut? întrebă tatăl ei.

— Am găsit câteva dintre scrisorile tale acum câţiva ani. Beryl miji ochii. Ce cauţi aici?

— Am venit acasă, spuse el simplu.

— De Crăciun?

— De tot, sper. Nu se ştie niciodată cât timp mai ai de trăit şi am irosit deja prea mult.

— Este foarte bine, dar Crăciunul trecut unde ai fost? Şi acum doi ani? Beryl îşi împreună braţele la piept. Şi de toate Crăciunurile care au trecut?

— Nu am ce să fac pentru a îndrepta

trecutul, pentru a-mi răscumpăra greşelile faţă tine, de surorile tale şi de mama ta, spuse el, clătinând din cap. Dar sunt aici acum.

— Nu te aştepta să te primim cu braţele deschise.

El zâmbi.

— Nu mi-am imaginat nicio clipă că ar exista vreo şansă.

— Nu există. Beryl se uită înspre Gray. Cred că înţelegi că nu-i putem spune nimic lui Camille despre asta. Nu încă.

— Nu i-ai zis niciodată?

Gray o studie cu atenţie.

— Nu am ştiut cum. Să-i spun acum, înainte ca această farsă de Crăciun să se sfârşească, ar fi un dezastru de proporţii cosmice. Vocea îi tremura uşor, ca şi cum ar fi făcut apel la toată stăpânirea de sine, dar tot nu era de ajuns. Nu cred că ar trebui să-i spunem nici lui Delilah, continuă ea. Nu ştiu cum ar putea să reacţioneze la vestea învierii tatălui ei, dar, pentru că era foarte mică atunci când el *a murit,* aş îndrăzni să spun că nici măcar nu-şi aminteşte să fi avut vreodată tată. Beryl îşi îndreptă privirea spre părintele ei. Cât despre tine… Clătină din cap. Nu ştiu…

Gray nu-şi imaginase că era posibil ca Beryl să rămână fără cuvinte. Dar avea dreptate: nu-i puteau spune nimic lui Camille deocamdată. Având în vedere felul în care reacţionase Beryl

când îl văzuse pe tatăl ei, despre care ştiuse că nu era mort, nu-şi putea închipui efectul acestei surprize asupra lui Camille.

— Înţeleg şi ai perfectă dreptate, spuse Lord Briston încuviinţând. Nu este nevoie să complicăm şi mai mult acest Crăciun. Vom avea suficient timp să îndreptăm lucrurile după aceea.

— Sau ai putea să ne scuteşti pe toţi de chin şi să pleci, spuse Beryl cu asprime. Din nou.

— Aș putea. Lord Briston o privi în ochi. Ai prefera să plec?

— Da, izbucni ea. Dar mă îndoiesc că dorinţa mea are vreo importanţă. Şi-apoi, mai ai două fiice, iar eu nu vreau să iau această hotărâre în locul lor.

— Bun, pentru că am venit ca să rămân, spuse bătrânul pe un ton cât se poate de ferm.

— Va trebui să o laşi pe Camille să creadă că eşti unchiul Basil, până după Crăciun. Doamne, va trebui să explicăm asta cumva. A, va trebui să joci şi tu un rol în chestia asta, spuse ea, privindu-l nedumerită pe Gray, ceea ce era la fel de înspăimântător pentru el ca şi faptul că mai devreme rămăsese fără cuvinte.

— Ar putea juca rolul tatălui meu, presupun, spuse Gray încet. La altceva nu mă pot gândi. Deşi, pentru că mama ta joacă rolul mamei mele, nu sunt convins că este o alegere înţeleaptă. Îi aruncă o privire rapidă lui Lord

Briston. Pe de altă parte, presupun că este posibil ca Lady Briston să nu-şi dea seama cine eşti de fapt.

— Dumnezeule, Grayson!

Toate privirile se întoarseră către uşă şi către Lady Briston.

— Cred că pot să-mi recunosc propriul soţ. Privirea lui Lady Briston o întâlni pe cea a soţului. Bună seara, Nigel.

— Bernadette, zise el. Arăţi la fel de bine cum îmi aminteam.

— Iar tu arăţi mult mai bătrân. Îl studie pentru o clipă. Nu-mi amintesc să te fi invitat. De fapt, îmi amintesc destul de bine că ţi-am spus să nu mai calci vreodată în casa asta.

— *Şi* totuşi, iată-mă aici.

— Da, într-adevăr. Femeia oftă adânc. Era şi timpul, nu?

Lord Briston o privi uluit.

— Ce?

— Mamă. Beryl păşi către ea. Te simţi bine?

— Foarte bine. Da, niciodată nu m-am simţit mai bine. Cuvintele îi erau adresate fiicei ei, însă privirea îi rămase aţintită asupra soţului. Camille vă caută pe amândoi, continuă ea. Copiii au fost luaţi acasă de părinţii lor. A, şi băiatul numărul doi?

Îi aruncă o privire lui Gray, care încuviinţă şi zise:

— Simon.

— Ţi-a lăsat un mesaj. Un cadou de Crăciun, aşa s-a exprimat. Ce era? Lady Briston se încruntă. A, da. A spus că îţi lasă ţie dorinţa lui.

Gray zâmbi.

— Mulțumesc.

— Ţi-aş sugera să o foloseşti cu înţelepciune.

Gray încuviinţă.

— Așa am de gând să fac.

Miji ochii şi-l privi din nou pe soţul ei. Nu s-o fi considerat el curajos, dar o privi fără să ezite şi chiar păru să-şi îndrepte spatele puţin.

— Şi-acum, copii, fugiţi. Sunt de acord că nici Camille, nici Delilah nu ar trebui să ştie nimic despre acest subiect, cu excepţia faptului că Basil s-a întors. Nu este nevoie să stârnim un haos şi mai mare. Vom rezolva totul după Crăciun.

— Desigur, mamă, spuse Beryl, însă nu făcu niciun pas pentru a se da la o parte.

Gray o apucă de braţ şi o împinse uşor afară din bibliotecă, după care se întoarse şi închise uşile în urma lui. Privirea lui o întâlni pe a lui Lady Briston.

— Mulțumesc, Grayson, spuse ea, încuviinţând. Poate că totuşi eşti suficient de bun.

Gray zâmbi şi închise uşile. Beryl se rezemă de perete, cu ochii închişi, arătând de parcă urma să se prelingă din picioare.

— Eşti bine?

— Nu încerca să fii atât de amabil, Grayson. Deschise ochii şi-l privi încruntată. Mă face să-mi fie extrem de greu să nu te plac. Şi-aş prefera să nu te plac.

— De ce?

— Pentru că, dacă nu-mi eşti antipatic, m-aş simţi obligată să te iert şi chiar să o încurajez şi pe sora mea să facă la fel. Beryl oftă. Deşi cred că am pierdut deja acea luptă.

— M-a iertat? întrebă el cu o voce plină de speranţă.

— Nu sunt eu în măsură să-ţi spun asta şi chiar nu ştiu. Pufni. Nu ştiu ce se întâmplă cu femeile din familia asta. Tu ai dispărut unsprezece ani, iar el douăzeci, şi acum, că v-aţi întors amândoi…

— Poate… Gray îşi alese cuvintele cu grijă. Totul se rezumă la dragoste, continuă el.

— Doamne, sper că nu.

El râse.

— De ce?

— Pentru că-mi iubesc soţul, izbucni ea. Şi n-aş vrea să cred că i-aş permite să-mi frângă inima, după care să-l iert ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Gray clătină din cap.

— Nu este chiar atât de uşor.

— Nu? Beryl făcu semn către uşile închise. Auzi asta?

Vocile care veneau dinspre bibliotecă se auziră tot mai strident. Gray se crispă.

— Nu sună bine.

Beryl îl privi dezgustată.

— Ești un idiot, spuse ea, apoi clătină din cap şi dădu să plece, dar se întoarse către el. Dacă vrei să-i câştigi încrederea surorii mele, dacă vrei ca ea să te ierte, atunci fă ceva în privinţa asta. Făcu din nou semn către uşile închise. Ştii ce face tata chiar în acest moment?

— Se ceartă cu mama ta?

Beryl încuviinţă din cap.

— Cu foarte multă pasiune. Pasiunea furiei nu este foarte diferită de pasiunea… ei bine… mai este nevoie să spun că, înainte ca ei să termine… Oftă. Bănuiesc că sora mea este şi ea foarte pasională, doar că nu a avut ocazia până acum să se dezlănţuie cu adevărat.

Gray făcu ochii mari.

— Încetează să mai fii prietenul ei şi să mai fii atât de amabil. Spune-i de ce eşti de fapt aici. Şi ce vrei cu adevărat.

— Îmi dai sfaturi?

— Așa se pare, spuse Beryl şi dădu ochii peste cap. Nu-mi vine să cred. Dar să ştii un lucru, Grayson Elliott. Îl fixă cu o privire aspră. Dacă te-ai strecurat în viaţa surorii mele doar ca să pleci din nou, eu însămi te voi urmări şi-ţi voi smulge inima cu mâinile goale.

Acum să ne întoarcem la ceilalţi înainte să se mai întâmple ceva.

— Într-adevăr, mă întreb ce s-ar mai putea întâmpla.

Îşi stăpâni un zâmbet şi o urmă. Beryl avea dreptate. Fusese prea mult timp prietenul lui Camille. Sosise momentul să ia atitudine. Fireşte, Camille încă avea de gând să se mărite cu Pruzinsky, iar acest lucru trebuia rezolvat. Dar, până acum, el şi Beryl se descurcaseră excelent supraveghind-o şi totodată ţinându-i pe ea şi pe Pruzinsky departe unul de altul.

Era timpul să aibă acea discuţie pe care Camille o tot amâna. Era timpul să-i spună ce simţea şi ce voia.

Şi era timpul să o facă să recunoască faptul că şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

Capitolul 19

— Îndrăznesc să spun că, dacă intenţia mea ar fi fost să reunesc toată familia aici, ar fi fost aproape imposibil.

Camille îşi sorbea ceaiul şi cerceta salonul doamnelor, care fusese de multă vreme sanctuarul personal al mamei ei. Mama le

invitase pe fiice să bea ceaiul împreună, deşi „invitase” nu era tocmai cuvântul potrivit, din moment ce nu exista opţiunea unui refuz. Mama mai făcea asta ocazional, când devenea extrem de sentimentală sau când ceva serios se cerea discutat. Foarte amabil, Grayson se oferise să-i supravegheze pe ceilalţi. Îşi dădea într-adevăr silinţa să ajute, ceea ce era foarte drăguţ din partea lui. Poate că era timpul să-i spună că nu mai încerca să obţină o cerere în căsătorie de la Nikolai, ci că mai degrabă se străduia să o evite. Poate că îşi câştigase dreptul de a afla acest lucru. Şi-apoi, cine putea şti ce avea să se mai întâmple?

— Acum, când mi se pare oricum ciudat că toată lumea este prezentă, zise Camille, tu îmi spui că a sosit şi unchiul Basil.

Beryl şi mama ei se uitară una la alta.

— Din păcate, începu mama, Basil nu se simte în pielea lui…

Beryl aproape că se înecă sorbind din ceai.

— Şi consideră că ar fi mai bine dacă şi-ar lua ziua de mâine să se odihnească şi să-şi recapete forţele. Mama continuă: Presupun că nu ni se va putea alătura până la Crăciun. Mama îşi aranjă părul. Arăta puţin ciufulită în această după-amiază, ceea ce era foarte ciudat, din moment ce părul îi stătea întotdeauna impecabil. Deşi acest lucru putea fi pus pe seama ajutorului oferit la decorarea

casei, nu îi stătea deloc în fire.

— Pe lângă asta, continuă ea, având în vedere împrejurările actuale, s-a gândit că ar fi înţelept să nu adauge încă un rol în distribuţia noastră.

— O, Doamne! Camille se încruntă. Sper că nu este nimic serios.

— Mă îndoiesc. Dintotdeauna a fost foarte rezistent. Mama flutură din mână, ignorând comentariul. Deşi, pentru moment, preferă să stea în pat…

Beryl tuşi.

Mama o privi cu asprime.

— Doar ca măsură de precauţie, atâta tot. Cu siguranţă nu este decât oboseala de pe urma călătoriei.

— Sper, pentru că nu mai are cine să se îngrijească de el, spuse Camille. Dar mi-ar plăcea să petrec puţin timp şi cu el de îndată ce prezenţa mea nu va mai fi necesară pentru ceilalţi. Chiar şi acum, nu-mi place deloc că l-am lăsat pe Grayson cu Nikolai.

— Sunt sigură că Grayson este mai mult decât capabil să se ocupe de chestia asta cum se cuvine, spuse mama.

— Pot s-o fac eu. Să mă ocup de unchiul Basil, adică, zise Delilah. Tu deja ai destule pe cap, fără să trebuiască să-ţi mai faci griji şi pentru el.

— Este foarte drăguţ din partea ta, răspunse

Camille zâmbindu-i surorii ei mai mici. Şi apreciez foarte mult.

— Păi, dacă farsa ta nu va ieşi cum trebuie, cu toţii vom suferi consecinţele, adăugă Delilah, ridicând din umeri într-un gest lipsit de politeţe.

— Cred că este o idee grozavă. În vocea mamei se simţi îngrijorarea. Abia dacă ai stat cu unchiul tău de când cu nunta. Nu ai mai stat cu el ca atunci când erai mică. Poţi profita de ocazie ca să…

— Să-l cunoască mai bine? sugeră Beryl.

— Să te reobişnuieşti cu el, completă mama. Sunt convinsă că are tot soiul de poveşti fermecătoare pe care să ţi le spună. A dus o viaţă destul de aventuroasă, să ştii.

— Fără îndoială, spuse Beryl pe un ton sec.

— Delilah, începu Camille. Dacă într-adevăr voia să îndrepte lucrurile cu sora ei mai mică, acesta era momentul perfect pentru a începe. Mă tem că-ţi datorez nişte scuze, continuă ea, privind-o fix pe Beryl. Amândouă îţi datorăm scuze, nu-i aşa?

— Da, da, oftă Beryl resemnată. Am fost nesuferite.

— Despre ce vorbeşti? Delilah miji ochii. Ce aţi făcut?

— Nimic, de fapt, spuse Camille repede. Şi tocmai asta este problema.

Privirea suspicioasă a lui Delilah se mută de

la Camille la Beryl şi înapoi.

— Ce problemă?

— Poate pentru că este Crăciunul, începu Camille. Sau faptul că am inventat o familie, sau că familia mea este acum aici, sau…

— Grayson, mormăi posomorâtă Beryl.

— Beryl! ripostă Camille pe un ton aspru. Ce naiba se întâmplă cu tine astăzi? Eşti chiar mai irascibilă decât de obicei.

— Ei bine, poate este de aşteptat, izbucni Beryl. Având în vedere că…

— Beryl, o avertiză mama.

— Având în vedere că nimic nu decurge conform planului, se înfurie Beryl. Deşi presupun că pot face un efort să fiu mai agreabilă.

— Aș aprecia foarte mult.

Camille o studie curioasă pe sora ei geamănă. Beryl avea, într-adevăr, tendinţa de a fi prea incisivă, dar reacţia de acum nu i se potrivea deloc. Cu toate astea, avea dreptate. Nimic nu mergea conform planului, şi toată lumea tindea să devină mai ţâfnoasă. Camille îşi concentră din nou atenţia asupra surorii ei mai mici.

— După cum spuneam, eu şi Beryl ne-am dat seama că nu am fost cele mai bune surori şi am hotărât să schimbăm acest lucru.

— Da? În vocea lui Delilah se simţi neîncrederea. De ce?

— Pentru că niciodată nu ştim cât timp mai

avem la dispoziţie, spuse Beryl pe un ton ferm. Pentru că, într-o clipă, persoana căreia nu i-ai acordat deloc atenţie, pentru simplul fapt că era mereu acolo la nevoie şi te-ai aşteptat să fie mereu, poate să dispară. Şi nu mai poţi face nimic în această privinţă, pentru că este prea târziu.

Camille se holbă la ea. Se părea că Beryl lua această împăcare cu Delilah mult mai în serios decât se aşteptase Camille. Sora lor mai mică făcu şi ea ochii mari. Mama întinse mâna şi o atinse pe-a lui Beryl.

— Bine spus, draga mea.

— Și dacă este prea târziu? întrebă Delilah încet. Şi dacă nu se mai poate face nimic?

— Doar în privinţa morţii nu se mai poate face nimic, spuse mama cu hotărâre.

— Așa s-ar crede, mormăi Beryl ca pentru sine, după care căscă ochii de parcă ar fi fost luată prin surprindere de propriile vorbe. Era doar un gând, nimic important, adăugă ea degrabă.

Mama continuă fără ezitare:

— Ceea ce nu înseamnă că surorile tale nu ar trebui să depună eforturi pentru a merita iertarea şi prietenia ta. Privirea mamei se plimbă de la Delilah la Beryl. Faptul că eşti dispus să ierţi nu înseamnă că eşti slab. De fapt, este nevoie de multă forţă pentru a ierta pe cineva care îşi recunoaşte greşelile. Mai

ales dacă acele greşeli te-au rănit foarte mult. Nu este uşor să le permiţi celorlalţi să-şi îndrepte greşelile. Privirea ei se mută asupra lui Camille.

— Fiecare trebuie să decidă dacă vrea să rămână supărat şi furios sau doreşte să se elibereze de aceste stări. Şi este preţul cu adevărat prea mare sau nu este altceva decât mândrie? Să te eliberezi de furia pe care ai hrănit-o vreme îndelungată poate fi o mare uşurare. Şi iertarea poate reînsufleţi sau poate reprezenta începutul a ceva ce merită avut.

Pentru un moment îndelungat, cele trei tinere o priviră pe mama lor. Iertarea era unul dintre lucrurile cu care mama lor nu fusese niciodată de acord. Cu toate astea, avea dreptate. Nu ar avea Camille mai mult de câştigat dacă l-ar ierta pe Grayson decât dacă ar rămâne furioasă pe el? Asta, bineînţeles, dacă nu-l iertase deja.

— Fiecare trebuie să se gândească la partea lui de vină atunci când vine vorba despre greşelile altcuiva, adăugă mama. Oare dacă toţi cei implicaţi ar reacţiona la timpul potrivit aşa cum se cuvine, s-ar mai ajunge la situaţii atât de complicate?

Într-adevăr, dacă ar fi plecat Camille după Grayson, în loc să aştepte ca el să se întoarcă după ea… Dacă i-ar fi dezvăluit ce simţea… Dacă ea ar fi făcut următorul pas. Cu

siguranţă că greşeala ei fusese mai puţin semnificativă decât a lui, dar tot greşeală era.

— Nici eu nu m-am purtat foarte frumos cu voi, spuse Delilah pe neaşteptate. Nu am invitat-o niciodată pe vreuna din voi acasă la mine. Nu v-am chemat la niciun dineu, sau la vreo serată, sau ceva de genul acesta.

Beryl se încruntă.

— Dai dineuri şi serate?

— Și încă unele foarte frumoase, spuse mama, ca şi cum le-ar fi împărtăşit un secret. Petrecerile ei sunt minunate. Nu aveţi idee ce rataţi.

— Așa se pare, replică Beryl holbându-se la sora ei mai mică.

Delilah radie ca reacţie la aprecierea mama ei.

— Desigur, nu ne putem supăra, pentru că nici noi nu te-am invitat la întrunirile noastre, însă nu are rost să ne mai gândim acum la ce s-a întâmplat în trecut, spuse Camille. Asta, bineînţeles, dacă şi tu eşti de aceeaşi părere.

Delilah o privi pe una din gemene, apoi pe cealaltă.

— Haide, draga mea, o îndemnă mama. Spune-le că accepţi propunerea lor de a fi prietene, creanga lor de măslin, cum s-ar spune.

— Păi, da, presupun, spuse Delilah cu un aer meditativ. Pot să zic însă că nu va fi uşor.

Niciodată nu mi-a plăcut în mod special de voi.

— Perfect. Înseamnă că pornim toate de pe aceeaşi poziţie, spuse Beryl, zâmbind uşor.

— Excelent, adăugă şi Camille zâmbind către sora ei mai mică. În realitate, ei nu-i displăcea Delilah, doar că nu se gândise prea mult la ea niciodată. Ar trebui să ştii că-ţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul oferit în privinţa farsei de Crăciun, adăugă ea.

— Mi se pare că ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poţi primi, spuse Delilah cu un aer prefăcut.

— Are un bun simţ de observaţie, remarcă Beryl, zâmbindu-i şovăielnic surorii mai mici, trebuie să recunosc.

— Știi – Delilah sorbi din ceai uneori, deşi nu semăn fizic cu voi două…

— O, dar aveţi aceiaşi ochi, dragă, spuse mama. Toate.

— Mi s-a zis că le amintesc oamenilor de tine, spuse ea şi o privi pe Beryl.

Beryl pufni în râs.

— Prostii!

— Biata de tine! Camille se abţinu să nu râdă. Va trebui să lucrezi în privinţa acestui defect de caracter.

Delilah făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că vina din gemene glumea cu ea pe seama celeilalte, după care zâmbi.

— Nu sunt convinsă pe deplin că este un

defect. Am luat-o ca pe un fel de compliment.

— Foarte bine, atunci. Beryl oftă teatral. Presupun că putem fi prietene, din moment ce ea are gusturi atât de rafinate.

Delilah râse.

— Ştiţi că tot nu am încredere deplină în voi.

— Din moment ce nici noi nu avem în tine, se pare că avem o bază solidă pentru a construi o relaţie. Beryl zâmbi sincer. Pot să mărturisesc şi eu ceva?

— Dacă chiar vrei, spuse Delilah cu precauţie.

— Întotdeauna ţi-am admirat spiritul independent.

Sprâncenele surorii ei mai mici se uniră de uimire.

— Mi-ai admirat ce?

— Eu şi Camille întotdeauna ne-am bazat una pe cealaltă. Tu te-ai bazat întotdeauna numai pe tine. Beryl gesticulă absentă. Mi se pare foarte… admirabil.

Delilah făcu ochii mari.

— Da?

— Păi, îndrăznesc să spun că eu n-aş putea face asta, aşa că da. Beryl pufni. Acum, nu te aştepta să îndrug şi alte prostii siropoase. Cred că au fost suficiente pentru astăzi.

— Nu, sigur că nu, spuse Delilah. Nu putem spera la prea multe lucruri deodată.

— Ţin să vă spun tuturor cât sunt de

încântată, interveni mama. Am fost mereu conştientă de neînţelegerile dintre voi şi mi s-au părut tare supărătoare. Cu toate astea, am simţit la un moment dat că veţi încerca să îndreptaţi lucrurile. Ridică ceainicul şi-şi umplu din nou ceaşca. Încerc să nu-mi bag nasul, adăugă ea.

Surorile se priviră între ele. Aparent, acesta era un subiect în privinţa căruia erau toate de acord.

— Pot să te întreb ceva? îi spuse Delilah lui Camille.

— Desigur.

— Ai trecut prin toate astea pentru a-l face pe prinţ să te ceară în căsătorie. Delilah îşi alese cuvintele cu grijă şi continuă: Acum spui că încerci să eviţi o cerere. Sunt derutată.

— Este Crăciunul tipic la conacul Miliworth, murmură Beryl.

— Există mai multe motive pe care nu le-am luat în calcul când am început toată nebunia asta, spuse Camille. Părea o idee atât de bună…

— Camille, dar chiar a fost o idee genială, spuse mama. Mi-ar fi tare greu să mă *gândesc* la ceva mai inteligent de-atât.

— Din nefericire, nu m-am gândit atât de mult pe cât ar fi trebuit, ci m-am aruncat cu capul înainte. Făcu o pauză, apoi reluă: Trebuie să înţelegi, erau o mulţime de detalii

de care trebuia să mă ocup, şi mă tem că mă gândeam mai degrabă la ele decât dacă îmi doresc cu adevărat să mă mărit cu un bărbat pe care trebuie să-l mint în privinţa familiei mele. Un bărbat care, în cea mai mare parte a timpului, zâmbeşte şi încuviinţează din cap. Şi, gândindu-mă mai bine, nu sunt deloc convinsă că-mi doresc să locuiesc într-un castel, într-o ţară al cărei nume abia mi-l amintesc. Strâmbă din nas. Şi-apoi, bineînţeles, nu-l iubesc şi, deşi nu-l iubeam nici pe Harold, de el îmi plăcea foarte mult. Chiar am crezut că-l voi iubi pe Nikolai într-o zi…

— În fond, de ce nu l-ai iubi? întrebă Beryl şi îi zâmbi inocent.

Camille ignoră întrebarea.

— Dar, din moment ce nu am nevoie de averea lui, evident, mi se pare mai înţelept să mă căsătoresc cu cineva pe care deja îl iubesc.

— Păi, de întinerit nu întinereşti, draga mea, spuse încet mama.

— Dau vina pe Beryl pentru faptul că m-am răzgândit. Camille îi zâmbi surorii ei gemene. Pentru că ea a fost cea care mi-a spus că dragostea poate fi importantă într-o căsnicie.

Beryl ridică din umeri.

— Cine şi-ar fi imaginat?

— A, înţeleg. Delilah îşi umplu din nou paharul. M-am gândit că poate este din cauza lui Grayson. A devenit parte din farsa asta şi

pare să te ajute destul de mult, pe lângă faptul că te priveşte într-un anumit mod…

— Așa ţi se pare?

— Ție nu?

— Nu ştiu. Camille clătină din cap. Este foarte derutant. Am fost furioasă pe el atâta vreme. Îi aruncă o privire surorii mai mici. Dar tu nu ai de unde să ştii.

Delilah muşcă dintr-un biscuit.

— Te referi la faptul că ţi-a spus că te iubeşte în ziua de dinaintea nunţii tale şi că nu a făcut niciodată nimic în privinţa asta?

Camille făcu ochii mari.

— Mi-a zis mama.

Camille o privi pe mama ei.

— Și tu de unde ai ştiut?

— Mi-a zis Beryl, fireşte.

Camille se uită urât la sora ei geamănă.

— Dacă-mi amintesc bine, ţi-am cerut să nu zici nimănui.

— Dumnezeule, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Şi, dacă-mi permiţi, nu ai o memorie foarte bună, pentru că eu nu-mi amintesc deloc să-mi fi spus asta. Beryl se uită la biscuiţii de pe tava de ceai, după care alese unul. Aceştia sunt foarte buni, să ştii, continuă ea. Şi nu am spus chiar oricui.

— Beryl!

— I-am zis mamei.

— Iar eu nu sunt chiar oricine, pufni mama

ei. Deşi nu mi-a spus decât la mult timp după ce v-aţi căsătorit. Şi nu-mi amintesc când i-am zis lui Delilah, dar s-a întâmplat relativ recent.

— Mi-ai spus după ce a murit Harold. Delilah îşi termină biscuitul şi întinse mâna să mai ia unul. Am reţinut foarte bine, pentru că-mi aduc aminte că am fost şocată de lipsa de bun-gust a lui Grayson. Încremeni, iar privirea i se îndreptă imediat înspre Camille. Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta. Adică la momentul acela am vrut, dar acum…

— Nu contează, zise Camille şi zâmbi. Noi trei avem multe lucruri pe care trebuie să le dăm uitării. Este de aşteptat ca o parte dintre ele să iasă la suprafaţă din când în când.

— Sunt tot soiul de lucruri urâte pe care le-am gândit sau pe care le-am spus despre tine, mărturisi Beryl dintr-odată. Ceilalţi făcură ochii mari, iar Beryl avu prezenţa de spirit de-a se înfiora. Alte lucruri pe care să le dăm uitării, presupun, adăugă ea şi îi zâmbi surorii ei mai mici, parcă pentru a se scuza.

— Cred că va fi nevoie de mult timp pentru a ne obişnui cu asta, spuse Camille.

— Dar va merita, replică mama încuviinţând din cap cu fermitate.

— După cum spuneam, mama mi-a zis despre tine şi Grayson după moartea soţului tău. Delilah îşi mai turnă ceai. Trebuie să recunosc, am fost destul de surprinsă că el nu

s-a întors în Anglia. Ştiam că nu se căsătorise.

Camille ridică dintr-o sprânceană.

— Știai?

Delilah dădu aprobator din cap.

— Am avut o prietenă, sau mai degrabă o cunoştinţă, care era logodită cu vărul lui Grayson la momentul respectiv. Ea mi-a spus că el nu se căsătorise. Şi, fireşte, din moment ce investiţiile lui în căile ferate din America şi în alte câteva lucruri pe care nu mi le amintesc îl ajutaseră să strângă o avere considerabilă…

— Ce? Camille făcu ochii mari. Ce vrei să spui prin „avere considerabilă”?

— Ei, ştii şi tu, mărişoară.

Delilah ridică din umeri.

— Imensă, interveni Beryl. Aproape obscenă, zău.

— Deloc, spuse mama. Nu există avere prea mare.

— Știai de asta?

Camille se holbă la sora ei geamănă.

— Toată lumea ştie, spuse Beryl.

— Am auzit câte ceva despre faptul că are succes, dar nu mi-am imaginat niciodată… Se încruntă la Beryl. De ce nu mi-ai spus?

Beryl se încruntă şi ea.

— În primul rând, credeam că ştii. În al doilea rând, nu ai întrebat niciodată. Mi-ai interzis în mod expres până şi să-i pomenesc

numele. Ai fost destul de strictă în această privinţă, asta îmi amintesc foarte bine.

— Contează, dragă? întrebă mama.

— Nu faptul că are bani contează. Contează că m-a minţit în această privinţă. Camille se ridică şi se plimbă agitată prin salon. M-a făcut să cred că situaţia lui nu s-a schimbat. Se opri şi le privi pe celelalte. S-a prezentat ca fiind o rudă săracă. Ha! De ce ar face asta? Camille începu din nou să păşească agitată. Iar când am pus rămăşag în privinţa angajării doamnei Fortesque…

— Cine este doamna Fortesque? o întreba Delilah pe Beryl.

— Bucătăreasa. Beryl întinse mâna după o bucată de turtă dulce. Chiar şi eu aş vrea să o angajez.

— A spus că nu ar fi corect, pentru că posibilităţile mele financiare le depăşesc pe ale lui şi, prin urmare, ar trebui să ne punem de acord să-i oferim acelaşi salariu. Îşi încrucişă braţele la piept. De ce să nu vrea să ştiu că are bani?

— Poate s-a gândit că acest lucru a contat atunci… zise Beryl cu precauţie.

— Nu fi absurdă, ripostă Camille. Nu a contat atunci.

— Dar el ştia asta?

— Ah, a fost un comentariu cum că m-aş mărita cu el dacă ar fi bogat, dar că, din

moment ce nu era, nu conta. Ceva de genul acesta. Camille ridică din umeri, apoi continuă: Dar ar fi trebuit să mă cunoască. Dincolo de orice, acest lucru o enervase la culme dintotdeauna. Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, adăugă ea.

— Era doar un băiat îndrăgostit, spuse mama ridicând din umeri. Sunt chiar mai proşti decât bărbaţii îndrăgostiţi.

— Oricum, nu m-aş fi putut căsători cu el, spuse Camille, mijind ochii. Nu că m-ar fi cerut.

— Ce ticălos, mormăi Beryl cu gura plină de turtă dulce. O privi pe Delilah. Turta asta este extraordinară.

— Nu-i aşa? replică Delilah. Încearcă şi biscuiţii.

— De ce nu? întrebă mama, după care îi aruncă o privire fiicei ei mai mici. Biscuiţii, ai zis?

Delilah încuviinţă. Camille se holbă la mama ei.

— Ce vrei să spui prin „de ce nu”? în primul rând, nu m-a cerut, în al doilea, mă căsătoream cu Harold în ziua următoare. Ce era să fac?

Mama ridică din umeri.

— Ar fi fost o mare catastrofă, dar ai fi putut să anulezi nunta.

— Țin minte că am fost şocată când am auzit

că nu ai făcut asta, spuse Delilah, având în vedere cât de greu îţi controlezi tu impulsivitatea,

— Se întâmplă adesea ca oamenii să anuleze nunţi în ultimul moment, adăugă mama. Întreabă-l pe Lord Stiliwell.

— Şi pe urmă? Să alerg după un bărbat care-şi declară dragostea, după care dă bir cu fugiţii?

— S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate, spuse mama.

— Te aşteptai ca eu să mă căsătoresc cu Harold!

— O, nu, Camille, zise mama ei şi clătină din cap. Nu da vina pe mine. Te-am încurajat, dar nu te-am obligat niciodată să te măriţi cu Harold. Nici pe Beryl nu am forţat-o să se mărite cu Charles sau pe Delilah să se căsătorească cu Philip. Este adevărat că le-am ţinut partea, dar nu am putut obliga niciodată pe vreuna dintre voi să facă ceva ce nu voia. Ce păcat că toţi acei domni minunaţi au murit… O fixă cu privirea pe Camille. Cu toate astea, niciuna dintre voi nu a avut o căsnicie nefericită. Soţii voştri s-au purtat frumos cu voi. Şi toate trei sunteţi acum stăpânele propriilor averi şi ale propriul destin – chiar şi Beryl, care a fost destul de inteligentă cât să-şi facă toate formalităţile legale înainte de a se căsători cu Lionel. Niciodată nu va trebui să

vă faceţi griji că nu aveţi cum să vă întreţineţi pe voi înşivă sau pe copiii voştri, dacă veţi avea. Niciodată nu va trebui să depindeţi de capriciile schimbătoare ale unui soţ care este mai mult băiat decât bărbat. Camille, îi poţi mulţumi lui Harold pentru acest lucru şi îmi poţi mulţumi şi mie. Însă nu te-am obligat niciodată să faci ceva. Deşi, recunosc, în ziua de dinaintea nunţii, m-am aşteptat într-adevăr să te căsătoreşti cu Harold. Încuviinţă şi întinse mâna după un biscuit.

Camille o privi pe mama ei vreme de un moment îndelungat. Nu se gândise niciodată că, deşi existaseră din partea acesteia aşteptări şi încurajări, mama ei nu-i spusese niciodată ce anume avea sau nu voie să facă atunci când venise vorba despre căsătorie.

— Nu, cred că nu ne-ai obligat.

— Am fost pur şi simplu o femeie foarte practică, spuse mama, ridicând din umeri.

— Acum ţi-a trecut, comentă Beryl.

— Mi-am câştigat acest drept.

— S-a întors ca să-mi scoată ochii cu asta, nu-i aşa? spuse Camille pe neaşteptate. Asta e! Exact asta a făcut! A dispărut. Şi-a strâns o avere. Acum s-a întors ca să-mi scoată ochii.

— Nu am avut niciodată încredere în el, recunoscu Beryl.

— În ce sens, draga mea? Mama o studie îndeaproape. Care ar fi scopul?

— Cine ştie? Camille reluă mersul agitat; gândurile i se învălmăşeau în minte. N-am idee, dar este totuşi bărbat, şi cine naiba ştie ce e în mintea lor?

Delilah încuviinţă.

— Aici ai dreptate.

— Poate se gândeşte să se răzbune? Camille se opri şi se încruntă. Ştiai că susţine că i-am frânt inima?

— Când era atât de evident că el ţi-a frânt-o ţie, completă Beryl.

— Într-adevăr, aşa este.

— Dar sunt convinsă că un bărbat ar fi foarte rănit dacă ar crede că femeia pe care o iubeşte refuză să se mărite cu el pentru că nu este suficient de bogat, spuse Delilah.

— Ar fi trebuit să-şi dea seama că eram prea uimită pentru ca vorbele mele să aibă sens. Mi-a spus că mă iubeşte, ceea ce-mi dorisem extrem de mult să aud încă de când îl cunoscusem, dar am preferat să nu mă gândesc deloc la asta, pentru că ştiam că nu ar fi posibil. Pentru că toată lumea se aştepta să îmi găsesc un soţ pe măsură.

Mama pufni indignată.

— Pentru asta n-o să-mi cer scuze.

— Da, abia dacă mai are vreo importanţă acum. Ce-a fost a fost. S-a sfârşit, şi aia e.

— Draga mea, trecutul nu se sfârşeşte niciodată, spuse mama. Stă mereu la pândă.

— Presupun că da.

Cu toate astea, ea crezuse că se sfârşise pentru totdeauna. Sau poate aşa sperase.

— Poate că Grayson crede că-i vei cădea în braţe acum fiindcă este bogat? sugeră Delilah.

— Pentru că nu sunt decât un vânător de averi dintr-o familie de vânători de averi?

Toate trei femeile se priviră între ele, uluite, fără să crâcnească.

— Haide, Camille, spuse mama cu calm. Vânătorii de averi rareori au banii lor şi nu provin din familii alese. Noi le bifăm pe amândouă.

— Atunci o va face, să ştii. Când îi vei cădea în braţe, încuviinţă Beryl. Atunci are să-ţi scoată ochii cu averea lui.

— Ei bine, atunci să aştepte mult şi bine!

— Sau poate nu ţi-a spus nimic despre banii lui pentru că nu vrea ca acest lucru să îţi influenţeze sentimentele în vreun fel sau altul, spuse Delilah.

— Doamne, Dumnezeule! izbucni Camille. Atunci este un test!

— Dumnezeule, draga mea, nu m-aş grăbi…

— Firește că este un test. Se gândi pentru o clipă. Să-şi dea seama dacă îl voi iubi sau nu suficient cât să nu iau în calcul starea lui materială. Camille miji ochii. Probabil de aceea a insistat să locuiască aici. Vrea să-mi fie prieten, aşa a spus. Să-mi ofere ajutorul.

Nu vrea decât să fiu fericită. Ha! În minte îi încolţi un gând şi tăcu. Poate ar trebui să mă mai gândesc la decizia referitoare la Nikolai. Încă nu l-am sărutat. Ar trebui să fac asta cât mai repede.

— Ah, şi cu siguranţă asta are să-l înveţe minte pe Grayson. Beryl privi ezitant la turta ei dulce, o aşează pe farfurie, după care îşi şterse degetele. Sunt total de acord că ar trebui să-i dai o lecţie lui Grayson, pentru că merită – nu doar pentru întâmplarea asta, ci în general. Cu toate astea, nu cred că ar trebui să o faci căsătorindu-te cu Nikolai.

— Poate că nu.

— Şi-apoi, nu i-ai mărturisit lui Grayson că te-ai răzgândit în privinţa lui Nikolai, nu-i aşa?

— Nu, zise Camille scuturând din cap.

— Atunci lasă-l să creadă în continuare asta, o sfătui Beryl.

Camille o privi uluită.

— Ăsta nu este un plan. Cum are să-l înveţe asta minte?

— Nu înţelegi?

— Mă tem că nici eu nu înţeleg, spuse mama.

— Camille îi permite în continuare lui Grayson să creadă că pe Nikolai îl vrea de fapt. Asta are să-l înnebunească. Până la urmă, dacă te doreşte cu adevărat, are să-ţi mărturisească tot.

— De ce ar face asta?

— N-am nicio idee, recunoscu Beryl ridicând din umeri. Însă bărbaţii tind să facă astfel de lucruri când încearcă să-şi declare dragostea. Îşi mărturisesc toate păcatele. Păcat că se aşteaptă să faci şi tu acelaşi lucru. Ce-i drept, asta poate fi destul de penibil. Făcu o grimasă. În acel moment, îţi va mărturisi că are bani şi îţi va dezvălui şi motivul pentru care nu a vrut ca tu să afli acest lucru.

— Eu sunt de părere că însuşi faptul că nu s-a lăudat cu succesul lui este important, spuse mama cu un aer gânditor. Dacă acesta este scopul lui, mă întreb ce mai aşteaptă.

— Păi, e evident că aşteaptă: ca eu să-i spun că îl iubesc, răspunse Camille agitată. Că l-am iubit întotdeauna şi că de aceea inima mea, şi nu a lui, a fost cea frântă. Se opri şi privi furioasă către membrii familiei ei. Blestematul mi-a dat speranţe, după care mi le-a năruit. Pentru o clipă, mi-a oferit tot ce mi-am dorit vreodată. Recunosc, am fost prea şocată sau poate prea proastă să profit. Dar s-ar crede că, dacă un bărbat iubeşte cu adevărat o femeie, nu face o declaraţie grandioasă doar ca mai apoi să dispară. Face tot ceea ce-i stă în puteri pentru a o câştiga pe acea femeie!

— Da, păi, aşa s-ar crede…

— Orice vei face, ai mare grijă, o avertiză Beryl. Nu aş vrea să suferi din nou.

— Nici eu, izbucni Camille.

— Am văzut cum te-a rănit o dată şi cred că de aceea nu mi-am permis nici mie să mă îndrăgostesc. Aproape că mi-a distrus viaţa.

— Doamne, Beryl, ce lucruri spui. Faptul că inima mi-a fost frântă nu ţi-a distrus ţie viaţa.

— Mi s-a părut că sună destul de plauzibil.

Beryl luă încă un biscuit.

— Nu este vorba despre tine! ţipă Camille.

— Nu, nu este vorba despre mine, dar noi, ceilalţi, trebuie să adunăm resturile, nu-i aşa? Beryl se înfurie. Şarada asta a ta este un exemplu perfect. Ne-ai vârât pe toţi în dezastrul ăsta, iar acum noi trebuie să ne asigurăm că nu o să ajungem de râsul Angliei!

— Ei bine, măcar nu a pus o prostituată să joace rolul tău, spuse Delilah tăios. Nu ştiu unde ţi-a fost capul, Camille. Actriţa aia, şi am folosit cu îngăduinţă cuvântul, nu seamănă deloc cu mine.

Camille făcu ochii mari.

— Dacă nu ai fi atât de înţepată…

— Dar tu nu gândeşti prea mult, nu-i aşa? continuă Delilah şi o privi încruntată.

— Haide, Delilah, interveni mama. Femeia care joacă rolul tău este foarte apropiată de vârsta ta, în vreme ce doamna Montgomery-Wells este mult mai în vârstă decât mine. O privi cu asprime pe Camille. Nu sunt deloc încântată că o femeie care nu-şi poate aminti

cum o cheamă se dă drept mine.

— Poate că, dacă aş avea o mamă care nu ar umple casa de exilaţi din Europa, ca să nu mai pomenesc şi despre parada de iubiţi, spuse Camille cu asprime, o mamă al cărui comportament ar fi mai potrivit pentru poziţia ei, atunci poate nu aş avea motive să angajez o familie normală!

Mama pufni.

— Actorii ăştia nu aduc nicio îmbunătăţire imaginii familiei noastre. Uite, domnul Henderson al tău a făcut o sugestie total nepotrivită…

— Când tu erai Julieta, iar el era Romeo, fără îndoială, pufni Camille. La ce te aşteptai?

Mama continuă ca şi cum Camille nu ar fi vorbit:

— Iar dacă domnişoara Murdock doarme singură noaptea, nu o face în mod voit.

— Nu este vina mamei, Camille, spuse Beryl ridicându-se. Ai făcut ce faci de obicei. Te-ai aruncat cu capul înainte, fără să te fi gândit suficient. Ţi-am spus că este absurd!

— Da, da, mi-ai spus, Dumnezeu mi-e martor că n-o să mă laşi să uit asta…

— Se întâmplă din nou ceea ce s-a întâmplat în Brighton, mormăi Delilah.

— Nu este deloc ca atunci, izbucni Camille. Şi nu este nevoie să-mi scoţi mereu ochii cu asta!

— Poate, *draga mea,* dacă ai învăţa din greşelile anterioare… spuse mama şi se ridică.

— *Brighton!* rosti deodată Beryl.

— Încetați! Camille îşi privi încruntată familia. Cu toţii! Nu am nevoie acum de acuzaţii. Nu fac niciun bine, nimănui. Trase adânc aer în piept pentru a se calma. Sunt perfect conştientă că faptul că acţionez fără să gândesc prea mult poate uneori să…

— Uneori? spuse Delilah cu ironie.

— Fie o problemă, încheie Camille.

Mama pufni indignată.

— Ironia în toată chestia asta este că singura dată în viaţă când ar fi trebuit să încetezi să fii prudentă, să acţionezi fără să te gândeşti, să cedezi impulsivităţii a fost atunci când Grayson ţi-a spus că te iubeşte, dar nu ai făcut-o! izbucni Beryl susţinând privirea surorii ei gemene.

Camille icni.

— Deci tot ce a mers prost în ultimii unsprezece ani a fost din vina mea?

— Nu fi absurdă, spuse mama cu asprime. Nu asta a spus!

— Dar acest… spectacol al tău de Crăciun, din care nu mai putem scăpa, umbra unui scandal care atârnă acum deasupra capului nostru, este numai din vina ta! izbucni Delilah, cu glas strident.

Camille îşi încleştă pumnii. Nu-şi putea

aminti dacă mai fusese vreodată atât de furioasă pe familia ei. Într-adevăr, nu-şi putea aminti dacă fusese vreodată furioasă pe aceste femei. Cu siguranţă aveau neînţelegeri şi chiar se certau ocazional, dar de obicei erau destul de apropiate.

Nu şi astăzi.

— Vă rog să mă scuzaţi, am nişte lucruri de care trebuie să mă ocup înainte de cină, apuse, apoi salută uşor din cap şi ieşi din salon.

Ultimul lucru de care avea nevoie sau pe care şi-l dorea era ca toată familia să fie furioasă pe ea. Fireşte, nu spuseseră nimic neadevărat. Însă ideile ei păruseră întotdeauna atât de bune când îi veneau în minte… Şi nu era o idee excelentă să angajeze o familie de Crăciun? Şi, într-adevăr, nu ar fi decurs totul cum trebuia dacă nu s-ar fi întâmplat lucruri neaşteptate? Faptul că mama şi sora ei se întorseseră acasă şi…

Şi Grayson!

Păi, dacă Grayson nu ar fi apărut, aducând trecutul cu el, nu şi-ar dori ea în continuare să se mărite cu Nikolai? Deşi era posibil să-i fi venit mintea la cap în privinţa acestuia chiar şi fără amestecul lui Grayson. Cu toate acestea, Gray transformase farsa asta a ei într-una mult mai complicată şi mai derutantă. Acum nu mai ştia ce-şi dorea. Nu ştia nici ce-şi dorea

el. Ce avea Grayson de gând? De ce nu-i spusese că era bogat? Ce îşi dorea el cu adevărat?

Era timpul să afle acest lucru.

Capitolul 20

— Camille. Nikolai o prinse de braţ şi o conduse în hol, în vreme ce restul se mutau din sufragerie în salon. Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi, spuse el.

— Bine.

Îi zâmbi larg, perfect conştientă că Grayson rămânea puţin în urmă faţă de grup. Deşi era foarte subtil, nu avea nicio îndoială că Grayson îi privea. Dar oricum observase şi că fie el, fie Beryl era mereu cu ochii pe ea. Ai fi putut crede că erau complici sau ceva de genul, ceea ce era o idee de-a dreptul ciudată. Beryl mai degrabă şi-ar fi tăiat un braţ decât să coopereze cu Grayson.

Deşi mâncarea de la cină fusese excelentă, nu se putea spune acelaşi lucru despre companie. Slavă Domnului, actorii îşi respectaseră partea de înţelegere. Între amintirile doamnei Montgomery-Wells despre ceea ce ştia fiecare, anecdotele interminabile

ale domnului Henderson şi flirturile continue ale domnişoarei Murdock – împărţite în mod egal între Nikolai şi Grayson era uşor de trecut cu vederea faptul că nici ea, nici mama sau surorile ei nu spuneau nimic important, dincolo de observaţiile de bun-simţ pe care le făceau. Tensiunea ce plutea în încăpere părea suficient de densă încât să o poţi tăia cu un cuţit. Spera ca Nikolai să nu fi observat acest lucru; deşi Grayson, în mod evident, remarcase, având în vedere modul în care îi surprinsese privirea meditativă asupra ei de fiecare dată când se uitase la el.

— Ce s-a întâmplat, Nikolai? îl întrebă Camille zâmbind.

El se încruntă, evident nemulţumit de ceva.

— Lucrurile nu merg aşa cum sperasem.

— Cum adică?

— Între familia ta şi pregătirile pentru Crăciun, abia dacă am petrecut câteva clipe singur cu tine.

— Știu şi-mi pare rău, spuse ea şi oftă. Dar trebuie să înţelegi, cu toată familia aici, ei bine…

Ridică din umeri cu părere de rău.

— Mereu este cineva cu noi, spuse el şi pufni frustrat.

— Așa se pare.

Camille aruncă o privire rapidă în sufragerie; măcar Grayson se dusese în salon.

— Este foarte enervant.

— Mă tem că nu avem ce face în această privinţă, zise Camille şi clătină din cap.

— Hai să ne întâlnim diseară, spuse el insistent. Vino în camera mea. Avem multe de discutat şi de stabilit în ceea ce ne priveşte. Sunt întrebări care necesită răspuns şi avem un viitor de pus la punct.

— Sunt de acord cu tine, dar nu pot veni în camera ta, răspunse Camille, încercând să adopte un ton plin de regret. Ar fi un lucru scandalos, şi cu toţi aceşti oameni…

— Nu ai încredere în ei? întrebă el, încruntându-se. În familia ta?

— A, fireşte că am încredere în familia mea, spuse ea rapid. Dar servitorii, ei bine, ei cam bârfesc.

— Da, desigur. Eu…

Pruzinsky ezită.

— Da?

— Nu am vrut să te îngrijorez cu aşa ceva, nici nu am vrut să-ţi stric Crăciunul. Dar, înainte să sosesc, am primit veşti din ţara mea, spuse el clătinând din cap. Se întâmplă lucruri care mă obligă să mă întorc mai devreme decât speram.

— O, Doamne! „Ce convenabil.” Poate ar fi bine să te întorci degrabă, spuse ea.

— Nu sunt foarte îngrijorat deocamdată. În plus, poimâine este Crăciunul. Privirea lui o

întâlni pe a ei. Aş vrea să clarificăm lucrurile între noi până atunci. Poate chiar să facem un anunţ?

Camille simţi un junghi în stomac, dar se forţă să râdă uşor.

— Posibil.

— Te-am avertizat, nu sunt un om răbdător, spuse el cu o oarecare asprime. Iar răbdarea care mi-a mai rămas scade pe zi ce trece.

— Poate… Camille îşi alese cu grijă cuvintele. Poate ar fi mai înţelept, având în vedere cât de aglomerată este casa şi faptul că sunt o mulţime de lucruri de care trebuie să mă ocup, plus Crăciunul şi tot ceea ce presupune el, dacă am aştepta până după Anul Nou pentru a lua o decizie…

— Nu. Nu se poate. Mai ales acum. Ştiu ce vreau, Camille, şi cred că ştii şi tu. O prinse şi o trase în braţele lui.

— Dumnezeule, Nikolai, nu sunt nici momentul, nici locul potrivite.

Îl împinse înapoi.

Doamne, era atât de dificil să meargă pe linia asta fină dintre flirt şi evitare.

— Poate că nu este momentul potrivit. Pruzinsky chicoti şi ridică privirea, iar ochii lui Camille îi urmăriră pe ai lui. Vâsc! Desigur. Era împrăştiat prin toată casa. Îl observase în drum spre cină. Probabil Grayson pusese asta la cale, deşi, în mod limpede, nu la asta se

gândise.

— Însă este cu siguranţă locul potrivit, adăugă bărbatul.

— Chiar şi aşa…

— Dar nu aşa spune tradiţia?

— Ba da, dar… Camille îl văzu cu colţul ochiului pe Grayson. Stătea în picioare în sufragerie, chiar în faţa uşilor salonului, suficient de departe cât să fie discret şi suficient de aproape pentru a-i observa fiecare mişcare. Foarte bine, atunci. Camille îi zâmbi lui Nikolai. Din moment ce aşa este tradiţia…

Fără să mai spună vreun cuvânt, Pruzinsky îşi lipi buzele de ale ei, trăgând-o mai aproape. Se pricepea să sărute. Într-adevăr, fusese un sărut excelent. „Exersat” era cuvântul care-i veni în minte lui Camille. Cu siguranţă ştia ce făcea. Chiar şi aşa, ea nu simţi nici urmă de dorinţă, nicio nevoie arzătoare şi nici nu-şi dori mai mult. În multe feluri, era păcat că singurul lucru pe care i-l inspirase era gândul că dura prea mult.

Pruzinsky ridică bărbia şi o privi.

— Acesta a fost numai începutul, draga mea Camille. Îi dădu drumul şi se trase înapoi, după care îi luă mâna. Însă, deocamdată, va trebui să ne mulţumim cu atât.

Ea îl privi zâmbind.

— Mă tem că da.

— Cred că mă voi retrage la culcare acum.

De vină trebuie să fie aerul de ţară. Sunt gata să merg în pat, spuse el şi îi aruncă o privire sugestivă.

Camille o ignoră.

— O seară bună, Nikolai.

— O seară bună, spuse el, apoi înclină uşor capul şi se îndreptă către scări.

Camille oftă uşurată. Gata, se lămurise. Orice reţineri avea legate de gândul de a nu se mărita cu Nikolai dispăruseră în clipa în care buzele lui le atinseseră pe ale ei. Camille ştia că aceasta era decizia corectă.

— Ce-a fost asta? întrebă Grayson în spatele ei.

Camille se îndepărtă de vâsc şi se întoarse cu faţa spre el.

— Dumnezeule, Grayson, cred că ai mai văzut oameni sărutându-se până acum.

El miji ochii.

— A fost un sărut foarte lung.

— Da? Ea ridică din umeri. Mie nu mi s-a părut lung deloc. Dar a fost un sărut excelent.

— Nu mi-a părut un sărut excelent. Mi-a părut „exersat”.

— Poate din unghiul în care priveai tu. Camille porni către scări. Dar, de unde stăteam eu, a fost excelent.

— Unde te duci?

— În camera mea. Nu am chef de jocuri de salon astă-seară. Şi-apoi, din moment ce

Nikolai a plecat la culcare, aşa am să fac şi eu.

— Ba nu, nu te duci nicăieri.

Gray o prinse de braţ şi o trase către salon. O împinse în încăpere, după care închise uşa în urma ei.

— Ce faci? Camille privi în jur. Unde sunt ceilalţi?

— Au fost cu toţii de acord că am avut cu toţii o zi lungă şi că nu ar strica să se odihnească. Mama şi surorile tale au spus că le doare capul…

— Poate e ceva în aer.

— Poate nu ai observat, dar doamna Montgomery-Wells a băut prea mult vin la cină şi abia dacă-şi mai putea ţine ochii deschişi. Domnul Henderson, foarte amabil, s-a oferit să o conducă în cameră. Iar domnişoara Murdock a spus că o aşteaptă o carte foarte bună, pe care arde de nerăbdare să o citească.

— Fără îndoială.

— A plecat şi Pruzinsky?

Ea încuviinţă.

— Bun, atunci am rămas singuri. Gray traversă încăperea, umplu două pahare cu coniac şi se întoarse. Îi întinse şi ei un pahar. Poftim. Avem multe de discutat.

— Să mă ferească Dumnezeu de bărbaţi care au multe de discutat.

Poate nu era cel mai bun moment. Era încă irascibilă din cauza certei cu familia ei. Sau

poate era momentul perfect. Înghiţi în sec.

— Dar, ai dreptate, trebuie să vorbim, spuse ea.

— Despre trecut, replică el.

— O, Doamne. Da, să începem cu trecutul, bine?

Gray trase adânc aer în piept.

— Nu ştiu cu ce să încep.

— Cu începutul?

— Desigur.

Se gândi pentru un moment îndelungat. Ea ardea de nerăbdare.

— Deci? Ce aştepţi? Dă-i drumul! Asta ai vrut. Numai despre asta ai vorbit de când ai intrat pe uşă. Doamne, Grayson, spune odată. Camille dădu pe gât coniacul, după care traversă încăperea şi-şi umplu din nou paharul.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu cred că e înţelept să mai bei coniac, Camille.

— Nu m-a acuzat nimeni niciodată c-aş fi înţeleaptă.

— Chiar şi aşa, nu îţi stă în fire să…

— Cum îndrăzneşti să presupui că ştii ce îmi stă în fire sau nu? Furia pe care o simţise la adresa lui de când dispăruse din viaţa ei – o furie pe care o crezuse stinsă – erupea acum cu toată forţa. N-ai fost aici! N-ai fost în viaţa mea timp de unsprezece ani!

— Sunt perfect conştient de asta.

— Mă bucur foarte mult că eşti conştient. Asta face ca totul să fie mai bine. Gray avea dreptate, deşi ea nu voia să recunoască. Camille nu bea coniac în cantităţi exagerat de mari. Din fericire, mai avea de băut câteva pahare până să ajungă la o cantitate exagerată. Şi, în situaţia de faţă, avea nevoie de fiecare pahar de coniac.

— Dă-i drumul, atunci. Vorbeşte!

— Foarte bine. Gray se încruntă în timp ce se gândea. În urmă cu unsprezece ani… când eu… ei bine… adică…

— Pari să nu te poţi hotărî în privinţa a ceea ce vrei să spui.

— Nu e uşor. Maxilarul i se încleştă. Cuvintele potrivite îmi scapă, iar ceea ce vreau să-ţi spun este prea important ca să aleg alte cuvinte decât pe cele potrivite. Nu ştiu exact cum să-ţi spun ceea ce am de zis.

— Serios? Mi se pare tare amuzant.

— Amuzant? Gray făcu ochii mari. De ce este *amuzant?*

— Pentru *că,* timp de unsprezece ani eu am ştiut ce vreau să-ţi spun, izbucni ea, Am știut exact ce vreau să-ţi spun.

— Atunci, poate ar trebui să începi tu, spuse Gray cu precauţie.

— Poate chiar ar trebui. Camille luă încă o înghiţitură de coniac, după care trânti paharul

pe masă. În urmă cu unsprezece ani, când mi-ai spus pe neaşteptate că mă iubeşti, nu am ştiut ce să-ţi răspund, aşa că orice am spus a fost greşit. Dar, după ce ai plecat, m-am gândit: „Se va întoarce. Din clipă în clipă va intra pe uşa aia, şi atunci am să-i spun că şi eu îl iubesc”. M-am gândit: „Am să-i spun că nu am visat niciodată că între noi ar putea exista altceva decât prietenie”. În fond, existau anumite aşteptări privind persoana pe care trebuia să o iau de soţ şi modul cum ar trebui să-mi trăiesc viaţa. Nu-mi imaginasem niciodată că acel bărbat m-ar putea vedea altfel decât ca pe o prietenă sau ca pe o soră, dar l-am iubit mereu.

Gray se holbă la ea în tăcere.

— Însă orele au trecut, iar eu mă gândeam: „Se va întoarce diseară. În mod sigur, un bărbat cu adevărat îndrăgostit ar lupta pentru femeia pe care şi-o doreşte. În mod sigur, nu poate fi atât de nemilos încât să-şi declare dragostea şi apoi să-şi vadă de viaţa lui ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi pe urmă îi voi spune că-l iubesc şi că l-am iubit dintotdeauna”. Însă noaptea aceea a trecut şi s-a făcut dimineaţă, iar momentul nunţii mele se apropia. Şi nu a venit. Camille ridică paharul, mai luă o înghiţitură, după care îl puse din nou pe masă. Şi chiar şi în timp ce mergeam către altar m-am gândit: „Când va

sosi, pentru că, în mod sigur, un bărbat care spune că iubeşte o femeie o va împiedica să se mărite, atunci, *atunci,* îi voi spune că şi eu îl iubesc. *Apoi,* îi voi spune că dintotdeauna l-am iubit". Dar, desigur, el nu a venit, sau mai degrabă tu nu ai venit. Camille se străduia din răsputeri să rămână calmă. Şi pe urmă mi-am dat seama că era prea târziu, că acest bărbat care pretindea că mă iubeşte nu făcuse nimic pentru a-şi demonstra iubirea, nu luptase pentru acea iubire. Oare spusese adevărul? Oare-şi regretase vorbele în clipa în care le rostise? Oare fusese doar o declaraţie rostită sub impulsul momentului?

— Am vorbit serios…

— Nu că ar mai fi contat apoi, pentru că eram căsătorită cu Harold, care era un om foarte drăguţ şi care nu merita să fie rănit aşa cum fusesem eu. Şi am jurat că nu avea să sufere niciodată. Aşa că am încetat să mă mai gândesc la ceea ce aş fi vrut să îţi spun. Am încetat să mă mai gândesc la tine, atât cât s-a putut, L-am evitat pe vărul tău. I-am interzis lui Beryl să vorbească despre tine. Am fost o soţie foarte bună pentru Harold şi chiar l-am iubit, deşi nu aşa cum te iubisem pe tine. Şi anii au trecut. Şi, în rarele momente în care ceva îmi amintea de tine, mă gândeam într-adevăr la ceea ce aş spune dacă te-aş revedea. Mi-am imaginat că aş fi politicoasă, cordială,

într-un mod impersonal, ca şi cum revederea ta nu ar însemna nimic. Sau poate mi-ar fi greu să-mi amintesc numele tău, în cazul în care ne-am întâlni faţă în faţă.

— Camille…

— Nu, Grayson, ai vrut să discutăm despre trecut. Ei bine, acesta este trecutul meu! Furia îi zvâcnea în vene. Apoi Harold a murit şi, în ciuda faptului că te scosesem din mintea şi din inima mea, m-am gândit: „Dacă ar fi spus adevărul atunci, dacă el chiar mă iubea, atunci va veni acum. Poate atunci s-a gândit că era mai bine pentru mine să mă mărit cu genul de bărbat cu care se aşteptau ceilalţi să mă mărit. Sau poate a considerat că este un lucru lipsit de onoare să strici nunta altui bărbat”. Camille întâlni privirea lui Gray. A, aveam tot felul de scuze pentru a justifica faptul că nu ai făcut nimic după ce mi-ai spus că mă iubeşti, pentru că, deşi voiam foarte mult să cred că vorbele tale fuseseră adevărate, voiam şi să te iert.

— De ce?

— Aș vrea să înţeleg şi eu de ce. Clătină din cap. Poate pentru că, alături de Beryl, tu erai cea mai importantă persoană din viaţa mea. Pentru că am înţeles că nu era numai greşeala ta. Pentru că am înţeles că aş fi putut sau ar fi trebuit să fac ceva, poate să vin după tine, în schimb, am făcut ceea ce aşteptau alţii de la

mine. Am fost prea slabă, sau prea tânără, sau prea nesăbuită să fac altceva. Îl privi cu furie. În această privinţă, m-am schimbat foarte mult, zise Camille şi râse scurt. Iar tu susţii că *eu* ţi-am frânt *ţie* inima,

Gray o studie pentru un moment îndelungat.

— Dacă nu mai ai nimic de zis…

— Nu, spuse Camille şi îşi încrucişă braţele la piept. Dacă te vei putea aduna acum să vorbeşti, dă-i drumul.

— Și eu, la fel ca tine, m-am gândit la ce ţi-aş spune când te-aş revedea.

Camille pufni cu dispreţ.

— Dar m-am răzgândit, completă el cu glas pierit. Nimic din ceea ce aveam de gând să-ţi spun nu pare potrivit acum.

— Da?

— Plănuisem să-mi cer scuze, fireşte, cum am încercat şi când te-am văzut prima oară. Gray clătină din cap. Nu a fost corect din partea mea să te şochez aşa cum am făcut-o în momentul acela. Te-am luat complet pe nepregătite, şi Dumnezeu mi-e martor că nu făcusem până atunci nimic prin care să arăt ce simt pentru tine.

— Tu şi Win aţi fost întotdeauna prietenii mei cei mai apropiaţi şi am crezut că veţi fi mereu, continuă Gray. Nu mi-am dat seama decât când te-ai logodit cu Harold că te-aş putea pierde – ba nu, că fix asta urma să se

întâmple. Mi-am dat seama şi că te iubesc.

— Am fost logodită timp de câteva luni înainte de nuntă, Grayson. Ai fi putut spune ceva, ai fi putut să faci ceva, în orice moment.

— Nu ştiam ce să fac, spuse el şi ridică din umeri. Aşa că nu am făcut nimic.

— Cât de inteligent din partea ta.

— Nu a fost inteligent, izbucni el. Ştiu şi eu asta. Am ştiut şi atunci. Am fost prost că nu am făcut nimic. Am fost un idiot.

— Atunci suntem de acord.

— Și mi-a fost teamă, cred.

— Haide, Grayson. De ce naiba putea să-ţi fie teamă?

— Mi-era teamă că, dacă tu nu simţeai la fel pentru mine, iar eu îţi mărturiseam ce simţeam, aveam să te pierd, ar fi fost ca şi cum te-ai fi căsătorit cu altcineva. Dar, dacă nu-ţi mărturiseam, măcar nu puteam distruge ceea ce era între noi. Trase adânc aer în piept. Aşa că nu am făcut nimic.

— Am stabilit deja asta.

— M-am simţit neajutorat, Camille. M-am simţit pierdut. Eram pe punctul de a o pierde pe femeia despre care ştiam în sinea mea că era singura potrivită pentru mine. Şi, în cele din urmă, m-am hotărât că trebuie să fac ceva, altfel aveam să regret acest lucru pentru tot restul vieţii mele.

— Așa că ai făcut-o cu o zi înainte de nunta

mea.

Gray încuviinţă din cap.

— Ţi-am spus că te iubesc, iar tu ai zis că mă prostesc, dar că apreciezi încercarea mea de a te scăpa de o căsnicie lipsită de dragostea adevărată pe care ţi-o doriseşi dintotdeauna.

Lui Camille i se tăie răsuflarea.

— Îmi amintesc, spuse ea.

— Apoi te-am sărutat.

— Apoi m-ai sărutat.

Abia dacă putu rosti cuvintele, din cauza durerii pe care o simţea în gât.

— Și atunci am ştiut că şi tu simţi la fel pentru mine. Gray agită coniacul din pahar şi o privi. Nu am uitat niciodată acel sărut şi nu-l voi uita vreodată, deşi tu spui că nu ţi-l aminteşti.

Ea ridică din umeri.

— A fost doar un sărut.

— Nu şi pentru mine. Gray o studie îndeaproape. Apoi am făcut comentariul acela idiot cum că te-ai mărita cu mine dacă aş fi bogat. Nu a fost nici corect, nici frumos din partea mea.

— Nu, nu a fost. Camille înghiţi în sec. Şi am spus primul lucru care mi-a venit în minte, lucru care, recunosc, nu a fost nici el foarte frumos.

— Te ştiam îndeajuns de bine cât să îmi dau seama că erau simple vorbe. Ar fi trebuit să le

ignor, dar nu am făcut-o. Şi atunci mi-am simţit inima frântă.

Camille îl privi.

— Inima sau mândria?

— Nu ştiu, spuse el cu asprime. Aşa că am plecat.

Camille îi întâlni privirea şi încercă să nu lase să se vadă pe chipul ei tot ce simţea,

— Și nu te-ai mai întors niciodată.

Gray râse melancolic.

— Părea inutil. De asemenea, părea că tu aleseseşi deja. Nu suportam gândul de a te vedea căsătorindu-te cu un alt bărbat, devenind soţia altcuiva. Aşa că am părăsit Anglia şi nu am vrut să mă mai întorc. Gray oftă adânc. Nu mi-a luat prea mult să înţeleg cât de prost am putut să fiu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai fost cu adevărat şocată; şi ar fi trebuit să nu ţin cont de ce ai spus. Te cunoşteam destul de bine cât să nu-ţi accept cuvintele pur şi simplu – sau cel puţin aşa ar fi trebuit. Ar fi trebuit să fac tot ceea ce ai spus că ai sperat să fac. Ar fi trebuit să lupt pentru tine. Pentru noi.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu, n-am făcut-o.

Camille îşi alese cu grijă cuvintele:

— Dacă ai avut toate aceste revelaţii, de ce nu te-ai întors după moartea lui Harold?

— Să vin alergând înapoi la femeia care nu

m-a vrut? În voce i se simţi neîncrederea. Inima îmi fusese frântă o dată. Nu aveam de gând să permit aceleiaşi femei să mi-o frângă a doua oară. Deşi, recunosc, poate am fost şi prea mândru.

— N-am crezut niciodată că eşti vreun laş, Grayson Elliott.

— Dragostea ne face pe toţi să ne purtăm nechibzuit. Fiindcă tot ne confesăm, mai este ceva ce ar trebui să ştii.

— Continuă!

— Am încercat să te alung din gândurile mele, tot aşa cum tu m-ai alungat din ale tale. Presupun că tu ai avut mai mult succes decât mine. A, dar am încercat, spuse el, zâmbind trist. Puteau trece zile, săptămâni, luni fără să mă gândesc la tine. Şi, cu toate astea, când mă aşteptam mai puţin, când nu eram deloc pregătit, apăreai din nou. Într-un râset auzit la teatru. Sau în prima adiere a primăverii. Ori în sărutul altei femei. Sau în visele mele. Privirea lui o întâlni pe a ei. Oricât de departe fugeam, tu erai mereu acolo.

— Nu, Grayson. Camille simţi cum inima îi tresaltă, dar o ignoră. Eram aici. Unde m-ai lăsat.

— Ştiu. Gray trase adânc aer în piept. Ştiu că s-ar putea să-ţi cer imposibilul, dar mă poţi ierta?

— În mod ciudat, credeam că te-am iertat,

spuse ea încet, după care-şi îndreptă umerii. Asta este tot, deci?

— Da.

— Nu mai ai nimic să-mi spui?

„Nimic despre averea pe care ai strâns-o? Averea pe care ai agonisit-o?”

— Nu, spuse Gray, clătinând din cap. Ţi-am explicat acţiunile mele – sau lipsa lor.

— Nu ai nicio altă mărturisire de făcut, nicio revelaţie, nimic de acest fel?

Camille îl studie atent.

— Nu, nimic.

— Înţeleg. Camille ridică paharul, bău restul de coniac şi speră că faptul că mâna îi tremura uşor se datora băuturii, nu felului în care îi bătea inima. Mereu am fost sinceri unul cu celălalt, nu-i aşa?

El încuviinţă.

— Atunci, ca să fiu cât se poate de sinceră, s-ar putea să fie mai bine dacă nu ai rămâne aici de Crăciun. Mă voi gândi la un motiv pentru care vărul meu a plecat, lăsându-şi familia în urmă.

Gray o privi pentru o clipă.

— În mot categoric nu. Te-am părăsit o dată şi nu ar fi trebuit. Nu voi face din nou această greşeală.

Camille oftă, dintr-odată epuizată de conversaţie şi de freamătul pe care se străduia să îl ţină în frâu.

— Asta e cu totul altceva.

— Da? Gray ridică dintr-o sprânceană. Mie mi se pare că este aproape acelaşi lucru. Din nou, vrei să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l iubeşti – de data aceasta pentru rangul lui, dacă nu pentru avere.

— Haide, Grayson, ştii foarte bine că în lumea asta doar prin căsătorie poate o femeie să îşi facă un rost. Miji ochii. Şi-apoi, aşa se procedează în familia mea, nu?

— Din câte *se* pare.

— Un pic mai bune decât vânătorii de averi, n-ai zice?

— Te cunosc suficient de bine cât să ştiu că nu este aşa, spuse el tăios. În orice caz, Pruzinsky nu este bărbatul potrivit pentru tine.

— De ce nu?

Gray ezită, după care clătină din cap.

— Pur şi simplu nu este, atâta tot.

— Un răspuns excelent, Grayson. Camille îşi frecă fruntea. Foarte bine, rămâi atunci pentru cortina finală a acestui dezastru. Cu siguranţă că biletul va face toţi banii. Camille se săturase de toată situaţia asta. Se săturase să se tot lupte cu familia ei, se săturase de Nikolai şi se săturase până-n gât de Grayson. Nu-şi dorea decât să se arunce în pat şi să plângă. Pentru ceea ce ar fi putut fi. Şi pentru ceea ce, chiar dacă pentru numai o clipă, ar

putea fi. Nu-ţi poţi răscumpăra greşelile făcute în urmă cu unsprezece ani. Trecutul nu poate fi schimbat.

— Și nimeni nu ştie asta mai bine decât mine, spuse el cu asprime. Aş da timpul înapoi dacă aş putea. Dacă aş putea să retrăiesc acea zi, aş face-o, indiferent de preţul pe care ar trebui să-l plătesc. Dar nu pot. Nu pot decât să merg înainte. Păşi către ea. Şi vreau să fac asta cu tine.

Camille se trase înapoi.

— Au trecut unsprezece ani.

— Unsprezece ani irosiţi pentru că am fost un idiot. Nu vreau să mai pierd timpul. Făcu încă un pas spre ea. Nimic nu s-a schimbat pentru mine, Camille.

— Știi care este cea mai mare diferenţă între fata care eram atunci şi femeia care sunt acum?

— Pot să observ mai multe diferenţe.

— Fata de-atunci avea încredere oarbă în tine, fără să pună nimic la îndoială. Nu-şi închipuia că o poţi răni vreodată. Şi te credea. Clătină din cap. Femeia de-acum ştie mai bine cum stau lucrurile.

O privi şi, pentru o clipă, anii dispăruseră şi sosise din nou ziua dinaintea nunţii ei. Privirea îndurerată de pe chipul lui era aceeaşi ca atunci când ea şi răspunsese că s-ar căsători cu el dacă ar fi bogat. Iar ea îşi simţi inima

zdrobită.

— O seară bună, Grayson.

Se întoarse către uşă şi o deschise.

— Camille.

Ea se opri, fără să se întoarcă.

— Da?

— Băiatul de-atunci a fost un idiot că a lăsat să-i scape ceea ce-şi dorea cel mai mult, spuse el cu fermitate. Bărbatul de-acum nu va face aceeaşi greşeală. Nu se încheie aici, Camille.

— Presupun că asta rămâne de văzut, spuse ea şi plecă.

De-abia după ce ajunse în camera ei şi se schimbă în cămaşa de noapte, Camille se prăbuşi pe pat şi îşi permise să se întrebe ce anume voise el să spună. Cu siguranţă că, de când se întorsese, zisese tot felul de lucruri care fuseseră, ei bine, romantice, şi poate chiar sugerase că simţea pentru ea ceva mai mult decât prietenie. Dar nu-i spusese totul, nu fusese complet sincer, nu-i spusese despre bani. Şi întrebarea care nu-i dădea pace era: „De ce?”

Fireşte, el nu credea că asta avea vreo importanţă pentru ea.

Cum nu avusese în urmă cu unsprezece ani – deşi, ce-i drept, având în vedere ce-şi spuseseră unul altuia, ar putea înţelege de ce el îşi imagina că ar conta. Însă acum ea era practic independentă din punct de vedere

financiar. Se putea căsători cu oricine dorea, fără să se gândească la importanţa banilor. Cu toate astea, el considera că ea voia să se mărite cu un prinţ din aproape acelaşi motiv pentru care se măritase cu Harold. Ei bine, dacă era atât de prost încât să creadă aşa ceva…

Camille scoase un oftat lung. Nu mai fusese niciodată atât de derutată. Toată furia, toată durerea pe care le crezuse de mult uitate ameninţau acum să o copleşească, la fel de proaspete de j parcă totul s-ar fi petrecut cu doar o zi în urmă. Chiar şi aşa, exista ceva eliberator în faptul că-i spusese în cele din urmă cât o rănise.

Şi cum îi frânsese inima.

Mama ei avea dreptate. Trecutul nu se încheia niciodată. Avea să fie cu ea, cu ci, pentru totdeauna. Şi nu cumva recunoscuse adevărul faţă de familia ei, chiar dacă în sinea ei nu-l acceptase încă?

Îl iubise dintotdeauna şi încă îl iubea.

Capitolul 21

Ar fi putut fi mai rău – deşi, pentru moment,

Gray nu-şi putea imagina cum ar fi fost posibil aşa ceva. Cel puţin, acum fiecare înţelegea prin ce trecuse celălalt.

Scoase un oftat adânc. Fusese un lucru bun că el şi Camille nu discutaseră despre trecut imediat după sosirea lui. Aceste ultime zile petrecute împreună îi dăduseră ocazia de a reintra în graţiile ei şi chiar de a-i câştiga încrederea. Dacă ar fi discutat aceste lucruri de la început, poate nu ar fi fost în stare să treacă peste asemenea mărturisiri. Chiar dacă acum tensiunea dintre ei nu părea spulberată, ci mai degrabă orientată într-o nouă direcţie. Era totuşi un început.

Doamne, fusese atât de idiot. Nu doar în urmă cu unsprezece ani, ci în fiecare zi de atunci. Chiar şi în această seară rămăseseră lucruri nespuse. A, cu siguranţă afirmase că sentimentele lui erau neschimbate şi că voia să meargă înainte alături de ea. Dar ar fi trebuit să fie mai clar de-atât. Ar fi trebuit să sublinieze că voia să-şi petreacă restul vieţii alături de ea. Ar fi trebuit să spună că urma să-şi petreacă fiecare zi încercând să-şi îndrepte greşelile. Şi ar fi trebuit să-i spună că o iubeşte.

Atunci, de ce nu făcuse toate astea?

Dădu pe gât restul de coniac şi plecă după ea. Să se poarte ca bărbatul care devenise acum, aşa trebuia. Să-i spună de ce se

întorsese de fapt şi ce anume voia, după cum îl sfătuise Beryl. Să nu mai fie aşa amabil. Fusese prea prudent până acum, însă Beryl avea dreptate. Era timpul să nu se mai poarte asemenea unui prieten. Gray spusese că nu mai era băiatul care fusese în urmă cu unsprezece ani. Venise timpul să îi demonstreze asta.

Ajunse la camera ei şi rezistă impulsului de a lovi cu pumnul în uşă. Ar fi înţelept să nu afle toată lumea din casă despre ce era vorba – deşi, cu excepţia actorilor şi a lui Pruzinsky, fără îndoială că toată lumea ştia. În acel moment, nici că-i păsa. Bătu la uşă.

— Pleacă! spuse Camille, de cealaltă parte a uşii.

— Nu! Nu am de gând să mai plec. Cu atât mai puţin furios.

Ea nu zise nimic.

— Dar eu nu am plecat furioasă.

— Cu siguranţă aşa a părut. A părut un gest pe care l-ar face o fată de nouăsprezece ani, nu o femeie care pretinde că ştie…

Uşa se deschise brusc.

— Intră, atunci, înainte să trezeşti pe toată lumea din casă.

Gray se supuse, şi Camille închise uşa în urma lui, după care se rezemă de ea, mijind ochii, suspicioasă.

— Ce vrei?

Se schimbase în cămaşa aceea de noapte odios de practică, o rochie cu guler înalt, cu un şir de nasturi nesfârşit în partea din faţă. Nasturi care nu fuseseră toţi încheiaţi, lăsând să se vadă gâtul şi umbra dintre sâni.

— Ţi-am spus că asta nu s-a terminat.

— Eu am terminat!

— Iar eu abia începeam.

— Mi s-a părut că ai spus destule!

Răsufla tot mai precipitat, iar sânii i se ridicau şi coborau pe sub materialul subţire. Gray clătină din cap.

— N-am spus nici pe departe tot ce aveam de zis.

Stomacul i se încordă şi se simţi cuprins de dorinţă. Trebuia, într-adevăr, să spună ceva doar de dragul de a se certa, pentru a alunga ispita cămăşii de noapte.

— Da? Atunci spune, Grayson!

Privirea lui se îndreptă spre sânii ei – sfârcurile i se întăriseră pe sub cămaşa de noapte –, apoi spre ochii ei. Camille îi observă privirea, dar nu făcu nimic pentru a-şi încheia gulerul cămăşii. Se înroşi, iar el ştiu că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el. La fel de mult cum o dorise dintotdeauna.

— Ce mai e de zis?

— În primul rând… începu Gray. Îşi rezemă mâna de uşă, lângă capul ei, şi se aplecă pentru a-i atinge uşor buzele cu ale lui. M-ai

minţit.

— Aiurea! Camille îl împinse şi se dădu la o parte. Despre ce naiba vorbeşti? Lampa de lângă patul ei îi contura silueta prin materialul transparent, lăsând foarte puţin loc pentru imaginaţie.

— Îţi aminteşti de primul nostru sărut.

— Poate, vag, spuse ea, ridicând din umeri.

— Şi-ţi aminteşti şi de al doilea.

— Sigur că-mi amintesc. A fost cu o noapte în urmă. N-aş putea uita. Nu că a fost vreun sărut spectaculos, adăugă ea rapid.

—0, dar a fost. O prinse de mână şi o trase în braţele lui. Ea ridică privirea.

— Și ţi-l vei aminti şi pe acesta, spuse Gray şi îşi lipi buzele de ale ei.

Pentru doar o secundă, Camille ezită, apoi gura i se deschise şi braţele i se strecurară pe după gâtul lui. Iar pasiunea înfrânată timp de unsprezece ani izbucni între ei.

Limba lui se duela cu a ei, poruncitoare şi insistentă. Camille se agăţă de el şi-l savură, îl exploră, într-o contopire pasională a limbilor, a dinţilor şi a buzelor. Respiraţiile li se amestecară. Trupul ei parcă era modelat după al lui.

El se smulse din sărutul lor şi-şi plimbă buzele pe linia maxilarului ei, apoi în jos, pe gât. Pielea ei între buzele lui era caldă şi îmbietoare. Ea lăsă capul pe spate şi gemu, iar

el fu cuprins de dorinţă. Îşi încleştă mâinile de haina lui, iar el îşi petrecu braţele în jurul ei.

Camille scoase un geamăt.

— Și tu m-ai minţit.

— Niciodată, spuse el încet, ascuns în gâtul ei.

— M-ai făcut să cred că nu ai bani.

Camille abia dacă putu rosti cuvintele.

— A, da, în legătură cu asta. O dezmierdă cu limba în adâncitura gâtului şi o simţi cum se cutremură. Am făcut într-adevăr o avere considerabilă din căi ferate şi transport.

— De ce nu mi-ai spus?

Camille îi împinse haina, iar el şi-o scoase şi o lăsă să cadă pe podea. Ea îi smulse lavaliera, trase de cămaşa lui, deschizând-o, şi-şi plimbă mâinile pe pieptul său. Gray simţi cum se pierde la contactul dintre mâinile ei şi pielea lui goală.

— Nu m-ai întrebat.

Îi apucă marginea cămăşii de noapte şi trase, rupând nasturii şi dezvelindu-i sânii. Îi luă în palmă un sân şi se aplecă pentru a-i săruta sfârcul.

— O, Doamne, Gray! Unghiile ei se înfipseră în pielea lui, iar Camille îşi arcui spatele. Am… am… am presupus…

El îi supse şi-i tachină sfârcul, care se întări sub asaltul lui. Îşi mută atenţia asupra celuilalt sân şi continuă până când Camille

sfârşi neputincioasă în braţele lui, iar Gray simţi cum pantalonii începeau să îl strângă.

— Gray… Camille trase aer în piept şi se împinse fără vlagă înspre el. Asta nu este…

— Ce?

Gray îşi ţinu răsuflarea.

Camille scutură din cap şi făcu un pas înapoi. Se luptă să-şi recapete suflul.

— Nu este corect.

Gray se holbă la ea. Cu rochia ruptă şi respirând greoi, nu văzuse niciodată ceva mai senzual.

— Dacă-mi amintesc bine, ai spus că nu te interesa corectitudinea în mod deosebit.

— De obicei, nu. Îşi privi cămaşa de noapte sfâşiată. Dar acestea nu sunt împrejurări obişnuite. Camille se apropie de el, îi prinse cămaşa cu ambele mâini şi o rupse, după care îi zâmbi. Aşa. Este mult mai bine, spuse ea.

Gray gemu, prefăcându-se îngrozit.

— Mi-ai distrus cămaşa.

Ea ridică din umeri.

— Tu mi-ai distrus cămaşa de noapte.

— Dar asta e o cămaşă foarte frumoasă.

— Îţi permiți alta. Beryl zice că eşti obscen de bogat.

Gray zâmbi cu gura până la urechi.

— Într-adevăr, sunt.

— Credeai că va conta pentru mine?

— A, ne-am întors la aiurelile despre

vânătorii de averi.

Se dădu înapoi şi o privi în ochi. Camille şi surorile ei fuseseră învăţate să se mărite pentru poziţie şi avere – sau, în orice caz, aşa ar fi fost învăţată orice tânără ca ea. Acum, că el ştia că tatăl ei era în viaţă încă, lucrul acesta avea chiar mai mult sens. Riscul ca Lady Briston să-şi piardă banii de-a lungul anilor fusese, în mod dar, motivul pentru care fusese atât de hotărâtă să-şi vadă fiicele căsătorite cu cine trebuia. Şi cine o putea învinui?

— Nu, dar a contat pentru mine, spuse el.

— Atunci, încă eşti un nesăbuit, i-o trânti Camille şi începu să tragă de betelia pantalonilor lui. Aş sugera, dacă nu vrei să aibă aceeaşi soartă precum cămaşa, să-i dai jos. Se ridică uşor şi trase de buza lui cu dinţii; lui i se tăie răsuflarea.

Camille zâmbi într-un mod cât se poate de îmbietor şi de răutăcios şi se duse către pat, lăsând cămaşa de noapte ruptă să-i alunece încet pe umeri, apoi pe podea, în urma ei. Dumnezeule. El înghiţi în sec.

Gray îşi dădu jos hainele înainte ca ea să ajungă în pat. O prinse în braţe şi se rostogoliră pe pat, mânaţi de o dorinţă nebună.

El visase la asta, la ea. Camille era exact aşa cum bănuise că ar fi, iar el o veneră cu gura şi

cu mâinile, atingând-o şi înfruptându-se din ea. Îşi trecu mâinile peste trupul ei, de-a lungul coapselor, peste linia şoldului şi de-a lungul piciorului. Sub atingerea mâinii lui, pielea ei era caldă şi mătăsoasă.

Palmele ei se plimbau de-a lungul trupului lui, la fel de lacome ca ale lui. Degetele ei îi atinseră în treacăt pieptul şi coborâră către stomac. Muşchii lui se încordară la atingerea ei, în vreme ce mâna îi cobora tot mai mult, până când degetele ei îi apucară penisul şi îl strânseră. Gray trase adânc aer în piept şi gemu de plăcerea absolută pe care o simţi ca reacţie la atingerea ei. Camille continuă să îl mângâie, iar el se gândi că avea să moară de atâta plăcere. Îşi lipi faţa de gâtul ei şi-i dădu mâna la o parte. Nu putea să reziste prea mult în acest ritm. Şi-apoi, voia să o înnebunească de plăcere. Voia ca ea să geamă, spunându-i numele şi zvârcolindu-se sub el.

Îi apucă mâinile şi i le prinse deasupra capului; urmă o ploaie de săruturi pe gâtul ei, după care coborî tot mai jos, între sânii ei şi peste stomacului cu piele fină, apoi tot mai jos. Îi eliberă mâinile, iar Camille înşfăcă aşternuturile. Gray îşi strecură mâna între picioarele ei şi o mângâie. Camille gemu şi îşi arcui spatele, lipindu-se de mâna lui. Era umedă şi fierbinte şi tremura la atingerea lui. O mângâie iar şi iar; se răsuci pe pat şi-l

apucă strâns de umeri, înfigând degetele în pielea lui.

— Grayson, spuse ea gâfâind de pasiune şi de dorinţă. Îi dădu mâna la o parte şi îşi trecu piciorul peste al lui, trăgându-l peste ea. Grayson…

Gray se împinse uşor în ea. Era atât de strâmtă, dar Gray se împinse mai adânc. Ea gemu, îşi apropie coapsele de el, îşi trecu picioarele în jurul taliei lui, trăgându-l tot mai adânc. Pentru o clipă, Gray nu putu decât să se bucure de senzaţia dată de faptul că era în adâncul ei, contopindu-se. Ea pulsa în jurul penisului lui – şi nu era doar unul dintre visele lui cele mai nebuneşti.

— Camille, rosti el încet, apoi începu să împingă, încercând să păstreze un ritm lent, constant.

Coapsele ei se legănau, lipindu-se de el, îndemnându-l să continue, mai repede, mai tare. Gray scoase un geamăt, pierzându-se în atingerea ei. Împingea în ea cu o nevoie nebună, iar ea răspundea la fel.

Patul se legăna sub ei, iar ea scâncea sau gemea în şoapte senzuale, ceea ce nu făcea decât să-l aţâţe şi mai mult. Împinseră simultan până când, într-un final, ea ţipă uşor şi îşi arcui spatele. Trupul i se zvârcoli, lipit de al lui. Plăcerea orgasmului se scurse din trupul ei într-al lui.

El scoase un geamăt şi mai împinse o dată, după care explodă înăuntrul ei, cutremurându-se violent într-un moment nesfârşit de plăcere pură şi de bucurie. Fizică şi spirituală.

În sfârşit, era acasă.

*

Pentru o clipă, sau o oră, sau o eternitate, stătură amândoi întinşi în pat, cu inimile bătând în acelaşi ritm, respirând în tandem. În sfârşit, faptul că era cu Grayson însemna mult mai mult decât îşi imaginase, mult mai mult decât crezuse posibil.

— Dumnezeule! Camille îşi ascunse faţa pe după umărul lui. Ce am făcut?

Gray râse.

— Cred că ştii exact ce am făcut.

— Grayson, nu sunt sora mea.

— Slavă Domnului!

Camille se ridică în capul oaselor, se rezemă pe pernă şi trase pătura în jurul ei. Nu se simţise deloc jenată mai devreme, când fusese complet goală în faţa lui, dar asta se întâmplase în vâltoarea pasiunii. Şi, Doamne, nici că mai trăise aşa ceva vreodată. Harold fusese un bărbat blând şi delicat, şi fusese plăcut să facă dragoste cu el. Însă în această seară cu Grayson… ei bine, nici nu visase că ar putea experimenta o plăcere atât de intensă şi de pură.

— Lui Beryl i-a fost dintotdeauna foarte uşor

să ţopăie dintr-un pat în altul. Sau cel puţin până de curând. În această privinţă, nu am cedat niciodată impulsului, nu am cunoscut niciodată pe cineva cu care să-mi doresc să… nu am… ei bine, nu am făcut asta, atâta tot.

— Mă bucur.

Gray se rostogoli pe o parte şi se sprijini într-un cot.

— Nu am mai fost decât cu un singur bărbat.

— Bun, spuse el hotărât. N-aş vrea să cred că ai fost şi o stricată, pe lângă vânătoare de averi.

— Grayson!

— Iar acum nu ţopăi dintr-un pat în altul, adăugă el cu faţa numai zâmbet. Deşi mi-ar plăcea să te văd ţopăind.

Camille tremură la auzul vorbelor lui.

— Eşti un bărbat tare, tare răutăcios, nu-i aşa?

El rânji. Camille miji ochii.

— Îndrăznesc să spun că n-ai fost singur în aceşti unsprezece ani.

— Să te mint spunându-ţi că m-am gândit numai la tine?

— Mai bine nu.

— *Şi* totuşi, este adevărat. Zâmbi, privind-o în ochi. Fireşte că am fost şi cu alte femei, dar niciuna nu mi-a atins inima aşa cum ai făcut-o tu.

— Nu mi-am dat seama că *inima* era ceea ce

atingeam.

Gray râse, îi luă mâna şi o duse la buze.

— Printre altele, spuse el.

— Dar eu nu fac astfel de lucruri. Oftă şi-şi trase mâna înapoi. Sunt practic logodită cu un alt bărbat.

— Şi putem să punem capăt acestor aiureli chiar acum.

— Aiureli? Cu toate astea, Gray avea dreptate, fuseseră nişte aiureli. Iar ea era perfect conştientă de acest lucru. În legătură cu Nikolai…

— Credeam că ţi-a venit mintea la cap, spuse el.

— De ce? îl întrebă Camille. Pentru că noi doi am…

— Păi da. Nu! Gray se încruntă. Ai înnebunit?

— Posibil. Camille îşi încrucişă braţele la piept. Ţi-am dat voie să vii în patul meu, nu?

Gray ignoră comentariul.

— Doar nu te gândeşti încă să te căsătoreşti cu Pruzinsky, nu? Ea trase adânc aer în piept.

— În legătură cu asta…

— Ei bine, n-am să permit aşa ceva!

— N-ai să… permiţi? spuse ea încet.

— Nu!

— Cred că ţi-ai pierdut cu mult timp în urmă dreptul de a-mi spune ce pot şi ce nu pot să fac. Mi-am organizat singură viaţa şi am luat

de una singură decizii în ultimii patru ani, şi m-am descurcat foarte bine în această privinţă.

— Chiar aşa?

În ochi i se citea îndoiala.

— Da, chiar aşa.

Gray ridică din umeri.

— Nu şi dacă judec după ceea ce am aflat de la Win de-a lungul anilor.

— A, şi ce ai aflat? întrebă ea cu asprime.

O privi în ochi.

— *Brighton.*

Camille trase adânc aer în piept.

— E cazul să spun mai mult? întrebă el.

— Cred că ai spus destule, zise Camille, încleştându-şi dinţii. Nu-mi place să mi se arunce în faţă greşelile.

— Cu toate astea, n-ai avut nicio problemă să mi le arunci în faţă pe ale mele. Gray coborî din pat, îşi găsi pantalonii şi începu să-i tragă pe el.

— Nu este vorba despre o mică escapadă a cărei singură consecinţă a fost un simplu scandal. Este adevărat, greşelile mele sunt rezultatul unei impulsivităţi prosteşti, al faptului că nu am gândit înainte de a acţiona. Însă, în ansamblu, sunt destul de minore. Greşeala ta ne-a schimbat amândurora viaţa!

— Și am recunoscut că am greşit.

— Și asta ţi-a luat *doar* unsprezece ani!

spuse ea ridicând tonul. *Unsprezece ani!*

— Măcar am învăţat ceva din greşelile mele.

— Da? Ha!

— Sunt aici, nu?

— Nu este decât o coincidenţă, Grayson. Nu poţi nega asta. Ai plecat şi nu te-ai mai întors. Nu pentru mine, în orice caz.

— Iar asta a fost o altă greşeală. Măcar eu nu-mi repet greşelile, spuse Gray, mijind ochii. În timp ce tu eşti hotărâtă să te căsătoreşti din nou din motive nepotrivite.

— Atunci, de ce nu-mi spui tu care-s motivele potrivite.

O privi pentru un moment îndelungat.

— Credeam că ţi-am zis.

Cu aceste cuvinte, deschise uşa brusc şi o trânti în urma lui.

Camille îşi încrucişă braţele la piept şi privi către uşă. Ce se întâmplase, mai exact, adineauri?

Cu siguranţă că, dacă nu ar fi fost atât de ipocrit, dacă nu ar fi folosit cuvântul „permit”, probabil i-ar fi spus că se hotărâse să nu se mărite cu prinţul. Şi nu exact asta încercase să facă? Dar el trebuia să tot amintească de greşelile ei, iar ea să răspundă cu faptul că greşelile ei păleau în comparaţie cu ale lui… în mod evident, mai erau multe de rezolvat între ei. Cu toate astea…

Blestematul o iubea. Nu spusese el că

sentimentele lui nu se schimbaseră? Iar ea nu recunoscuse, într-un final, că îşi dăduse seama că şi ea îl iubea? Păcat că nu păreau capabili să găsească vorbele potrivite. Sau să discute despre trecut fără să se acuze reciproc.

Oftă adânc. Însă poate că furia ei eliberată însemna că lăsa trecutul în urmă. Grayson era un bărbat încăpăţânat şi arogant – şi, deşi poate nu-şi dădea seama pe moment, întru totul al ei. Aceasta nu era decât o ceartă şi, cu puţin noroc, avea să fie prima dintr-o viaţă întreagă de certuri. Şi de împăcări.

Însă trebuia să facă numaidecât ceva în privinţa lui Nikolai. Chiar dacă nu îl încurajase în vreun fel în ultimele zile, el venise la conacul Miliworth cu anumite aşteptări. Nu părea un lucru tocmai onorabil să-şi recunoască sentimentele faţă de Grayson în mod public, în vreme ce Nikolai continua să creadă că urma să fie soţia lui. Nu, trebuia să încheie totul aşa cum plănuise. Să-i ofere lui Nikolai Crăciunul pe care şi-l dorea, să-l trimită înapoi în Regatul Cum-s-o-fi-numind, după care să-i scrie spunându-i că nu se potriveau. Dintre toate planurile ei, acesta părea cu adevărat logic.

În ceea ce-l privea pe Grayson, a doua zi avea să-i spună ce anume simţea pentru el şi ce-şi dorea. Ce-şi dorise dintotdeauna.

De acest Crăciun şi pentru fiecare Crăciun

ce avea să urmeze.

24 decembrie

Capitolul 22

— Trebuie să recunosc, spuse Win în clipa în care Grayson intră în bibliotecă, actorul care joacă rolul majordomului se descurcă excelent. Nu mi-aş fi dat seama că nu este majordom dacă n-aş fi ştiut.

Gray ridică din umeri.

— Are obiceiul de-a pâsâi.

— A, bine. Win se plimbă prin cameră, uitându-se ba la câte o carte, ba la un tablou. Este atât de dificil să găseşti un ajutor de nădejde.

Gray miji ochii.

— De ce eşti aici?

— Păi, mâine este Crăciunul, şi am venit cu veşti… dacă nu îmbucurătoare, atunci măcar de interes. Mai întâi, spune-mi… Win rânji. Cum decurge piesa?

— Hmm. Gray traversă încăperea. Presupun că te-ai încălzit de pe drum. Whisky sau coniac?

— Atât de devreme?

— Este mai târziu decât crezi, mormăi Gray.

— Păi, din moment ce astăzi este Ajunul

Crăciunului… îl studie pe vărul lui pentru o clipă. Eşti în toane proaste.

— Și este încă devreme.

Fusese o zi ciudată, până în acel moment. Nu ştia prea bine ce se întâmplase între Camille şi familia ei, însă doamnele abia dacă-şi spuseseră câteva vorbe politicoase când se întâlniseră la micul dejun. Actorii şi Pruzinsky, aşa cum le era obiceiul, nu veniseră la micul dejun. Încă nu-l văzuse pe Pruzinsky astăzi, însă credea că ceilalţi erau în salon.

Lady Briston îl trăsese deoparte pe Gray şi îi spusese că, din moment ce lucrurile erau atât de complicate, Lord Briston se hotărâse să se prefacă bolnav şi să nu stea alături de ceilalţi, cel puţin până diseară. Însă observase o scânteie în privirea lui Lady Briston şi o roşeaţă în obraji, care îi amintise de observaţiile lui Beryl despre pasiunea certurilor dintre Lord şi Lady Briston. După ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă, Gray putea să înţeleagă foarte bine.

În ceea ce o privea pe Camille, ea era surprinzător de amabilă, ca şi cum nimic nu se întâmplase între ei, iar el nu ştia prea bine ce ar trebui să-i spună. Fusese, ce-i drept, destul de arogant, făcând presupuneri fără să aibă acest drept. Şi, din nou, nu-i spusese tot ce ar fi trebuit să-i spună. Dar se hotărâse să facă ceva în privinţa lui Pruzinsky şi trebuia să

acţioneze cât mai curând posibil. Dacă era nevoie, după aceea îşi putea cere scuze sau chiar putea cădea în genunchi.

Turnă două pahare, îi întinse unul lui Win şi se aşeză pe unul din scaunele din faţa şemineului.

— Te rog să iei loc. S-au produs multe răsturnări de situaţie.

Win se aşeză şi râse.

— Orfanii.

— Orfanii contează mai puţin. Gray îi aruncă o privire plină de admiraţie celuilalt bărbat. Deşi, trebuie să recunosc, Carroll de Crăciun a fost o idee genială.

— Așa m-am gândit şi eu, zise Win cu un zâmbet mândru. Când am primit biletul tău în care mă întrebai de orfani, ei bine, mi s-a părut un lucru mult prea genial ca să-l trec cu vederea.

— A fost, într-adevăr. Dar copiii nu au fost singura completare la această distribuţie. Gray îi întâlni privirea vărului său. S-au întors acasă Lady Briston şi Delilah.

— Perfect. Win ridică paharul. Într-adevăr, aşa aş fi scris eu această farsă.

— Și nici asta nu e tot.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, te rog. Win se încruntă, ca şi cum s-ar fi gândit profund la ceva. Ştiu, s-a întors şi colonelul Channing.

— Da şi nu. Gray îşi sorbi whisky-ul. Pentru Camille şi Delilah, el este colonelul Channing. Pentru ceilalţi, este tatăl meu. Totuşi, adevărul este… Gray se opri pentru a crea un efect dramatic. Este Lord Briston.

Win râse batjocoritor.

— Lord Briston este mort.

— Și este încă foarte sănătos pentru un mort.

— Tu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Gray încuviinţă.

— Doamne, este un miracol de Crăciun! spuse Win cu ochii căscaţi.

— Este o treabă nemaipomenită, dar nu sunt convins că „miracol” este cuvântul potrivit.

— Dar eşti sigur că este el?

— Soția lui e sigură.

— Dar credeam… toată lumea credea… că este mort.

— Aici se complică puţin lucrurile.

Win ridică din sprâncene sceptic.

— Unde anume?

— Se pare că, în urmă cu douăzeci de ani, Lord Briston a ales să umble prin lume, în loc să ducă o viaţă de familie. O decizie pe care a regretat-o nu după mult timp, din câte se pare, dar Lady Briston a hotărât că era mai bine ca fetele lui să creadă că era mort decât că le părăsise.

— Dumnezeule! Win medită pentru o clipă.

Fiicele lui ştiu asta?

— Beryl a găsit nişte scrisori de-ale lui în urmă cu câţiva ani. Camille şi Delilah nu ştiu. Şi ar fi bine să păstrezi secretul pentru moment, deşi mă îndoiesc că învierea lui va rămâne secretă pentru mult timp.

— Bineînţeles. Oricum, cine m-ar crede? Win clătină încet din cap. Este o răsturnare neaşteptată de situaţie.

— Ai avut dreptate, apropo, spuse Gray fără tragere de inimă. Legat de ceea ce simt eu pentru Camille. Prietenia nu este suficientă.

— Încă o dezvăluire şocantă. Şi ea simte acelaşi lucru în ceea ce te priveşte?

— Nu ştiu. Sper. Cred că da, chiar dacă nu a recunoscut încă. Am purtat o discuţie lungă aseară, deşi „discuţie” s-ar putea să nu fie cuvântul potrivit. Nu voia să-i spună lui Win tot ce se întâmplase între ei. Nu sunt convins că am lăsat trecutul în urmă sau pur şi simplu l-am şters din nou. Cu toate astea, în mod ciudat, sunt optimist şi hotărât. La urma urmei, recunoscuse că-l iubise şi nu spusese că încetase vreodată să-l iubească. De data asta nu am de gând să renunţ, Win. Am pierdut prea mulţi ani.

— Și cu prinţul fals cum rămâne?

— Asta este încă o problemă. Gray se lăsă pe spate în scaun. Mă tem că nu i-a venit mintea la cap în privinţa lui, deşi nu pare să ţină

foarte mult la el. Într-adevăr, dacă nu aş cunoaşte-o mai bine, aş crede că-l evită complet.

— Chiar şi aşa, cel mai bine ar fi să scapi de el.

—0 idee excelentă. Şi cum propui să fac asta?

— Cere şi ţi se va da, bătrâne, replică Win şi se ridică. Se duse către birou, luă un dosar pe care Gray nu-l observase şi se întoarse la el. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

— Ce este?

— Înăuntrul acestui dosar vei găsi o fotografie a unui actor pe nume Bernard Dunstan şi o declaraţie sub jurământ de la fotograf, care confirmă acest lucru. Se pare că acest fotograf, încercând să-şi arate talentul, angajează ocazional modele sau actori care să pozeze pentru el, după care le expune în atelierul lui. Din fericire pentru tine, mi-am făcut o fotografie acolo chiar în urmă cu câteva luni.

— Și?

— Și… aruncă o privire.

Îi întinse dosarul lui Gray şi se aşeză din nou. Gray îl deschise şi privi chipul zâmbitor al prinţului Nikolai Pruzinsky, din Regatul Avaloniei Mari.

— Acesta este…

— Prințul lui Camille. Win zâmbi triumfător.

Cunoscut şi ca Bernard Dunstan. Mi s-a părut că-l ştiu de undeva atunci când l-am cunoscut, dar nu mi-am putut aminti de unde, până când nu mi-am aduc aminte de fotografiile pe care le văzusem în atelier.

Aşa că m-am dus în Londra să văd ce pot afla. În afară de această fotografie, fotograful a fost amabil şi mi-a oferit şi afişul care conţine numele domnului Dunstan ca fiind unul dintre personajele secundare în distribuţia unei piese obscure, care nu prea a prins la public. Am şi afişul tot aici.

Gray ridică privirea din fotografie.

— Este actor?

— Ce ironie, nu? Win chicoti. Camille a angajat actori ca să păcălească un actor, a cărui singură intenţie era de a o păcăli pe ea.

— Este perfect. Gray se holbă la fotografie. Asta este exact dovada de care am nevoie.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Nu am de gând să-i spun lui Camille. Ai avut dreptate şi în privinţa asta. Nu are de ce să se simtă luată de fraieră. Nu trebuie să ştie despre asta.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Să-l confrunt pe Pruzinsky şi să scap de el, o dată pentru totdeauna.

În vocea lui Gray se simţi încordarea.

— Excelent! Pot să stau şi să privesc?

— Nu.

— N-ai deloc haz, Grayson. Win scoase un oftat îndelung. A, mai am şi alte veşti să-ţi dau. Mama va întârzia. Va sosi abia diseară târziu.

— La naiba! Gray se încruntă. Uitasem de tot de ea.

— A, are să-i placă asta. Fără îndoială că ai uitat complet de noi toţi. Win clătină din cap cu un aer trist. Şi de Crăciun.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Win flutură din mână, ignorând comentariul. Suntem, la urma urmei, nimic mai mult decât familia ta. Cu toate astea – îl privi cu fermitate pe vărul lui –, eu şi tata ne-am gândit că, din moment ce mama habar nu are că te-ai întors, ar fi cadoul perfect de Crăciun dacă ai surprinde-o mâine, acasă, pentru că mâine este Crăciunul.

— Da, desigur, încuviinţă Gray.

— Că tot veni vorba despre Crăciun, te-ai gândit la vreun posibil cadou pentru Camille? Ar trebui să-i iei ceva, să ştii. În afară de faptul că o vei scăpa din ghearele lui Pruzinsky – sau Dunstan.

Gray scoase un geamăt.

— Nici nu mă gândisem la asta.

Win îl privi cu milă.

— Nu mă mir că nu ai fost niciodată logodit. Cadoul potrivit ar putea fi lucrul care să o convingă să se arunce în braţele tale.

— Este prea târziu să mai cumpăr ceva.

— Ceea ce înseamnă că ai noroc. Ai nevoie de ceva mai serios, mai sentimental decât vreun fleac scump.

— Da? Gray îl privi gânditor pe vărul său. La ce te gândeşti?

— Abia dacă o mai cunosc. Nu eu am petrecut ultimele zile cu ea. Ce-şi doreşte?

— Păi… Gray se gândi pentru o clipă. Vrea să o angajeze pe doamna Fortesque ca noua ei bucătăreasă. S-ar putea să reuşesc să aranjez asta.

— Doamne, Gray, o bucătăreasă este un cadou mult prea practic, spuse Win şi îşi dădu ochii peste cap. Este ca şi cum i-ai face cadou o pereche de şosete de lână. Win oftă. Altceva, ce-şi mai doreşte?

— Voia un prinţ, spuse Gray, apoi ridică din umeri.

— Da, bine, nu poate avea un prinţ.

Cea mai absurdă idee îi trecu prin minte lui Gray, după care se holbă la Win.

— De ce nu?

În ochii lui Win se putea citi confuzia.

— De ce nu ce?

— De ce să nu-i dau un prinţ.

Win clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie, chicoti Gray. Dar dacă ceea ce-şi doreşte este un prinţ, asta va primi,

spuse Gray şi ridică paharul.

— Îmi amintesc de astea. Delilah zâmbi încântată şi scoase ambalajul unui ornament delicat din sticlă, în formă de căpşună.

Când eram mică, mă uitam la ele şi credeam că sunt căpşune adevărate preschimbate în sticlă de către zânele care voiau să le păstreze perfecte pentru totdeauna. Strâmbă din nas. Mă tem că eram cam fantezistă.

— Nu şi pentru un copil, draga mea. Şi nu de Crăciun, spuse mama zâmbind. Într-adevăr, şi eu am crezut dintotdeauna că sunt fermecate.

Mama şi surorile lui Camille îşi oferiseră ajutorul pentru împodobirea bradului, care fusese instalat în coridorul principal, devreme în acea dimineaţă. Grădinarul făcuse o treabă excelentă. Bradul era impresionant de mare şi avea o coroană frumoasă. Doamnele erau înconjurate de parfumul de brebenel şi de cutiile pe care Camille şi Grayson le găsiseră în pod. Nimeni nu adusese vorba despre cearta de cu o zi în urmă, însă în aer se simţea o oarecare fragilitate. Ca şi cum un singur cuvânt nepotrivit ar putea distruge armonia. Cu toate astea, faptul că se oferiseră să o ajute

i se păru lui Camille un semn al dorinţei de a-şi repara greşelile. Nu că ea n-ar fi avut propriile greşeli de reparat. Avea de gând să

spună ceva în acest sens cu prima ocazie; însă, pentru moment, erau cu toţii sub influenţa amintirilor Crăciunurilor trecute. Cu fiecare cutie desfăcută, cu fiecare ornament fragil de sticlă scos din ambalajul său, fiecare steluţă argintie sau înger din dantelă peste care dădeau, se auzeau icnete de încântare, amestecate cu zâmbete şi amintiri.

— Este ca atunci când îţi revezi vechii prieteni – mă refer la desfacerea acestor ornamente, spuse Beryl zâmbind. Dumnezeule, zise cu o voce surprinsă. Când am devenit atât de sentimentală?

— Cu toţii suntem sentimentali de Crăciun. Nu numai că este permis, dar e şi de aşteptat, ba chiar încurajat. Mama studie conţinutul unei cutii pe care tocmai o desfăcuse. Este singura perioadă din an în care toţi ne putem comporta ca nişte copii, fără să fim pedepsiţi pentru asta. Îi aruncă lui Camille o privire rapidă, care părea un soi de pedeapsă. Unde sunt ceilalţi actori ai tăi în după-amiaza aceasta? o întrebă mama. Nu ar trebui să fie şi ei alături de noi, bucurându-se de Crăciun?

— Doamna Montgomery-Wells, domnul Henderson şi domnişoara Murdock joacă un joc de cărţi în salon. Nikolai a spus că trebuie să se ocupe urgent de corespondenţă şi că va fi în camera lui.

Într-adevăr, Nikolai zisese că era ceva foarte important care avea legătură cu problemele din ţara lui. Camille se ruga să nu fie ceva serios. De-a lungul anilor, întâlnise mult prea multe cunoştinţe de-ale mamei ei care-şi pierduseră casa şi ţara şi nu-i dorea aşa ceva lui Nikolai. Deşi, în secret, spera că era ceva suficient de important cât să fie chemat pe neaşteptate în Regatul Cum-s-o-fi-numind. Astfel, Crăciunul şi viaţa ar fi fost mult simplificate.

— Grayson este în bibliotecă, cu vărul lui. Trase adânc aer în piept. Sincer, mă bucur că suntem doar noi patru.

— Pentru că a mers totul atât de bine ieri? întrebă Beryl cu glas dulce.

— Nu, pentru că îţi datorez nişte scuze, spuse Camille, clătinând din cap. Îmi sunteţi cei mai dragi oameni. Şi nu ar fi trebuit să fiu atât de irascibilă. Delilah – o privi în ochi pe sora ei mai mică îmi pare rău că am spus că eşti înţepată.

— A, dar sunt, şi sunt perfect conştientă de asta. Delilah ridică din umeri. Şi, tocmai pentru că îmi dau seama de asta, trebuie să recunosc că este oarecum amuzant să văd că o prostituată se dă drept mine. Atâta vreme cât nimeni nu ştie despre asta, se grăbi ea să adauge.

— În această privinţă, suntem perfect de

acord. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la bârfele care ar apărea dacă această piesă a mea de Crăciun ar fi făcută publică, mărturisi Camille şi se înfioră la acest gând.

— Cu toate astea – privirea lui Delilah o întâlni pe a ei –, deşi îmi doresc foarte mult să nu fim implicaţi într-un dezastru care atârnă deasupra capetelor noastre în orice moment şi ameninţă să ne distrugă pe toţi, şi te învinovăţesc pe tine pentru asta, sunt destule de, ei bine, încântată că m-ai inclus şi pe mine.

Camille făcu ochii mari.

— Asta a fost o scuză? întrebă Beryl.

— Mi-a trecut prin minte faptul că ai putea pur şi simplu să… ei bine… Delilah bătu în retragere. Să mă încui în pod.

Beryl scoase un icnet.

— Niciodată!

— Și îmi cer scuze că am spus că nu gândeşti suficient înainte de a te arunca în…

— Haos? sugeră Beryl, după care privi rapid către Camille şi oftă resemnată. Şi ştiu că nu îţi place să ţi se reproşeze greşelile din trecut…

— Ca Incidentul Brighton, sublinie Delilah, în încercarea de a fi de ajutor.

Camille rezistă impulsului de a tresări.

— A fost extrem de urât din partea mea, continuă Beryl. Aşa că şi eu îmi cer scuze. Şi fac eforturi mari pentru a deveni un om mai

bun.

Camille se strădui să nu râdă.

— Mulţumesc, Beryl. Ştiu cât este de greu pentru tine să recunoşti că te-ai fi putut înşela.

— Este, într-adevăr, din moment ce mă înşel foarte rar.

Beryl oftă într-un mod mult prea teatral şi-şi duse dosul mâinii peste frunte, asemenea unei actriţe. Delilah râse.

— Și, mamă. Camille îşi făcu curaj. Ea şi mama ei erau de obicei de acord în multe privinţe. În legătură cu doamna Montgomery-Wells…

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze în această privinţă, draga mea. Înţeleg perfect cât de greu trebuie să fie să aduci o trupă de actori să joace rolul familiei tale, mai ales de Crăciun. Mută un glob de sticlă argintiu de pe o creangă pe cealaltă, după care îl cercetă atentă pentru a-şi da seama dacă era amplasat perfect. Tot aşa cum tu eşti foarte sensibilă când ţi se amintesc greşelile din trecut, eu, se pare, sunt sensibilă când mi se aminteşte că, în mod inevitabil, îmbătrânesc. Îi zâmbi crispată lui Camille. Şi presupun că sărbătoarea de Crăciun şi faptul că sunt aici cu voi toţi face acest lucru şi mai evident. Şi îmi amintesc fiecare Crăciun, ştii. Şi cadourile, şi petrecerile, şi râsetele. Uimirea de pe chipurile voastre când vă uitaţi la bradul

proaspăt împodobit. Piesele de Crăciun pe care le jucaţi voi trei, înainte ca tu şi Beryl să vă faceţi prea mari ca să mai aveţi nevoie de Delilah.

—Îmi amintesc de plimbările cu sania în acei ani în care ningea mult şi era prea frig pentru a ieşi afară, dar noi tot ieşeam. Şi-mi amintesc felul în care obişnuiai s-o distragi pe bucătăreasă, oricare ar fi fost ea, în vreme ce Beryl fura turta dulce proaspăt coaptă.

Beryl se foi agitată. Mama îi aruncă o privire mustrătoare.

— Credeai că nu ştiu de asta?

Beryl zâmbi slab.

— Şi bucătăresele ştiau. Mai sunt şi alte farse pe care le-aţi jucat voi două şi de care am aflat, de cele mai multe ori când făceaţi schimb între voi, dar nu este nevoie să intru în detalii acum.

— A, dar mi-ar plăcea să aud, zise Delilah cu un zâmbet larg.

— A, îndrăznesc să spun că este de ajuns, dar mulţumesc, mamă. Camille chicoti, după care deveni serioasă. Însă îţi datorez scuze pentru ceva mult mai important decât că am distribuit o actriţă nepotrivită în rolul tău. Când m-am gândit prima oară la acest plan, mi-am zis că am nevoie de o familie potrivită – sau cel puţin de una mai potrivită decât a noastră. Astfel, ţi-am făcut un mare

deserviciu. Am crezut dintotdeauna că pur şi simplu îţi place să fii înconjurată de nobilime, cu sau fără avere ori influenţă. Îşi alese cu grijă cuvintele. Însă mi-am dat seama, în ultimele zile, că tu le-ai oferit un cămin, deşi provizoriu, de Crăciun şi pe toată durata anului, celor rătăciţi. Este adevărat, în mod inevitabil ajungea să fie un grup ciudat…

— Vă amintiţi de domnul cu aer oriental, cu mustaţa lungă, care scotea monede din nasul tău? întrebă Delilah, zâmbind uşor.

— Nu, dar îmi amintesc de francez. A, cred că se dădea drept un *conte* convins că adevăratul rege moştenitor al Franţei avea să fie readus pe tron şi că pământurile lui din strămoşi aveau să-i fie într-un final retrocedate. Beryl clătină din cap, cu un aer gânditor. Mă întreb dacă a renunţat vreodată să mai spere.

— Îndrăznesc să spun că sunt mai mulţi oameni de care cu toţii ne aducem aminte, Camille ignoră observaţiile surorilor ei şi-şi concentră din nou atenţia asupra mamei. Ideea este că eu eram preocupată de ceea ce voi, de ceea ce *noi, nu suntem* mai degrabă decât de *ceea ce suntem.* De ceea ce eşti. Şi ar fi trebuit să fiu foarte mândră. Ai fost întotdeauna dornică să întinzi o mână acelor fiinţe care şi-au pierdut locul în lume.

Mama ei continuă să pună ornamentele de

sticlă cu grijă în brad.

— Mereu m-am gândit că, dacă mi-aş pierde locul în lume, poziţia, casa şi în special ţara, aş spera că există oameni care să mă primească în viaţa lor. Mai ales de Crăciun. Măcar pe termen scurt. Nu-mi voi cere scuze pentru asta.

Camille înghiţi în sec şi încuviinţă.

— Dar ai amintit şi despre parada de iubiţi, spuse mama şi o privi în ochi pe Camille. Nu m-am făli niciodată cu ei. Nu am arătat niciodată vreo afecţiune necuvenită de faţă cu voi. Este adevărat, am fost foarte discretă şi foarte selectivă. Îndrăznesc să spun că nu aveţi idee câţi, şi dacă, mi-au trecut prin pat. Nici nu vă priveşte.

— Mamă…

— S-ar crede că în această etapă a vieţii tale, Camille, ar trebui să înţelegi că sunt momente în care singurătatea este o durere undeva foarte aproape de inimă, care nu poate fi alinată, în ciuda prezenţei prietenilor şi a familiei. O privi lung pe fiica ei pentru o clipă. Da? înţelegi acest lucru?

— Așa cred.

Camille încuviinţă.

Într-adevăr, oare nu o simţise şi ea pe propria piele? O durere, o nevoie care o trezea noaptea, făcând-o să încerce să ajungă la ceva sau cineva imposibil de găsit.

„Grayson.”

Nu şi-l putea scoate din minte în această zi. Însă, de-a lungul anilor în care fusese căsătorită şi după aceea, oricât de mult încercase să şi-l scoată din minte, el zăbovise mereu în cotloanele minţii şi ale sufletului ei. Deodată, îşi dădu seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l ştie de la bun început. Nu aşa se întâmpla când era vorba despre dragostea adevărată?

— Camille?

— Da?

Atenţia îi reveni către mama ei, care o studie cu interes.

— Ești bine?

— Da, sigur. Camille încuviinţă. Scuze. Un gând oarecare. Nimic important…

— Ar trebui să-mi cer scuze, presupun, şi pentru că sunt irascibilă. Nu însă şi pentru felul în care mi-am trăit viaţa, adăugă Lady Briston rapid. Deşi…

Pe chipul ei apăru o expresie ciudată, ce aducea a şovăială.

— Recunosc, nu am luat întotdeauna deciziile potrivite. Există, poate, câteva lucruri pe care le-am făcut în trecut…

— Mamă, spuse Beryl ca un soi de avertisment.

— Lucruri care, deşi le-am crezut a fi spre binele tuturor, ar putea fi totuşi considerate…

nu ştiu, de neiertat.

Camille făcu ochii mari.

— De neiertat?

— Nu fi absurdă, interveni Delilah. Nu-mi pot imagina să fi făcut ceva ce să nu poată fi iertat.

— Nu poţi fi învinovăţită că ai făcut ceva greşit când motivele ţi s-au părut justificate, spuse Beryl cu fermitate.

— A, dar mă tem că se poate, spuse mama, cu un zâmbet crispat.

— Și dacă motivele au fost greşite? întrebă Camille încet. Dacă hotărârile mele au fost motivate de furie, sau de prostie, sau de mândrie?

— Aș spune că asta este cu totul altceva, nu-i aşa? răspunse mama.

— Dar ai zis chiar tu ieri, începu Camille, că fiecare trebuie să decidă – să echilibreze, dacă vrei să-i spui aşa – ce poate pierde prin iertare, faţă de ceea ce poate câştiga.

— Dumnezeule! Beryl se holbă la sora ei geamănă. L-ai iertat, nu-i aşa?

— Pe cine? întrebă Camille cu un aer nepăsător, ca şi cum nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Beryl.

Luă un ornament şi-l desfăcu.

— Știi pe cine! exclamă Beryl furioasă.

— Eu şi Grayson am purtat o discuţie… ăăăă… lungă azi-noapte. Camille aşează

ornamentul în brad. Am vorbit despre ceea ce s-a întâmplat între noi în urmă cu unsprezece ani. Acum ştiu la ce s-a gândit şi ce a simţit, iar el ştie cum m-am simţit eu. Mai mult decât atât, cred că ştiu ce vreau, spuse ea cu hotărâre în glas.

— De Crăciun? întrebă Delilah.

— Pentru totdeauna, răspunse Camille încuviinţând ferm din cap.

— Ce surpriză! zise mama şi zâmbi.

— Ţi-a spus totul? întrebă tăios Beryl. Ţi-a spus despre averea lui?

— Da. O privi în ochi pe sora ei. Iar azi-noapte a recunoscut că ar fi trebuit să ştie că n-avea de ce să gândească atât de urât despre mine. Ar trebui să am şi eu la fel de multă încredere în el.

— Nu poţi pur şi simplu să deschizi braţele şi să spui „sunt a ta”. În vocea lui Beryl se simţi iritarea. Are nevoie totuşi să i se dea o lecţie.

— Deși s-ar putea spune că amândoi şi-au primit lecţia vreme de unsprezece ani, interveni mama. Într-adevăr, se poate spune că a fost o lecţie îndelungată.

— *Prea* îndelungată, sublinie Delilah.

— Mă rog. Beryl scoase un oftat resemnat, Nu cred că ar trebui să faci ca lucrurile să fie atât de simple pentru el.

— Pot să spun că nu a fost simplu până

acum. Camille clătină din cap. L-am pierdut o dată, pentru că a crezut că banii sunt mai importanţi pentru mine decât dragostea şi pentru că mândria lui a fost rănită, tot aşa cum i-a fost şi inima. Nu-l voi pierde din nou din cauza mândriei mele.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Am spus aseară că m-am schimbat şi aşa este. Fata de acum unsprezece ani a aşteptat ca el să se întoarcă. A aşteptat ca prinţul ei din basm să o impresioneze. Îşi încleştă maxilarul. Femeia de acum ştie ce vrea şi a aşteptat prea mult pentru a obţine ce-şi doreşte.

*

Camille trase adânc aer în piept pentru a-şi face curaj şi bătu la uşa camerei lui Grayson. Spera să-l prindă înainte ca el să coboare la cină. Dacă nu, avea de gând să-i lase biletul scurt pe care i-l scrisese. Nu era o scuză – chiar nu credea că avea de ce să-şi ceară scuze, poate cu excepţia faptului că-şi pierduse cumpătul dar era un fel de ofertă de împăcare. Şi scrisese pe bilet că-l iubea.

Nu-l văzuse decât în treacăt în acea zi – şi atunci păruse ocupat, în mod limpede, Gray se gândea profund la ceva ce-l distrăgea. Deşi cu o seară în urmă Camille ajunsese la concluzia inevitabilă că nu încetase nicio clipă să-l iubească, nu putea să nu se întrebe dacă nu

cumva el ajunsese la o cu totul altă concluzie. Poate că ceea ce se întâmplase noaptea trecută nu reprezenta un nou început pentru ei, ci era, o dată pentru totdeauna, sfârşitul. Poate nu erau capabili să treacă peste furia şi durerea lor. Şi nu alesese el în trecut să o lase să se mărite cu bărbatul nepotrivit?

— Grayson?

Deschise uşa camerei lui şi aruncă o privire înăuntru. Nu era acolo, părea limpede. N-avea importanţă. Avea să-i lase biletul şi să vorbească mai târziu cu el. Şi apoi poate chiar aveau să-şi petreacă Ajunul Crăciunului împreună.

Alături de lampa de pe masa de lângă pat se afla o carte; se întreba dacă preferinţele lui în materie de cărţi se schimbaseră. Curioasă, luă cartea, şi atunci un document de sub acesta alunecă pe podea.

Camille se aplecă să ia hârtia, dădu să o pună la loc, după care încremeni.

Era o chitanţă pentru un bilet de trecere în America, pe un vas care pleca a doua zi după Crăciun.

Inima i se opri. Pleca? Iar? în ciuda a ceea ce-i spusese? Conform acestei chitanţe, nu avusese niciodată de gând să rămână.

Nu, chiar şi cu dovada asta blestemată în faţa ochilor, nu voia să tragă concluzii pripite. Exista o explicaţie logică pentru acest lucru.

Şi nu spusese ea că trebuia să aibă încredere în el? Chiar daci intenţiona să se întoarcă în America, pentru Dumnezeu, ea chiar învăţase ceva din greşelile comise. Avea să meargă după el. Nu voia să-l piardă din nou. Puse chitanţa şi cartea la locul lor, ignorând faptul că mâna îi tremura uşor. În mod clar, un bilet nu era suficient acum. Era nevoie de o discuţie. Ieşi iute şi duse biletul în camera ei, după care coborî la cină. Nu ştia dacă avea să poată mânca, din cauza nodului din gât; pentru că, deşi voia să creadă că exista o explicaţie simplă, tot se temea că se înşela.

Capitolul 23

Având în vedere situaţia, era un Ajun de Crăciun chiar reuşit. Sau ar fi fost, dacă ar fi avut şi Camille un moment în care să rămână singură cu Grayson. Nu avusese deloc ocazia să stea de vorbă cu el înainte de cină. Chiar şi la masă păruse cu gândurile aiurea.

Măcar nu trebuia să-şi facă griji şi pentru altceva în această seară. Mama ei coordonase conversaţia în jurul mesei asemenea unui dirijor experimentat de orchestră. Încurajase poveştile domnului Henderson, nu o lăsase pe doamna Montgomery-Wells să devieze prea

mult şi discutase cu Nikolai ca şi cum el avea să devină un veritabil membru al familiei. Fusese gazda perfectă, dar aşa fusese dintotdeauna. Delilah petrecuse o bună parte din seară discutând însufleţită cu domnişoara Murdock. Camille se întrebase dacă îi oferea sfaturi actriţei sau dacă i le solicita. Beryl se făcuse şi ea utilă, atrăgându-l pe Nikolai în conversaţie de fiecare dată când privirea lui se oprea asupra lui Camille. Se uitase la ea cu insistenţă şi dăduse de înţeles că dorea să-i vorbească între patru ochi. Fără îndoială, se gândea că era momentul perfect pentru a o cere în căsătorie. Şi chiar ar fi fost dacă ea şi-ar fi dorit asta. Până şi unchiul Basil li se alăturase, însă era neobişnuit de abătut. Vorbise încet cu Grayson, mai mult decât cu oricine altcineva, şi mai degrabă observase decât participase la conversaţie. Comportamentul lui putea fi pus, în mod clar, pe seama faptului că nu se simţea tocmai bine. Cu toate astea, nu se purtase deloc aşa cum îi stătea în fire.

Apoi, după cină, Grayson dispăruse pentru câteva momente, la fel şi Beryl.

— Unde ai fost? întrebă Camille cu asprime, când sora ei geamănă se întoarse în salon.

— Să mă înviorez. Beryl se încruntă. De ce?

— Cred că voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Nu vreau să-ţi creez neplăceri, spuse

Beryl absentă, cuprinzând cu privirea salonul. Trebuie să recunosc, a fost o idee excelentă.

Camille încuviinţă.

— Odată ce mama a descoperit că unul dintre servitori cântă la vioară, a insistat să fie angajat să cânte pentru dansul de astă-seară.

Mobila fusese mutată din centrul camerei şi era suficient loc pentru dans acum. Pentru moment, domnul Henderson dansa cu domnişoara Murdock, mama era partenera de dans a lui Nikolai, doamna Montgomery-Wells dansa cu Grayson, iar Delilah cu unchiul Basil.

— Nu ţi se pare că ceva este diferit la el? întrebă Camille, cercetându-l pe unchiul ei. Mă refer la unchiul Basil.

— A fost bolnav, spuse Beryl, un pic mai tăios decât era nevoie. Asta se întâmplă când umbli prin lume, ştii. Poţi lua tot felul de boli cumplite.

— Probabil că da. Camille încuviinţă. Mama a instruit-o şi pe doamna Fortesque să prepare punciul ei special de Crăciun.

— Doamne ajută, spuse Beryl ca pentru sine.

Îi întâlni privirea lui Nikolai. El înclină capul uşor spre uşă, iar Camille îi zâmbi slab drept răspuns.

— Presupun că Nikolai a hotărât că asta este seara potrivită pentru cererea în căsătorie.

— Ei bine, nu mi-aş face griji din această pricină, spuse Beryl.

— A, dar nu-mi fac griji.

Beryl o privi cu suspiciune.

— De ce nu?

— Pentru *că* am un plan. Beryl miji ochii.

— Ce fel de plan?

— Vei afla curând.

— A, bun, spuse Beryl oftând. Încă un lucru pe care-l aştept cu nerăbdare.

Pentru Camille era imposibil să-l evite pe Nikolai pentru prea mult timp, aşa că se pomeni dansând în braţele lui înainte să-şi dea seama.

— Nu sunt un om suspicios, draga mea Camille, spuse el zâmbindu-i. Cu toate astea, am impresia că m-ai evitat.

— Nu fi absurd. Camille se chinui să râdă uşor. De ce te-aş evita?

— Nu ştiu. Privirea lui o căută pe a ei. Poate te temi?

— De ce ar trebui să mă tem?

— De pasiune, draga mea. O trase mai aproape de el. Pasiunea care clocoteşte între noi doi.

— A, da, asta e, spuse ea cu un glas stins.

— Vom vorbi mai târziu astă-seară, spuse el hotărât. Şi nu voi accepta un „nu” drept răspuns.

Nici ea nu avea de gând să spună „nu”, din moment ce nu avea deloc de gând să ajungă acolo. Însă el devenea din ce în ce mai

nerăbdător, cu fiecare minut care trecea. Camille se întreba şi ce anume văzuse la el – dincolo de faptul că era un prinţ şi că era chipeş şi bogat. Acum i se părea la fel de enervant pe cât i se păruse de atrăgător la început. Ce să nu iubeşti la el, într-adevăr!

În mod ciudat, având în vedere numărul redus de invitaţi de la petrecere, chiar şi când se ţinu departe de Nikolai, nu reuşi să danseze nici măcar o dată cu Grayson. S-ar fi spus că o evita. Nodul apăsător care se instalase în stomacul ei înainte de cină continua să crească. Părea absolut necesar să-i vorbească, să clarifice totul între ei o dată pentru totdeauna. Ceva îi spunea că nu trebuia să mai piardă timpul. Pierduse deja prea mult. Unsprezece ani, mai exact.

Trebuia să-i împărtăşească lui Gray ce simţea, ce-şi dorea.

Era complet iraţional şi fără sens, dar trebuia să-i spună acum. În această seară. Trebuia să ştie dacă acest Ajun de Crăciun era primul din numeroasele ce aveau să urmeze. Şi trebuia să-l întrebe de biletul spre America. Dar, având în vedere comportamentul lui de astăzi, oare el simţea la fel în ceea ce o privea?

Dacă ar putea să-l evite pe acest prinţ blestemat! Şi Grayson dispăruse din nou. Nu mai rămânea decât un singur lucru de făcut.

Beryl se apropia de Nikolai, care dansa cu domnişoara Murdock. Camille o prinse de braţ şi o trase în hol, dincolo de bradul de Crăciun, până ajunseră în micul salon.

— Acum ce mai e?

În vocea lui Beryl se simţea nerăbdarea.

— Vom face schimb de haine, zise Camille şi închise uşa în urma ei.

— De ce?

— Mă tem că Nikolai mă va cere de soţie sau că va încerca să mă seducă. Şi vreau să evit ambele variante. Dacă l-aş respinge, nu aş face decât să amplific întregul dezastru. Trebuie să urmăm planul iniţial. Încă o zi, Beryl. Trebuie să mai rezistăm o singură zi, după care el va fi chemat acasă.

— N-am de gând să-i permit să mă seducă.

— Nici nu vreau să faci asta. Pur şi simplu vreau să-l distragi, în vreme ce eu încerc să-l găsesc pe Grayson.

— Și Grayson te va salva?

— Nu, bineînţeles că nu. Camille începu să îşi desfacă agrafele rochiei. Mă voi salva singură, dar nu am vorbit cu el de aseară şi mă tem că… Trase aer în piept şi se calmă. Mă tem că l-aş putea pierde din nou dacă nu-i spun ce simt.

— Nu cred că…

— Beryl, i-am spus o grămadă de lucruri care ar putea fi interpretate în multe feluri.

— Chiar şi aşa…

— Nu i-am spus niciodată că-l iubesc!

Beryl o fixă cu privirea un moment îndelungat.

— Ei bine? Ai de gând să mă ajuţi sau nu?

Beryl oftă resemnată.

— Bineînțeles că te ajut. Întotdeauna o voi face. Făcură rapid schimb de haine. Şi-acum? întrebă Beryl.

— Poți să-l ţii ocupat pe Nikolai şi încearcă să eviţi orice fel de angajament.

— Te referi la căsătorie?

Camille încuviinţă.

— În timp ce tu faci asta, eu am să-l găsesc pe Grayson.

— E absurd.

— Probabil. Camille oftă. Dar este singurul lucru la care mă pot gândi.

Porniră înapoi către salonul principal şi ajunseră în dreptul bradului de Crăciun, când Camille îl văzu pe Nikolai apărând în hol. O împinse pe Beryl în faţă, apoi se trase înapoi pentru a se ascunde pe după brad. Mama nu permitea aprinderea lumânărilor din brad decât atunci când era supravegheat. Avusese loc un incident neplăcut cu un brad care luase foc în urmă cu câţiva ani.

— Aici erai, spuse Nikolai cu glas ferm. Te-am căutat.

— Și se pare că m-ai găsit, răspunse Beryl,

deşi ar fi putut, cu siguranţă, s-o spună cu mai mult entuziasm. Nu avea cum să treacă de ei fără ca Nikolai s-o vadă. Pentru moment, Camille era blocată acolo. Îşi schimbă poziţia şi găsi un loc în care să rămână ascunsă, dar de unde să şi poată vedea printre ramurile bradului.

— Draga mea. Nikolai o trase în braţele lui. În sfârşit, suntem singuri.

— Nu se ştie niciodată, spuse Beryl mai tare decât era nevoie. Ar putea apărea cineva în orice clipă.

El râse.

— Aiurea! Se distrează cu toţii prea bine. Datorită, în parte, punciului de Crăciun. Este de-a dreptul îmbătător. Şi chiar… Se opri într-un mod cât se poate de sugestiv şi se aplecă pentru a o privi pe Beryl. Camille îşi înăbuşi un geamăt. Voia să o sărute! A fost foarte apreciat!

Beryl îl împinse.

— Chiar nu cred că…

— Cred că ar fi înţelept să-i dai drumul soţiei mele, se auzi o voce de dincolo de coridor.

Nikolai încremeni. Camille tresări. Beryl scoase un icnet.

— Lionel!

Soţul lui Beryl porni către cei doi.

— Soția ta? Nikolai o privi pe Beryl. Dar credeam…

— În mod evident, te-ai înşelat, pufni Beryl ofensată. Chiar voiam să-ţi spun asta.

— Când am spus „să-i dai drumul”, mă refeream să o faci imediat.

Atitudinea lui Lionel era amăgitor de plăcută. Camille îşi ţinu răsuflarea.

— Da, desigur.

Nikolai o eliberă pe Beryl şi făcu un pas rapid înapoi.

— Dragule, nu este ceea ce crezi.

— Nu este?

Lionel ridică din sprâncene.

— Nu, deloc. Este… Beryl se opri. Ce credeai că este?

— Ştiu exact ce anume este. Bădăranul ăsta crede că poate face ce vrea cu tine, iar eu n-am să permit aşa ceva.

Beryl făcu ochii mari la soţul ei.

— Asta ai crezut?

Lionel îi zâmbi tandru.

— Ei bine, era clar că nu-l încurajai.

— Lady Dunwell, Lord Dunwell, scuzele mele. Nikolai îşi îndreptă manşetele. Nu ştiu cum s-a întâmplat una ca asta. Credeam că eşti Camille. Aş fi putut să jur că ea purta acest… în mod evident, m-am înşelat. Fără îndoială că am băut prea mult punci. Clătină din cap. Din nou, îmi cer scuze. Sper că asta nu-ţi va schimba părerea despre mine pe viitor.

— Deloc. Ba chiar aş îndrăzni să spun că nimic n-ar putea să-mi schimbe părerea despre tine. Beryl nu luă în seamă răspunsul lui. Dar, dacă vrei un moment intim cu sora mea…

— Într-adevăr, am crezut că exact asta aveam, rosti încet Nikolai.

— Aș sugera să o aştepţi în bibliotecă. Am s-o caut chiar eu şi o voi trimite acolo. Beryl se opri. Deşi s-ar putea să dureze câteva minute, cu festivităţile astea şi toate cele.

— Posibil, ar fi…

— Îi voi spune să se grăbească, pentru că înţeleg că nu eşti un bărbat foarte răbdător.

— Foarte bine, atunci. Aş aprecia foarte mult, Lady Dunwell, spuse Pruzinsky. Lord Dunwell, adăugă el, cu o înclinare a capului.

Apoi se întoarse şi se îndreptă către bibliotecă.

Camille oftă uşurată.

— Să înţeleg că el este Pruzinsky? întrebă Lionel.

Ea dădu aprobator din cap.

— E arătos, trebuie să recunosc. Totuşi, am nişte informaţii…

Înainte să poată spune ceva, Beryl îl sărută, cu destul de multă înflăcărare. Iar Lionel o sărută înapoi. Nu era deloc atât de arţăgos pe cât se zvonea.

Beryl îi dădu drumul în cele din urmă.

— De unde ai ştiut că eram eu, nu Camille? Chiar şi oamenii care ne cunosc ne încurcă uneori. Iar lumina nu este prea puternică aici, lângă brad. Cu toate astea, m-ai recunoscut de dincolo de coridor.

— Draga mea soţie. O îmbrăţişă şi o privi în ochi. Îţi ştiu postura, modul cum îţi ţii capul, mica diferenţă dintre vocile voastre, pe care poate doar eu o sesizez. Aş spune că, şi de ar fi zeci ca voi, identice, tot aş şti care dintre ele eşti tu. Zâmbi. Cred că ştiu asta undeva în sufletul meu – şi voi şti întotdeauna.

— O, vai. Beryl îl privi şi oftă. Camille oftă şi ea. Sunt o femeie norocoasă.

— Iar eu sunt un bărbat norocos. Lionel o sărută pe nas. Să ne alăturăm celorlalţi din… ăăăă… distribuţie? Mor de curiozitate să văd cum decurge farsa lui Camille.

— O, dragul meu, cred că ar fi o idee tare proastă. Lucrurile nu au mers exact cum a plănuit.

El chicoti.

— Nu este ceva surprinzător.

— Şi-apoi, mi-a fost mult prea dor de tine ca să te împart cu alţii. Buzele ei le atinseră uşor pe ale lui. Cred că, dacă ne-am retrage acum, ar fi o idee mult, mult mai bună.

— Cine sunt eu să o contrazic pe soţia mea tocmai în Ajunul Crăciunului?

Beryl îl luă de mână şi porni spre scări.

— O seară bună, Camille, strigă ea peste umăr.

— O seară bună, Beryl, strigă Camille înapoi. Şi mulţumesc.

Râsul lui Beryl, însoţit de cel al soţului ei, răsună pe holuri, în spatele lor.

Camille zâmbi. Îi plăcea să o vadă pe sora ei atât de fericită. Cine şi-ar fi imaginat că Lord şi Lady Dunwell, ale căror aventuri amoroase fuseseră odinioară subiectul principal al bârfelor din Londra, şi-ar găsi fericirea unul în braţele celuilalt? Dragoste adevărată. Cine ar fi crezut?

Acum, Camille îşi îndreptă umerii, pregătită să-şi găsească şi ea dragostea adevărată.

— Domnule Elliott. Ochii lui Pruzinsky, sau mai degrabă ai lui Dunstan, se măriră când îl văzu pe Gray. Scuzele mele, spuse el, studiind cu privirea biblioteca. Trebuia să mă văd cu Lady Lydingham aici.

Gray se cocoţă pe marginea biroului, cu braţele încrucişate la piept. Îi dezvăluise mai devreme lui Beryl ceea ce aflase, iar ea se oferise să-l trimită pe Pruzinsky în bibliotecă.

— Nu este aici, dar te rog, intră, spuse Gray.

— Chiar trebuie să vorbesc cu ea, dacă mă scuzi…

— Iar eu chiar trebuie să vorbesc cu tine, conte. Gray se opri pentru un efect dramatic adecvat. Sau ar trebui să-ţi spun domnule

Dunstan?

Dunstan miji ochii.

— Poftim?

— Intră, Dunstan, şi închide uşile.

Acesta ezită.

— Sau am putea discuta de faţă cu toată lumea, deşi în acest caz nu voi avea încotro decât să informez autorităţile şi să te aresteze. Totuşi, astfel s-ar isca un scandal neplăcut, pe care aş prefera să-l evit, spuse Gray şi ridică din umeri. Cu toate astea, alegerea îţi aparţine.

— Foarte bine. Brusc, accentul bărbatului dispăru.

Închise uşile în urma lui. Gray arătă către scaunul din faţa lui.

— Ia loc.

Actorul ezită, apoi se aşeză.

— De unde ai ştiut?

— Regatul Avaloniei nu mai există de mai bine de jumătate de secol.

Dunstan făcu o grimasă.

— Nu mi-am dat seama de asta decât după ce l-am ales. Şi-atunci am sperat că este prea obscur pentru a fi remarcat. Se gândi pentru un moment. Chiar şi aşa, aş putea fi prinţul.

— Adevăratul prinţ Nikolai Pruzinsky are în jur de optzeci de ani.

Dunstan ridică din umeri.

— Aș putea fi un urmaş.

— Dar nu eşti. Gray clătină din cap. Un prinţ legitim, chiar şi unul care călătoreşte incognito, nu ar călători niciodată singur.

— Niciodată?

— Niciodată, spuse Gray ferm.

— Înțeleg, răspunse Dunstan gânditor, de parcă făcea efortul de-a băga asta la cap.

— Și faptul că zâmbeşti atât de mult şi încuviinţezi într-una…

Gray scutură din cap.

— Am crezut că este un gest foarte eficient, spuse Dunstan cu îngâmfare. Într-adevăr, mi s-a părut o treabă inteligentă. Cu cât mă prefăceam mai mult că nu înţeleg, cu atât mai puţin se aşteptau ceilalţi să răspund.

— Trebuie să recunosc, accentul a fost un detaliu potrivit. În mod categoric est-european, dar suficient de vag pentru a nu putea fi identificat.

— Mulţumesc, spuse Dunstan cu modestie. Mă pricep să imit accente. Încuviinţă prudent în direcţia barului cu băuturi. A fost o noapte lungă, continuă el. Vă deranjează dacă beau ceva?

— Da, izbucni Gray. Nu suntem aici să bem coniac, ca domnii, după cină. Într-adevăr, mi-e destul de greu să nu mătur pe jos cu tine.

Dunstan zâmbi cu îngâmfare.

— Eşti un gentleman. N-ai face asta.

— Sunt pe jumătate american, Dunstan.

Gray zâmbi rece. Ai fi surprins de ce sunt în stare.

Dunstan păli, însă încercă să păstreze totuşi aparenţele.

— Cu toate astea, nu ai nicio dovadă reală, nu? Este cuvântul meu împotriva cuvântului tău, nu-i aşa?

— Ai dreptate, admise Gray şi ridică din umeri. Cu excepţia, desigur, a afişului cu numele tău pe el, a fotografiei tale şi a declaraţiei sub jurământ a fotografului, referitoare la identitatea ta.

— Asta este tot? pufni Dunstan, deşi în priviri i se citea o uşoară nelinişte. Iar Gray înţelese – tot aşa cum ştia că încheia o afacere dificilă – că era la mâna lui.

Gray ridică dintr-o sprânceană.

— Am nevoie de mai mult de-atât?

— Presupun că nu.

Bărbatul se foi în scaun.

— Dar sunt curios, Dunstan. Care era, mai exact, planul tău?

— Contează?

— Poate că nu, dar fă-mi pe plac. Gray îl observă cu atenţie pe Dunstan. Cred că aveai de gând să te căsătoreşti cu Lady Lydingham, să preiei controlul asupra averii ei şi să fii chemat înapoi în *ţara* ta. Din pricina vreunei crize monetare sau ceva de genul ăsta.

— O criză monetară? Dunstan făcu ochii

mari, parcă meditând. Nu mă gândisem la asta. Este o idee foarte bună.

Gray nu-l luă în seamă.

— Ca pe urmă să dispari definitiv. Lăsând-o singură şi fără un ban.

Dunstan era tot mai agitat.

— Sună atât de urât când o spui aşa.

— Eu zic că sună suficient de urât cât să putrezeşti în închisoare pentru tot restul vieţii.

— Dar asta n-o să se întâmple, nu-i aşa? Pentru o clipă, actorul avu o privire vicleană. Ştiu şi eu lucruri, domnule Elliott. Nu totul este ceea ce pare aici, la conacul Miliworth.

— Da? Gray se temea de asta. În ciuda defectelor planului lui Dunstan, un om suficient de inteligent cât *să* pună aşa ceva la cale şi care mai şi înţelegea foarte bine limba engleză ar fi observat cu siguranţă câteva discrepanţe în rândul celor care se strânseseră acolo de Crăciun.

— Nu sunt singurul care nu este cine pretinde a fi. Miji ochii şi-l cercetă pe Gray. Habar nu am cine eşti în realitate, dar sunt destul de sigur că nu eşti un văr. Nici cele două doamne care au sosit acum două zile nu sunt mama şi sora dumitale. Am îndoielile mele şi în ceea ce o priveşte pe minunata Delilah.

— Înțeleg. Gray zâmbi uşor. Dunstan nu ştia totul, dar ştia suficient cât să pună în pericol

viitorul lui Camille. Înainte să continuăm, ar trebui să ştii că sunt un om de afaceri. Sunt destul de obişnuit să închei o înţelegere, indiferent de natura acesteia. Şi sunt gata să închei o înţelegere cu tine astă-seară.

— Da?

În vocea lui Dunstan se simţi suspiciunea.

— Într-adevăr. Luă un plic mare de pe masă. Sunt gata să-ţi ofer o sută de lire ca să părăseşti această casă până dimineaţă, fără să-i spui vreun cuvânt lui Lady Lydingham. Am inclus şi un bilet dus către America.

— Nu vreau să merg în America.

— Este ţara tuturor posibilităţilor, Dunstan. Nu vei avea asemenea oportunităţi câtă vreme rămâi în Anglia. Mai mult decât atât, ce s-a petrecut la conacul Miliworth va rămâne între noi, spuse el şi-l fixă cu o privire tăioasă. Dacă voi auzi chiar şi cea mai firavă şoaptă despre ceea ce s-a întâmplat în această casă în timpul vizitei tale, fii convins că, oricâte oceane s-ar afla între noi, te voi urmări. Crede-mă, Dunstan, am resursele necesare pentru a face asta. Şi, când voi termina cu tine – glasul i se înăspri atunci voi preda autorităţilor ce va fi rămas din tine.

Dunstan căscă ochii la el.

— Cu siguranţă poţi să-mi oferi mai mult de o sută de lire.

— Domnule Dunstan. Gray clătină capul cu

un aer trist. Mă tem că nu înţelegi. Aceasta nu este o negociere. Este o ofertă pe care o fac o singură dată. O poţi accepta şi poţi pleca până dimineaţă sau… Ridică din umeri. Voi chema autorităţile locale.

Dunstan se încruntă.

— Dar este Ajunul Crăciunului.

— Lucru care, îmi închipui, nu le-ar crea o dispoziţie prea bună. Gray zâmbi şi întinse plicul. Cu toate astea, este alegerea dumitale.

— Nu e chiar o alegere. Dunstan se ridică şi luă plicul. Îl deschise, frunzări bancnotele de cinci lire şi privi biletul. Este la clasa întâi?

Gray ridică din umeri.

— Nu e rău deloc pentru munca pe câteva săptămâni. Îl privi pe Gray cu un rânjet lipsit de regrete. Şi am avut o şedere pe cinste aici.

— Mă bucur că v-aţi simţit bine, spuse Gray crispat. Presupun că nu vă vom mai vedea vreodată.

— Cred că ar fi cel mai bine. Dunstan se duse până la uşă, după care privi înapoi către Gray. Mi-a făcut plăcere, domnule Elliott. A, şi Crăciun fericit!

Rânji şi ieşi din bibliotecă.

Gray răsuflă uşurat. Fusese destul de încrezător că avea să scape uşor de Dunstan. Cei de teapa lui nu erau periculoşi de obicei. Chiar şi aşa, nu putea şti niciodată.

Acum, că rezolvase o problemă, era timpul

să mai rezolve una.

Camille se întoarse în salon să vadă dacă Grayson era acolo, cu siguranţă bărbatul nu-i uşura deloc sarcina. Tot nu se întorsese, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee unde l-ar putea găsi. Se opri pentru câteva minute pentru a o privi pe mama ei dansând cu unchiul Basil. Vorbeau în timp ce dansau, într-un mod mult mai înflăcărat şi decât muzica şi decât întreaga seară. I se păru din nou că vede ceva diferit la unchiul ei, iar acum era ceva diferit şi la felul în care mama ei vorbea cu el. Camille nu-şi dădea seama exact ce era altfel, ci mai degrabă doar avea o vagă senzaţie că nu era totul ce părea a fi.

— Draga mea, spuse mama de îndată ce muzica se opri, se pare că suntem din *ce în ce* mai puţini. Aşa că ne vom retrage şi noi.

— O seară bună, Camille, spuse unchiul Basil cu un zâmbet ciudat, subtil, de parcă ar fi vrut *să* adauge ceva.

Numai doamna Montgomery-Wells şi domnul Henderson rămăseseră în salon. Mama le adresă câteva cuvinte şi porniră şi ei către camerele lor. Grayson se retrăsese deja. Nu mai rămânea nimic de făcut. În acea seară trebuia să bată la uşa lui. Nu-şi amintea dacă mai fusese vreodată deopotrivă temătoare şi hotărâtă, dar acum aşa se simţea.

— Beryl!

Camille se opri lângă bradul de Crăciun. Grayson apăru din umbrele de pe coridor, crezând, în mod evident, că era sora ei geamănă. Ar trebui, desigur, să-i atragă atenţia. Deşi… Adoptă vocea uşor mai groasă a surorii ei.

— Da?

— A decurs exact cum m-am aşteptat, spuse Grayson vioi. Mâine dimineață nu va mai fi aici.

Ea încuviinţă. „Cine?”

— Cu puţin noroc, n-o să-l mai vedem niciodată. Gray făcu o scurtă pauză. Nu cred că este nevoie să-i spunem lui Camille că prinţul ei a fost un impostor care umbla numai după bani.

Camille îşi înăbuşi un icnet.

— La urma urmei, la ce i-ar folosi să ştie adevărul? Nu ar ajuta la nimic, ci doar ar face-o să se simtă ca o bleagă.

— Da, urăşte să-i atragem atenţia asupra greşelilor pe care le face, rosti încet Camille.

— Crede-mă, ştiu asta.

Aşadar, prinţul ei nu era de fapt un prinţ. Ar fi trebuit să fie furioasă; dar adevărul era că se simţea uşurată, de parcă i-ar fi fost luată o povară de pe umeri. Şi, mai bine de-atât, Grayson fusese cel care o scăpase de el.

— Atunci, suntem de acord?

— Absolut.

— Ai idee pe unde e Camille?

— Habar n-am, zise ea şi clătină din cap. Poate în bibliotecă?

— Acum câteva minute nu era acolo, dar voi verifica. Dacă nu, am s-o văd dimineaţă, presupun.

— Zicea ceva de o durere de cap îngrozitoare, aşa că probabil s-a dus la culcare. N-aş deranja-o astă-seară. Toată treaba asta a fost foarte stresantă pentru ea, să ştii.

— Știu şi mă tem că nu am ajutat prea mult. Gray clătină din cap. Ştiu că nu este ceva nou pentru tine, dar am fost un idiot.

— Da?

Inima îi zvâcnea în piept.

— Ne-am certat dintr-un motiv stupid aseară şi nu i-am zis, ei bine, lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spun.

— Nu i-ai spus că o iubeşti?

Camille îşi ţinu răsuflarea.

— Din nou, răspunse Gray, trecându-şi mâna prin păr. S-ar zice că ar fi trebuit să rezolv toată treaba asta până acum, dar mai am de făcut nişte aranjamente. Presupun că va trebui să aştept până dimineaţă.

Lui Camille îi venea să râdă ca nebuna.

— Atunci, va fi un cadou minunat. De obicei, iartă mai uşor de Crăciun.

— De ce eşti atât de drăguţă? întrebă el bănuitor.

— Este Ajunul Crăciunului.

— Da, bineînţeles. Atunci, Crăciun fericit, Beryl, spuse el după o scurtă pauză.

Camille zâmbi.

— Crăciun fericit, Grayson.

El încuviinţă şi se îndreptă către bibliotecă.

Ea porni către camera ei, de parcă ar fi plutit. O iubea. Nu pleca nicăieri. Şi o salvase, într-adevăr, chiar dacă ea nu ştiuse că avea nevoie să fie salvată. Avea să aştepte până dimineaţă, apoi avea să-i ofere cel mai bun cadou pe care o femeie i l-ar putea oferi unui bărbat.

Avea să-i spună că avea dreptate.

25 decembrie

Capitolul 24

Camille se ridică şi se uită la ceasul de pe noptiera de lângă patul ei. Dumnezeule, era după-amiază! Nu dormise toată săptămâna atât de mult. Desigur, nu dormise nici atât de profund, însă fusese epuizată şi, ştiind că nu mai avea de ce să-şi facă griji în privinţa lui

Nikolai, sau cum l-o fi chemând… ei bine, fusese cel mai bun somn pe care-l avusese de când sosise la conac.

Cu toate astea, era ziua de Crăciun, iar ea nu voia să rateze niciun minut cu bărbatul pe care-l aşteptase vreme de unsprezece ani. Deja ratase slujba de Crăciun. Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă degrabă. Îi spusese cameristei să nu-şi facă griji în privinţa ei în această dimineaţă, pentru că era Crăciunul. În câteva minute, era îmbrăcată şi cobora scările.

— Fortesque. Îl zări pe actor de îndată ce ajunse la baza scărilor. Unde e toată lumea?

— Contele Pruzinsky a plecat de dimineaţă devreme.

Camille ridică din umeri.

— A, bine, asta e.

Bărbatul se holbă la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Iar domnul Elliott a plecat la scurt timp după aceea.

— Ce? Genunchii i se înmuiară şi se prinse de stâlpul scării ca să nu se prăbuşească. Eşti sigur?

Fortesque se grăbi să o ajute.

— Sunteți bine?

— Nu.

Era ca şi cum aerul îi fusese scos din plămâni, iar inima ei fusese sfâşiată în bucăţi.

Fortesque o ajută să ia loc pe un scaun.

— A spus ceva de mătuşa lui.

Camille abia dacă auzi ce-i zisese. Se înşelase, iar Grayson o părăsise din nou.

— Să găsesc pe cineva care să ne ajute?

— Nu, sunt bine. Nu se simţea deloc bine, dar avea să fie în regulă. Te rog, găseşte-o pe camerista mea şi spune-i să-mi pregătească bagajele numaidecât. Voi pleca şi eu.

El făcu ochii mari.

— S-a întors. Mă refer la domnul Elliott, nu la prinţ. Vreau să vă spun, Lady Lydingham, că era ceva la omul acela care nu mi-a plăcut deloc. Vorbesc despre prinţ, nu de domnul Elliott.

Camille se holbă la el.

— S-a întors?

—Îmi place destul de mult de domnul Elliott. Ar trebui să ştiţi că ne-a oferit mie şi soţiei mele un post.

Camille se simţi invadată de amuzament şi totodată de un acces de isterie amestecat cu uşurare.

— Așa a făcut?

— A fost foarte generos din partea lui.

— Sunt convinsă că a fost, spuse Camille cu un zâmbet larg. Indiferent de ce ţi-a oferit domnul Elliott, eu îţi voi oferi mai mult. Vom discuta despre asta mai târziu. Dar s-a întors?

Actorul încuviinţă.

— Este pe undeva prin casă. Mama, unchiul,

Lord şi Lady Dunwell sunt în sufragerie. Au cerut să mergeţi şi dumneavoastră când coborâţi. Doamna Fortesque a pregătit un mic dejun târziu – sau, mai degrabă, un prânz timpuriu. Se opri. Mama dumneavoastră i-a trimis pe ceilalţi la plimbare.

— Chiar trebuie să-l găsesc pe domnul Elliott.

— Mama dumitale a fost foarte insistentă, spuse el ferm.

— Foarte bine, în cazul ăsta.

Grayson mai putea să aştepte, dar nu pentru mult timp. Porni către sufragerie şi se opri brusc în clipa în care păşi în încăpere. Mama ei, unchiul şi Beryl se aflau la masă; Lionel stătea în picioare, lângă soţia lui, cu mâna pe umărul ei. Toată lumea arăta extrem de posomorâtă pentru ziua de Crăciun.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem ceva să-ţi spunem, zise mama, după care-l privi pe unchiul Basil. Este vorba despre tatăl tău.

Unchiul Basil se ridică iute.

— Camille.

— Sigur că ar fi trebuit să ştiu, replică ea după ce îl ţintui o vreme cu privirea.

— Ce anume să ştii? întrebă mama.

— Mă întrebam dacă te vom revedea vreodată. Îl privi în ochi pe tatăl ei. Mă bucur că te-ai întors acasă.

— Da? şopti el, cu o expresie întrebătoare întipărită pe chip.

— Ne-a fost dor de tine.

În clipa în care rosti cuvintele, îşi dădu seama că erau adevărate. Beryl căscă ochii.

— De unde ai ştiut?

— A, ştiu de când aveam doisprezece sau treisprezece ani, cred. I-am auzit pe mama şi pe unchiul Basil certându-se pe acest subiect. Şi am auzit cum a continuat acea ceartă de-a lungul anilor.

Mama o privi uimită.

— De ce nu ai zis nimic?

— De ce nu mi-ai zis măcar mie? întrebă Beryl iritată.

— Nu am ştiut cum să-ţi spun, zise Camille şi ridică din umeri. Nu era secretul meu ca să ţi-l împărtăşesc. Şi m-am gândit că ar fi prea dificil pentru tine. Presupun că te protejam.

— Pe mine? Beryl se holbă la ea. Dar întotdeauna eu am fost cea puternică.

Camille clătină din cap.

— Nu şi când vine vorba despre astfel de lucruri. Am ştiut că nu vei putea să-i ierţi niciodată, pe niciunul.

— Dar tu i-ai iertat? întrebă sora ei cu asprime în glas. Nu eşti furioasă?

— Am fost multă vreme. O privi pe mama ei. Pe amândoi. Până când mi-am dat seama că ne-ai spus că era mort pentru că ai crezut că

este mai bine să avem un tată mort decât unul care a fost prea egoist ca să-şi respecte obligaţiile. A fost greu să te învinuiesc fiindcă ai vrut să ne protejezi. Se întoarse către tatăl ei.Şi am fost furioasă pe tine din cauza comportamentului tău egoist, până când am înţeles că până şi cei mai buni oameni se pot simţi captivi într-o viaţă care nu a fost alegerea lor. O privi pe sora ei geamănă. În ceea ce priveşte iertarea, nu pot spune nimic, pentru că nu ştiu. Ştiu însă că nu ne-a lăsat în sărăcie. Ştiu că i-a scris mamei la fiecare câteva luni. Ştiu că a cerut să vină acasă. Ştiu că mama a refuzat să-i permită acest lucru. Şi ştiu că s-a văzut cu unchiul Basil în mod regulat.

— Iertarea trebuie câştigată. Cred că mama şi-a câştigat iertarea noastră de-a lungul anilor. Cât despre tata, probabil şi-a plătit şi el greşeala. Întâlni privirea tatălui ei. Iertarea mea nu este la fel de importantă ca a ei. Ei i-ai frânt inima.

—Îmi pare rău, spuse mama încet.

— Știu că-ţi pare rău.

— Și mie îmi pare rău. Tatăl clătină din cap. Că am plecat, desigur, şi că nu am venit acasă când ar fi trebuit.

— Ţi-am spus… începu mama.

— N-ar fi trebuit să ţin cont de ce ai spus tu, zise el pe un ton aspru. Ar fi trebuit să fac

ceea ce ştiam că era corect. Am dat greş în privinţa asta.

— Nu va fi uşor, să ştii. Beryl se holbă la tatăl ei. Pentru niciunul dintre noi.

— Nici nu mă aştept să fie, admise tatăl şi ridică din umeri.

— Cu toate astea, este Crăciunul, spuse Beryl încet. Mi se pare un punct de plecare potrivit.

— Dar Delilah? întrebă Camille.

— De aceea i-am trimis pe ea şi pe ceilalţi la plimbare. Ne-am gândit că ar trebui să vorbim cu tine mai întâi.

— Ești bine? o întrebă Camille pe sora ei geamănă.

— Păi… Beryl ridică privirea spre soţul ei. El încuviinţă uşor. Ştiam de câţiva ani. Am găsit nişte scrisori de-ale lui.

— Și nu mi-ai spus?

Beryl se crispă.

— Te protejam.

— Se pare că singurul din familia asta care s-a gândit numai la sine am fost eu, interveni tatăl.

— Nu neapărat. Mama îl privi. A, să nu mă înţelegi greşit, ai fost singurul care a făcut asta pentru multă vreme, mult mai mulţi decât m-aş fi aşteptat, însă toate acestea – gesticulă larg către fiicele ei – au necesitat un curaj de care nu mi-am imaginat că vei da vreodată

dovadă. Ezită. Când ţi-am spus să nu te mai întorci niciodată, am fost sigură că nu vei ţine cont de cererea mea. Am crezut că te vei întoarce. Şi, de fiecare dată când îşi răspundeam la scrisori, mă gândeam: „De data asta are să ignore ce-i spun. Va veni până la urmă acasă”. Întâlni privirea soţului ei. Ţi-a luat numai douăzeci de ani. Presupun că ar fi putut dura şi mai mult.

— Ar fi trebuit să dureze mai puţin, spuse el.

— În momentul ăsta nu prea mai contează cine ce ar fi trebuit să facă, nu-i aşa? Beryl îşi privi părinţii pe rând. Mi se pare că fie ne mărginim la acuzaţii şi remuşcări, fie depăşim etapa asta. Aş prefera s-o depăşim.

— Ăsta nu este… Mama se opri şi reuşi să zâmbească. Ei bine, nu este exact Crăciunul pe care mi l-am imaginat.

— Nu, mamă, spuse Beryl cu hotărâre. În multe feluri, este mai bun.

Camille se holbă la sora ei geamănă. Nu aşa se aşteptase să reacţioneze Beryl la vestea că tatăl lor se întorsese. Nu ştia nici ea prea bine cum să reacţioneze, însă aflase cu mult înaintea lui Beryl că el trăia. Iar sora ei avea dreptate: nu avea să fie uşor pentru nimeni. Pe de altă parte, nu trebuiau să depună efort pentru a obţine ceva care chiar merită?

— Pssst.

— Dumnezeule, nu acum! Camille oftă

resemnată. Vă rog să mă scuzaţi.

O privi încurajator pe sora ei, ieşi din sufragerie şi se pomeni faţă în faţă cu Delilah.

— Ce naiba se petrece? în ochii lui Delilah se citea bănuiala. Am fost chemată imediat ce am intrat în casă.

— Mama şi… ăăăă unchiul Basil… Camille nu ştia sigur ce să spună sau, mai degrabă, ce să nu spună. Nu era treaba ei să dezvăluie acest secret. Ei bine, vor să-ţi vorbească.

Delilah privi pe lângă ea, pentru a vedea cine era în sufragerie.

— Văd că sunt şi Beryl şi soţul ei. Își îndreptă spatele şi-i întâlni privirea lui Camille. Este important, nu-i aşa?

Camille încuviinţă.

— Foarte.

— Chiar m-am întrebat… în clipa în care l-am văzut pe unchiul Basil, am bănuit… Tânăra oftă. A sosit momentul, presupun.

Camille o privi pe sora ei.

— Ce moment?

— Ăăă… Delilah avu o ezitare, apoi clătină din cap. Nimic, absolut nimic.

Camille o studie îndeaproape.

— Ştii, nu-i aşa? aruncă o privire către cei aflaţi în sufragerie, după care se uită din nou pe sora ei. Despre tat…

— Nu ştiu nimic, spuse Delilah repede. Mereu am crezut că există lucruri pe care

mama nu a vrut să le împărtăşească despre viaţa ei. Lucruri care ar putea fi prea dureroase sau prea personale. Dacă la un moment dat va dori ca eu să le ştiu, atunci mi le va spune. Din moment ce nu mi le-a spus, nu ştiu nimic.

— Atunci, chiar ştii.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. O ocoli pe sora ei şi păşi spre sufragerie, apoi se opri şi privi înapoi.

— Dar, când petreci foarte mult timp încuiată în pod, tinzi să citeşti tot ce prinzi, adăugă ea.

Încuviinţă şi păşi în încăpere.

Camille se holbă în urma ei. Cine şi-ar fi imaginat că toate cele trei surori ştiuseră secretul părinţilor lor, deşi niciuna dintre ele nu spusese niciun cuvânt de teamă să nu le facă pe celelalte să sufere.

Fortesque îşi drese glasul.

— Lady Lydingham?

Mai că uitase că era acolo.

— Ce mai este acum?

— Sunteți chemată în pod.

— În pod? întrebă ea încruntată. De ce?

— N-aş putea să vă spun, doamnă, zise el cu un aer superior.

Ea miji ochii.

— N-ai putea sau n-ai vrea?

— Am primit nişte indicaţii, doamnă, spuse

el cât se poate de serios. Trebuie să vă conduc.

— Da?

Ce naiba se petrecea? Ultima oară când fusese în pod… îl cercetă un moment îndelungat pe Fortesque. Expresia de pe chipul lui era la fel de indescifrabilă precum a lui Clement. Omul chiar juca excelent rolul de majordom.

— Atunci vom merge în pod, zise ea.

Fortesque nu scoase niciun cuvânt în timp ce urcară treptele. Când ajunseră la baza scării care ducea către pod, ridică o tavă mică de argint pe care se afla o singură bucată de ciocolată şi i-o oferi.

— Ciocolată, doamnă.

Camille ridică dintr-o sprânceană.

— Elvețiană?

— Desigur. Fortesque adulmecă ciocolata. Dumneavoastră savuraţi-o, iar eu mă voi întoarce imediat.

— Foarte bine.

Luă ciocolata şi o băgă în gură. Era bună şi dulce, dar nu era nevoie chiar acum de asta. Anticiparea îi făcu inima să bată mai repede.

Fortesque se grăbi să urce scările, deschise uşa suficient cât să vâre capul înăuntru, după care-i făcu semn lui Camille să i se alăture. Când mai avea un pas până la el, Fortesque deschise uşa, intră în pod şi făcu o plecăciune

teatrală.

— Milady, prinţul dumneavoastră vă aşteaptă.

— Cine?

Camille păşi în pod şi rămase fără suflare.

Camera era luminată de zeci de sfeşnice cu lumânări. Ghirlande de satin, de mătase şi de dantelă acopereau cutiile, pereţii şi tavanul. Ferigi, palmieri şi ghivece cu plante fuseseră aduse din seră. Vâscul atârna oriunde-şi întorcea privirea. Podul dispăruse, iar în locul lui era un salon de bal care strălucea miraculos.

— Milady, am onoarea de a vă prezenta – Fortesque se dădu la o parte şi gesticulă larg – balul de Crăciun.

Într-o parte, servitorul care cântase la vioară cu o seară în urmă, acum costumat în straie din altă epocă, începu să cânte valsul ei preferat. Celălalt servitor stătea în picioare în apropiere, ţinând o tavă pe care se aflau două pahare de şampanie.

Grayson păşi înainte, purtând un fel de uniformă veche. Era albă, cu detalii aurii, şi avea agăţate medalii strălucitoare şi o eşarfă albastră. Nu mai văzuse niciodată pe nimeni atât de elegant, atât de impecabil. Prinţul ei. Adevărata ei dragoste.

—Îmi acordaţi acest dans, milady? întrebă el şi făcu o plecăciune impresionantă.

Camille înghiţi în sec.

— Mă tem că nu sunt îmbrăcată pentru bal.

— Şi totuşi, sunteţi cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată, spuse Gray şi deschise braţele către ea.

Camille păşi în îmbrăţişarea lui şi începură să valseze.

— Grayson, asta este…

Clătină din cap.

— Crăciunul, Camille, spuse el zâmbind. Primul dintre multele care vor urma.

— Cum ai… de unde ai…

— Ai avut dreptate în privinţa lucrurilor depozitate în cuferele şi cutiile astea, spuse el, râzând. Deşi am pierdut aproape toată ziua de ieri pentru a găsi cele necesare şi pentru a pregăti tot ce este aici.

— De-asta ai fost atât de preocupat ieri. Ridică privirea către el. Ai făcut asta pentru mine.

— Aș face orice pentru tine, iar de Crăciun tu ţi-ai dorit o cerere în căsătorie de la un prinţ.

Parcă pluteau pe podea, într-o sincronizare perfectă. În sfârşit.

— Așa a fost, până când mi-am dat seama că nu era prinţul potrivit. Trase adânc aer în piept. Câţi bani i-ai dat?

— O sută de lire şi o călătorie pe vas către America. Ridică din umeri. Mi s-a părut o

sumă nesemnificativă.

— Aseară ţi-ai dat seama că eram eu?

— Abia la final. Chicoti. Nu am purtat niciodată o conversaţie cu sora ta fără să mă fi insultat sau să-mi fi aruncat o replică sarcastică.

— Ar trebui să ştii că hotărâsem, înainte de ziua de ieri, să nu mă mărit cu el. E posibil să mă fi decis în momentul în care tu ai revenit în viaţa mea, adăugă ea după o scurtă pauză.

— Bun, atunci te vei mărita cu mine.

Camille ridică dintr-o sprânceană.

— N-ar trebui să o spui ca pe o întrebare?

Gray râse.

— Ai perfectă dreptate, şi nu mi-ar plăcea să greşesc în privinţa acestui gen de lucruri. La urma urmei, mi-a luat unsprezece ani. Se opri, o trase mai aproape de el şi o privi în ochi. Vrei să dansezi cu mine de Crăciun în fiecare an până în ultima zi din viaţa noastră? Mă vei lăsa să-mi răscumpăr greşelile în fiecare zi, pentru restul zilelor noastre? Te vei certa cu mine, şi mă vei provoca la pariuri, şi-mi vei aminti mereu cât de norocos sunt? Vrei să fii soţia mea, Camille?

Camille îl privi pentru un moment îndelungat şi zâmbi.

— Aș fi făcut asta oricând.

Gray se aplecă să o sărute.

— Mai este totuşi ceva, spuse ea rapid. Nu

este tocmai o condiţie, ci mai mult o favoare.

— Da?

— Nu e nevoie să mai amintim vreodată de cele petrecute de acest Crăciun, nu? spuse ea cu speranţă în glas. De actori, şi, ei bine, de prinţ, şi de toată această şaradă. Poate rămâne între noi, nu-i aşa?

Gray râse.

— Sunt destul de sigur că nimeni din familia ta nu va dori ca această farsă a ta să devină cunoscută dincolo de zidurile conacului, aşa că totul va rămâne între noi. Dar, Camille, nu voi uita niciun moment trăit cu ocazia acestui Crăciun, nici nu-mi doresc s-o fac. Căci ne-a adus împreună, în sfârşit.

— N-au fost cele mai bune zile ale mele.

— Dimpotrivă, ai fost genială, spuse Gray cu un zâmbet larg. Şi, Camille, ceea ce s-a întâmplat aici de Crăciun a fost numai începutul, zise el şi îşi lipi buzele de ale ei.

Cât îi priveşte pe actorii din rolurile secundare...

Doamna Montgomery-Wells s-a retras de pe scenă într-o căsuţă confortabilă la ţară, unde noii ei prieteni nu reuşiră să afle care era prenumele ei, întrucât părea să fie altul de fiecare dată când era întrebată.

Domnul Henderson a devenit un îndrăgit

scriitor de poveşti de aventuri pentru copii.

Domnişoara Murdock a ajuns celebră în teatrul burlesc şi, pentru o vreme, s-a zvonit că era amanta unui demnitar străin.

Domnul Dunstan a dispărut în anonimat.

Doamna Fortesque a acceptat până la urmă rolul de bucătăreasă în casa din Londra a domnului şi a doamnei Elliott.

Domnul Fortesque a cunoscut un oarecare succes în teatru, în calitate de manager al unui teatru mic din Londra, unde juca adesea pe scenă.

O piesă numită *The Christmas Pageant al Milton Manor* a devenit un succes pe scena din Londra şi un punct de atracţie esenţial pentru sezonul de iarnă, ani la rând.

Autorul acesteia a rămas necunoscut.